

PHƯƠNG CA

CƠN LUÂN

2

Thiên Cơ

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PHƯƠNG CA

Thiên Cơ

Người dịch: Đào Bạch Liên

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

*Nhà xuất bản Phụ nữ trân trọng cảm ơn dịch giả
Đào Bạch Liên đã hỗ trợ để xuất bản cuốn sách này.*

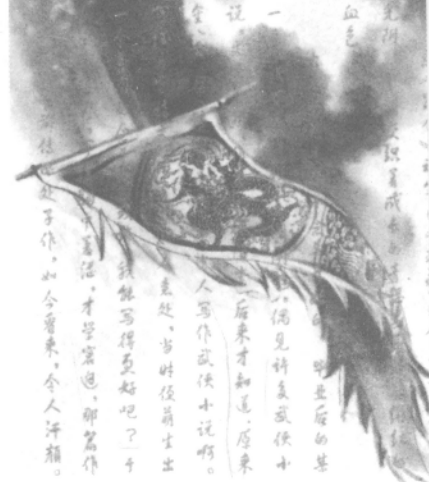
*Cuốn sách này được xuất bản theo hợp đồng chuyển
giao bản quyền giữa Beijing Chinese World Books,
INC và Nhà xuất bản Phụ nữ.*

Dịch từ nguyên bản tiếng Trung:

CÔN LUÂN, Đoàn kết Xuất bản xã

Bản quyền tiếng Việt © Nhà xuất bản Phụ nữ, 2009.

LỜI TỰA

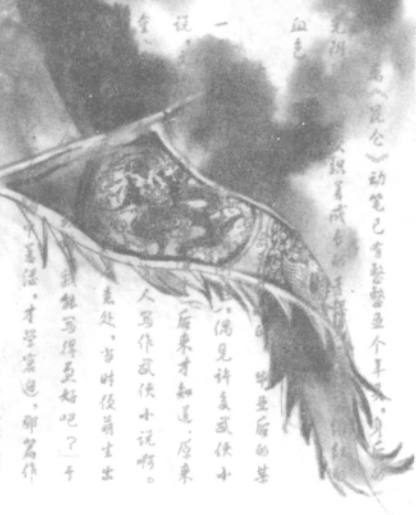

Tính từ ngày khởi thảo Côn Luân đến nay đã năm năm có lẻ.

Thành quả lớn thường khi bắt đầu từ những ý tưởng rất nhỏ. Tốt nghiệp xong, một hôm vắng vợ nhàn rỗi quá, tôi lên mạng dạo chơi, ngẫu nhiên trông thấy khá nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp mới, nhan đề cũng màu sắc lắm, nhưng tên tác giả thì hoàn toàn xa lạ. Thì ra sau Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh, Ôn Thụy An, Hoàng Dij vẫn còn nhiều người viết kiếm hiệp đến thế. Đáng tiếc xem qua một lượt những áng văn, tôi thấy có phần thất vọng, tự nhiên trong trí manh nha một ý nghĩ: “Mình có thể viết hay hơn được không?”. Vì vậy tôi bắt đầu cầm bút phác thảo, buồn thay tâm hồn cần cỗi, năng lực hạn hẹp, bản thảo Côn Luân Tiền truyện đầu tiên đến nay vẫn làm tôi đỏ mặt khi đọc lại.

Cuối cùng, sức mạnh nào đã điều dắt và cổ vũ tôi hoàn thành được bộ tiểu thuyết dài hơn một triệu chữ này? Tôi đã nghe nhiều người đặt ra câu hỏi ấy, thoạt tiên tôi cũng ngơ ngác, không biết nên trả lời từ đâu, về sau suy nghĩ kỹ, tôi nhận ra động lực sáng tác của mình xuất phát từ một mối rung cảm. Với thế hệ trẻ chúng ta, võ hiệp là một giấc mộng, một địa hạt tâm hồn. Mỗi tối cầm cúi bên bàn phím, tài năng chỉ là thứ yếu, còn cảm xúc rộn ràng mới là điều tiên quyết trong hoạt động sáng tác của tôi. Khi màn đêm buông xuống, không gian yên ả, tôi lại thả trí tưởng tượng bay theo muôn vàn cảnh tượng của một ngàn năm trước, mối rung cảm với kiếm hiệp liền trở dậy, khuấy động ý tưởng và tâm huyết dạt dào trong lồng ngực tôi. Tâm thế ấy được gọi là rung cảm, mối rung cảm ấy kích thích võ giả tuốt kiếm, vũ sư nhảy múa, họa gia vùng cọ, ca sĩ cất cao giọng hát... tóm lại chỉ người trong cuộc mới thể nghiệm được mà thôi.

Năm năm qua, tôi chuyển từ ven bờ Trường Giang đến Thành Đô Tứ Xuyên, lại từ Thành Đô Tứ Xuyên chuyển đến bình nguyên Giang Hán, vật đổi sao dời, mỗi năm một lớn, cái khinh suất cuồng nhiệt của thuở hoa niên đã dần nhường

chỗ cho sự trầm tĩnh chín chắn nhờ kinh nghiệm và tuổi tác, nhưng may sao, mỗi rung cảm hiệp tình kia vẫn nguyên vẹn, không mảy may suy suyển.

Khi Côn Luân được đăng lên tạp chí *Kim Cổ Truyền Kỳ Vô Hiệp*, một bạn đọc hỏi, tôi và nhân vật chính Lương Tiêu có điểm nào tương đồng? Tôi cười đáp, cá tính và nhiều khả năng của Lương Tiêu không hề tồn tại ở tôi, bởi tôi thiếu nên tôi mới hướng tới, chẳng hạn y sôi nổi mạnh mẽ, tôi trầm lặng hiền hòa, y là chuyên gia toán học, các môn tự nhiên của tôi lại rất thường... ngoài ra còn vô vàn điểm khác biệt nữa. Tuy thế, vẫn có một điều khiến chúng tôi tương đắc. Lương Tiêu đã trải qua vô vàn gian nan khổn khổ, bi hoan li hợp, nhưng tinh thần trong ngực, ngọn lửa trong tim y vẫn thủy chung không tắt, mỗi rung cảm trong tâm hồn tôi cũng thế, luôn theo sát Lương Tiêu, chăm bẵm vun xới cho nhân vật hư cấu này suốt từ tuổi ấu thơ đến thiếu niên, thanh niên rồi trung niên; những tiếng rên siết, reo ca, khóc than, vui cười trong truyện cũng cuốn tâm hồn tôi chao đảo, khiến tôi không kiềm chế được, cũng khóc cũng cười, cũng buồn cũng vui, cũng lo lắng cho thiên hạ, cũng cảm khái về nhân sinh, cũng ngậm ngùi vì cừu hận, cũng chúc phúc cho ái tình.

Tôi hi vọng mỗi độc giả khi giở bộ sách này ra, sẽ cảm nhận giống như tôi mỗi rung động ấy. Thời đại của Côn Luân cổ nhiên cách xa chúng ta lắm rồi, nhưng những sợi tơ khiến người ta xúc cảm trong Côn Luân có lẽ vẫn đang vươn dài, giăng mắc, len lỏi vào cuộc sống của bạn, của tôi.

Viết tại Giang Thành, tháng 8 năm 2005

Phượng Ca

Nhân vật

Lương Tiêu (thiếu niên)

Một thiếu niên bướng bỉnh. Một cô nhi mang trong mình hai dòng máu Mông - Hán. Một đứa trẻ nghịch ngợm liên tục gặp những chuyện lạ và nhiều quái kiệt trong thiên hạ. Một kỳ tài toán học cổ đại Trung Hoa. Võ công tạp nham đủ loại, khả năng lĩnh hội rất cao, tính tình hoang sơ hung hãn. Binh khí tùy thân là Áo Nguyên bảo kiếm.

Tiêu Thiên Tuyệt

Đại tông sư võ học. Sư phụ của mẹ Lương Tiêu. Nhân vật khiến cả võ lâm giang hồ run sợ, trẻ con chỉ nghe tên lão cũng chết khiếp. Tự lập môn phái Hắc Thùy, thú cưỡi là một con hổ lông đen.

Hoa Vô Xuy

Cung chủ Thiên Cơ cung, công phu sở trường là Thái Ất phân quang kiếm. Thiên Cơ cung là tổ chức bí ẩn nhất trong thiên hạ, có trận pháp Lưỡng Nghi ảo trấn trứ danh.

Hoa Hiếu Sương

Cháu gái của Hoa Vô Xuy, không biết võ công, hiểu sơ sơ toán học, hiền lành ồm yếu khiến người ta thương xót. Quan hệ giữa cô và Lương Tiêu không có cao trào, nhưng gặp nhiều sóng gió.

Gió nồm hây hẩy, trời đã vào vụ cuối xuân. Ven sông, hoa đào tàn dần, phủ xuống dòng Hán giang² mênh mang, thông thả trôi về nam.

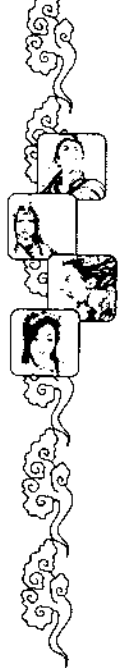
*Xuân hết sông sâu những xác xơ,
Đứng ngây bãi cỏ luống thẩn thờ.
Diên cuồng bông liễu quay theo gió,
Chấp chới hoa đào mặc sóng đưa.*

Đỗ Phủ sáng tác bài tuyệt cú *Mạn hứng*³ này khi đang sống trong cảnh khốn quẫn ở đất Thục, bài thơ nhắc chuyện hưng vong nhân thế, ngụ ý được mất khó lường. Người ngâm thơ là một nhà nho già, lúc ấy đương đứng bên sông, đôi mái tóc pha sương, khuôn mặt nhăn nheo. Sau lưng ông, một vạt hoa đào rụng xuống như bông tuyết, theo sóng dập dềnh trôi đi.

¹ Lìa xa chốn cũ.

² Tức Hán Thủy, sông nhánh bên tả của Trường Giang.

³ Đây là bài thứ 5 trong chín bài tuyệt cú *Mạn hứng* của Đỗ Phủ.

Một người áo đen đã đứng ở đấy từ rất lâu rồi, nghe mấy câu thơ bèn liếc mắt nhìn những đóa hoa nở rộ trên cây, bỗng nóng nảy thốt:

- Thứ hoa rừng chết tiệt! Bông nào bông nấy toé toét, cười trông phát ghét!

Rồi lão phát tay áo. Trên tán cây bên cạnh, hoa đào đỏ rào rào như mưa, một con chim giạt mình lao vụt lên trời, bay vòng vòng kêu chiêm chiêm.

Nhà nho nghe động tĩnh ngoài lại, thấy gần đó có một con vật đen nhem ngời chồm hồm, đôi mắt xanh lè to tướng. Ông ta hoảng hồn, tưởng mình hoa mắt bèn dụi dụi rồi nhìn lại thật kỹ thì không thấy vật ấy đâu nữa. Ngơ ngác một lúc, thỉnh linh nhà nho rú lên sợ hãi, chật chưỡng quay mình đi, không may đang đứng ven sông nên hụt chân ngã tùm xuống, nước tràn lên ngập đến thắt lưng.

Từ rừng hoa đào đi về phía tây chừng hai trăm bước là đường cái quan, bên đường có một quán trọ, tuy rất đơn sơ song cũng rộng rãi. Một gã chạy việc đương đứng ngấp ngoài quán, nghe tiếng rú liền liếc về phía sông, cười nhạt:

- Lão Diệp lại lên cơn rồi, chẳng để cho người ta nghỉ nữa.

Một gã khác cười:

- Chắc là nhớ vợ. Các cụ dạy đúng lắm: học trò dài lưng tốn vải. Tọng cho lắm chữ nghĩa vào, có bà vợ cũng không kham nổi!

Đám phục vụ bận bịu suốt sáng, vốn dĩ rất mệt, nhưng nghe những chuyện gió trăng ấy đều phá ra cười, hào hứng hẳn lên. Một người tùm tím bảo:

- Kể cũng lạ, lão Diệp tuy già xấu nhưng lại có cô vợ rất khéo, dạo xưa tôi từng gặp rồi. Bây giờ cô ả đã đi theo giai, chẳng biết kẻ nào được hưởng phúc!

Một tên giễu:

- Cái phúc ấy thì giống hèn mọn nhà người có tu mười kiếp nữa cũng không với tới, đừng có mơ!

Gã nọ bị một phen tên tò giữa bao nhiêu người, đỏ bừng mặt cười khẩy:

- Cho tôi xin đi! Bây giờ lại chuột chù chê khi hôi cơ đấy. Lòng và lòng sung cả...

Đang mải chuyện, bỗng nghe trong nhà thét ra:

- Tiểu nhị đâu, cho thêm mâm rượu nữa nào!

Gã giật nảy mình, vắt cái giẻ lau cái bồn lên vai, đổi ngay ra nét mặt vui vẻ:

- Có ngay có ngay!

Rồi gã chạy ào đi, lao qua tấm rèm cửa bám đầy những đất vàng. Trên rèm viết bốn chữ Lệ "Quán cổ Nghi Thành".

Trong quán chật ních, không khí hết sức ồn ã. Một người đàn ông râu quăn đón lấy mâm rượu, đặt cách xuống bàn làm đồng bát đĩa linh kinh nảy tung tung. Gã bày ra hai bát men to, rót đầy rượu, cười bảo:

- Có câu: vị thần nể cả cây đa! Tiếng tăm như Một phong quyền Tiêu Phóng Hạc và Đà đình thần Phùng Khuy mà vừa nhìn thấy danh thiếp của Vân đại hiệp là tỏ vẻ cung kính hết sức, Hàn Tranh này đi đưa thiếp cũng được thơm lây... - Nói rồi mặt mày rạng rỡ, gã cầm bát rượu nốc một hơi cạn sạch.

Ngồi bên kia bàn là một người đàn ông gầy gò nhỏ thó đang bút bút sọc râu cằm:

- Những tưởng sau Hoài An Vương, trên đời chẳng còn anh hùng nữa. Lần này Vân Vạn Tình chiêu tập đại hội, kẻ cũng như điểm thêm một chút hào khí cho thế đạo.

Hàn Tranh lại uống bát nữa, cười bảo:

- La lão ca! Người ta thường nói, "anh hùng đời nào chẳng có". Hoài An Vương cố nhiên là bậc cao thủ rồi, nhưng đệ thấy Vân đại hiệp cũng chẳng kém. Cứ ngắm mà xem, nhân sĩ giang hồ chúng ta đây đều sức địch muôn người, mấy nghìn hào kiệt tập trung ở Bách Trượng Bình lần này làm gì không giúp được ông ta tróc thẳng đến sào huyệt giặc?

Hàn Tranh càng nói càng hứng, lại rót thêm bát nữa, uống ừng ực một hơi cạn sạch. Tẩu lượng gã rất khá, uống liền ba bát mà mặt không đổi sắc.

Người họ La chừng như có tâm sự, gõ gõ năm ngón tay lên cạnh bát, thở dài:

- Hàn lão đệ tuổi trẻ nhiệt tình, thực khiến La Tùng ta ngưỡng mộ. Nhớ dạo ở Hợp Châu, ta cũng từng đánh vài ba trận với quân Thát. Dụng binh trên chốn sa trường phức tạp hơn đơn đả độc đấu nhiều. Ta nghĩ, lính Thát thật sự rất lợi hại!

Hàn Tranh đã uống hơn nửa bát rượu, nghe vậy đặt cách bát xuống, kêu lên:

- La huynh nói thế chẳng khác nào cổ vũ sĩ khí cho người ngoài mà làm người mình nản lòng. Bao nhiêu năm nay quân Thát giao chiến với Đại Tống, cuối cùng thì sao? Chỉ biết nhìn non sông gấm vóc này mà tức nổ đom đóm mắt chứ có gì hơn đâu!

Người họ La cụp mắt, giơ tay mở ngực áo, để lộ một đường dao chém đã thành sẹo đen sì từ chỗ tim kéo xuống đến thắt lưng, cười buồn:

- Hồi ở Hợp Châu có Trần Nhạc tướng quân Tôn Hạo và Loạn vân thương Ngải Minh, ai trong hai người đó mà chẳng giỏi gấp mười La Tùng này? Về sau ra sao? Tôn huynh chết giữa đám tên bay đạn lạc, Ngải huynh còn thế thảm hơn, cả đời dùng thương mà mất mạng dưới rừng thương. La mỗ lĩnh một đao, nằm liệt giường cả tháng trời, cứu được tính mệnh kể cũng là may lắm...

Tiếng lào xào trong quán hơi dịu đi, mấy chục cặp mắt quay lại nhìn vết sẹo.

La Tùng khép áo, cầm bát rượu uống một hơi, ánh chừng tửu khí bốc, hai mắt đỏ ngầu. Hàn Tranh cúi đầu uống rượu, chẳng nói chẳng rằng. Chợt nghe ngoài cửa có tiếng tiểu nhị chào mời, gã ngẩng đầu nhìn, trông thấy một người đàn ông và một người đàn bà bước vào. Người đàn ông cao gầy, trán rộng mày dài, mắt sáng miệng tươi trông rất dễ gần. Người phụ nữ nước da trắng mịn, nét mặt thanh tú, tuy vận áo thô trâm cỏ nhưng vẫn rõ ra nhan sắc trời sinh, tay dắt một đứa bé tóc xòa, mặt hồng hào, mắt đen láy đang nhìn lướt rất nhanh khắp mặt mọi người.

Người phụ nữ xinh đẹp liếc quanh, cau mày bảo:

- Đương gia, ở đây bẩn thỉu quá! Đổi chỗ khác đi.

Người đàn ông gật đầu:

- Được!

Họ toan quay ra thì đứa nhỏ cong môi kêu:

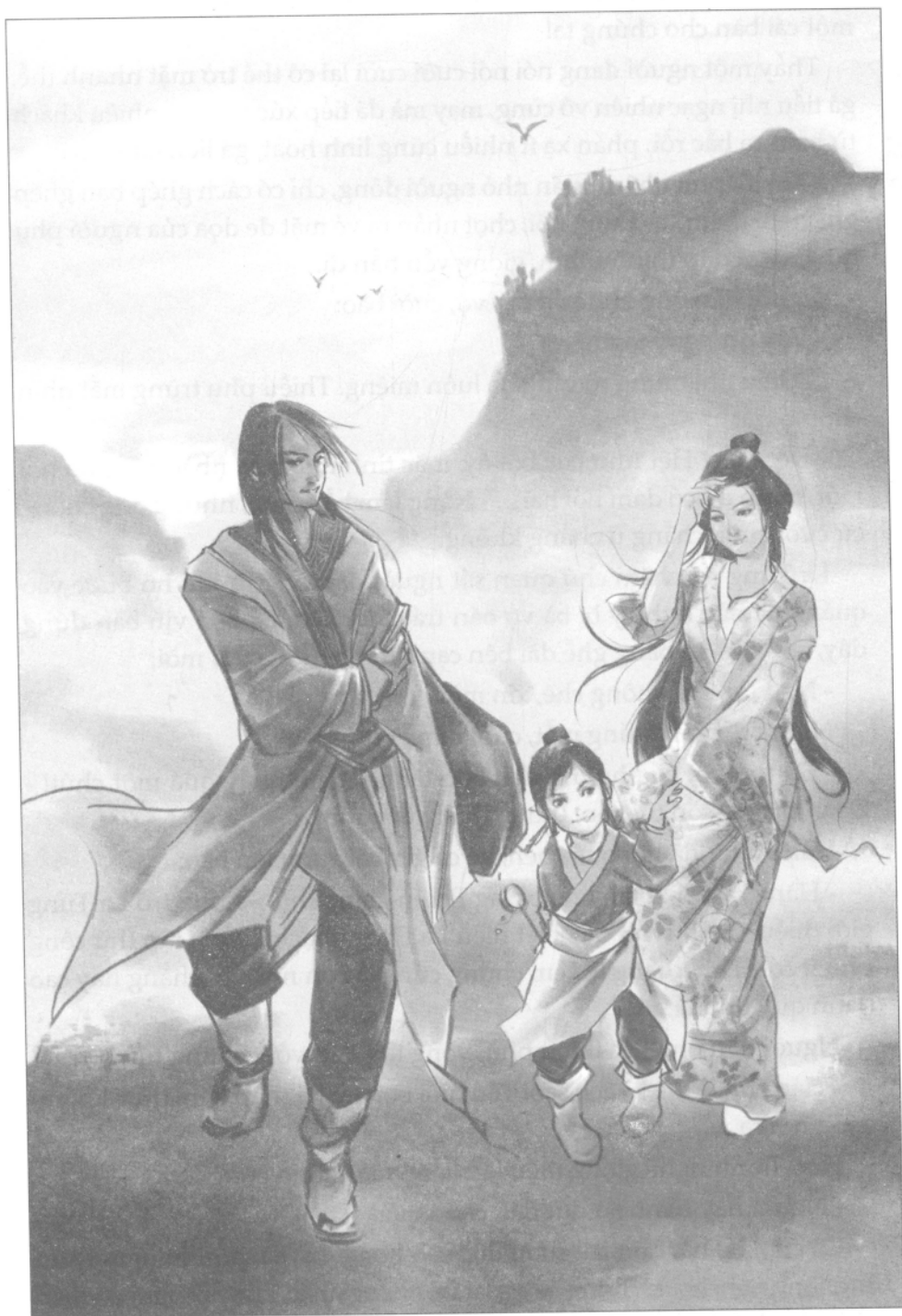
- Không! Chân con mỏi dữ rồi.

Người đàn ông trợn mắt, đứa bé rụt đầu lại:

- Mẹ ơi!

Thiếu phụ xoa đầu nó, cười bảo:

- Được được! Theo ý con, mình không đi nữa. - Rồi ngoảnh sang tên

phục vụ, nàng lạnh lùng nói - Sao ngây ra như phỗng vậy? Mau đi dọn một cái bàn cho chúng ta!

Thấy một người đang nói nói cười cười lại có thể trở mặt nhanh thế, gã tiểu nhị ngạc nhiên vô cùng, may mà đã tiếp xúc với bao nhiêu khách từ nam ra bắc rồi, phản xạ ít nhiều cũng linh hoạt, gã liền cười xòa:

- Xin lỗi phu nhân, quán nhỏ người đông, chỉ có cách ghép bàn ghép ghế ngồi thêm... - Đang nói, chợt nhận ra vẻ mặt đe dọa của người phụ nữ, tim gã đập thình thình, giọng yếu hẳn đi.

Người đàn ông khẽ bóp tay vợ, cười bảo:

- Vậy nhờ quý quán!

Gã tiểu nhị mừng rỡ vâng dạ luôn miệng. Thiếu phụ trừng mắt nhìn chồng, trách:

- Đồ ngốc! Hết như cục bột ấy, mặc tình người ta nhào nặn, họ nói một, mình đổ có dám nói hai... - Nàng lăm bằm mãi, nhưng ông chồng cứ cười cười, chẳng ừ chẳng không.

La Tùng đã chăm chú quan sát người đàn ông từ khi họ bước vào quán, lúc này nghe y bị bà vợ oán trách kỳ kèo, La bèn vịn bàn đứng dậy, chỉ tay vào băng ghế dài bên cạnh mình, tươi cười mời:

- Nếu tôn giá không chê, xin mời đến đây ngồi!

Người đàn ông sáng mắt, cười đáp:

- Đa tạ ý tốt của huynh đài, bọn tại hạ đành quấy quá một chút! - Đoạn dắt vợ con tới gần, thông thả ngồi xuống.

Hàn Tranh đã hơi quá chén, kẻ cả giờ bát rượu lên bảo:

- Hàn Tranh bắt tài, hiệu xưng Phiên giang thủ. - Xong trở La Tùng giới thiệu - La huynh đây biệt hiệu La Đoạn thạch, luyện tập thứ công phu ít có. Hiền khang lệ xem chừng cũng là con nhà võ, chẳng hay cao danh quý tính là gì?

Người đàn ông liếc thiếu phụ, vòng tay đáp với vẻ lúng túng:

- Hào hán đừng khách sáo! Tên tuổi bọn tại hạ thấp kém thực không đáng nói ra.

Hàn Tranh nghe giọng điệu lấp liếm, rất không bằng lòng:

- Người này hành sự dút dặt, chán quá!

Gã cười ha hả, cầm bát rượu dốc vào họng. La Tùng nhìn người đàn ông, lòng nghi hoặc: "Trông bề ngoài thì nhang nhác, khổ nỗi năm đó thân phận mình thấp hèn, chỉ được ngó từ xa có hai lần, cũng không rõ lắm".

Hàn Tranh lại uống cạn hai bát rượu to, chuệnh choảng đưa mắt nhìn cặp vợ chồng nọ:

- Nói như vậy tức là, không phải huynh đài đến đây để tham dự Quần Anh minh?

Người đàn ông lắc đầu. Đứa bé thỉnh linh chen ngang:

- Quần Anh minh có biểu diễn gấu chó phải không? - Nó nói nhanh quá, ông bố không ngăn kịp, ra ý bức bối. Đứa bé lè lưỡi rúc vào lòng mẹ.

Hàn Tranh thoát tiên không phản ứng gì, nhưng chỉ chốc lát là biến sắc, đập bàn tức giận:

- Nói gì vậy? Quần Anh minh là nhóm họp của các anh hùng hào kiệt Đại Tống, ai bảo là biểu diễn gấu chó? - Gã vừa nói vừa dậm một chân lên ghế đầu. - Nếu ba người nhà các người không giải thích cho rõ ràng, e rằng hôm nay không ra được khỏi cái cửa này.

Người đàn ông hoảng hốt, vội vã van lơn:

- Hào hán bớt giận! Trẻ con nói năng linh tinh, chỉ là đùa thôi mà.

Nghe giọng y nhất chết, Hàn Tranh dịu nét mặt, nhưng trong bụng càng thêm khinh bỉ.

Thiếu phụ vuốt má con, cười hỏi:

- Tiêu nhi! Người lớn bàn luận, trẻ con sao lại nói leo?

Đứa bé bĩu môi:

- Tại mẹ đẩy thôi? Mẹ chả bảo toàn gấu chó nện nhau còn gì!

Hàn Tranh không nhịn được nữa, đứng thẳng dậy, mắmmôi trợn mắt quát:

- Tiên sư mày! Thằng khỉ nói lại tao nghe! Ai là gấu chó?

Người đàn ông cuống cuống toan kéo đứa trẻ lại đánh, nhưng thiếu phụ đã nhanh tay ôm con vào lòng, mắng mỏ:

- Thằng hư đồn dám nói năng bậy bạ, xem ta trừng trị mi thế nào đây! - Đoạn giơ tay tát khế lên má nó, nhưng liền đó nàng tươi ngay nét mặt, bật cười khúc khích. Đứa trẻ cũng cười giòn tan.

Người cha thấy hai mẹ con thông đồng với nhau, chẳng biết làm thế nào, đành đứng dậy vòng tay xin lỗi Hàn Tranh:

- Lời trẻ dại không biết tính suy, mong hào hán lượng thứ.

Mặt Hàn Tranh vẫn xám xanh. La Tùng vẫy tay cười:

- Thôi nào, trẻ con nói năng có cân nhắc gì đâu, bỏ qua đi!

Hàn Tranh cười khẩy:

- La huynh nói thế là sao? Thằng bé này rõ ràng có ý chửi Quần Anh mình của chúng ta là Cẩu Hùng hội, phép tắc đâu thế? Con hư bởi cha dong, người làm cha cái kiểu gì vậy? - Gã vừa nói vừa nhòai người sang, dí ngón trỏ vào mũi người đàn ông. Người này liền cúi đầu lấp bắp không nên lời.

Thiếu phụ thấy chồng chịu nhục thì toan can thiệp, chợt một giọng khàn khàn cười lên:

- Tổ sư bố nó! Sư huynh xem, thế đạo thời nay biến đổi cả rồi, vô duyên vô cớ lòi dâu ra lắm kẻ khốn kiếp như vậy? Rõ ràng là phường nhát chết giá áo túi cơm, lại khăng khăng tự xưng anh hùng hào kiệt, nay chống dấy mai phản kia. Ha ha, đúng là hóng gió bắt bóng, theo đóm ăn tàn, mặt trời như thối!

Một giọng khác lạnh lạnh:

- Sư đệ nói chí phải!

Mọi người nhìn theo hướng tiếng nói, thấy trong góc nhà có hai đạo sĩ, một người mặt trắng không râu, một người mặt đen miệng rộng, mũi khoằm khoằm, chính là người lên tiếng lúc đầu. Tên đạo nhân mặt trắng đang cười hùa theo, đôi mắt hình tam giác nhìn xoáy vào thiếu phụ. Nàng khó chịu, hừ khẽ ngoảnh đi.

Hàn Tranh dương tức đầy một bụng, nghe vậy bước vòng qua bàn, hung hân hỏi:

- Tên mọi mũi trâu¹, ngươi thử nhắc lại lần nữa xem?

Đạo sĩ mặt đen cầm bát rượu, cười bảo:

- Lão tử quên mất, gấu chó không hiểu tiếng người. Lão tử có nói một trăm một vạn lần cũng chưa chắc nó hiểu.

Hàn Tranh nhin không nổi, chẳng đợi đối phương dứt lời đã nhảy xổ tới, đâm thẳng vào ngực trái hắn ta. Đạo sĩ mặt đen ngồi im không nhúc nhích, chỉ hơi rùn vai tránh quyền, tay phải vẫn cầm bát rượu đưa lên miệng, thong thả uống.

¹ "Mũi trâu" là từ tục chỉ các đạo sĩ, nguồn gốc của cách gọi này đến nay chưa rõ ràng, có người nói do cha đẻ của Đạo giáo hay cười trâu xanh, có người lại nói do cái mũi của các đạo sĩ có cái sưng như sưng con trâu.

Hàn Tranh thăm kinh hãi, chuyển quyền thành chưởng giang thẳng cánh tát vào mặt đạo sĩ. Hắn lại giơ tay trái gạt đi, cười hì hì bảo:

- Công phu mèo què của con mà cũng đòi giữ Hương Dương Xú Dương¹ cái gì? Hà hà, đạo gia khuyên con nên cuốn gói về quê giữ cho kỹ cái giường của vợ con đi, kẻo bị đứa khác nó ngủ thay mất thì không được dễ chịu lắm đâu... - Hắn vừa cười nói vừa nhẹ nhàng múa tay trái, vô hiệu hóa thế tấn công của Hàn Tranh.

Thấy một kẻ tu đạo mà nói năng thất đức độc địa như vậy, Hàn Tranh càng tức giận, liên tiếp xuất hiểm chiêu, nhưng đều bị tên đạo sĩ phẩy tay hóa giải. Gã vừa hãi vừa thẹn, rống lên một tiếng thật to, tung liên hoàn cước. Đạo sĩ mặt đen vẫn ngồi yên xoay trở bất tiện, thành ra không cản kịp. Một chân ghế đầu bị đá gãy rắc. Hàn Tranh xoay người thét:

- Đứng lên! - rồi lẫm chẫm chân đá ngang, ba chân ghế còn lại gãy cả.

Ai nấy cho rằng đạo sĩ mặt đen ắt phải đứng dậy, không ngờ hắn cứ ngồi vững như đồng, tay cầm nguyên cái bát, lưng rượu trắng còn lại không một chút gợn, vẫn phẳng lỳ như gương. Mọi người kinh ngạc nhìn kỹ thì nhận ra hắn đã xuống tấn, hai chân chống chắc tựa đóng đinh.

Hàn Tranh vừa xấu hổ vừa giận dữ, thăm hiểu đối phương võ công cao hơn mình nhiều quá, song trước cặp mắt chăm chú của bao nhiêu người, đã dám lao đánh theo lao, gã nghiêng răng, giơ chân quét ngang hai chân đạo sĩ, nghĩ bụng lão tử có thua cũng phải bắt người đứng lên bằng được. Mới nghĩ thế thì bỗng thấy đạo sĩ mặt đen ngửa cổ dốc hết rượu vào họng rồi vùng tay phải ném thẳng cái bát vào mặt mình, Hàn Tranh vội vàng né sang trái. Đúng lúc đó đạo sĩ mặt đen lại đá móc chân phải lên, ngực Hàn Tranh thành ra ngửa đón ngay đầu mũi chân hắn. Húng cú đá nặng như chùy giáng, gã Phiến giang thủ hực lên, bắn vù ra ngoài một trượng, máu miệng phun toé toét, ngất lịm đi.

La Tùng chạy rào tới đỡ Hàn Tranh, trùng mắt nhìn đạo sĩ mặt đen:

- Bàn không cước?

Tên đạo sĩ đứng thẳng dậy, cười đáp:

- Kể ra ngươi cũng còn có mắt, nhận biết được chiêu thức của đạo gia ta! Tên họ La kia, ngươi đập đầu lạy ta ba cái, ta sẽ bỏ qua mọi chuyện,

¹ Hương Dương là một địa danh. Xú Dương là chơi chữ (Hương là thơm, Xú là thối).

nếu không cược này - rồi nhún nhẹ chân, nền đá xanh nứt vỡ, hần cười ha ha - sẽ dẫn ngươi làm mấy khúc, biến ngươi thành một phiến đá vỡ¹ thật sự đấy.

La Tùng nhìn hần từ đầu đến chân, cười nhạt:

- La mỗ đầu mấy khúc cũng là đá cứng. Còn túc hạ, đầu nguyên vẹn gặp mười cũng chỉ là bãi phân chó mà thôi.

Mọi người cười ồ. Trên mặt tên đạo sĩ, khí xanh thoảng nổi rồi tan ngay, hần cười khà khà, rùn người tổng quyền phải vào ngực La Tùng. Họ La chuyển mình tránh, bóp lấy cổ tay đối phương, nhưng y chưa kịp hành động gì, quyền trái của đạo sĩ cũng đã tới nơi, cổ tay phải thì giăng về như con trăn ngoắt đầu. La Tùng, vẫn trong tư thế tấn, bị lôi ngay đến trước nắm đấm của tên đạo sĩ, y cả kinh biến sắc, giơ chân đá vào thân dưới hần ta.

Đạo sĩ mặt đen cười:

- Đến vừa khéo! - Đoạn quay cánh tay. La Tùng hạ bàn không vững, bị hần ném vù đi. Đạo sĩ mặt đen lắc mình theo, tóm lấy bối tâm La Tùng, cười khẩy - Sư huynh, đỡ này! - rồi hần khoa tay lẳng La Tùng đi lần nữa.

Đạo sĩ mặt trắng thông thả đứng dậy, giơ tay đón lấy La Tùng, cười hì hì bảo:

- Quả cầu da này liệng sướng thật, ta cũng chơi cho vui.

Trong lúc hần nói, La Tùng đã lại bay vèo đến chỗ đạo sĩ mặt đen. Đường đường một hần tử mình cao sáu thước như y mà bị người ta đùa nghịch như đồ chơi, thực xấu hổ không để đâu cho hết. Chủ khách trong quán đều cảm thấy bất bình, nhưng khiếp sợ trước võ công của hai tên đạo sĩ, đều không dám đứng ra can thiệp.

Đạo sĩ mặt đen bắt lấy La Tùng, cười lớn:

- Ai bảo con tự xưng hòn đá, ha ha, dùng con chơi cầu cũng khá vừa tay.

Nghe hần ta nhục mạ, La Tùng giận lòi mắt, bỗng đâu người nhẹ hẫng đi, thì ra lại bị tung sang phía đạo sĩ mặt trắng rồi. Tên đó cười nói:

- Sư đệ, chúng mình chơi đánh cược nhé. Ném gã này đi, ai cướp được trước sẽ không phải trả tiền cơm hôm nay.

¹ Danh hiệu của La Tùng là La đoạn thạch bởi y luyện công phu phá đá. Ở đây đạo sĩ chơi chữ.

Đạo sĩ mặt đen hướng ứng:

- Trò dó hay đây!

Đạo sĩ mặt trắng cười hi hi, hất tay, La Tùng liền bay vù ra ngoài quán. Hai đạo sĩ cố ý phô trương, cử động nhanh như chớp lướt đi theo. Song chưa áp lại gần, mắt họ đã hoa lên, ở khoảng đất bằng phẳng phía trước bỗng mọc ra một người, nhẹ nhàng bắt lấy La Tùng. Chính là người đàn ông nhu nhược đi cùng vợ con ban nãy. Đạo sĩ mặt đen vô cùng kinh ngạc, thình lình lại thấy chân phải căng một cái, thì ra bị ai dó móc chân. Vốn dĩ hắn đương chạy rất nhanh nên mất đà, chân phải hẫng lên phía sau, chân trái choãi về đằng trước, toan đứng thế *Kim kê độc lập* để trụ vững thân hình, ai ngờ người kia lại thuận thế móc tiếp, lần này thì dụng kinh rất mạnh, treo hắn lộn ngược lên rồi đẩy ngã.

Cũng may tên này võ công thiện nghệ, đầu chưa chạm đất, hắn đã chống hai tay nhảy ngược trở lại, bộ mặt đen cháy chuyển màu xám đất, nhìn trái ngó phải, đôi mắt tóe lửa. Chợt nghe một giọng trẻ con cười hỏi:

- Mẹ ơi! Dưới đất có xương hay sao ấy nhỉ?

Đạo sĩ ngoảnh nhìn, chính là đứa bé ngồi trong lòng thiếu phụ xinh đẹp. Mẹ nó bảo:

- Tiêu nhi! Con nói vớ vẩn, dưới đất làm gì có xương?

Đứa bé đáp:

- Thế thì lạ thực! Không có xương thì đạo trưởng đen úp mặt xuống đất làm gì vậy?

Trong phòng bỗng lặng đi, rồi tất cả cùng phá lên cười như vỡ nhà. Thiếu phụ xoa đầu con, tủm tỉm bảo:

- Tiêu nhi! Con lạ lùng quá đấy. Đạo trưởng là người xuất gia, chỉ ăn chay chứ không gặm xương đâu.

Đứa bé lại nói:

- Mẹ chả đã dạy, con cứ coi nó như A Hắc cơ mà!

Người xung quanh không nhịn được góp chuyện:

- A Hắc là ai?

Đứa bé tươi tắn đáp:

- A Hắc là con chó mực to của nhà cháu, trông đen như đạo trưởng đây.

Mọi người vốn dĩ căm ghét đạo sĩ mặt đen, nghe vậy cùng cười

ngiêng ngả. Bộ mặt đen của tên đạo sĩ chuyển sang tím bầm, hấn học lên, khép song quyền đẩy về phía hai mẹ con. Thiếu phụ vẫn cười tủm tỉm nhìn con trai, tựa hồ không hay biết gì hết. Người chồng cau mày, vội buông La Tùng xuống, chạy ào tới giữ tay đạo sĩ mặt đen. Thiếu phụ nhướn mày về sốt ruột.

Bị nắm cổ tay phải, đạo sĩ sử chiêu *Phao chuyên dẫn ngọc*, quyền phải lôi về phía sau, quyền trái tổng lên phía trước. Nào ngờ kéo kéo đẩy đẩy một hồi, đối phương không những không nhúc nhích mà còn lật chưởng tóm luôn lấy cổ tay trái hấn, tên đạo sĩ không suy tính nhiều, phi luôn *Bàn không cước* vào người đối thủ. Song hấn vừa giơ chân đã bị người đàn ông dẫm lên bấp vế. Đau muốn chết, hấn định giơ nốt chân trái, bỗng cảm thấy hai luồng nóng ầm từ song chưởng của người đó chảy vào mình, thân thể liền nhũn nhèo uể oải, không còn chút khí lực nào nữa.

Đạo sĩ mặt trắng thấy đồng đạo yếu thế thì tái mặt găm lên, chạy ào tới, song chưởng êm ru vỗ vào lưng người đàn ông. Chưởng vừa nhanh vừa tàn độc, chưa ai kịp cất tiếng kêu, người đàn ông đã lắc mình dịch chuyển, đổi vị trí với đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng đẩy song chưởng tới nơi, sợ làm sư đệ bị thương, vội thu kinh lực, bỗng đâu một luồng nóng ầm từ lưng đạo sĩ mặt đen lại theo chưởng chảy ngược vào người hấn, dòng thẳng đến ngũ tạng. Đạo sĩ mặt trắng cảm thấy gân cốt rã rời. Rồi "bịch bịch", hai huynh đệ một trước một sau khụy gối ngã vật xuống chân người đàn ông.

Thiếu phụ kêu ôi chà, cười nói:

- Nhị vị đạo trưởng đa lễ thể, không sợ đương gia ta tổn thọ hay sao?

Hai đạo sĩ xấu hổ cầm uất, khốn thay kinh mạch đã bị khống chế, khi nào còn mở lời được, chỉ biết trợn mắt tức giận mà thôi. Người đàn ông liếc vợ, thở dài, buông chưởng khỏi hai đạo sĩ. Họ giãy giụa muốn vùng dậy, nhưng nội kinh đối phương chưa dứt, khiến tứ chi họ mềm nhũn, không thể đứng lên ngay được.

Đạo sĩ mặt trắng nội lực rất khá, nhắm mắt vận khí chốc lát, sau thốt ra một tiếng trầm trầm là đứng được dậy. Hấn đảo mắt nhìn đứa bé chăm chăm, đoạn cười nhạt:

- Tiểu thí chủ, sư đệ ta đùa bỡn tên họ La chứ đâu có động đến người. Vì sao người thò mặt ra ngăn chân y? Ở đời này cái gì cũng phải có lý của nó, tiểu thí chủ hãy giải thích cho rõ ràng đi.

Mọi người nghe vậy rất kinh ngạc. Vừa rồi hai bên giao thủ quá nhanh, chẳng ai nhìn kịp, chỉ nghĩ thiếu phụ lén ra tay kéo ngã đạo sĩ mặt đen, không ngờ người xuất thủ lại là con trai nàng.

Thằng bé lè lưỡi cười khanh khách:

- Ông đừng đổ oan cho người tốt, tôi bé thế này, làm sao mà ngáng chân hắn được?

Tất cả đều cảm thấy phải lẽ, nhao nhao phụ họa:

- Đúng đó, người đường đường là một hán tử cao bảy thước, tại sao lại vu khống cho một đứa trẻ?

Đạo sĩ mặt trắng tức giận nhìn thằng bé, da mặt từ trắng đổi xanh, từ xanh đổi đen bầm.

Người đàn ông chợt nhướng mày, nghiêm nghị nói:

- Tiêu nhi! Làm thì đã làm rồi, không được trí trá!

Đứa bé bĩu môi, lườm cha rồi nói với tên đạo sĩ mặt trắng:

- Ủ đây! Cái lão mặt đen kia không trêu ghẹo gì ta, nhưng người thì nhìn mẹ ta khiến mẹ ta khó chịu.

Đạo sĩ ngẩn người, mặt thoát xanh thoát đỏ. Người cha nhìn con trai, thở dài, mắt lộ nét buồn.

Thiếu phụ tươi cười ôm con thật chặt, lòng mừng vô hạn: "Chỉ có con là tinh tường, luôn nhận ra tâm trạng của mẹ, giúp mẹ xả giận", rồi liếc chồng, lại nghĩ: "Cái gã ngốc Văn Tinh không ngờ cũng giúp ta sinh hạ được đứa con thông minh tinh quái nhường này. Con thật giống ta, quyết không để người khác bắt nạt". Nghĩ tới đây, nàng nắm bàn tay nhỏ của con, thầm nhủ: "Thời gian trôi đi nhanh quá, Tiêu nhi đã mười tuổi rồi".

Cặp vợ chồng ấy chính là Lương Văn Tinh và Tiêu Ngọc Linh. Sau chiến dịch Hợp Châu, hai người mua một con thuyền sang đông, mấy tháng sau cập thẳng cảnh Lư Sơn. Đôi vợ chồng trẻ lên bờ du ngoạn, nhận thấy sơn thanh thủy tú, ngắm mãi không hết. Lúc đó Tiêu Ngọc Linh đã mang thai hai tháng, người đã hơi nặng nề, Văn Tinh cho rằng không thể phiêu bạt mãi được nữa, bèn dừng chân ở một làng nhỏ tên là Bạch Thủy Loan dưới chân núi Lư.

Tám tháng sau, Ngọc Linh trở dạ, nào ngờ khó đẻ, dù võ công cao cường nhưng nàng cũng lăn lộn dờ sống dờ chết. Khó khăn lắm đứa trẻ mới ra đời, song không khóc không vùi gì hết, chỉ nhắm mắt ngủ, miệng

noén cười. Bà đỡ cù nách, cào lòng bàn chân, thử hết mọi cách, đứa trẻ chỉ cười khanh khách. Ngọc Linh sinh nở tuy vất vả, song nhìn con tươi tắn như vậy cũng cảm thấy bớt khổ sở phần nào, nàng ôm đứa trẻ sơ sinh, lòng ngập tràn thương yêu. Bà đỡ thì lắc đầu quầy quậy, nói rằng chưa từng gặp kiểu cười ấy bao giờ, thật là bất thường, còn kể trong vùng có câu tục ngữ "Cười dữ khóc lành". Ngọc Linh tính tình nóng nảy, nghe lời nói trái tai mình thì tức giận vô cùng, bất chấp mới sinh trong người mệt nhọc, đã chồm dậy xô bà ta ngã ngửa, tay đập chân đá. Cũng may nàng còn yếu, Văn Tinh lại cố sức can ngăn, nếu không chắc bà đỡ đã mất mạng ngay ở đấy rồi.

Văn Tinh hết lời khuyên nhủ vợ, lại đền tiền và tiễn bà đỡ, lúc quay về nhà, người đã mệt nhoài. Lần đầu làm cha, nhìn vợ ôm con ngủ, y thấy người lâng lâng như mơ, vui mừng khôn xiết, bất kể nhọc mệt, ngồi giờ sách tra điển nghĩ cho con một cái tên thật hay. Nhưng đâu phải lúc nào cũng ước gì được nấy, y càng vắt óc nghĩ, càng không nghĩ ra được một cái tên vừa ý. Ngọc Linh nghe chồng lăm lăm phiền quá, bèn đem họ hai người ghép lại đặt tên con là Lương Tiêu. Văn Tinh cảm thấy tên không hay lắm, song nhắc đến cả hai vợ chồng, nên cũng vui vẻ đồng ý.

Thời gian hạnh phúc thấm thoát trôi như nước suối trong Bạch Thủy Loan chảy qua cửa nhà bé Lương Tiêu. Được cha mẹ chăm sóc, thành bé mỗi ngày một lớn, thông minh nghịch ngợm vô cùng, đuối mèo đánh chó, chọc gà bắt vịt, làm bà con làng xóm than phiền không ngớt. Mỗi lần Văn Tinh định đánh đòn là Ngọc Linh lại bênh con, tính y vốn hiền lành, không nỡ kỳ kèo vợ nên lần nào cũng thở dài cho qua.

Thấy con trai mỗi ngày một tinh quái, Văn Tinh cho rằng phải dạy nó học, không chừng biết đọc sách và hiểu lý lẽ, nó sẽ kiềm chế bớt. Ngọc Linh lại nghĩ khác, nàng mang huyết thống Mông Cổ, ưa vũ lực, chỉ muốn con trai giỏi võ, không để ai bắt nạt. Vì vậy khi Lương Tiêu lên bốn, nàng bắt đầu rèn con. Thằng bé có khả năng thiên bẩm, chiêu thức gì cũng thành thạo rất nhanh, chẳng bao giờ phải tập đến lần thứ ba. Ngọc Linh mừng ra mặt.

Hai mẹ con tính tình đều nóng nảy, học hành bất kể tuần tự. Mẹ thì sốt sắng dạy, chỉ mong con trai mau chóng luyện thành, con thì hăm hở học, chỉ mong được mẹ vui mừng ngợi khen. Trong vòng hai, ba năm, Lương Tiêu đã tập tành như thật mọi chiêu thức của phái Hắc Thủy.

Ngọc Linh vô cùng hài lòng, thi thoảng lại nắc nỏm khen con trước mặt chồng. Văn Tĩnh hết sức thờ ơ, bởi y nhận ra võ nghệ của Lương Tiêu chỉ thuần hình thức, luận đến nền tảng võ học thì kém xa y lúc bé, mất căn bản như thế, luyện đến đâu cũng chỉ được chút màu mè bên ngoài chứ rất khó thành tài. Tuy hiểu rõ, song không nỡ làm vợ cụt hứng, lại nghĩ con trai bẩm tính hiếu động bướng bỉnh, nay khả năng tầm thường may ra sẽ hạn chế những phiền phức, y chỉ cười, tùy vợ con muốn làm gì thì làm.

Y như rằng, Lương Tiêu nắm được chút võ công, cao bay, thấp chạy, bơi lội dưới nước... ở đâu cũng gây tai vạ; tìm trứng chim, bắt thỏ, mò cá... đều nghiêm nhiên thành thần. Trẻ con trong làng thường ôm tay chân thâm tím đến nhà khóc vạ. Kỳ thực không chỉ bọn chúng sợ hãi, mà người lớn cũng e ngại đứa bé ngỗ nghịch. Hàng ngày Văn Tĩnh đi làm đồng về, việc đầu tiên là xin lỗi chòm xóm, nhức hết cả đầu. Cũng may Lương Tiêu còn nhỏ, chỉ mắc những lỗi lật vật, chưa từng phạm tội gì lớn.

Cứ như vậy, Ngọc Linh dạy con ba năm ròng rã, sốt ruột sốt gan cho chóng xong, cuối cùng, dù là đồ đệ của một bậc thầy võ học, cũng đến lúc nàng cảm thấy không dạy nổi nữa, bèn giục chồng truyền *Tam tài quy nguyên chương* cho Lương Tiêu. Văn Tĩnh bình sinh rất ghét cật sức nạt người, luôn phản đối các hành động của con trai, nay nghe vợ gợi ý bèn từ chối. Ngọc Linh tức giận vô cùng, rầy rà cự nự nhiều lần, Văn Tĩnh bị thúc ép, cái khó ló cái khôn, liền nghĩ ra một kế. *Tam tài quy nguyên chương* chuyển hóa từ Cửu cung đồ, tinh vi ảo diệu, chỉ người ham đọc sách và ngộ tính cao như y mới thẩm thấu được. Nói đâu xa, Bạch Phác giỏi võ là thế mà mười mấy năm trời cũng chưa xong phần nhập môn. Lương Tiêu khác hẳn tính cha, bắt chim mò cá thì giỏi nhất hạng, nhưng nhắc tới chi hồ giả dã¹ là vô đầu bứt tai. Văn Tĩnh đã dạy nhận mặt chữ nhiều lần, nhưng nó không tập trung học, hễ buông sách xuống là quên sạch sành sanh.

Bị vợ bức bách quá, Văn Tĩnh dứt khoát tương kế tựu kế, miệng nói truyền thụ võ công, nhưng định bụng sẽ giảng giải các nguyên lý trong Cửu cung đồ. Một hôm, y gọi Lương Tiêu vào phòng, mô tả *Tam tài quy nguyên chương*, song bỏ qua phần chiêu thức, chỉ nhấn mạnh vào mặt học vấn hàm ẩn trong chương pháp.

¹ Những từ thường gặp trong sách Nho.

Y thâm tính, Lương Tiêu một là không học được môn công phu này, hai là, muốn học được thì phải ngoan ngoãn đọc sách để nắm vững mọi lý lẽ sâu xa ảo diệu trong đó. Cứ thế, thuận nước đẩy thuyền, biết đâu có thể dạy con lễ thánh hiền, đạo nhân nghĩa, từ từ rèn cặp cho thành bé bỏ hết những thói hư tật xấu, trở về đường ngay.

Lương Tiêu luyện võ từ nhỏ, đã đánh mất nhiều thú vui bình thường của con trẻ. Nó vốn ghét học võ, chỉ vì muốn mẹ vui lòng nên cắn răng chịu đựng. Nay lại đến cha truyền dạy công phu, thực hết sức tức bực, nó ủ rũ đi vào phòng. Văn Tĩnh cố ý gây khó dễ, không dả động gì đến Cửu cung đồ, vừa mở bài đã đưa ra các quy tắc học thuật. Lương Tiêu trước nay luyện tập, thường chỉ biết đâm dứ và xuống tấn, chưa từng thấy ai nói còn phải đọc sách vở quý quái gì, càng nghe càng rối, thoát đầu găng gượng bầm bụng, về sau thấy khó khăn không chịu nổi, tai dòng về phía cha mà mắt thì nhìn chằm chằm lũ chim nhảy nhót trên cây ngoài cửa sổ.

Văn Tĩnh thấy vậy, buồn phiền vô cùng: "Thành bé này sao chẳng giống ta. Rốt cục mi có phải là con ta không?". Tới đây, sực nhận ra mình nghĩ bậy, có lỗi với vợ, y lập tức tự trách mắng một thôi một hồi, đoạn hỏi:

- Tiêu nhi! Hình như con xem thường lộ chương pháp này?

Lương Tiêu gãi đầu:

- Cha ơi, môn ấy có đánh được ai không?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Chương pháp này hậu phát chế nhân, là công phu cứu mình và cứu người, không phải đánh người.

Lương Tiêu cười bảo:

- Mẹ dạy luôn phải xuất thủ trước áp đảo đối phương. Ra tay sau thì gặp họa rồi!

Văn Tĩnh nói:

- Tiêu nhi! Con không biết đẩy thôi, trên đời có rất nhiều loại võ công, chẳng phải loại nào cũng là tiên phát chế nhân cả đâu. *Tam tài quy nguyên chương* tuy xuất thủ sau, nhưng không hề thua kém những loại xuất thủ trước. - Ngẫm nghĩ một lúc, y nói - Thế này nhé, võ nghệ con rất khá rồi đúng không? Ta đứng im đây, không động một ngón tay cũng có thể đẩy con ngã.

Lương Tiêu chớp mắt phì cười. Văn Tĩnh cũng cười:

- Con không tin? Nào, con đừng được vào một chéo áo của ta thì kể như ta thua.

Lương Tiêu hiểu thắng thành tính, nghe vậy cười nói:

- Được... - chưa dứt lời nó đã bỏ nhào tới, cốt để cha trở tay không kịp, nào ngờ lao vào khoảng không. Lương Tiêu ngược mắt tìm, đã thấy cha thu vạt áo đứng nguyên chỗ cũ, túm túm cười, như thể chưa từng động đậy. Nó rất lấy làm lạ, xóc lại tinh thần, vụt thò tay túm vạt áo Văn Tĩnh.

Lương Tiêu lao đến khá mạnh. Văn Tĩnh khê nhích người, trụ chân quay một vòng, nhẹ nhàng tránh đi. Thằng bé vô trượt, mắt đà, tức thì ngã sấp mặt như chụp ếch, lòng rất không phục, bèn chồm lên lần nữa. Văn Tĩnh đã luyện *Tam tam bộ* tới mức như ý, trong bốn mươi lăm bước, Lương Tiêu không sao chạm được vào bóng y, lại còn bị y tá lực đá lực, hất ngã lên ngã xuống. Bàn tính quật cường, càng thua nó càng muốn đánh tiếp, ngã rồi nghiêng rằng bò dậy, bò dậy rồi ngã, lật quật đến tận lúc trời nhọ mặt người. Ngọc Linh xót con, không kìm được thì kéo nó lại, dịu dàng bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tiêu nhi, hôm nay đến đây thôi, mai hẵng thi tiếp.

Lương Tiêu mình mẩy bầm tím, thần thờ một lúc, bỗng lao vụt vào phòng ngủ.

Một lát sau, trong phòng có tiếng nước nở vọng ra, Ngọc Linh nóng ruột mắng:

- Đồ ngốc! Tại sao mình phải đấu thật thể, để nó nắm lấy một lần mình có mất miếng thịt nào không?

Văn Tĩnh đáp:

- Thằng bé này quá hiếu cường, không rèn tính cho nó, sau này gặp phải người lợi hại thực thì làm thế nào?

Ngọc Linh cau kinh:

- Nếu cần rèn thì tôi sẽ rèn, chả khiến ông phải đa sự! - Rồi bỏ nấu cơm tối, nằng hằm hằm trở về phòng ngủ, sập cửa thật mạnh. Văn Tĩnh ngơ ngác, đêm ấy đành nằm ở phòng khách.

Tình sương hôm sau, y còn đang mơ màng, chợt nghe thấy có người gõ cửa, bèn khoác áo ra xem thì chính là Lương Tiêu. Thằng bé không nhiều lời, lúi y ra sân. Nó lùi lại mấy bước và thành linh lao bỏ tới:

- Con bắt cha đây!

Văn Tinh đành xoay mình tránh. Hai cha con di chuyển giằng co suốt một buổi sáng, Lương Tiêu cố nhiên vẫn ngã, nhưng ngã ít hơn hôm trước nhiều. Văn Tinh thẳm lầy lầy: "Con ta bướng bỉnh nhưng cũng là một đứa nhanh nhẹn thông minh, chỉ một đêm mà đã hiểu ra yếu lĩnh. Ừ, hôm nay đánh ngã nó khó hơn đây!" Nhìn con trai mặt mày thâm tím, y bỗng mềm lòng, cử động chậm lại cho Lương Tiêu tóm được vạt áo, đoạn than thở:

- Tiêu nhi! Con đã thắng, cha thua rồi!

Lương Tiêu bĩu môi:

- Cha cố ý nhường con. Mà con thì muốn học bản lĩnh của cha, con muốn học cái bản lĩnh không động tay mà vẫn đánh ngã được người ta cơ... - Mắt đỏ hoe, nó chực khóc.

Văn Tinh rất bất ngờ, sau mừng rỡ vô kể, y vội nói:

- Được! Có điều, nghe cha bảo đây, muốn học công phu của cha thì phải chịu khó đọc sách. Con đồng ý không?

Lương Tiêu đáp:

- Miễn là học được bản sự thú vị ấy. Con đồng ý!

Văn Tinh vui mừng trong dạ, song gắng làm mặt nghiêm:

- Trước tiên phải học từ cơ bản. Tháng trước làng ta đã mời một vị phu tử đến dạy, nếu con thực tình muốn học, ngày mai bắt đầu cấp sách theo ông ấy.

Lương Tiêu nói:

- Ừ, con muốn học với cha!

Văn Tinh bảo:

- Ta còn cày cấy trồng trọt, lấy đâu ra thời gian dạy con đây? Hôm nay ta sẽ báo với phu tử để ngày mai con đi học.

Lương Tiêu hết cách, hôm sau nhả nhó đến trường làng. Trước khi đi, Văn Tinh gọi nó lại, dặn dò cặn kẽ, nào là tôn sư trọng đạo, kính bạn yêu thầy... Ngọc Linh đứng bên nín cười im lặng, thẳm nghĩ: "Đại ơ là đại, mình để nó đi học là đã mua phiền chuốc náo vào người rồi!" Nàng rấp tâm dợi xem trò vui, nên tạm thời không nói toạc ra.

Lương Tiêu đến trường. Đám bạn học đều đã từng điều đứng vì nó, đứa cùng bàn thấy nó vào ngồi, lập tức khóc hu hu, nằng nặc đòi đổi chỗ, những đứa khác thì nấp nấp né né, không chịu ngồi cùng. Thầy đồ là người mạn ngoài được mời tới, không hiểu nguyên do, rất lầy lầy,

sau nhìn Lương Tiêu xinh xẻo ngoan ngoan cũng có bụng闷, bèn bảo đến ngồi cạnh bàn sách của mình.

Thầy đồ sắp xếp xong chỗ ngồi, liền cầm sách lên giảng bài. Lương Tiêu thoát đầu rất hứng thú, vốn dĩ cho rằng phụ tử sẽ trình bày những kiến thức cao siêu trong Cửu cung đồ, chẳng ngờ tất thầy đều là luân lý cương thường, hiếu nghĩa nhân đức. Nó nghe chữ nọ xọ chữ kia, nhận thấy khác hẳn điều cha nói, nhẩn nại được một lúc rồi lơ đãng dần, mắt díp lại trong tiếng đọc bài du dương trầm bổng.

Thầy đồ mãi mê giảng, chợt phát hiện ra có ai ngáy pho pho liền cúi xem thì thấy Lương Tiêu gục mặt trên bàn ngủ say sưa. Ông ta tức thì nổi giận, không nhiều lời, cầm roi vụt thẳng xuống người nó. Thằng bé đương mơ màng bỗng thấy đau nhói, chẳng nghĩ ngợi gì bèn nhảy ngay lên, thi triển tiểu cầm nã thủ cướp lấy roi của thầy giáo, ném toẹt xuống đất. Thầy đồ không ngờ học trò mà dám táo tợn chống lại mình, động cơn lôi đình ùng ùng chửi mắng:

- Đồ súc sinh! Đồ lộn giống! - Ông ta vừa mắng vừa ấn Lương Tiêu xuống, tụt quần nó toan quật cho một trận.

Lúc Lương Tiêu vút roi đi, thần trí đã hơi tỉnh táo, lòng có phần sợ hãi, nhưng sau nghe thầy giáo mắng mỏ ác miệng như vậy, nó đổi ra phần uất. Lão già khốn kiếp này được đằng chân lân đằng đầu, cả gan lột quần mình! Nó bèn nhìn hướng cử động của thầy, rồi theo đúng nguyên tắc đi quyền mẹ dạy, tả thủ hóa giải thế tay lão, hữu chưởng thuận thế móc lên. Thầy đồ tuy một bụng thi thư, nhưng đâu đã học được bài quyền nào, lập tức mất đà, ngã chúi về trước, xô đổ ba cái bàn, ngất lịm đi.

Bọn trẻ con vẫn biết Lương Tiêu ngỗ nghịch, phần lớn đã len lén chuồn ra khỏi cửa ngay khi thầy đồ đánh nó, chạy đi báo với Văn Tĩnh. Văn Tĩnh đang cố làm xong buổi cày sáng, nghe tin kinh hãi đến đờ người, không kịp xỏ giày, cứ để hai ống chân trần lấm bùn chạy một mạch đến trường. Vừa vào cửa đã thấy Lương Tiêu đứng bên bàn, mặt mày hoang mang, thầy đồ thì nằm vật dưới đất, bất tỉnh nhân sự. Trước ánh mắt dữ tợn của cha, Lương Tiêu hoảng sợ vô cùng, toan tìm đường lẩn đi. Lúc Văn Tĩnh tóm lấy định đánh, Ngọc Linh cũng chạy tới nơi, giữ tay chồng lại. Văn Tĩnh không làm sao được, đành thở dài cứu tính thầy đồ, luôn miệng tạ lỗi, nhưng hiểu rằng con trai không thể nào ở lại đây được nữa, đành phải dắt về nhà.

Thời Tống tôn ti rất nghiêm, tam cương ngũ thường đã ăn sâu vào lòng người. Lương Tiêu đánh thầy thực là một tội lớn. Phu tử ngã trái da, vừa đau vừa giận, và hơn hết là mắt mắt vô cùng, ông ta nói rõ nếu không trừng trị Lương Tiêu thích đáng thì sẽ bỏ trường mà đi. Bô lão trong làng nhao nhao đến nhà, bắt Văn Tĩnh giao con trai để xử phạt thật nặng trước mặt mọi người. Nhưng Ngọc Linh nói, kẻ nào động đến một sợi lông của thằng bé, nàng sẽ lấy đầu kẻ ấy. Văn Tĩnh tiền thoái lưỡng nan, đành đóng cửa không tiếp khách.

Từ đó trở đi, người làng trở nên lạnh nhạt với nhà họ Lương. Bà đỡ bị Ngọc Linh đánh đòn xua vẫn ôm hận trong lòng, lúc này thừa cơ phao tin Lương Tiêu là quái thai, lúc mới sinh chỉ cười không khóc. Dân thôn ngày thường bị Lương Tiêu quấy nhiễu đã nhiều, lập tức đồn thổi, dần dần thêu dệt thành chuyện thằng bé là tà ma chuyển kiếp, đến nỗi có người hắt đầy máu bần phân tưới vào cửa nhà họ Lương.

Văn Tĩnh ngại vợ con tức giận nên không cho ra ngoài. Bị cầm chân trong nhà, Ngọc Linh rồi rồi chẳng có việc gì làm, bèn đem tiếng mẹ đẻ dạy Lương Tiêu, kể con nghe những truyền thuyết quê hương, hai mẹ con trò chuyện bằng ngôn ngữ Mông Cổ, lấy đó làm vui.

Một hôm, nhắc đến cảnh khói tỏa sa mạc, mặt trời lặn trên sông, Lương Tiêu bỗng mơ màng nói:

- Mẹ ơi, người ở đây đã ghét bỏ mình như thế thì mình sang Mông Cổ vậy.

Câu nói vô tình khơi dậy nỗi nhớ cố quốc của Ngọc Linh. Đợi Văn Tĩnh về, nàng bèn giải bày với chồng. Văn Tĩnh tự nhủ: "Con ta giống tính mẹ nó, ương bướng ưa gây sự, không chịu bó buộc bởi lễ giáo, cứ thế này mãi tất không được người đời dung nạp, sẽ gây ra đại họa... Ừ... chỉ cần nàng và con được sống bình an, không phải uất ức nữa, vất vả cách mấy ta cũng chịu...". Nghĩ đến đây, y xoa đầu con trai, cười hỏi:

- Sa mạc nhiều gió và cát, sống khổ lắm. Con có sợ không?

Lương Tiêu vỗ ngực đáp:

- Con không sợ. Khổ gấp trăm lần cũng thế, mà khổ gấp vạn lần cũng thế!

Văn Tĩnh nhìn Ngọc Linh, thấy nàng nín cười lắc đầu, bèn nói:

- Cũng đành, chúng ta mất chỗ dung thân ở đây rồi. Mẹ con nàng

tính tình như vậy, còn ở Đại Tổng ngày nào, ta còn chưa được sống yên ngày đó. Thôi thì ra sa mạc cho xong...

Lương Tiêu nghe vậy, mừng rỡ ôm choàng lấy cổ cha rồi hí hửng giúp mẹ thu xếp hành lý, chuẩn bị cho chuyến đi xa. Văn Tĩnh rao bán điền sản, từ biệt xóm giềng, dân làng nghe tin, ai nấy vui mừng khôn xiết, thậm chí còn đốt pháo trừ tà. Văn Tĩnh cũng không nói gì, buồn bã quảy hành lý lên lưng, dắt vợ con nhằm phương bắc mà tiến.

TUYẾT VŨ PHƯƠNG TRƯỜNG

Hôm ấy họ vượt qua một cái lạch trên sông Trường Giang, tiến vào địa phận Hồ Bắc. Văn Tĩnh nhận ra thuyền nhà binh cắm đầy mặt sông, lại gặp rất nhiều nhân vật giang hồ cấp đao mang giáo. Y để tâm nghe ngóng mới biết sau khi Mông Ca chết, Hốt Tất Liệt đánh bại ấu đệ A Lý Bất Ca, đoạt lấy tước hãn Mông Cổ, đổi quốc hiệu là Đại Nguyên, đóng đô ở Bắc Kinh đã mấy năm rồi. Gần đây, theo kế sách của hàng tướng nhà Tống là Lưu Chính, ông ta sai bỏ đại doanh ở Lục Bàn sơn, di chuyển quân đội từ Ba Thục đến Tương Phần. Quân Tống đóng ở Tương Phần liên tiếp cấp báo về triều, sau đấy, không chỉ triều đình rầm rộ tăng binh mà Môn chủ Thần Ung môn là Thiên nhân Điều vương Văn Vạn Trình cũng phát thiệp võ lâm, hiệu triệu giang hồ lập Quân Anh minh chiêu tập nghĩa quân chống giặc.

Văn Tĩnh hiểu ra nguyên do của sự nhộn nhịp ấy, ngẫm nghĩ: "Thực đạo hiểm trở, thuận lợi về địa thế. Tương Phần bằng phẳng rộng rãi, chính là chỗ tung hoành của thiết kỵ Mông Cổ. Lưu Chính xuất thân

thủy quân Đại Tổng, tinh thông thủy chiến, hẳn theo bên kia đã mười năm, Mông Cổ ngày nay nói riêng thủy sư thì chưa biết thế nào, song nếu họ kết hợp cả hai đường thủy bộ thì quân mình khó bề chống đỡ...". Lại nghĩ sắp đánh nhau to, sinh linh lâm than, Văn Tĩnh đâm ra buồn bã. Trong khi đó mẹ con Ngọc Linh chỉ náo nức những chuyện ồn ào, nằng nặc đòi đi xem Quân Anh minh bằng được.

Từ sau trận Hợp Châu, Văn Tĩnh đã mệt mỏi vì nợ nước thù nhà, chẳng hứng thú đâu mà bận tâm đến cái đại hội ấy, huống hồ ở đó đông người lắm tai mắt, ngộ nhỡ gặp phải người quen đất Thục thì rắc rối to, nên thoát tiên y kiên quyết phản đối, song chống đỡ được hai hôm, không chịu nổi vợ con eo sèo, cuối cùng y đành đồng ý đi xem, nhưng định rõ quy tắc: chỉ được quan sát, không được sinh sự. Hai mẹ con hờn hứa hẹn, nhưng Lương Tiêu bản tính khó sửa, chưa được một ngày đã xô sát với hai đạo sĩ.

Lúc này thấy con trai gây vạ còn chối bay chối biến, Văn Tĩnh rất bực, song nhận ra hai đạo sĩ cũng chẳng phải hạng tử tế gì, bị Lương Tiêu chọc ghẹo kể như ác giả ác báo mà thôi, nên y không nói không rằng, chỉ lãnh đạm quan sát.

Đạo sĩ mặt trắng hơi lúng túng, liếc nhìn vợ chồng Văn Tĩnh, hừ mũi:

- Được lắm! Các người dám vô lễ với đạo gia, vậy hãy báo tên hiệu, đạo gia sẽ ghi nợ.

Văn Tĩnh còn cân nhắc xem nên trả lời thế nào, Lương Tiêu đã cười đáp:

- Cha ta tên Triển Thích, mẹ ta tên Cát Nữ, còn tên ta là Bích Tử.

Văn Tĩnh ngạc nhiên nghĩ bụng, thằng nhóc lộn xộn quá, nói cái quái gì thế không biết? Đạo sĩ mặt trắng lặp lại:

- Triển Thích, Cát Nữ, Bích Tử, hừm, tên tuổi hơi kỳ cục...

Lương Tiêu cười nói:

- Có gì đâu mà kỳ cục, tại ngươi là một lão mũi trâu đó thôi.

Mọi người ngẩn ra, rồi phá lên cười khoái trá. Đạo sĩ mặt đen mặc lõm, trừng mắt quát:

- Đồ lộn giồng...

Ngọc Linh từ từ đứng dậy, hỏi:

- Tên mũi trâu, ngươi chửi ai đấy?

Dung mạo nàng đẹp tuyệt vời mà ánh mắt thì sắc lạnh vô cùng, đạo sĩ mặt trắng cảm thấy bất ổn, cung tay nói lớn:

- Non nước còn đây, ngày sau tất có dịp tái ngộ ba vị. - Nói đoạn, hắn kéo sư đệ chạy vù ra cửa.

Văn Tĩnh quay lại giải huyệt cho La Tùng, nhìn sang Hàn Tranh đã cứng miệng, hôn mê bất tỉnh, y bắt giác cau mày:

- Vị này bị thương nặng đấy!

La Tùng hậm hực:

- Tên đạo sĩ khốn kiếp xuất cước thực tàn độc... - cùng với lời nói, khuôn mặt y đổi ra âm đạm vô cùng.

Văn Tĩnh chìa tay về phía Ngọc Linh. Phu phụ tâm đầu ý hợp, Ngọc Linh hiểu ngay, lườm chổng bảo:

- Lại muốn làm người tốt nữa kia... - miệng thì lâu bầu vạy, song nàng vẫn lấy ra một bình ngọc mỡ dề, đổ hai viên Huyết Ngọc Hoàn Dương đan vào tay Văn Tĩnh.

Văn Tĩnh ấn huyệt Đán trung của Hàn Tranh, đẩy Hạo nhiên chính khí sang. Họng Hàn Tranh phát ra tiếng lục khục, rồi y kêu "A!", hàm mềm đi, Văn Tĩnh tống một viên đan dược vào, lại dùng nội lực đánh tan thuốc. Chừng thời gian cạn một tuần trà, sắc mặt Hàn Tranh hồng lên, gã từ từ mở mắt.

La Tùng mừng rỡ vô kể, đang định tạ ơn, chợt thấy hai bóng người lướt vào quán. Người đi đầu cất tiếng gọi:

- Hàn lão đệ!

Hàn Tranh vừa hân hoan vừa ngạc nhiên, bất chấp thương tích gượng gượng nhồm dậy đáp:

- Cạn Phi huynh! - rồi nhìn ra mé sau Cạn Phi, y càng hớn hờ. - Văn công tử cũng đến ư?

Cạn Phi tuổi ước ba mươi, mặt chữ điền, vai rộng tay dài, khí thế mạnh mẽ. Vị tiểu hậu chủ sau lưng y xem ra chưa đến mười sáu, dung mạo anh tuấn, nghe Hàn Tranh gọi, khuôn mặt trắng trẻo hơi đỏ lên, cậu ngượng nghịu chào:

- Hàn đại ca, lâu quá rồi không gặp!

Cạn Phi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Hàn Tranh, ngạc nhiên hỏi:

- Hàn lão đệ, ai làm đệ bị thương vậy?

Hàn Tranh nhớ lại chuyện lúc trước, vừa then vừa cảm, đập chân nói:

- Con mẹ nó, thằng mọi mũi trâu chết băm chết vằm!

Gã vừa bị thương bất tỉnh, giờ lại chửi người ta đầu ra đấy, làn hơi

sung mãn, chính gã chưa cảm thấy lạ, nhưng La Tùng thì hết sức kinh ngạc, liếc Văn Tĩnh tự nhủ: "Đan được của người này thật thần kỳ!".

Cận Phi nhượng đôi mày rậm:

- Thằng mọi mũi trâu? Ý Hàn đệ nói đến một đạo sĩ mặt đen?

Hàn Tranh kinh ngạc:

- Sao kia? Cận Phi huynh cũng chạm mặt tên đó rồi?

Cận Phi lắc đầu:

- Ta đang vắng mệnh sư phụ tìm bắt hắc. Đạo sĩ mặt đen ấy đi lẫn với vài đứa tòng đảng khác, nhưng được cái dễ nhận diện. Trên đường lên bắc, hắc đã đánh bị thương nhiều đồng đạo tới phó hội. Sư phụ sai ta dẫn các sư đệ tóa đi khắp nơi chặn bắt, nhất định phải tóm được chúng. - Y nhìn sang La Tùng. - Vị này là ai?

Hàn Tranh cười:

- Đây là La Tùng huynh.

Cận Phi hơi đổi sắc mặt, vòng tay nói:

- Thì ra là La Đoạn thạch. Cứu ngưỡng! Cứu ngưỡng!

La Tùng đáp lễ:

- Không dám, không dám! Ủy danh Cận huynh như sấm động bên tai.

Cận Phi nghiêm chỉnh đáp:

- Cận Phi thô lậu, chút danh phận hèn mọn trên giang hồ nào đáng kể chi! La huynh đã từng tham gia chiến dịch Hợp Châu, anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre mới thực sự đáng nể. Đạo ấy gia sư có việc bận nên không kịp đến Hợp Châu, giờ đây mỗi lần nhắc tới La huynh đều luôn miệng khen ngợi!

Trận Hợp Châu là sự kiện tâm đắc nhất trong đời La Tùng, khổ nổi lần đầu ra sa trường đã trúng một đao, sau đó nằm liệt giường cả tháng trời, khi ngồi dậy đi lại được thì chiến dịch cũng kết thúc rồi, làm gì đến mức anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre, nay nghe Cận Phi ca tụng y vừa sướng vừa ngượng, lúng túng đáp:

- Thực hổ thẹn, La mỗ ngu dốt chậm chạp, không đáng nhận lãnh lời khen vàng ngọc của Văn Điều vương, - đang mải chuyện thì thoáng trông thấy cả nhà Văn Tĩnh dậm bước ra cửa, y gọi giật giọng. - Xin đừng đi!

Vừa nghe kể La Tùng đã từng tham chiến ở Hợp Châu, Văn Tĩnh đã bỏ vía, vội vội vàng vàng dắt vợ con bỏ đi. Lúc nghe La Tùng gọi, y càng

rảo chân cho nhanh, nào ngờ mới được mấy bước thì một bóng người bỗng dẫu xẹt tới trước mặt. Thiếu niên họ Văn chấn ngang đường.

- Bảo các hạ dừng lại, không nghe thấy hả? - cậu ta khum các ngón trái thành trảo, chộp vào vai Văn Tĩnh.

Thế trảo hung dữ quá, Văn Tĩnh không kịp tránh, lập tức rùn vai xuống. Tay áo y phồng lên, phát qua ngực thiếu niên. Cảm nhận được luồng kinh phong lướt sát người, đề trữu trên ngực, thiếu niên thét to:

- Được! - rồi xoay chân đáp sang bên cạnh Văn Tĩnh, thò trảo chộp ngược lại. Văn Tĩnh quan sát thân pháp cậu bé, ồ lên kinh ngạc, đoạn y phẩy tay áo rộng ra sau, mượn trảo kinh trôi lên phía trước. Thiếu niên quát:

- Muốn chạy ư?

Cậu ta dịch trái ba bước, dịch phải ba bước, bám sát Văn Tĩnh như bóng theo hình, các ngón tay khum khum như móc câu, nhắm nhắm đâm vào huyết Thận du của Văn Tĩnh.

Huyết Thận du là yếu huyết trên cơ thể người, là nơi dồn tụ tinh khí tiên thiên. Thiếu niên phát trảo rất kín, dùng toàn chiêu số có thể khiến người ta tuyệt hậu. Văn Tĩnh hết sức bất bình: "Kẻ hậu sinh này trông thì yếu ớt mà xuất thủ quá tàn độc!". Y lập tức trở mình, thi triển công phu Thiên toàn địa chuyển. Thiếu niên chộp hụt, lại bị đối phương kéo bật lên phía trước, chưa kịp đứng vững bỗng thấy cổ tay căng mạnh, thì ra đã bị Văn Tĩnh nắm lấy. Thiếu niên kinh hãi, tay trái vận kinh giật về, trảo phải xoay tròn, mổ vào huyết Kỳ môn trước ngực Văn Tĩnh.

Cậu bé xuất thủ quá độc ác. Văn Tĩnh tức giận vô cùng, y không lắc mình tránh nữa mà vùng chưởng cự lại. Chưởng đôi bên giao nhau, thiếu niên nhận thấy nội lực đối phương cuộn cuộn dồn sang như thác đổ, chột hự lên một tiếng, giật lui ba bước, khí huyết trào ngược trong ngực, mặt đỏ bầm tựa trát máu.

Mãi mới tìm được một lúc trận đấu chứng lại, La Tùng vội chen vào giữa hai người nói to:

- Xin các vị dừng tay!

Văn Tĩnh nhìn cậu bé, cau mày hỏi:

- Ai dạy ngươi *Tam tam bộ* vậy?

Thiếu niên họ Văn nghe người ta gọi đúng công phu của mình thì rất ngạc nhiên:

sung mãn, chính gã chưa cảm thấy lạ, nhưng La Tùng thì hết sức kinh ngạc, liếc Văn Tĩnh tự nhủ: "Đạo được của người này thật thần kỳ!".

Cận Phi nương đôi mày rậm:

- Thằng mọi mũi trâu? Ý Hàn đệ nói đến một đạo sĩ mặt đen?

Hàn Tranh kinh ngạc:

- Sao kia? Cận Phi huynh cũng chạm mặt tên đó rồi?

Cận Phi lắc đầu:

- Ta đang vắng mệnh sư phụ tìm bắt hấn. Đạo sĩ mặt đen ấy đi lẫn với vài đứa tòng đảng khác, nhưng được cái dễ nhận diện. Trên đường lên bắc, hấn đã đánh bị thương nhiều đồng đạo tới phó hội. Sư phụ sai ta dẫn các sư đệ tóa đi khắp nơi chặn bắt, nhất định phải tóm được chúng. - Y nhìn sang La Tùng. - Vị này là ai?

Hàn Tranh cười:

- Đây là La Tùng huynh.

Cận Phi hơi đổi sắc mặt, vòng tay nói:

- Thì ra là La Đoạn thạch. Cứu ngưỡng! Cứu ngưỡng!

La Tùng đáp lễ:

- Không dám, không dám! Ủy danh Cận huynh như sấm động bên tai.

Cận Phi nghiêm chỉnh đáp:

- Cận Phi thô lậu, chút danh phận hèn mọn trên giang hồ nào đáng kể chi! La huynh đã từng tham gia chiến dịch Hợp Châu, anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre mới thực sự đáng nể. Đạo ấy gia sư có việc bận nên không kịp đến Hợp Châu, giờ đây mỗi lần nhắc tới La huynh đều luôn miệng khen ngợi!

Trận Hợp Châu là sự kiện tâm đắc nhất trong đời La Tùng, khổ nổi lần đầu ra sa trường đã trúng một đao, sau đó nằm liệt giường cả tháng trời, khi ngồi dậy đi lại được thì chiến dịch cũng kết thúc rồi, làm gì đến mức anh dũng không tiếc thân, giết giặc như chẻ tre, nay nghe Cận Phi ca tụng y vừa sướng vừa ngượng, lúng túng đáp:

- Thực hổ thẹn, La mỗ ngu dốt chậm chạp, không đáng nhận lãnh lời khen vàng ngọc của Văn Điều vương, - đang mải chuyện thì thoáng trông thấy cả nhà Văn Tĩnh dậm bước ra cửa, y gọi giật giọng. - Xin đừng đi!

Vừa nghe kể La Tùng đã từng tham chiến ở Hợp Châu, Văn Tĩnh đã bỏ vía, vội vội vàng vàng dắt vợ con bỏ đi. Lúc nghe La Tùng gọi, y càng

- Phượng Tường tiên sinh!

Văn Tĩnh gật gật đầu, xoay mình bỏ đi. Cậu bé liền chạy ào lên chặn đường:

- Đi đâu? - rồi giơ tay cản.

Hai người xô vào nhau, không rõ Văn Tĩnh dùng thủ pháp gì, chỉ thấy thiếu niên nọ lộn nhào trở lại, mặt đỏ lựng như uống rượu, đứng loạng choạng không vững. Cận Phi lao lên đỡ, vừa chạm vào người cậu bé đã thấy lực đạo ùn ùn đổ sang, cũng may hạ bàn của y khá chắc nên không ngã ra đất, y hai hùng ngẩng đầu nhìn. Văn Tĩnh đã dắt vợ bé con đi xa rồi, La Tùng giậm chân kêu khổ:

- Văn công tử, sao cậu lỗ mãng như vậy?

Thiếu niên họ Văn ngây người:

- Hắn ta không phải là đồng bọn của đạo sĩ mặt đen ư?

La Tùng nhìn Hàn Tranh. Hàn Tranh đỏ mặt, ho khan đáp:

- Làm gì có chuyện ấy! Văn công tử hiểu lầm rồi, ông ấy là ân nhân của Hàn mỗ!

Thiếu niên họ Văn kinh ngạc:

- Ân nhân ư? Thế... thế là thế nào vậy?

Hàn Tranh thở dài, kể vắn tắt đầu đuôi câu chuyện. Cận Phi nghe xong buồn phiền vô cùng, trừng mắt trách thiếu niên:

- Văn Thù, sao đệ không hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xuất thủ bừa bãi?

Văn Thù đỏ mặt, đỏ đến tận mang tai, lúng búng đáp:

- Đệ, đệ...

Cận Phi nói:

- Đệ đệ cái gì, đuổi theo mau! Nhất định phải tạ lỗi với người ta.

Văn Thù vàng dạ luôn miệng. Đúng lúc ấy, ngoài cửa bỗng có một nhà nho già lao vù vào, toàn thân ướt đẫm, mặt trắng nhợt, kêu la liên hồi:

- Có ma, có ma!

Chủ quán tức giận:

- Lão Diệp, lão lên cơn gì thế? Có ma! Có ma! Có con ma cái đầu lão ấy!

Nhà nho ngẩn ra, bỗng khóc ồ ồ:

- Đúng là đã gặp ma mà, ghê lắm! Cho ta một bát rượu đi, lạnh quá, lạnh quá!

Chủ quán xua tay gắt:

- Cút cút! Uống mà lười trả, ai dây vào lão cũng xúi quẩy hết.

Vân Thù sắp ra khỏi cửa, chợt cau mày quay lại, móc một đỉnh bạc ném cho chủ quán, cười nhạt:

- Miếng bạc này có đủ mua một bát rượu không?

Chủ quán tươi mặt, giơ tay đón lấy, luôn miệng nói:

- Quá đủ, quá đủ ạ!

Vân Thù nói:

- Đủ thì tốt! Lấy cho tiên sinh đây hai bát rượu, chỗ thừa thì mua giúp ông ấy một bộ quần áo sạch sẽ. - Nói rồi cậu quay mình chạy đi, ai dè nhà nho già nắm lại, trợn mắt bảo:

- Ta... ta gặp ma thật mà, cậu tin không?

Vân Thù vốn tính cả thẹn, thấy ông già có vẻ điên điên, cậu đỏ mặt, không nói được gì. Mấy tiểu nhị trong quán tiến đến gần, lúi nhúi cười bảo:

- Vợ ông ấy bỏ theo người ta nên ông ấy cứ dở điên dở dại, xin công tử đừng để bụng.

Vân Thù nhìn nhà nho già, khe thở dài, quay mình bước ra cửa. Cận Phi, Hàn Tranh và La Tùng đang đứng chờ bên ngoài. Mỗi người một ngựa, phi suốt một thôi đường mà chẳng thấy bóng dáng nhà họ Lương đâu. Cận Phi thất vọng dừng ngựa hỏi:

- Vân Thù, khi đi người đàn ông ấy đã nói gì vậy?

Vân Thù đáp:

- Ông ta hỏi về thân pháp của đệ.

Cận Phi cau mày nói:

- Ờ nhỉ, thân pháp đệ dùng lúc đó không giống võ công của Thần Ung môn. - Y quắc mắt, vẻ nghiêm khắc.

Vân Thù nóng bừng mặt, cúi đầu:

- Đó... đó là võ công của Phượng Tường tiên sinh!

Cận Phi sắc mặt:

- Phượng Tường tiên sinh là ai?

Vân Thù lưỡng lự:

- Phải bắt đầu kể từ ngày ba mươi tháng chạp năm ngoái. Hôm ấy trời đầy tuyết, đệ và Phùng tú tài, Chu tú tài lợi tuyết đến Huệ Sơn...

Cận Phi sầm mặt, hừ mũi:

- Lại Phùng tú tài, Chu tú tài! Hai tên hủ nho văn dốt vô dất, chỉ giỏi kêu rên bất mãn, ngâm ngợi thơ thần thối tha, đệ cứ cặp kè với những quân khốn kiếp ấy thì có tiền đồ gì được hả?... Mà thôi, kể tiếp đi!

Vân Thù ngượng ngùng đáp:

- Vâng... Hôm ấy trời rét cắt ruột, mặt đất đông cứng, tuyết rơi tựa lông ngỗng, bọn đệ đập tuyết đến khu suối trong Huệ Sơn, ở đây mặt nước đã đóng băng cả rồi. Phùng tú tài nổi hứng nói muốn khoét một lỗ lấy nước pha trà. Vì vậy đệ tuốt kiếm đục băng để dẫn nước. Chu tú tài nhìn suối tuôn ào ào, sực nghĩ ra điều gì, bỗng ngâm rằng: "Suối, suối, suối!", vốn định tức cảnh làm một bài thơ, ai ngờ vừa ngâm xong câu ấy đã đứt mất tứ. Đệ và Phùng tú tài đều nghĩ, ba chữ "suối" nghe thì bình dị chứ thực chất khí vận rất dào dạt, không phải cứ nhét bừa câu nào vào cũng phối được. Bọn đệ đang buồn phiền, thành linh có người sang sảng đọc nói: "*Suối suối suối, Đổ rờn rờn. Hạt hạt trên châu óng ánh không? Tinh khiết khác chi kia tủy đú, Thơm ngọt nào thua nọ dãi rồng!*"¹.

La Tùng chẳng phải dân tinh thông bút mực, nhưng nghe xong cũng phải vỗ đùi tán thưởng:

- Thơ hay!

Vân Thù được lời như cời tấm lòng, bèn mỉm cười với y. Cận Phi hỏi:

- Người đọc thơ chắc là Phượng Tường tiên sinh chứ gì?

Vân Thù gật đầu:

- Sư huynh đoán đúng lắm, chính là Phượng Tường tiên sinh! Bọn đệ nghe thơ là phục ngay, bèn hỏi tên hiệu, mời ông lại ngồi cùng. Phượng Tường tiên sinh cử chỉ đường hoàng, ăn uống tự nhiên, cao đàm khoát luận khiến ai nấy ngưỡng mộ. Cứ thế, mọi người nhóm lửa trên đất tuyết, uống trà bình thơ, ôi, thời gian như tên bắn, thoáng chốc đã đến giờ ngọ, Chu tú tài nhìn nắng đỏ xuống tuyết, cao hứng vô cùng, lại ngâm: "Tuyết, tuyết, tuyết!". Đứt câu ấy cũng mất thi tứ.

Hàn Tranh phì cười:

- Đầu voi đuôi chuột, đúng là một tên vớt đi.

Vân Thù sầm mặt, lạnh lùng bảo:

¹ Bài thơ này trích trong *Tây Hồ Du lãm chí*. Tác giả là Quán Văn Thạch, người Tiền Đường.

- Hàn đại ca! Huynh mắng đệ không sao, nhưng huynh mà chửi bạn bè đệ, Vân Thù này sẽ tính sổ đến nơi đến chốn.

Hàn Tranh ngớ người, nín cười bảo:

- Vân công tử chớ trách, Hàn mỗ có tiếng ruột để ngoài da, cậu cứ coi như mồm ta mọc ngược, nói chuyện thối như đánh rắm ấy!

Lời lẽ y thô tục, song lại thuận tai Cận Phi và La Tùng, cả hai phá lên cười ha hả.

Vân Thù nghe Hàn Tranh tự trách, cảm thấy bất an, vội xoa dịu:

- Hàn đại ca đừng nói vậy kéo đệ đây hổ thẹn.

Hàn Tranh và La Tùng nhìn nhau, mắt đều ánh lên vẻ giễu cợt, cùng nghĩ: "Cái cậu Vân Thù này xuất thân thế gia võ lâm, sao lại ưa thích văn vẻ như vậy?".

Vân Thù kể tiếp:

- Nghe Chu tú tài đọc ba chữ Tuyết, bọn đệ đều cảm thấy rất đột ngột, không họa theo được, đành ngong ngóng nhìn sang Phượng Tường tiên sinh. Tiên sinh mỉm cười, đồng đặc đọc: "*Tuyết tuyết tuyết, Trắng phau phau. Nơi nơi hào quang rõ ràng sao! Trào sôi như sóng Hoàng Hà nổi, Huy hoàng tựa ánh thái dương cao*".

La Tùng vỗ đùi đánh đét, khen ngợi:

- Khí phách làm sao!

Vân Thù mỉm cười:

- La huynh nói phải lắm, khí phách trong bài thơ này quả tình rất hiếm có.

Cận Phi xuất thân hàn vi, cô lậu quả văn, nghe vậy phát sốt phát rét, cau mày giục:

- Vân Thù! Đệ hãy nói vào ý chính, đừng lan man thơ thần nhăng cuội nữa!

Vân Thù cụt hứng:

- Vâng, về sau cũng chẳng còn gì nữa đâu. Phượng Tường tiên sinh ngâm thơ xong thì đứng dậy bỏ đi.

Cận Phi ngạc nhiên:

- Ối, ông ta bỏ đi như thế, làm sao dạy đệ võ công được?

Vân Thù cười đáp:

- Sư huynh đừng sốt ruột, đệ còn chưa kể hết! Thấy Phượng Tường tiên sinh mặc áo mỏng, sợ ông nhiễm lạnh sinh bệnh, đệ bèn

cởi áo choàng lông chồn ra, thi triển khinh công đuổi theo, khoác lên vai cho ông.

Cận Phi cười khẩy:

- Hay nhỉ! Tắm áo lông chồn sư nương tự tay may mà đệ đem cho người ta dễ dàng thế? Hừ, chả trách lúc quay về đệ lại nói dối sư nương, bảo là qua sông trôi mất! Khéo trí trá thực!

Vân Thù xấu hổ lí nhí:

- Cha dạy phải biết cứu khốn phò nguy. Người ta chịu lạnh, mình đâu thể ngoảnh mặt làm ngơ?

Cận Phi cười nhạt:

- Đệ xem ông ta ăn mặc phong phanh nhưng vẫn đi lại đứng ngồi, ung dung nói cười trong gió tuyết, có người bình thường nào sánh được không?

Vân Thù toát mồ hôi, nuốt nước bọt đánh ực:

- Sư huynh nói phải, nhưng đệ bị khuất phục bởi phong thái của ông nên lúc ấy chẳng suy nghĩ sâu xa gì cả. Về nhà rồi, đệ còn mãi hồi tưởng cảnh tượng ban ngày đến nỗi đêm trằn trọc không sao ngủ được. Hôm sau đẩy cửa trông ra thấy tuyết vẫn mù mịt, lòng lại rạo rực, đệ bèn khoác áo vào rồi đi một mình đến Huệ Sơn, chỉ mong gặp được Phượng Tường tiên sinh. Vừa tới nơi đã thấy tiên sinh đứng ngay trước núi, như thể đoán được rằng đệ sẽ trở lại. Trông thấy đệ, ông cười: "Người đến đây à? Ha, hôm qua người mời ta thưởng trà, hôm nay ta mời người uống rượu". Nói rồi ông cầm một cái hồ lô bảo: "Ta đem chiếc áo da người cho đổi lấy bầu rượu này, chúng ta đừng nên uống nhanh quá". Ôi, tấm áo choàng to tướng bằng lông chồn đen đáng giá nghìn vàng mà ông ấy đem đổi một bầu rượu, thực khổ, chả biết nặng nhẹ gì cả.

Cận Phi hừ mũi, mặt tối sầm.

Vân Thù hoang mang, lắp bắp kể tiếp:

- Thế là, đệ với ông ấy ngồi xuống. Hai bên cạn xong một chén, Phượng Tường tiên sinh than: "Tiếc thực, có rượu mà thiếu mời, không nhâm nhi được hết cái ngon". Ông nghĩ ngợi rồi móc ống tay áo ra một cái triện vàng đầu sư tử, cười bảo: "Đây là ấn quan của tri phủ Bình Giang Phàn Chương Khôi, tên cầu quan họ Phàn đó chỉ ưa luồn cúi leo cao, tham ô biển thủ, đục khoét của dân, chặt vạt mãi mới mua

được phẩm hàm tri phủ này. Vừa khéo hai hôm trước là dịp ngự sử đến tuần sát, ta bèn tiện tay nhắc luôn cái án của hần. Theo hình luật Đại Tổng, người nào để mất án quan, nặng thì xử trảm, nhẹ thì bãi chức. Bộ dạng tên cầu quan ấy lúc này chắc là buồn cười lắm, ha ha, khoái thật khoái thật, cạn chén nào!". Nói rồi tiên sinh cụng với đệ một chung. Ông thuật chuyện rất dừng dừng, đệ nghe mà kinh ngạc, nghĩ bụng nha môn tri phủ tuy chẳng phải đầm rồng hang hổ song cũng không phải nơi có thể tùy ý vào ra, lại ngắm ông già ngồi trong màn tuyết, mình mặc tấm áo đơn đã rách thoi cả ruột, bất giác đệ sực hiểu, đó là một dị nhân giang hồ.

Hàn Tranh và La Tùng bật cười, Cận Phi thì hăm hăm. Văn Thù nín bật, thấp thỏm liếc sư huynh, mặt như gấc chín.

Cận Phi mĩa mai:

- Đệ đã dám làm mà còn sợ người ta cười ư? Sau đó thì sao?

Văn Thù đành tiếp tục:

- Tiên sinh uống với đệ thêm vài chung nữa, rồi lấy ra một tập văn tự cầm cổ, bảo rằng: "Ngưu Bách Vạn ở Vu Hồ vừa tham vừa ác, không chỉ đầu cơ tích trữ mà còn cho vay nặng lãi, lợi tức cực cao, khiến bao người khuynh gia bại sản, bán vợ dợ con. Sáu hôm trước, ta ôm sạch giấy nợ, khế ước ruộng đất và vàng bạc châu báu của hần đi, châu báu thì phân phát cho dân chúng, còn văn tự ruộng đất này...". Tiên sinh vừa nói vừa vò trong tay, tập giấy liền nát vụn, ông nhếch mép: "Từ giờ trở đi, gia tài của Ngưu Bách Vạn đã mất đến chín mươi chín phần trăm, hần yêu sự sản như mạng sống, ắt hần tan nát ruột gan, muốn chết cho rồi. Ha ha, cái tên Ngưu Bách Vạn lòng lang dạ sói này! Chúng ta lại cạn một chén nào". Tiên sinh nói xong, bèn uống với đệ một chén. Chúng kiến nội lực của ông lúc vò tay, đệ càng cảm thấy kinh lạ. Cha mình bản lĩnh rất cao, tuy cũng có thể làm như vậy, nhưng chưa chắc đã thông dong tiêu sái bằng.

Cận Phi trầm ngâm:

- Hai chuyện đệ kể, ta đều có nghe đồn. Cái ông Phụng Tường ấy tuy nói năng hành xử theo chiều hướng nghĩa hiệp, song cách thực hiện thì quanh co góc gách, không được thẳng thắn.

Hàn Tranh tiếp lời:

- Đúng đấy! Tham quan ác nhân thì chém luôn một đao cho chết mẹ nó đi, hà tất bày vẽ rắc rối?

Vân Thù phật ý:

- Phàn Chương Khôi chỉ thích bợ đỡ để tiến thân, Ngưu Bách Vạn yêu tiền bạc như tính mạng, đối với chúng thì mất quan tước của cải còn khổ sở hơn là bị giết ấy chứ.

La Tùng cười:

- Vân công tử nói đúng lắm. Hai đứa đó cả đời vun vén, một sớm một chiều hóa trắng tay, chúng sẽ khốn đốn biết chừng nào!

Vân Thù được y phụ họa, bật cười:

- La huynh thực rất hiểu lòng người.

Cận Phi lạnh lùng nói:

- La huynh rất hiểu lòng người, còn ta thì là đầu đất hả? Hừ, bắt vào chuyện chính đi!

Vân Tùng nhợt mặt, lập cập đáp:

- Vâng, vâng. Là thế này, Phượng Tường tiên sinh cứ kể xong một chuyện hành hiệp tâm đắc là lại cụng với đệ một ly, chẳng bao lâu rượu đã sạch bách. Sau đó ông đứng dậy, người nhuốm hơi men, chân bước liêu xiêu trên tuyết, vừa bước vừa nói cái lẽ tam tài, tiên thiên dịch số gì ấy, nghe rất sâu xa ảo diệu. Cũng may Chu tú tài tinh thông dịch lý, ngày thường đệ theo học đã nắm được cả, nay biết Phượng Tường tiên sinh võ nghệ đầy mình, lại thấy bộ pháp của ông độc đáo quá nên đệ âm thầm theo dõi. Ông bước không nhanh cũng không chậm, như đi dạo trong vườn thôi, nhưng lạ là sự dịch chuyển ấy lại gây ra gió, khiến tuyết rơi xuống đều bị cuốn chìm, quay rất lâu phía trên đầu ông như một lá cờ tiết lớn màu trắng.

Ba người kia giật mình nhìn nhau, cùng nghĩ: "Chỉ bước đi mà kéo theo gió xoáy khiến hoa tuyết ngưng tụ, thực chưa nghe đến thứ võ công như thế bao giờ. Mà chẳng rõ có phải thật không, hay thằng bé này hứng chí nói càn, khoa trương khoác lác?". Ai nấy cùng dăm chiêu, tỏ vẻ nghi hoặc.

Vân Thù vẫn kể:

- Phượng Tường tiên sinh di chuyển như vậy khoảng một canh giờ mới dừng chân, cười hỏi: "Người nhìn rõ được mấy phần kiểu đi của ta?". Đệ cứ thực tình đáp: "Gần một phần mười". Phượng Tường tiên sinh gật đầu: "Giỏi, giỏi lắm!". Ông trầm ngâm một lúc, lại nói: "Mấy năm nay, ta mãi tìm hai người. Một người lẽ ra là vợ ta, nhưng nàng đã

lìa xa, trốn tránh ta khắp mọi nơi. Một người nữa lẽ ra là đồ đệ ta, nhưng năm xưa vì một chút suy nghĩ sai lệch, vô duyên vô cớ mà bỏ qua nó, ôi, đáng tiếc!". Nói xong ông nhìn đệ bảo: "Đã huyệt một lần thì cũng đành vậy, nhưng để huyệt lần thứ hai thì mới thực là đáng trách".

Cận Phi cau rúm mày. La Tùng cười nói:

- Văn công tử, chúc mừng cậu! Đoan chắc Phượng Tường tiên sinh đã có ý thu nhận cậu làm học trò.

Văn Thù lúng túng:

- La huynh khách sáo quá. Đệ cũng nhận ra ý tiên sinh. Song nước có phép nước, nhà có luật nhà, võ lâm có quy củ của võ lâm, đệ chưa nắm vững, làm sao dám tự tiện bái sư? Vì vậy đệ lặng thinh. Tiên sinh áng chừng đọc được ý tứ của đệ, bèn đứng dậy cười bảo: "Thôi, còn chưa mất hẳn hi vọng, ta tiếp tục tìm kiếm tên đồ đệ ngày xưa vậy. Nếu vẫn không tìm thấy, rằm tháng tám này, ta sẽ sang đây Bạch Sa ở Yên Sơn". Nói rồi ông phất hai tay, cười lớn bỏ đi.

Cận Phi thở phào, nói rằng:

- Sư đệ! Suy cho cùng đệ cũng đã làm một việc đúng. Khoan bàn đệ có tự tiện bái sư hay không, cứ nhắc đến võ công Thần Ung môn nhà ta cái đã. Võ công Thần Ung môn bác đại tinh thâm, huynh đệ mình hiện chưa xong nhập môn thì đành vậy, chứ mai này luyện tập cao hơn, chắc đâu đã thua kém Phượng Tường tiên sinh. Huống hồ ông ta hành xử quái đản, không phải là quân tử đường hoàng, cứ tránh cho xa thì hơn.

Văn Thù ngoài miệng vâng dạ, trong bụng lại nghĩ thầm: "Quân tử đường hoàng thì cũng hay đấy, nhưng không thú vị bằng Phượng Tường tiên sinh". Đang mãi nghĩ, chợt nghe thấy Cận Phi nói:

- La huynh! Hàn lão đệ! Sắp đến giờ tụ hội rồi, mình không theo kịp nhà họ đâu. Đây cũng gần Bách Trượng Bình, chúng ta thông thả đi đi.

Sau một thoáng trầm ngâm, La Tùng nói:

- Cận lão đệ, ta cứ băn khoăn mãi, không biết có nên nói ra hay không. Người đàn ông áo vải đó quả thực... quả thực rất giống một người!

Cận Phi tỏ vẻ chăm chú:

- Ai?

La Tùng kể tai y nói khế một cái tên. Cận Phi kinh ngạc buột mồm:

- Có thể nào? Chẳng phải người đã lâm trọng bệnh, qua đời từ lâu rồi hay sao?

La Tùng lắc đầu:

- Theo ta được biết, việc ốm chết chỉ là do quan phủ nói thác thể thôi. Chưa chừng người còn sống đấy.

Cận Phi nhướn đôi mày rậm, cao giọng nói:

- Ngày nay triều cương thời nát, gian thần lộng hành, nếu người đó còn sống thì vì cớ gì không ra mặt?

La Tùng thở dài:

- Cận lão đệ! Đại anh hùng đại hào kiệt suy nghĩ có chỗ khác biệt, hạng phàm phu tục tử như hai ta làm sao hiểu được?

Cận Phi ngấm nghĩ hồi lâu rồi bảo:

- La huynh nói phải. Việc đã quan trọng như thế, mình phải chia ra tìm họ để hỏi cho ngọn ngành. Nhưng chẳng may nhờ giờ liên minh thì gia sư sẽ không vui đâu. Vì vậy các vị đừng đi xa quá, hễ nghe thấy hiệu lệnh thì phải nhanh chóng về Bách Trượng Bình nhé.

Dặn dò đầu đầy, bốn người chia hướng lòng tìm. Văn Thù theo hướng đông, ngại sẽ khó xử khi gặp Văn Tĩnh nên cố ý lòng cương, ruổi ngựa đi dềnh dàng. Bỗng chốc nghe thấy phía xa có tiếng nhạc sáo u u vọng tới, lòng động hiếu kỳ, cậu nghĩ bụng: "Tiếng sáo sậy này ở đâu ra đây? Người thời Đường có thơ rằng: *Núi Hôi Nhạc cát trắng như tuyết, Thành Thụ Hàng trắng đặc tựa sương. Sáo sậy chốn nao vắng vắng thổi, Làm chinh nhân thấm nỗi tha hương*¹. Sáo bằng ống sậy là nhạc cụ vùng Tái Bắc², nơi đây sao lại có âm thanh mạn ngoài thế này? Hừm, giai điệu buồn nhớ da diết, chắc người thổi sáo đang gặp nỗi phiền muộn gì đây?". Văn Thù ưa hành hiệp trượng nghĩa, liền lần mò đi theo tiếng nhạc. Lát sau, đến gần một gò đất, cậu trông thấy một người áo đen ngồi trên đỉnh gò, lưng quay về phía mình, mặt quay về hướng nam.

Văn Thù xuống ngựa, cao giọng gọi:

- Tiên sinh thổi nghe thê thiết quá! Chắc ông gặp chuyện gì đau lòng phải không?

¹ Bài thơ *Dạ thượng Thụ Hàng thành văn địch* (Đêm lên núi Thụ Hàng nghe tiếng sáo) của Lý Ích đời Đường.

² Tái Bắc nằm ở phía bắc Trường Thành, gồm khu tự trị Nội Mông Cổ, khu tự trị người Hồi Ninh Hạ và tỉnh Cam Túc ngày nay.

Tiếng sáo im bật, người áo đen hừ mũi, lạnh lùng nói:

- Trời cao đất rộng, xưa nay vẫn là cái lò nung nấu thể nhân. Hai chữ đau lòng, trong đời người có ai thoát nổi? - Giọng nói đều đều, không chút âm sắc, nghe rất khó chịu.

Vân Thù trẻ người non dạ, chưa thấm thía nỗi khổ trần ai, không biết đối đáp ra sao trước những lời lẽ kỳ quái ấy. Chợt loáng thoáng đằng xa có tiếng tù và, cậu đổi sắc mặt, hấp tấp nói:

- Tiên sinh! Tại hạ bận chút việc, không thù tiếp được nữa. - đoạn quay đi, chạy mấy bước rồi bật cao, đáp xuống lưng ngựa.

Vân Thù chưa ngồi vững, chợt nghe gió rít như có mũi tên lao đi. Cậu bé còn đương thắc mắc thì lại thấy con ngựa mình cười vụt hí lên thê thảm, ngã vật xuống. Cậu vội lộn khỏi mình ngựa, trụ vững rồi đưa mắt nhìn kỹ, trên cổ ngựa có một lỗ nhỏ xíu, máu đương òng ọc chảy ra. Vân Thù ngó quanh, ở nơi đây ngoài người áo đen thì không còn ai khác, cậu nổi giận:

- Tiên sinh, tại sao tự nhiên ông giết con ngựa của tôi?

Người áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, chậm rãi đứng dậy. Vóc người ông ta không cao, nhưng đứng trên gò nên trông khí thế rất oai phong, đầu đội trời chân đạp đất.

Ông ta thoáng ngẫm nghĩ, giọng chợt trầm xuống, nửa hỏi nửa đáp:

- Thằng ranh, ngươi là đồ đệ của Vân Vạn Trình hay là môn nhân của lão Cùng Nho?

Vân Thù ngạc nhiên:

- Vân Vạn Trình là cha tôi. Còn lão Cùng Nho là ai, tôi có quen đâu?

Người áo đen cười nhạt:

- Giả bộ ngờ ngác lừa gạt hả? Tư thế tung mình lên ngựa của ngươi là *Xuyên vân túng* của Thần Ưng môn, nhưng mấy bước trước đó thì là gì?

Vân Thù sực hiểu:

- Ông muốn nói đến Phượng Tường tiên sinh phải không?

Người kia tức giận hừ mũi:

- Phượng phượng gà gà cái khi gì? Tiểu tử nhà ngươi thực gian dối! - ông ta vụt dịch ra sau một bước, lúc trụ bộ thì đã ở dưới chân gò.

Thấy người ta giật lùi mà có thể bước xa đến mấy trượng như thế, Vân Thù đâm hoảng, chưa kịp định thần thì người đó đã đến ngay trước mặt, lật tay về sau tóm vào ngực cậu.

Vân Thù luống cuống vung chưởng chặt cánh tay người đó, chưởng vồ trúng trảo, hung mãnh lạ thường, nhưng người áo đen không hề né tránh. Rìi chưởng chém tay như thể va vào thép nguội, Vân Thù vội vàng chuyển thể ưng trảo mổ xuống mạch môn¹ đối phương, trảo lực cũng chứa vài phần hòa hẫu, sức phật dứt tứ chi. Nào ngờ cổ tay người kia trơn như xoa mỡ, chuôi qua các đầu ngón tay Vân Thù, tốc độ không suy suyển, xia thẳng đến ngực cậu bé.

Vân Thù thi triển *Tam tam bộ* vội vã thoái lui, nhưng người kia cũng tiếp tục chạy lùi nhanh như gió. Bất kể cậu bé biến hóa ra sao, năm ngón tay của người áo đen vẫn đều đặn ép dần đến từng tấc, từng tấc một. Khi Vân Thù lùi tới bước thứ mười cũng là lúc bị trảo đối phương chụp vào ngực. Nguy cấp quá, cậu thét lên một tiếng thật to, tung chân phải đá lên thắt lưng người áo đen, thực không ngờ vừa đá là trúng liền. Cậu bé mừng rỡ, song lập tức nhận ra chỗ chạm chân đang mềm nhũn đi, như thể chìm lút vào một đồng bông. Cậu còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, người áo đen lại hừ khê, da thịt ông ta thành linh đàn hồi, lún chỗ này nảy chỗ kia, nhanh khôn tả. Vân Thù chỉ kịp nghe thấy một tiếng rắc, rồi cảm giác đau nhói chạy lan từ bẹn, chắc hẳn đùi phải đột ngột bật ngược nên đã bị chấn gãy rồi.

Cậu kêu lên thảng thốt, giật lui ra sau. Người áo đen nhoài tay theo, tóm lấy ngực áo cậu, bỗng dừng ngơ ngẩn, lẩm bẩm hỏi:

- Người chỉ học được chút màu mè bên ngoài thế thôi hử? - Giọng nói thoáng vẻ bất ngờ, rồi ông ta vụt lẳng tay, quăng Vân Thù xuống đất, thét. - Còn *Tam tài quy nguyên chưởng* đâu?

Vân Thù ngã chúi xuống bùn, mặt mũi lấm bẩn, máu chảy ròng ròng, nghe vậy nhịn đau đáp:

- *Tam tài quy nguyên chưởng* là cái gì? Tôi không biết.

Người kia cười nhạt:

- Thăng này bộ dạng gian xảo, cùng một hạng như lão Cùng Nho kia. Hừ, người nói Vân Vạn Trĩn là cha ngươi, phải không?

Thoạt tiên giọng ông ta rất kích động, nhưng nói được mấy câu lại khôi phục âm điệu lạnh lạnh đều đều, nghe không biết là vui hay giận. Thêm vào đó ông ta vẫn một mực quay lưng lại cậu bé, Vân Thù chưa nhìn rõ nhân dạng lần nào, buột miệng hỏi:

¹ Điểm nằm cách gốc ngón cái chừng nửa tấc về phía cổ tay.

- Ông là ai? Có thù với cha tôi hay sao?

Người áo đen hừ mũi, bỗng phá lên cười ha hả. Văn Thù nghe giọng cười ồ ạt như nước triều, màng nhĩ chấn động, một luồng máu nóng phụt lên đỉnh đầu như muốn phá óc lao ra, khiến cậu ngạt thở. Thành linh tiếng cười tắt ngấm, người áo đen ngửa đầu nhìn trời, lạnh lùng nói:

- Người hỏi ta là ai ư? Hà, lão phu lâu ngày không xuất thế, xem ra thiên hạ đã quên ta rồi! - Đoạn lại hừ mũi, cao giọng hỏi - Hôm nay Văn Vạn Trình chủ xưởng đại hội ở Bách Trượng Bình phải không?

Văn Thù nhấm nhẳng:

- Phải thì sao?

Người kia nói:

- Hay lắm! Cái lão Cùng Nho dạy người võ công chắc cũng đến Bách Trượng Bình đấy nhỉ?

Văn Thù sực hiểu, nghĩ bụng: "Lão cứ một điều Cùng Nho hai điều Cùng Nho, lại hỏi bộ pháp của ta, phải chăng người lão đang tìm chính là Phượng Tường tiên sinh? Võ công lão cao cường như thế, không chắc tiên sinh thắng được. Làm người phải trọng chữ Nghĩa, Phượng Tường tiên sinh với ta tâm đầu ý hợp, Văn Thù dẫu chỉ còn một hơi thở, cũng quyết không làm những việc lỗi đạo bạn bè. Tên độc ác này càng ép ta khai nơi ở của tiên sinh, ta càng không thốt ra nửa chữ". Nghĩ vậy, cậu nói to:

- Võ công của ta đều do phụ thân dạy, không liên quan gì đến người khác, cũng chẳng có Cùng Nho nào ở Bách Trượng Bình cả.

Người kia nổi giận, định bụng tra khảo, song tính tình cao ngạo, không muốn dùng phương pháp hạ lưu đó, thầm nghĩ: "Tiểu tử này cứ lải nhải Phượng Tường tiên sinh, lại khẳng khái rằng ngoài Văn Vạn Trình ra không còn ai dạy công phu cho nó. Chỉ toàn điều dối trá, chẳng câu nào đáng tin. Hừ, người bảo lão Cùng Nho không ở Bách Trượng Bình, vậy sự thực chắc là ngược lại rồi. Nhưng mà, võ công của lão già ấy rất cao, xung quanh còn nanh vuốt của bao nhiêu tên người Tổng nữa, nếu ta đường đột xông vào thì hung hiểm quá. Hừ, nhưng thế thì sao? Dẫu là đầm rồng hang hổ, lão phu cũng không coi vào đâu". Lão nghĩ rồi cười khẩy:

- Được, lão phu sẽ đi lật tung cái của khí Bách Trượng Bình ấy lên.

Vân Thù tức ngực, tự nhủ nếu để liên lụy đến cha thì thực là bất hiếu, nhưng nếu nói ra nơi hạ lạc của Phượng Tường tiên sinh thì bất nghĩa rõ ràng. Cậu còn đương bồi rối chưa quyết, bỗng một làn gió tanh cực kỳ khó ngửi xộc vào mũi, kể đó là cảm giác lạ lùng sờn gai ốc chạy lan xuống từ đỉnh đầu, đọng lại ở thắt lưng; cuối cùng là cơn lạnh rờn rợn bò lên dọc cột sống. Vân Thù cảm thấy mỗi tắc da đều run rẩy tê dại, nhưng khôn nổi huyết Đan trung đã bị khổng chế, không làm sao quay đầu nhìn được, chỉ biết cơn gió tanh càng lúc càng nồng, rồi luồng khí nóng dày nặng thốc từng đợt vào tai. Cậu bé không nén được nổi sợ hãi, lệ hoen đầy mi, hòa với máu chảy ra từ mũi và miệng, rỏ tong tong xuống đất.

Khi nhà họ Lương đến Bách Trượng Bình, ở đây người ngựa đang qua lại ồn ào náo nhiệt. Khu vực này có ba mặt giáp núi, mặt còn lại giáp rừng tùng đen kịt, một con đường đất đỏ không rộng không hẹp chạy xuyên qua rừng, in đầy những dấu chân người và ngựa.

Giờ ngọ. Ba hồi tù và vừa dứt, đám đông tề tựu lại quanh đài gổ ở giữa Bách Trượng Bình, âm thanh ồn ào lao xao không ngớt, rất nhiều người là bạn cũ lâu ngày mới gặp, họ bá vai bá cổ, trò chuyện thân mật vô cùng.

Văn Tĩnh đứng tựa lưng vào một cây tùng già, đầu đội nón lá, mặt mũi ỉu xiu. Sau sự việc ở quán rượu, y rồi gan rồi ruột chỉ muốn rời khỏi đây ngay, hiềm nỗi tính tình mềm yếu, không cưỡng lại được vợ con, đành mua lấy ba cái nón, mỗi người đội một cái để không ai nhận diện được.

¹ Ngàn cân treo sợi tóc.

Cái nón rất to, che lấp gương mặt nhỏ của Lương Tiêu, khiến nó thi thoảng phải giơ tay đẩy lên, phiền phức vô cùng. Thành bé nhìn ngó chốc lát, chợt gọi:

- Cha ơi! Ông kia sao oai phong thế!

Văn Tĩnh nhìn theo hướng con chỉ, trông thấy trên đài gỗ có một người đàn ông chừng ngũ tuần, đầu đội khăn chữ "vạn"¹, mũi khoằm, miệng rộng, râu quai nón đen sì rậm rịt, mình vận áo trắng, cửa tay và vạt áo viền vàng, trên ngực thêu cảnh nước trời và một con chim ưng sải cánh xòe vuốt, bay thấp thoáng giữa mây mù. Văn Tĩnh gật đầu:

- Chắc là Văn Vạn Trình! Thiên nhân Điều vương, danh bất hư truyền.

Ngọc Linh hừ mũi:

- Danh bất hư truyền cóc khô gì. Có câu "Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân", để bữa nào em cũng may cho mình một bộ y hết, mặc vào rồi lên đứng trên bệ như thế, đảm bảo oai vệ hơn hẳn lão vút đi kia.

Văn Tĩnh ngoảnh nhìn vợ, khuôn mặt nàng thanh tú, nụ cười dịu hiền, y chợt thấy ấm lòng, cười bảo:

- Thế sao nàng hay mắng ta dù khoác cái gì lên người cũng vẫn là một gã quê mùa?

Ngọc Linh lườm y:

- Em nói gì mình tin nấy à? Em nói mình là con lừa ngu xuẩn, nhưng thực tế mình có như vậy không?

Văn Tĩnh tủm tỉm:

- Tất nhiên là không. Vì ngày thường nàng toàn nói ta còn ngu hơn lừa cơ!

Ngọc Linh sắp gắt lên tới nơi, bỗng nhận ra vẻ cợt đùa của chồng, bèn cầu nhàu:

- Hay nhỉ, khờ khạo như mình mà cũng biết nói năng vòng vo rồi đấy? Nhưng dẫu mình có ngốc nghếch đến đâu cũng vẫn hơn dút lão họ Văn kia. Mình còn nhớ chứ, hôm ở trên đài thành, mình vận khôi giáp, trông uy nghi nổi bật hơn bất cứ... - chợt nhận ra sắc mặt chồng sầm tối, biết y không muốn nhắc lại chuyện xưa, nàng cười cười, bỏ lửng không nói nữa.

¹ Một thứ mũ đội đầu chế ra dưới thời nhà Tống, trên hẹp dưới rộng, hình thù như chữ Vạn (萬).

Mười năm nay, hai vợ chồng tuy đầu gối tay ấp, vai tựa má kề, song riêng chuyện giữ thành đạo ấy thì chẳng ai muốn nhắc đến. Ngọc Linh cao hứng nhất thời nên vô tình gọi lại khiến Văn Tĩnh nhớ ngay tới người cha quá cố, lòng buồn rầu vô hạn. Bổng Lương Tiêu kêu:

- Cha ơi, chúng ta tới gần thêm một tí được không? Ở đây chẳng thấy rõ gì cả. - Nó vừa kêu vừa che tay trên mắt, nhướng trông ra xa.

Văn Tĩnh tức giận nhìn con, nói về dữ tợn:

- Không được! Con là cái đồ vui đầu châu đầy, đến chỗ đông người thế nào chả gây chuyện!

Lương Tiêu bặm môi, đưa mắt sang mẹ cầu cứu. Ngọc Linh cười, ghé tai nó bảo:

- Con ngoan, hôm nay cha con đã gặp đủ phiền phức rồi, ta không dám chọc giận ông ấy nữa đâu.

Lương Tiêu thất vọng vô cùng, ủ rũ nghĩ: "Mẹ sợ cha ư? Hừm, việc này còn quái gở hơn cả việc gà trống đẻ trứng nữa".

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ chốc lát rồi hỏi:

- Ngọc Linh, theo nàng lúc này ta có làm nó bị thương không?

- Ai bị thương cơ? - Ngọc Linh thắc mắc.

Văn Tĩnh đáp:

- Thì thằng bé họ Văn đó. Ta chỉ mong thoát thân nên ra tay hơi nặng.

Ngọc Linh giễu:

- Đánh thì cũng đánh rồi, mình sợ lão Cùng Nho sẽ tìm mình tính sổ hay sao?

Văn Tĩnh cười:

- Vậy là nàng cũng nhận ra?

Ngọc Linh đáp:

- Kẻ ngốc mới không nhận ra. Chỉ lạ một điều, lão Cùng Nho hành sự đường đường chính chính, vì sao lại đổi tên thành Phượng Tường tiên sinh?

Văn Tĩnh nói:

- Chắc là tên giả để người du hí phong trần. Trong Phượng và Hoàng thì Phượng là con trống, Hoàng là con mái...

Ngọc Linh ngắt lời:

- Trống với mái, tương tự đục¹ với cái! Mình nói thế là em hiểu rồi, Phượng là trống, Tường chiết tự ra chính là hai chữ Dương và Vũ. - Nàng lườm Văn Tĩnh, âm ức bảo. - Đạo ấy lão quay em đến khổ, mình cũng là tông phạm, đều đáng bị ấn dúi xuống quất cho một trận.

Văn Tĩnh không ngờ chuyện đã nhiều năm mà nàng còn ghi hận trong lòng, y cười xòa:

- Nàng muốn quất thì quất ta đây này.

Ngọc Linh hăm he:

- Được, mình nghĩ em nói đùa hả? - đoạn giơ tay toan đánh, thấy Văn Tĩnh cử động như muốn né tránh, nàng bèn thu tay về, cười bảo. - Em chẳng muốn đánh mình đâu, da cứng thịt dày, đánh đau tay lắm.

Lương Tiêu vẫn thản nhiên quan sát, đến lúc ấy chợt chen vào:

- Không phải mẹ không muốn, mà là không nỡ.

Văn Tĩnh đỏ bừng mặt. Ngọc Linh phát con một cái, nghiêng răng dọa:

- Nhóc này, con thì hiểu cái gì! Ngựa ngáy muốn ăn roi hả?

Thằng bé cười khanh khách:

- Con ngựa đấy, con ngựa đấy! - rồi vừa cười vừa cù loạn lên trong lòng mẹ nó.

Có người ngoài lại nhìn, Ngọc Linh đâm ngượng, khê bảo:

- Ngoan nào, mẹ không bế nữa bây giờ.

Lương Tiêu sợ bị buông xuống, người nhỏ chân ngắn làm sao mà theo dõi được cảnh nhộn nhịp đằng kia, nó vội vã chỉnh đốn tư thế, nhìn thẳng ra phía trước.

Văn Vạn Trình đứng trên đài, trông xuống đám đông chen vai thích cánh bên dưới, cảm thấy nhiệt tình trào dâng trong lồng ngực: "Người ta nói mười năm nay Đại Tổng đã quá quen với cuộc sống thái bình, ngựa tốt dễ béo bệu, cung cứng dễ rã dây, lòng người không được như xưa nữa. Nhưng cảnh Bách Trượng Bình đây làm gì đến nỗi thế?". Y đưa mắt ngó quanh, không thấy Cận Phi và Văn Thù đâu, khó chịu hừ một tiếng, lại nhìn lên đài, ngấm ngấm buồn rầu: "Ba vị lão hữu vẫn chưa tới, phải chăng trên đường đã xảy ra chuyện gì?"

¹ Công Dương trong Công Dương Vũ có nghĩa là "dê đục", theo đó chữ công là chỉ giống đục.

Một ông già râu bạc đứng mé trái chùng như nhìn ra tâm tư của Văn Vạn Trình, cười bảo:

- Lão Điều nhi, đã đến giờ rồi, không thể thất tín với hào kiệt trong thiên hạ. Ai vắng mặt thì thôi, mình không đợi nữa. Ha ha, lão già này sốt ruột lắm, muốn uống bốn bát rượu thế đây!

Văn Vạn Trình kinh ngạc:

- Ca ca đùa hả? Rượu thế chỉ một bát là đủ, đâu cần những bốn bát?

Ông già râu bạc cười:

- Nói chuyện với lão Điều nhi này chẳng thú vị chút nào! Đệ nghĩ xem, Nam thiên Tam Kỳ đến muộn nhé, có phải là đáng phạt nặng hay không? Kể về đá đấu, người ta thường nói "Nam thiên Tam Kỳ, mãn nhị vô địch"¹, nếu ba người đến cả, chắc đệ không dám phạt roi, còn phạt rượu thì lại đúng với ước mong của họ quá. Vì vậy lão già này cứ giành uống mấy chén rượu thế của cái đám ấy cho chúng trơ mắt ra, tới nơi mà không nhấp được một giọt rượu nào, ha ha, bọn Nam thiên Tam Kỳ ấy sẽ tức bằng chết.

Văn Vạn Trình nghe vô lý quá, nghĩ bụng: "Rượu thế làm gì có chuyện uống thay?".

Biết lão già này chỉ đùa cợt thế thôi, lời lẽ không lấy gì làm thật, y cười cười, đưa mắt nhìn khắp đám đông, xua xua hai tay. Mọi người tức thì im lặng. Văn Vạn Trình trầm giọng nói:

- Các vị lặn lội đường xa tới đây, Văn mỗ đón tiếp có phần sơ suất, thực hổ thẹn vô cùng. Nay nhắc lại trận chiến Hợp Châu mười năm về trước! Đạo ấy nguyên một cơn giận Hoài An mà khiến Thiên Kiêu² ngã ngựa, trời chuyển đất rung. Tiếc nỗi hiền vương đã cưới hạc vân du, chẳng biết về sau ra sao nữa. Quân Thát xem thường nước ta, vẫn chú ý rèn quân nuôi ngựa, ráp tâm cần quét phương nam.

Ngọc Linh bất giác đưa mắt liếc Văn Tĩnh, thấy y cúi đầu trầm ngâm, hiểu rằng những lời nói kia đã gợi y nhớ lại chuyện cũ, nàng thờ dãi, nắm lấy tay chồng.

¹ Trời nam có ba kỳ nhân, chỉ cần hai trong số đó là đủ đánh bại tất cả những người khác trong thiên hạ.

² Người thời Hán gọi Hung Nô ở phương bắc là *Thiên chi kiêu tử* (quân ngổ ngược), gọi tắt là Thiên Kiêu, người đời sau dùng từ này để chỉ các dân tộc hung hăng ở phương bắc hoặc người đứng đầu của các dân tộc ấy.

Vân Vạn Trình vẫn nói:

- Lần này quân Thát đã chuẩn bị binh lực tinh nhuệ, không đến thì thôi, mà đến thì thế tấn công tất như vũ bão. Chúng ta tuy chỉ là những kẻ bị phu thảo mãng, nhưng đều sinh ra và lớn lên ở đất Tống. Thử hỏi, các vị có thể nào giương mắt nhìn bọn Thát phá thành trì, hủy xā tắc, dẫm nát ruộng đồng, giết hại bách tính của chúng ta chẳng?

Những lời này được nói ra với một giọng hùng hồn, các hào kiệt đều sôi máu, nhao nhao hét:

- Không thể!

- Được! - Vân Vạn Trình bật một tiếng như sấm nổ, trấn áp mọi tiếng hét xung quanh. Y vẫy tay - Mang rượu lên!

Mấy chục tráng hán ở trần khiêng tới mười vò mỹ tửu, đặt cách xuống đất. Rượu bắn tung tóe, hương men đề mê tỏa lan ngào ngạt.

Vân Vạn Trình huơ dao cửa ngón tay giữa, lần lượt nhỏ mười giọt máu vào mười vò rượu. Các anh hùng hào kiệt cũng tiến lên cất máu. Đúng lúc ấy, có ba kỵ mã sắp ngựa phóng tới. Cận Phi tung mình xuống ngựa, chạy ào lên trước đài. Vân Vạn Trình nhướng mày, gay gắt hỏi:

- Sao giờ mới về?

Cận Phi hoảng sợ vái lạy:

- Sư phụ bớt giận, có việc đột xuất xảy ra nên chúng con đến muộn.

Vân Vạn Trình cau mày, chục tra xét cho kỹ càng, song còn ngần ngại vì đông người quá, lão già râu bạc nọ cười bảo:

- Thôi, chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, lão Điều nhi đừng vội vạ vạ. Thằng bé Cận Phi này lớn lên trước mắt ta, nói năng làm việc xưa nay đều rất thật thà!

Vân Vạn Trình cau có:

- Ca ca đừng nuông nể. Bây giờ mới chỉ là liên minh, nhược bằng giao chiến thật, chậm một chút há chẳng để lỡ quân cơ hay sao?

Ông già cười:

- Môn quy của đệ nghiêm khắc quá, ta nghĩ không ổn. Mà thôi, đệ muốn đánh muốn giết thế nào thì tùy, ta không ý kiến ý cò gì nữa.

Nghe là nghe vậy, song nể vai vế của lão, Vân Vạn Trình cũng phải nhượng lời, thở dài bảo:

- Được rồi, Cận Phi, tha cho con lần này. Ờ mà, Vân Thù đâu?

Cận Phi kinh ngạc hỏi:

- Sư đệ vẫn chưa quay về à?

Vân Vạn Trình hừ một tiếng, hai mắt lạnh hắc đi. Cận Phi lúng túng, toan giải bày thay sư đệ mấy câu, nhưng Vân Vạn Trình đã quay sang chỗ khác, chăm chú nhìn một hán tử gầy đen, hỏi to:

- Huynh đài cũng đến liên minh phải không?

Người đàn ông nọ giật mình, trả lời bằng một giọng rất đanh:

- Không liên minh thì làm gì?

Vân Vạn Trình mỉm cười:

- Được lắm, các hạ có thiệp mời không?

Người đàn ông trừng mắt, cười nhạt:

- Không có thiệp thì không đến được ư? Người đã gửi cho ta chưa?

Mắt lóe sáng, Vân Vạn Trình kéo dài giọng:

- Đại Tổng còn nhiều chân nhân bất lộ tướng, phát sót thiệp là điều khó tránh khỏi. Các hạ không mang thiệp đến thì thôi, cũng không cần phải mang thuốc bột trong tay áo!

Người đàn ông đen gầy nhướng đôi mày nhỏ, giật lui vài bước, cười ha ha một tràng dài rồi tung mình lên, nhấp nhô mấy cái lướt qua đám đông, thân pháp cực kỳ nhanh. Lão già râu bạc kêu the the:

- Đồ thò đế kia, chạy rồi ư?

Lão toan bay theo, chợt thấy một cái bóng xẹt ngang trước mặt. Vân Vạn Trình xé gió bay đi, phóng thẳng vào hậu tâm hán tử nọ. Thành linh tên ấy thét vang, xoay vut một cái giữa lưng chừng không, tổng ngược song chưởng lại. Chiêu thức mạnh mẽ, có tính toán, đủ thấy công lực rất cao. Vân Vạn Trình bị chưởng phong đánh thốc mặt, đà phóng hơi chậm lại. Không ngờ võ công của gã gian tế lợi hại như vậy, ai nấy la lối ồm tỏi. Vân Vạn Trình rũ hai tay áo về phía sau như chim ưng xấp cánh, phóng vút qua không trung theo một đường bán nguyệt, vòng xuống sau lưng đối phương. Hán tử nọ phát chưởng huyệt, thẳm kêu bất diệu, chưa kịp biến chiêu, đã nghe thấy Vân Vạn Trình thét to:

- Trở lại mau!

Liền đó, hán tử thấy hậu tâm đau nhói, toàn thân tê nhũn, hắc bấn vù về chỗ mấy vò rượu, rơi bịch xuống. Cận Phi lao đến ấn dúi hán xuống, rung cho bột trắng rơi khỏi tay áo, lại tuốt mặt hán, lột sạch hai hàng râu giả đi.

Trong đám đông có người tinh mắt, nhận ra diện mạo của tên gian tế liền la thất thanh:

- Ma thiên Diêu tử¹, Ma thiên Diêu tử đây mà!

Quần hào ồ lên. Ma thiên Diêu tử là một đại đạo độc hành ở Xuyên Trung, khinh công cực cao, một đêm đi ngàn dặm, giết người cướp của, thủ đoạn độc ác. Giới hành hiệp suốt năm châu quận vùng Xuyên Thiểm đã mấy lần liên thủ bắt hắn nhưng đều hao binh tổn tướng, tay trắng ra về. Không ngờ hắn lại làm gián điệp cho người Nguyên.

Trong đám đông có kẻ cười nhạt:

- Diêu hâu suy cho cùng cũng chỉ là một con chim con trong lồng, không bằng cả con ó, đâu đã biết mùi uy phong của đại ung.

Một người khác cười tiếp lời:

- Phải đó, huống hồ đây còn là vua trong loài ung, chao lượn thân tốc, thiên nhân tinh tường!

Màn lăng không truy đuổi vừa rồi chỉ diễn ra trong khoảnh khắc nhưng thân tốc vô cùng, thao tác y hệt chim ưng bắt sẻ. Lại thêm ban này tình thế nhộn nhạo như vậy mà Văn Vạn Trình vẫn để ý được từng chân tơ kẽ tóc, nhận ra gian tế, hai chữ "Thiên nhân" kể cũng không ngoa.

Chẳng bao lâu, máu thề đã nhỏ xong, mười vò mỹ tửu đỏ sẫm sòng sánh. Cận Phi cùng các đệ tử Thần Ung môn rót rượu chia cho mọi người. Văn Vạn Trình nâng cao bát, đồng thanh tuyên thệ:

- Hôm nay, tại đây, Văn Vạn Trình xin thề với trời đất, dâng tám thân hèn bảo vệ Đại Tống, người còn nước còn, quyết tử cùng tổ quốc.

Y nói sao, quần hào nói vậy, trăm người như một, khí thế tràn mây. Lập thề xong, Văn Vạn Trình lại nói:

- Việc liên minh hôm nay đã vẹn, giờ phải tuyển ra một minh chủ...

Ngay lập tức có người hô:

- Suy tôn Văn đại hiệp làm Minh chủ.

Mọi người liền nhao nhao hòa theo.

Văn Vạn Trình xua tay:

- Phương lão ca đức cao vọng trọng, danh động Giang Nam, bất kể là võ công hay tiếng tăm đều trên Văn mỗ...

Ông già râu bạc đảo mắt:

¹ Diêu hâu trên trời cao.

- Khoan hẵng nào! Về tiếng tăm, lão phu và đệ kể cũng tám lạng nửa cân, còn võ công mà trên đệ á, nhắm mắt nói mò hay sao thế? Lão Điều nhi, đừng rườm lời nữa, chức vị Minh chủ này ngoài đệ ra thì còn ai vào đây nữa?

Vân Vân Trình từ chối:

- Vân mỗ tài hèn đức mỏng, dù ca ca không nhận thì võ lâm rộng lớn, tất có người càng đáng được.

Ông già râu bạc cười nhạt:

- Ý đệ là Nam thiên Tam Kỳ hà? Ba đứa ấy xưa nay phóng túng bừa bãi, lần này còn công nhiên đến muộn, thực khiến người ta thất vọng. Chúng nó mà làm Minh chủ thì lão già này bắt phục đầu tiên.

Vân Vân Trình lắc đầu:

- Vân mỗ khởi xướng không phải để rắp ranh ngôi to. Cứ tùy mọi người bàn bạc rồi quyết định.

Lão già thổi phù một cái, râu bạc bay lơ phơ, nói lấy:

- Thương lượng cái của khi gì, việc này quyết định sớm rồi giải tán sớm, lão đương mong uống rượu đây.

Đám đông bên dưới cười rộ, một kẻ nói:

- Phải đây, quyết định sớm giải tán sớm, mỗi người uống ba chén cho thoải mái.

Kẻ khác lại nói:

- Ba chén ít quá, uống ba ngày ba đêm mới gọi là thống khoái!

Lão già râu bạc cười:

- Hay! Lần này lão đã kéo tới mười xe rượu quý, xin được mời mọi người một châu túy lúy!

Nghe nói trước sau gì cũng có rượu uống, tất cả cùng rầm rộ hưởng ứng, một người gọi ý:

- Thế này đi! Hai vị cứ tì võ đoạt soái, ai thắng thì làm minh chủ.

Người khác tỏ ý khinh bỉ:

- Đại Tổng ta trọng lễ nghi, đâu thể động võ suy cử, hành xử như bọn Thát thế được.

Người lúc trước hô lên rằng:

- Chúng ta là con nhà võ, không tì võ thì viết chữ vẽ tranh à?

Ở đây toàn những kẻ hành tẩu giang hồ đã lâu, phần lớn đều

một phường hiếu sự, thích xem những chuyện náo nhiệt, nghe vậy cười ồ:

- Phải phải, tí võ đoạt soái.

Lão già râu bạc mắng:

- Kệ các ngươi muốn nói gì thì nói, lão già này không đời nào mắc lừa đâu, thắng thì làng nhàng, thua lại mất mặt!

Văn Vạn Trình nghe trên dưới đua nhau léo nhéo, tự nhủ: "Việc quan trọng như vậy mà lão nháo chẳng khác gì phường chèo. Cái lũ ô hợp này không rèn bằng binh pháp thì làm sao ra chiến trường được".

Ngọc Linh hào hứng theo dõi, cười nói:

- Ngốc ơi! Sắp tí võ đoạt soái kìa, chi bằng mình cũng lên động chân động tay, nhờ đâu vớ được cái mình chủ.

Lương Tiêu vỗ tay khen phải. Văn Tĩnh nín lặng, Ngọc Linh lại gọi:

- Ê, ngốc ơi, mình bảo trông em thế này có làm được mình chủ...

Nàng chưa dứt lời thì có bốn tiếng tạch tạch liên hoàn như tiếng pháo nổ vang lên. Những người khác cũng ngoái đầu nhìn. Bốn cây tòng già thân to đến một vòng ôm đột ngột gãy rạp vào nhau, rồi một sức mạnh ghê gớm nào đó lôi chúng đi xênh xệch, xếp thành một bức tường như xếp chồng bài cừu¹ cao hơn hai trượng, chèn cứng lấy con đường đất đỏ chạy qua rừng.

Mọi người kinh ngạc theo dõi, chột hoa cả mắt. Một con hổ khổng lồ bóng đầu hiện ra trên bờ tường cây, hai mắt lập lòe tựa lửa ma trời, mồm ngậm một người oặt đầu tóc tai bởi rồi, chẳng rõ còn sống hay đã chết.

Trên lưng con hổ tự đứng mọc lên một người, áo đen như pha mực, mắt sâu mũi cao, mặt trắng bệch, đôi mày xếch như hai lưỡi kiếm mỏng dần về thái dương, bộ dạng hung hãn.

Thoáng thấy người đó, Ngọc Linh tắt cười. Văn Tĩnh nhận ra tay nàng lạnh hắt đi, ngạc nhiên hỏi:

- Nàng sao thế?

Ngọc Linh thất thần, môi run run, không nói năng gì.

Con hổ đen nhún một cái nhảy khỏi tường cây, tiếp đất êm ru rồi lừ lừ tiến về phía mọi người. Ai nấy đều lộ vẻ lạ lùng, con hổ đi tới đâu,

¹ Bài cừu trông giống domino bây giờ.

họ tự động giãn ra nhường đường tới đây. Đến trước đài, con hổ dừng lại, người áo đen tuột xuống đất, ánh mắt như hai luồng chớp chĩa vào đám đông. Lão già râu bạc cau đôi mày rậm, thu lại vẻ cười cợt ban nãy, nhường mây cất giọng sang sảng gọi:

- Tiêu Thiên Tuyết, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Văn Tĩnh đã lờ mờ đoán ra lai lịch của người vừa xuất hiện, nhưng đến lúc nghe lão già râu bạc khẳng định thì mới thực choáng váng, mặt tái đi.

Tiêu Thiên Tuyết đảo mắt, lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Lão già râu bạc cười:

- Phương Lan¹ bắt tài, năm xưa đã từng có duyên hội ngộ các hạ ở núi Thiên Trụ.

Tiêu Thiên Tuyết ngẩn người:

- Núi Thiên Trụ? Hừ, chẳng nhớ nữa.

Phương Lan nóng mặt, buông một tiếng cười khẩy.

Ngọc Linh cứ run lên từng chập. Lương Tiêu ngồi trong lòng nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ mệ à?

Ngọc Linh cắn chặt môi, khẽ lắc đầu. Lương Tiêu thầm lấy làm lạ: "Lão áo đen vừa xuất hiện là mẹ ta khác hẳn, chẳng hiểu vì sao? Con mèo mun kia oai quá, lát nữa nghĩ cách xin mẹ thương lượng với lão cho ta cưới nhờ một lúc". Nó chưa gặp hổ bao giờ, nhất là giống hổ đen dị chủng như thế, nên tưởng là mèo to, thấy Tiêu Thiên Tuyết cười "mèo" thì sinh lòng ngưỡng mộ, vừa dán mắt vào con thú vừa ngẫm nghĩ xem làm sao để mẹ đồng ý đi thuyết phục người ta cho mình cưới con "mèo to" ấy.

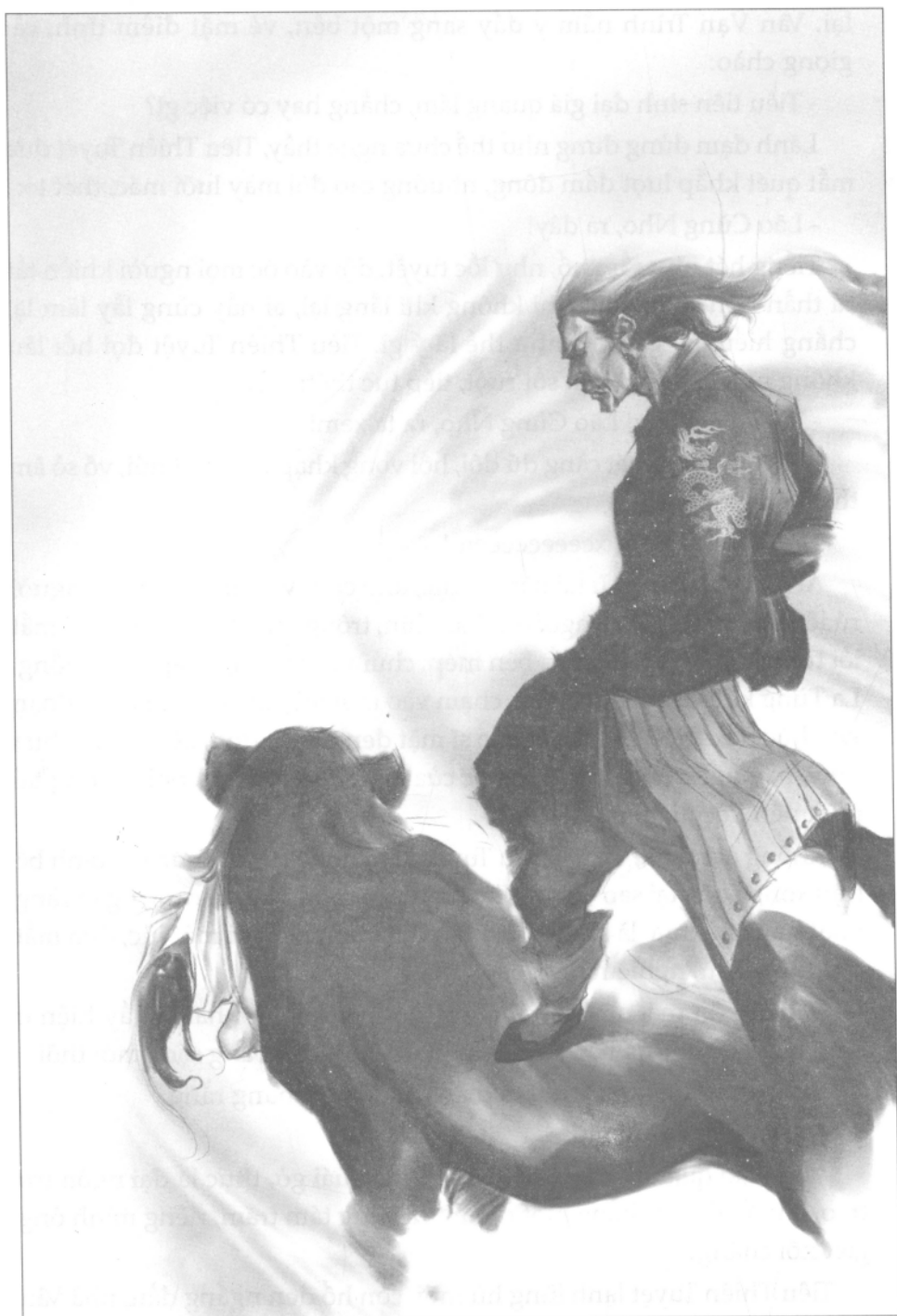
Cận Phi nhìn người mặc trong hàm hổ, càng nhìn càng thấy quen thuộc, bất giác tim đập dồn dập, bật kêu:

- Tiểu sư đệ?

Người đó run khê, ghen ngào đáp:

- Đại sư huynh... - giọng nói khàn đặc, chẳng rõ kinh ngạc hay vui mừng, song vừa cất tiếng thì động đến vết thương, máu tươi tí tách theo xương trán chảy xuống.

¹ Chữ *Lan* mang nghĩa "sóng biển", không phải là "hoa lan" như phụ nữ hay đặt.

Hải hùng và giận dữ, Cận Phi nhảy ào tới trước, chợt thấy vai bị níu lại. Văn Vạn Trình nắm y đẩy sang một bên, vẻ mặt điềm tĩnh, cất giọng chào:

- Tiêu tiên sinh đại giá quang lâm, chẳng hay có việc gì?

Lãnh đạm dừng dừng như thế chưa nghe thấy, Tiêu Thiên Tuyết đưa mắt quét khắp lượt đám đông, nhường cao đôi mày liễu mác, thét to:

- Lão Cùng Nho, ra đây!

Tiếng hét như sấm nổ, như lốc tuyết, dội vào óc mọi người khiến tất cả thần hồn chao đảo. Khi không khí lắng lại, ai nấy cùng lấy làm lạ, chẳng hiểu lão gào lên như thế là ý gì. Tiêu Thiên Tuyết đợi hồi lâu không nghe trả lời, đâm sốt ruột, tiếp tục thét:

- Tiêu mỗ ở đây! Lão Cùng Nho, ra ta xem!

Lần này tiếng thét càng dữ dội, hồi vọng khắp bốn mặt núi, vô số âm thanh cùng bật lại:

- Ra ta xem! Ra ta xeeeeeeeeem!....

Ai cũng cảm thấy ù tai nặng ngực, khó chịu vô cùng. Bỗng có người rú lên đau đớn. Tất cả ngoảnh đầu nhìn, trông thấy Hàn Tranh hai mắt lồi tướng, máu r rỉ rả tuôn ra bên mép, chúi về trước ngã sấp mặt xuống. La Tùng kinh hoảng đến gần, chạm vào mũi miệng gã thì thấy đã đoạn khí. Lúc trước Hàn Tranh bị đạo sĩ mặt đen đả thương, bệnh tình chưa khỏi, nay nghe tiếng thét lộng óc của Tiêu Thiên Tuyết, nội thương tái phát nên hộc máu mà chết.

Không ai trả lời, Tiêu Thiên Tuyết đâm nóng nảy: "Ta đã bài binh bố trận xong xuôi, tại sao Cùng Nho không ra mặt? Hắn ta càng ngày càng nhát hay quả thực là không đến đây?". Lão nghĩ ngợi một lúc, đưa mắt nhìn Văn Thù, nghiêm nghị bảo:

- Thăng ôn mặt sứa gan lim! Nếu ngươi không khai lão ấy hiện ở đâu, ta vớ được đứa nào sẽ giết luôn đứa đó, giết bằng sạch mới thôi.

Văn Thù nghiêng răng nhắm mắt, chẳng nói chẳng rằng.

Phương Lan vuốt râu:

- Tiêu lão quái này, ông nói năng thực quái gở, thực là đại ngôn trơ tráo. Người ở đây chẳng một nghìn thì cũng tám trăm, riêng mình ông giết nổi chăng?

Tiêu Thiên Tuyết lạnh lùng hừ mũi, con hổ đen ngẩng đầu, nhả Văn Thù vào tay chủ. Lão không nói trắng ra nhưng mọi người đều hiểu,

nếu động thủ thì Văn Thù sẽ phải thí mạng đầu tiên. Văn Vạn Trình siết chặt nắm tay, biết lúc này đây không được tỏ vẻ yếu mềm nên chỉ cười nhạt. Phương Lan ngại y tuôn ra những lời nặng nề khiến hai bên càng thêm căng thẳng nên nói tranh:

- Tiêu lão quái, ông chẳng gì cũng là cao thủ đương thế, bắt một đứa nhỏ làm con tin mà không sợ mất mặt à?

Tiêu Thiên Tuyết liếc họ Phương, lạnh lùng nói:

- Lão già đa sự! Được, ta hằng thịt ngươi để tế cờ!

Nhìn lão ta mắt rực hung quang, Phương Lan đâm chợn, người lạnh toát. Tiêu Thiên Tuyết nhếch mép, chuẩn bị ra tay, chợt có tiếng vó ngựa lộp bộp xa xa trên con đường đất đỏ, lão giật mình: "Phi ngựa mà vẫn giữ được nhịp điệu của bộ pháp, hẳn là cao thủ", bèn nhường cặp mày lười mác, liếc mắt trông.

Một tràng cười vút cao, kẻ đó là một giọng ngâm hùng hồn hào sảng:

- *Lửa trận suốt đường đi, cỏ sền không ngựa bước.*

Lời ngâm chưa dứt, giọng khác đã nổi theo:

- *Tế Vũ thương cố quốc, Lạc Hồng cười ta ngây.*

Trong đám đông có người reo to, vẻ hoan hỉ:

- Nam thiên Tam Kỳ!

Lại một tràng cười, rồi một ánh bạc lướt qua vòm không, bốn cây tùng chắn đường gãy gập, hai con tuấn mã theo nhau phá tường lao ra. Người đi trước áo trắng ngựa trắng, tay cầm một cây ngân hạc kích dài hai trượng, khăn đai pháp phối, uy phong凛冽. Ai đó trách rằng:

- Đã là Nam thiên Tam Kỳ, sao chỉ có hai người đến?

Kẻ khác giễu cợt:

- Hai người là đủ rồi, anh chưa nghe thấy câu: *Nam thiên Tam Kỳ, mãn nhị vô địch* hả...

Tiêu Thiên Tuyết lộ vẻ thất vọng rõ rệt, hừ mũi, chống nạnh ngâm vang:

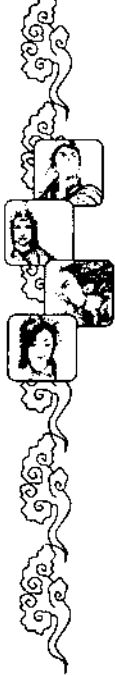
- Nam thiên Tam Kỳ, mãn tam mãn tứ, rất lũ rầm chó!

Tiếng ngâm văng vẳng bay đi. Kỳ sĩ dẫn đầu bật cười, con ngựa trắng y cười chợt phi nhanh hẳn lên, hai tai ngựa rạp ra sau, gió lửa qua bốn móng. Phương Lan chợt dạ quất:

- Cơ Lạc Hồng, chớ hấp tấp!

Lão chưa dứt lời, kỳ sĩ và tuấn mã đã phóng thốc đến gần, Cơ Lạc Hồng tròn đôi mắt đẹp, hú vang:

- Tiêu lão quái nói năng bậy bạ, ăn kích của ta đây!

Y xoay họa kích vù vù, tiếng gió quạt ra vun vút. Trong vòng mười trượng chung quanh, ai cũng thấy nặng ngực ngạt thở.

Tiêu Thiên Tuyệt tay trái xách Vân Thù, nhìn cây thiết kích lao tới, bộ dạng thần nhiên như không. Mọi người đoán chừng lão ta không đỡ nổi nên đều lộ vẻ vui mừng, bắt đầu cất tiếng reo hò, ai ngờ nhìn lại đã thấy Tiêu Thiên Tuyệt nắm tay phải vào cán kích tự khi nào, tròng mắt hô:

- Dừng! - rồi khẽ lắc người, hai chân lún đất đến nửa thước.

Cơ Lạc Hồng cảm nhận được một dòng lực tuôn theo cán kích xối thẳng vào phế phủ mình, kế đó chảy xuống con ngựa. Sau tiếng xương xô lạo rạo, hai đùi y gãy rời, người bắn vút đi như sao băng, húc gãy hai cây tùng xanh, máu hắt ra vấy đỏ tấm áo trắng muốt. Con tuấn mã Đại Uyển vẫn phi như cũ, nhưng đến cách Tiêu Thiên Tuyệt ba thước, bỗng dừng bốn vó mềm oặt, nó gục xuống chết, chưa kịp hí lần cuối cùng. Lúc này mọi người mới thốt thành tiếng, nhưng không phải reo hò nữa mà đã đổi ra kinh hãi.

Từ con ngựa thứ hai, một bóng người xám mờ bật lên, kéo theo tiếng rít lạnh lạnh.

Thuyền kiếm¹ Mạc Tế Vũ!

Y phóng thốc tới, tay áo vạt áo bay phàn phật, nhuyễn kiếm lấy ra mưa ánh mịt mù. Lộ kiếm pháp này có tên *Phù dung dạ vũ*, là tuyệt học bình sinh của y, tiêu sái huyền mặc, hệt như một bài thơ mô tả:

Theo gió lẩn vào đêm,

Êm tiếng thấm vào mọi vật.

Chứng kiến Cơ Lạc Hồng chiến bại chỉ sau một chiêu, Vân Vạn Trình đã đủ buồn bực, nay thấy Mạc Tế Vũ lại vọng động xuất thủ, y bèn gọi giạt:

- Khoan đã Mạc huynh! - rồi toan băng lên ngăn cản. Phương Lan đột nhiên nín lại. Vân Vạn Trình kinh ngạc: - Ca ca...

Phương Lan lắc đầu, mắt thoáng nét đau đớn:

- Nam thiên Tam Kỳ, võ công thua nhưng nhân cách không thua!

¹ Thuyền kiếm là tên thanh nhuyễn kiếm của Mạc Tế Vũ, đồng thời là biệt hiệu giang hồ của y. Chữ *thuyền* ở đây có nghĩa là "con ve".

Vân Vân Trình thần thờ, nhớ ra ba người bàn tính cô ngạo, hể xuất thủ là quyết không nhận tương trợ, bất kể của tri kỷ hay người ngoài, y đành dừng bước, thờ dài buồn bã.

Tiêu Thiên Tuyết đứng chắc như đóng đinh, đợi màn mưa kiếm hắt tới, lão hà khe một tiếng, trở đầu kích sắt ra múa. Mọi người nhìn thấy không khỏi kinh ngạc, ánh chừng lão già định sử kiếm pháp bằng chính thứ binh khí kênh càng nặng sáu mươi cân ấy, vậy mà trông linh hoạt nhẹ nhàng không kém gì thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve của Mạc Tế Vũ. Người ta thường nói "dài tác nào lợi tác đó", lợi thế độ dài đang được phát huy thuần thực đến cực điểm trong tay lão già. Trước mắt mọi người, cây Liệt thiên kích của Cơ Lạc Hồng trông như một cái que dài để dính ve, còn Mạc Tế Vũ là một con ve xám đang giãy loạn trên đầu gậy. Y chồn vờn đến trước mặt đối thủ hồng cước lại Vân Thù, nhưng đều bị Tiêu Thiên Tuyết đẩy lui.

Hơn mười chiêu trôi qua, chọt kiếm kích va nhau xoang xoảng. Thuyền kiếm gây làm bốn khúc. Tiêu Thiên Tuyết thét vang, đâm xoẹt ngọn kích vào bụng dưới Mạc Tế Vũ, chưa ai kịp định thần, đà kinh đã đẩy văng y đi cùng cây kích cắm nguyên trên bụng. "Keng" một tiếng, Liệt thiên kích đâm lút vào một phiến đá xanh, ghim luôn y ở đó. Cả Bách Trượng Bình vụt tịch mịch như chết, quần hào sững sốt quên cả thở.

Mạc Tế Vũ khạc máu, nắm cả hai tay nhỏ họa kích ra, cầm phập nó xuống đất, bật ngón cái lên cười giòn:

- Nước đen cuộn cuộn, ngập khắp thiên hạ. Tiêu lão quái, tài lắm!

Y thảm bại mà vẫn tán dương đối thủ, mọi người đều lấy làm lạ. Tiêu Thiên Tuyết hừ mũi, ngược mắt lên trời, vẻ mặt lãnh đạm. Vân Thù nghe ngực đau nhói, kêu ré lên:

- Mạc đại thúc! Cơ bá bá!... Con... con... - chưa dứt câu, nước mắt cậu đã chảy ròng ròng.

Mạc Tế Vũ cười nhẹ, lơ đãng nói:

- Con ngốc, còn nhớ kiếm pháp ta dạy con dạo trước không? - Trong lúc y nói, máu từ vết thương to như cái bát ở ổ bụng cứ tuôn ra xối xả, nhuộm sẫm nền đất đen.

Tự dưng nghe y hỏi câu ấy, Vân Thù ngẩn người, ghen ngào đáp:

- Con nhớ hết, không quên một chiêu nào.

Vân Thù vốn ưa thơ văn, gặp được Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ chung sở thích, thi thoảng lại cùng nhau xướng họa, tương đắc vô cùng. Lạc Hồng và Tế Vũ vốn tính phóng khoáng, bình sinh không thu đồ đệ, nhân lúc cao hứng bèn truyền chút ít võ công cho Vân Thù. Nay thấy hai người bị thương chí mạng, Vân Thù hoài niệm ân tình cũ, lòng đau như cắt, chỉ muốn mình cũng chết phứt cho rồi.

Mạc Tế Vũ mắng:

- Ngốc quá, khóc gì mà khóc? Người ta sống ở trên đời, có ai là không chết? Chỉ tiếc Mạc đại thúc bản lĩnh không đủ, không cứu được con. Hà, đáng tiếc, đáng tiếc!

Cơ Lạc Hồng vịn vào một cái cây gãy, bỗng phá lên cười:

- Mạc lão tam, đệ chưa chết ư?

Mạc Tế Vũ cau mày:

- Lão nát rượu nhà huynh còn chưa chết, đệ đã chết sao được?

Cơ Lạc Hồng nói:

- Nếu chưa chết, cứ gì lại lèm bèm những điều thoái chí ấy? - Y ngừng một lát, đoạn lạnh nhạt tiếp. - Không sợ mất mặt ư?

Mạc Tế Vũ ngớ ra, rồi phì cười:

- Lão nát rượu nói có lý lắm! Còn một hơi thở, còn phải chiến đấu!

Cơ Lạc Hồng bật ngón tay tán thưởng:

- Đúng, đó mới là khẩu khí nam nhi! - Nói đoạn y giẫy giụa nhóm dậy, bước lên mấy bước.

Mạc Tế Vũ thấy y lão đảo chực ngã, bèn chống thiết kích lại đỡ lấy y. Cơ Lạc Hồng nhướng mày hỏi to:

- Tiêu lão quái, có phải ngươi đã đánh Long lão đại bị thương?

Tiêu Thiên Tuyệt cười nhạt:

- Long Nhập Hải ấy hả?

- Đúng! - Cơ Lạc Hồng đáp.

Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng nói:

- Ở Hoàng Hạc lâu, y xuất khẩu cuồng ngôn, vô lễ với ta. Hai bên đấu nhau ba chương, tiểu tử ấy cứng cỏi không ngã, nội lực cũng được.

Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ phát hoảng. Long Nhập Hải là người đứng đầu trong Nam thiên Tam Kỳ, danh hiệu Thương khiêu đông nam, thương pháp độc bộ thời nay, chương lực vô địch khắp vùng đông

nam. Ba người đã hẹn gặp mặt tại Hoàng Hạc lâu để cùng đi Bách Trượng Bình, không ngờ hôm qua khi họ tìm thấy y thì Long Nhập Hải đang nằm lẫn lóc trước lầu, hôn mê bất tỉnh, nhìn thương tích thì dường như là do võ công của phái Hắc Thủy gây ra. Hai người cứu chữa rồi sắp xếp chỗ nghỉ cho y nên đến muộn. Tiêu Thiên Tuyết còn nói Long Nhập Hải chỉ đỡ được ba chương, quả thật khiến người ta nản lòng, nhưng không ai chú ý rằng, bốn chữ "nội lực cũng được" có thể coi là lời bình phẩm cao nhất của lão già luôn ngạo nghễ với đời kia, người xứng với bốn chữ ấy của lão không nhiều nhận gì.

Cơ Lạc Hồng thoáng thần thờ, ngoảnh sang nhìn Tế Vũ:

- Mặc lão tam, đệ còn đi nổi không?

Mặc Tế Vũ cần nhằn:

- Nói gì vậy? Dầu có liều cái mạng già này thì cũng phải cứu bằng được thằng bé chứ.

Cơ Lạc Hồng cười:

- Hay lắm, nhân thể đòi lại công bằng cho Long lão đại luôn.

Nói đoạn hai người chống thiết kích, tập tễnh đi về phía Tiêu Thiên Tuyết. Quần hào đều lộ vẻ bi phẫn, sùng sục dõm chân xông vào, Cận Phi còn bước hẳn lên, tóc tai dựng đứng, nhưng Vân Vạn Trình khoát tay ngăn lại, nghiêm khắc quát:

- Không được!

Cùng với tiếng quát, tay phải y siết thành quyền kêu răng rắc, móng tay cắm rách cả da, chảy cả máu.

Tiêu Thiên Tuyết nhìn hai người đến gần, mắt lóe sáng, điềm tĩnh hỏi:

- Các người muốn cứu thằng bé họ Vân này hử?

- Đúng. - Cơ Lạc Hồng đáp.

Tiêu Thiên Tuyết gật đầu, bỗng cao giọng:

- Ủ! Vậy ta trả người cho xong! - Đoạn lão trở tay ném một cái, phóng Vân Thù về phía Vân Vạn Trình. Vân Vạn Trình ngờ có sự giả trá nên xuống tấn, giơ hai tay đỡ lấy con, nhưng không thấy kinh lực gì hết, tự đứng đăm hoang mang.

Cơ Lạc Hồng và Mặc Tế Vũ ngẩn ra. Cơ Lạc Hồng chợt cảm thán:

- Lão quái khá lắm!

Mặc Tế Vũ cũng tấm tắc:

- Hôm nay thua thật thống khoái!

Cơ Lạc Hồng lắc đầu bảo:

- Đáng tiếc đáng tiếc, thống khoái mà thiếu mất rượu.

Mạc Tế Vũ cười ha hả:

- Đúng đúng, đánh sường thế này thì thực nên uống một châu to.

Hai huynh đệ cứ người tung kẻ hứng như không, chẳng coi chuyện thắng thua sống chết vào đâu cả.

Phương Lan gọi:

- Cạn Phi!

Cạn Phi hiểu ý, rút ra hai bát rượu thề, khom mình đưa lên. Lạc Hồng và Tế Vũ đón lấy uống cạn rồi quăng bát đi, nhìn nhau cười lớn, đang cười chợt nín bật, hai tấm thân cùng tựa vào cây thiết kích lạnh ngắt, chết trong tư thế đứng thẳng hiên ngang.

Tiêu Thiên Tuyết theo dõi, vầng trán thoáng nét âm đạm. Trông bề ngoài lão thô lỗ khắc nghiệt, nhưng kỳ thực hành động rất tinh tế. Vừa rồi lão chặt cây bít đường, thoát tiên áp đảo những tay võ phu tầm thường, tiếp đó đưa Vân Thù ra làm con tin, buộc các cao thủ không dám liên công vây đánh, cuối cùng sẽ dùng phương pháp đơn đả độc đấu, giết chết từng người một, ép Vân Thù phải khai thật tung tích Công Dương Vũ, có thể gọi là kế xuất liên hoàn, mưu định kín kẽ. Ai ngờ Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ cứng cỏi đến thế, lão già sinh dạ bùi ngùi, thả Vân Thù về cho họ được yên lòng nhắm mắt. Tình hình hiện tại thành thử đã thay đổi hẳn, Tiêu Thiên Tuyết lợi hại đến đâu thì cũng chỉ một thân một mình, trong khi liên minh kia người đông thế mạnh, lại thêm các hảo thủ bậc nhất như Văn Vạn Trình, Phương Lan, dù lão dốc sức liều mạng, kết cục cũng chưa biết thế nào.

Nhận ra điều ấy, Văn Tĩnh lộ vẻ trầm ngâm. Ngọc Linh chợt nghiêng răng, thả Lương Tiêu xuống đất, gọi nhỏ:

- Ngốc này!

Văn Tĩnh giật mình:

- Gì vậy?

Ngọc Linh nói:

- Nếu xảy ra loạn đả, mình phải dắt Tiêu nhi đi ngay nhé.

Văn Tĩnh thắc mắc:

- Tại sao?

Ngọc Linh nói, mắt đỏ hoe:

- Dốt thể nhì, ông ấy là sư phụ em, nếu ông ấy bị người ta vây đánh, em có thể khoanh tay đứng nhìn không?

Văn Tĩnh vội nói:

- Vậy sao được? Đã cùng đến thì phải cùng đi, hoặc ít nhất là cùng chết chứ.

Ngọc Linh giận điên, rít lên:

- Thế còn Tiêu nhì, mình bảo làm sao với nó đây?

Văn Tĩnh tức thì cứng họng, chưa biết nên quyết thế nào.

Hai vợ chồng nhìn nhau, ruột rối như tơ vò. Lương Tiêu thấy cha mẹ ghé tai thì thầm rồi cùng lộ vẻ buồn rầu thì lạ lắm. Đứng mãi dưới đất không nhìn được những gì đang diễn ra, nó đâm sốt ruột bèn len vào đám đông, chui qua rừng chân cẳng, lách lên hàng đầu thò cổ xem.

Văn Vạn Trình mặt mày tái nhợt, trước tiên giải huyết cho con, sau đó nắn xương khớp nó lại tử tế. Văn Thù hổ thẹn vô cùng, ấp úng nói:

- Cha ơi... con...

Ông bố vụt vung tay, tát thẳng con một cái lệch người, nói giọng sắc gọn:

- Đồ tội nợ, vì cái mạng hèn mọn của mày mà tao mất hai người anh em.

Văn Thù hứng cái tát, tối tăm mặt mũi đứng chết sững tại chỗ. Văn Vạn Trình trầm giọng tiếp:

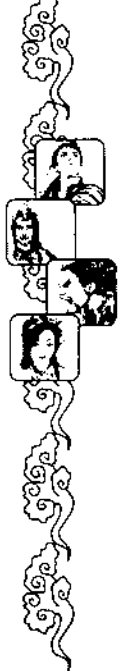
- Lão ta khăng khăng bắt mày khai thật, rốt cuộc mày giấu chuyện gì vậy?

Văn Thù máy môi, nhưng chẳng biết mở lời thế nào, nghĩ bụng, nếu nói ra tung tích Phượng Tường tiên sinh thì thật bất nghĩa, mà không đáp lời cha thì lại thật bất hiếu. Văn Vạn Trình từng trải đã nhiều, nhìn Văn Thù cứ ngập ngừng chực nói lại thôi, tự nhiên cũng đoán được nguồn cơn, bèn xua tay bảo:

- Nếu nói ra là bất nghĩa thì không cần nói nữa! - Đoạn y sải bước tới trước, nhẹ nhàng ôm lấy Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ, đặt nằm xuống đất, nghĩ tới lúc cùng hai người hâm rượu hò hát, bàn văn luận võ, không tìm được rơm rớm nước mắt. Xong y quay lại, vẻ mặt nghiêm trang, cao giọng nói. - Tiêu lão quái! Văn mỗ bất tài, mong được lĩnh giáo tuyệt học của phái Hắc Thủy!

Quần hùng tức đầy một bụng, la lối ôm tởi. La Tùng nói to:

- Lão tặc này chả phải ba đầu sáu tay, bên ta thì có đến mấy trăm mấy ngàn cây thịt, há không đè chết được lão ư?

Lời nói như tảng đá ném xuống làm dồn lên bao đợt sóng, Văn Vạn Trình chưa kịp ngăn cản, mọi người đã hùng hổ tuốt phăng đao kiếm ra. La Tùng xông lên trước tiên, Tiêu Thiên Tuyết không dợi ý xuất thủ, lập tức vẩy tay áo như quạt gió. La Tùng liền bắn vút ra ngoài mấy trượng, mất đỡ trệ, cổ cụt sát gốc, đầu lăn lông lốc đến trước mặt Lương Tiêu, còn nguyên cái mồm há hốc và cặp mắt tức giận. Thăng bé hoảng hốt nhảy phắt đi, ngoác miệng suýt khóc.

- Mọi người hãy dùng ám khí...

Có ai đó thét, chưa dứt lời thì con hổ đen gầm vang chồm tới, ầm dúi hấn xuống, tát một cú cật lia cuống họng. Quân hào lập tức tản rộng, phi đao, giáo, đá, bi sắt... lăm lăm trong tay. Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt, lắc mình phóng vút vào đám đông, vỗ một phát khiến đầu một người tụt thẳng xuống lồng ngực. Lão già cứ thể di chuyển giữa biển người, ai nấy đều sợ đánh nhằm chiến hữu nên không dám ném ám khí, để lão một người một hổ tung hoành, nhanh chóng quật ngã bảy tám đối thủ nữa.

Thấy sư phụ bị vây, Ngọc Linh thét lớn băng lên. Văn Tĩnh chột kêu:

- Tiêu nhi đâu?

Ngọc Linh giật mình cúi xuống nhìn. Cậu con trai đã biến mất tăm. Nàng kinh hoảng vô cùng, đảo dắc ngó trông thì thấy Lương Tiêu đang lăn lộn bò toài giữa đám đông, người đầy đất cát, chân tay luống cuống. Cũng may nó nhỏ bé, ai nấy bận chiến đấu nên tạm thời chưa nhận ra. Ngọc Linh cuống quýt khóc nói:

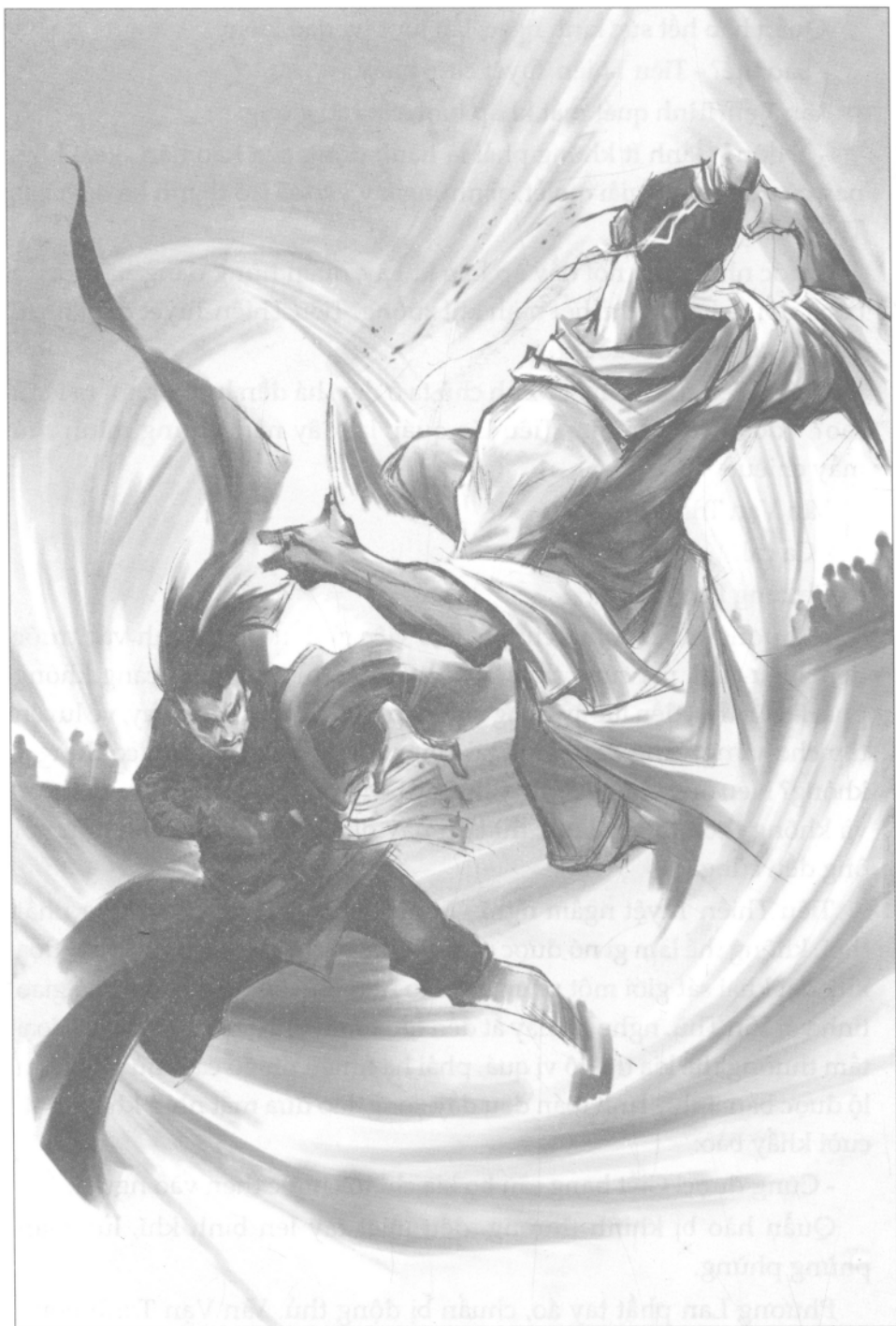
- Chết rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Văn Tĩnh lạng mình xuyên vào đám đông, thì triển *Tam tam bộ*, bước đi giữa trận hỗn chiến hệt như vào chỗ không người, chỉ chốc lát đã đến cạnh Lương Tiêu, ôm lấy thăng bé rồi lướt lùi ra như hành vân lưu thủy.

Tiêu Thiên Tuyết liếc mắt trông thấy, thoáng ngạc nhiên, bèn chuyển mình đuổi theo. Chợt một bóng trắng loáng sáng. Văn Vạn Trình lạng không chụp xuống, Tiêu Thiên Tuyết ngửa tay đón lên, trao chương giao nhau, phát tiếng gió rít. Văn Vạn Trình lộn người trở về. Tiêu Thiên Tuyết nhả mây, chống nạnh thét:

- Được! Lại hết cả đây, lão phu giết cho thống khoái!

Văn Vạn Trình giang tay thét to hơn, nghe như sấm động:

- Dừng!

Quần hào hết sức kinh ngạc, lần lượt hạ đao kiếm.

- Sao thế? - Tiêu Thiên Tuyết cười khẩy.

Vân Vạn Trình quét mắt khắp lượt, cất cao giọng:

- Ý đông đánh ít không phải là hành động của hảo hán. Việc hôm nay cứ để Vân mỗ giải quyết, ai nhúng tay vào sẽ trở thành kẻ địch của Thần Ưng môn.

Trước những lời nói đầy ắp hào khí ấy, quần hùng đang hăng máu bỗng đổi ra ỉu xiu, thả hết binh khí xuống. Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt. Phương Lan chen vào:

- Lão Điều nhi, có mặt Minh chủ ta ở đây, há đến lượt ngươi ra lệnh sao? - đoạn cười hì hì. - Tiêu lão quái, lại đây nào, chúng mình thử mấy chiêu.

Vân Vạn Trình sừng sốt:

- Ca ca!

Phương Lan nói:

- Phương mỗ là minh chủ, bất kể việc gì đều phải gánh vác trước tiên. Nếu cả ta mà cũng thua Tiêu lão quái thì các ngươi càng không phải là đối thủ, đến lúc ấy hăng tam dẹp hết oán cừu hôm nay, về luyện tập cho vững vàng hẹn ngày tái chiến. Tiêu lão quái, ông có đồng ý không? Nếu ông không đồng ý thì hãy bỏ ngoài tai những lời ta vừa nói, và không thỏa thuận được thì bọn này đành kẻ vai sát cánh đấu với ông đến cùng.

Tiêu Thiên Tuyết ngẫm nghĩ: "Minh thả Vân Thù vì cái hứng nhất thời, không thể làm gì nó được nữa. Như vậy chỉ còn cách rung cây dọa khỉ, đại khai sát giới một phen cho lão nhà nho ấy biết. Hắn ta có giao tình với Vân Thù, nghe tin này ắt đến tìm mình tính sổ. Song giết cái loại tầm thường thế kia thì vô vị quá, phải hạ nhiều nhiều cao thủ mới hiển lộ được bản lĩnh". Tính toán đầu đầy xong, lão đưa mắt nhìn khắp lượt, cười khẩy bảo:

- Cũng được! Giết hạng sâu bọ kia chỉ tổ chuốc thẹn vào người.

Quần hào bị khinh thường, đều miết tay lên binh khí, lửa giận phùng phùng.

Phương Lan phát tay áo, chuẩn bị động thủ. Vân Vạn Trình bỗng gọi to:

- Khoan đã! Phương lão ca, huynh làm mình chủ từ bao giờ vậy?
Phương Lan phì một cái, râu bạc lơ phơ bay, trợn mắt tức giận nói:
- Lão Điều nhi, trí nhớ đệ thế nào ấy nhỉ? Chẳng phải đệ bảo ta làm
mình chủ đó ư? Sao, mình chủ nói mà đệ không vâng lời hả?

Vân Vạn Trình cười đáp:

- Tiểu đệ là người khởi sự, xét về lý, chức mình chủ phải do đệ nắm
mới đúng.

Phương Lan cầu nhàu:

- Có một dúm tuổi mà đòi làm mình chủ? Đừng nói càn!

Cùng một ngôi vị mà hai huynh đệ lúc trước đùn đẩy, bây giờ lại
tranh giành, mọi người đều lấy làm lạ. Chỉ có số ít nhạy bén mới đoán
ra tâm ý của họ. Hôm nay Tiêu Thiên Tuyệt vô cớ giết chết các nhân sĩ
tham gia liên minh, về lý là không ai nuốt trôi được cục hận này, song
nếu quân hùng ồ ạt xông vào tấn công, nhất định thương vong sẽ rất
nặng nề; biết vậy nhưng nói trắng ra thì mất thể diện, còn đơn đả độc
đầu thì chẳng ai xứng là đối thủ của lão ta. Phương Lan nhân hậu hiệp
nghĩa, thấy Vân Vạn Trình định ra mặt, không nỡ nhìn y tiếp tục đâm
đầu vào chỗ chết như hai người trong Nam thiên Tam Kỳ vừa rồi, bèn
dứt khoát hi sinh tâm thân già để tạm thời kết thúc chuyện này, ngày
sau tìm được cao nhân trợ giúp rồi báo thù cũng chưa muộn. Vân Vạn
Trình đọc thấu tâm tư người anh em, tất nhiên không đời nào đồng ý.

Cứ thế chẳng ai nhường ai, Tiêu Thiên Tuyệt lạnh lùng bảo:

- Thôi cả hai cùng lên, lão phu thành toàn cho một lượt.

Nhìn lão già mất rục hung quang, Phương Lan sức nghĩ ra một kế,
cười ha hả mà rằng:

- Được, lão Điều nhi, chúng ta tỉ võ đoạt soái. - Đoạn vung quyền sử
chiêu *Khiếu phong kinh vân*, quyền trái như rồng, quyền phải như hổ.

Vân Vạn Trình điểm nhanh chân xuống đất rồi bật vút lên không.
"Rắc" một tiếng, lá cờ lớn phía sau chỗ y vừa đứng bị quyền phong quạt
gãy làm đôi. Vân Vạn Trình khen: "Hay!", đoạn vươn hai tay chộp xuống
vai Phương Lan, thi triển chiêu *Ngốc thối thám trảo*. Phương Lan co
mình cho trảo thức sượt qua người rồi đẩy song quyền lên, sử chiêu
Nhàn vân dã hạc. Quyền trảo chạm nhau, kinh lực tỏa ra rần rạt.

Hai người đều là nhân tài của võ lâm miền nam, hôm nay một bay
một đứng toàn lực xuất thủ, thực như chim ưng và cáo già, bắt phân

thắng bại. Quần hùng trở mắt theo dõi, hò la ầm ĩ, vô tình quên bằng nguy cơ đang bày trước mặt. Công phu của Thần Ung môn rất trọng khí thế, ưu tiên khí thế, chiêu thức ồ ạt như sóng biển, sức tấn công bất khả đương cự. Văn Vạn Trình đã nắm vững mọi biến hóa của võ công bản môn, cứ thế từ tầm cao đánh xuống, gây áp lực lên toàn thân đối phương. Sau mấy vòng xoay vù vù, y ép được Phương Lan bộc lộ sơ hở, rồi lập tức lắt mình, phóng thật nhanh song trào vào đó.

Bị trào phong dè triu đình đầu, Phương Lan nghệt thở, tấn bộ trầm xuống, lão vội vung chương che kín bên trên. Trào chạm chương nghe như tiếng gỗ nện đá, vừa đục vừa nặng. Thể trọng của Văn Vạn Trình cộng thêm trào lực ngàn cân lừng lững dồn xuống, lại "rắc" một tiếng, nền đài gỗ dưới chân Phương Lan không gánh nổi giáo lực của hai người, bục một lỗ lớn. Phương Lan bị thụt cả hai chân, toan vùng vẫy bật lên thì nghe thấy Văn Vạn Trình cười khế bên tai:

- Ca ca! Đắc tội vậy! - đoạn y nắm lấy huyết Đại chuy của Phương Lan. Lão già cảm thấy tê dại, toan mở miệng chửi rằng: "Đồ xấu xa nhá..." nhưng khi bật thành lời thì lại đổi ra một tiếng thở dài - Lão phu đã ngần này tuổi, đệ còn tranh với giành làm gì?

Văn Vạn Trình im lặng không đáp, đảo mắt quát to:

- Cạn Phi nghe lệnh!

Cạn Phi gạt đám đông chạy lên, cúi mình chờ đợi. Văn Vạn Trình móc trong ngực áo ra một con chim ưng dúc bằng sắt, trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, con là chương môn đời thứ chín của Thần Ung môn!

Cạn Phi choáng váng ngáng đầu, mắt hoen lệ, nhưng không tiếp lệnh. Văn Vạn Trình nhượng đôi mày rậm, dữ tợn quát:

- Muốn chống đối hả?

Cạn Phi cắn răng đón lấy lệnh bài Thần Ung, nghẹn ngào đáp:

- Đệ tử xin thề, nhất định không phụ công người dạy dỗ!

Nhìn người học trò quyết đoán nhanh nhẹn, Văn Vạn Trình than thầm: "Kể về phong thái đại tướng, Phi nhi vượt xa Thù nhi!", rồi y quay nhìn, các đệ tử Thần Ung môn đang quỳ lạy lũ lượt, quây thành một vòng quanh thầy, xem chừng muốn khóc nhưng không dám, ai nấy im lặng, chỉ nét mặt là không giấu nổi bi thương.

Văn Thù thành linh thét to:

- Mọi người không cần đầu đá gì nữa! Tiêu Thiên Tuyết, ta... ta sẽ nói cho người biết Phương Tường tiên sinh đang ở đâu. Tháng tám ông ấy...

Vân Vạn Trình biến sắc, tung chân đá ngã con trai, quát lên hung dữ:

- Giỏi cho thằng hèn nhất, lúc trước lão ấy ép buộc, sao mày không nói ngay?

Vân Thù ngăn người, cúi đầu lí nhí:

- Lão... lão ấy là kẻ thù của Phương Tường tiên sinh, con đâu chậm chạp ngu dốt cũng không thể bán rẻ bằng hữu.

Vân Vạn Trình hơi dịu nét mặt, gật gù:

- Đúng! Phải nhớ kỹ những câu ấy, chết cũng không được quên.

Vân Thù hổ thẹn gật đầu, khước mắt ứa lệ.

Lại nói Văn Tĩnh mang Lương Tiêu quay về, Ngọc Linh ôm chầm lấy con, sợ run cầm cập, luôn miệng hỏi:

- Tiêu nhi, con có bị thương không?

Mặt mũi lấm lem bụi đất, Lương Tiêu cố sức trấn áp trái tim đang đập thình thịch, nhoèn cười:

- Không sao mẹ ạ.

Ngọc Linh tức giận mắng:

- Không sao cái gì! Con còn chưa biết sợ ư?

Lương Tiêu cười hì hì, mồ hôi đã ướt sũng lần áo trong, nhưng vẫn nói cứng:

- Con không sợ mà.

Ngọc Linh bần chồn bảo chồng:

- Đương gia, bây giờ làm sao đây? Sư phụ nghi ngờ rồi, chúng ta mau lánh đi thôi!

Văn Tĩnh dán mắt vào trường đấu, lắc đầu:

- Đã đến thì cứ xem cho trọn vẹn hăng.

Trước vẻ mặt khác lạ của chồng, Ngọc Linh không hiểu ra sao.

Nguyên là Văn Tĩnh thấy Tiêu Thiên Tuyết coi mạng người như cỏ rác thì sinh lòng căm phẫn, khổ nỗi có vợ bên cạnh nên chưa tiện ra mặt, nay nghe Vân Vạn Trình nói lời già tử với con trai, vụt nhớ lại cảnh cha quyết biệt năm xưa ở thành Hợp Châu, máu trong người sôi sục, y vùng bước lên. Ngọc Linh đã có bụng đẻ phòng, liền giữ tay y hỏi vội:

- Minh định làm gì?

Văn Tĩnh ngoái đầu nhìn, thấy vợ lộ vẻ lo sợ, đôi mắt đẹp rướm lệ, y bỗng nhói ngực, hào khí tiêu tan cả, xong đưa mắt sang con trai, thấy mặt mày nó ngơ ngác, hai chân y bỗng cứng đờ, đứng sững lại.

Văn Vạn Trình nhìn Văn Thù một lúc rồi dứt khoát tiến lên, ôm quyền nói:

- Tiêu tiên sinh, xin mời!

Tiêu Thiên Tuyết ngấm y một lượt từ trên xuống dưới, lạnh lùng bảo:

- Được, nể sự gan dạ của ngươi, lão phu nhượng ngươi ba chiêu.

Văn Vạn Trình cười nhạt, đảo mắt liếc về phía Phương Lan, ông ta đương ngồi duỗi chân dưới đất, mắt ngập nỗi lo lắng, y bất giác nghe nghèn nghẹn nơi cổ, hú một tràng vang vọng, tung mình lên phóng trào, trào cuốn gió rít chụp xuống Tiêu Thiên Tuyết.

Cận Phi theo dõi, tinh thần phấn chấn, buột miệng reo:

- *Ứng hồn cứu đại thúc!*¹

Văn Thù vội hỏi:

- Đại sư huynh, *Ứng hồn cứu đại thúc* là gì?

Cận Phi đáp:

- Đó là tuyệt kỹ trấn phái của Thần Ứng môn chúng ta, nội lực đệ chưa đủ nên chưa học được. - Y lộ vẻ chăm chú, chậm rãi nói. - Đây là *Lạc nhận thức*, lộ thứ nhất.

Văn Thù ngưng thần quan sát. Văn Vạn Trình hoặc chụp hoặc vỗ, trào thức ẩn chứa chương pháp, chiêu này tiếp chiêu kia, liên miên dày đặc. Y lao vút lên trời như chim ưng đập cánh, nhào lượn giữa vòm không, nhưng Tiêu Thiên Tuyết chỉ lạnh lùng nhìn hướng trào rồi dịch trái một bước, dịch phải một bước, tương tiến lại lùi, biến thành một vệt bóng mờ trước trào đối thủ. Quần hào theo dõi mà táng đờm kinh hồn, có kẻ không nhìn được phải thì thảo:

- Cứ như gặp ma giữa ban ngày!

Ngọc Linh nghe thấy, nói nhỏ:

- Ngốc ơi, đây chính là cảnh giới *U linh ảo ảnh*, *Bạch trú di hình* của sư phụ...

¹ Chín thức trong bộ trào pháp tên *Ứng hồn*, bao gồm: *Lạc nhận* (nhận sa), *Trích tinh* (hái sao), *Trầm ngư* (cá lặn), *Thê nam* (ngồi trên vách đá), *Xung tiêu* (vọt lên cao), *Xuyên lâm* (lao qua rừng), *Tróc nguyệt* (bắt trăng), *Thâu thiên* (đánh trào), *Hoán nhật* (đổi thay).

Văn Tĩnh gật đầu. "Quả nhiên xuất thần nhập hóa, không để lộ chút dấu vết nào cả", nghĩ vậy, y bất giác lo thay cho Văn Vạn Trình.

Văn Vạn Trình chân không chạm đất, đánh một hơi suốt mười mấy trượng mà chẳng dừng nổi một chéo áo của Tiêu Thiên Tuyết. Đến lúc cảm thấy tức ngực, máu dồn lên hai má, biết đã núng thế, y thét lớn, điểm chân xuống đất, xoay mình sử *Trích tinh thức*, bóng trảo tràn ra mù mịt, mười ngón tay xé gió rìn rít. Tiêu Thiên Tuyết quay tít quanh mình y. Văn Vạn Trình nhìn thấy mấy Tiêu Thiên Tuyết liền, vội vã định thần, lại biến trảo như hải âu đùa sóng, xuất lộ *Trầm ngư thức*, kinh lực nhồi đầy các đầu ngón tay, trong công có thủ, tùy cơ ứng biến.

Tiêu Thiên Tuyết cười nhạt, hô lớn:

- Hết ba chiêu rồi! - đoạn thò song thủ ra khỏi tay áo.

Phương Lan lo cuống thét gọi:

- Lão Điêu nhi, cẩn thận!

Văn Vạn Trình giật mình, tập trung tinh thần theo dõi. Tiêu Thiên Tuyết vung hai bàn tay xanh xao, biến hóa mỗi lúc một nhanh, thoát đầu như sen trắng xòe cánh, thoáng chốc lại chụm hình hoa mai. Văn Vạn Trình chứng kiến, cảm thấy rạo rực khoan khoái, hào khí bình sinh trỗi dậy, y cất tiếng hú dài, liên tục biến trảo, *Thê nham thức*, *Xung tiêu thức*, *Xuyên lâm thức*, *Tróc nguyệt thức*, *Thâu thiên thức*, tát, chụp, quắp, kéo, có lúc còn lao vút lên như bay. Tiêu Thiên Tuyết vẫn giữ phong thái ung dung, xuất thủ cực êm. Hai người thoát tiến thoát lui, chiết giải vô cùng tinh diệu, quần hào nô nức khen hay.

Nhận ra người áo đen xuất sử *Như ý ảo ma thủ*, Lương Tiêu hết sức kinh ngạc. Lộ chương pháp này thuộc dạng tầm thường trong võ công của phái Hắc Thủy, nó học được lâu rồi, song Tiêu Thiên Tuyết đã luyện tới cảnh giới cực cao, cử động nhẹ nhàng nhưng đầy sức nặng, lớp lang thứ tự, mỗi chiêu mỗi thức đều rất rõ ràng. Lương Tiêu luyện võ nhưng chưa hề vận dụng thực sự, kể cả khi chiết giải với mẹ cũng đều được nương tay nhường nhịn, chưa từng phải thi triển thực học. Hôm nay bỗng dưng nhìn thấy có người dùng võ công nhà mình quyết một trận sống mái với người khác, lòng nó xốn xang khó tả, bất giác đặt mình vào vị trí của Tiêu Thiên Tuyết, mừng tượng nếu mình ở tình thế kia thì sẽ chiết chiêu thế nào, khắc địch chế thắng thế nào, nên theo dõi rất phần khởi say sưa. Thằng bé đương mê mải xem, Văn Tĩnh chợt thở dài:

- Sắp phân định rồi, Văn Vạn Trình sẽ bại thôi!

Lương Tiêu không tán thành, dẫu môi lên cái:

- Chưa chắc, con thấy người áo đen mới có vẻ chật vật...

Đúng lúc ấy Văn Vạn Trình xuất lộ cuối cùng *Hoán nhật thức* trong *Ứng hồn cứu đại thức*, y khum song trào vào trong, chuẩn bị đẩy bật ra ngoài, Tiêu Thiên Tuyết bỗng cười khàn khạch:

- *Ứng hồn cứu thức* cũng chỉ đến thế mà thôi!

Lão thét vang như sấm nổ, khiến mọi người ù cả tai. Văn Vạn Trình thốt hoa mắt, Tiêu Thiên Tuyết chuyển chương thành trào, đâm thẳng vào mặt y. Hai mươi đầu ngón tay chạm nhau, phát ra một tràng ken két. Văn Vạn Trình lão đảo giật lui, lúc đứng vững lại, hai sọc máu ứa ra khỏi mắt y, chảy xuống mặt.

Văn Tĩnh thăm kêu khổ, nhắm mắt không nở nhìn, Lương Tiêu bỗng hét tướng:

- *Khiêu tự quyết* hay quá!

Biến cố bất ngờ xảy ra, mọi người đương nín thở theo dõi thì tiếng hét của thằng bé vang lên, cái giọng non nớt nghe đặc biệt lạnh lót trong không khí im ắng. Chẳng ai biết nó nói gì, song Tiêu Thiên Tuyết thì hiểu rõ, chiêu thức lão dùng để chọc mù hai mắt Văn Vạn Trình chính là *Khiêu tự quyết* thuộc *Như ý ảo ma thủ*, lão tức thì dừng bước, ngoái đầu nhìn xem.

Ngọc Linh sợ mất mật, xẹt ra sau lưng Văn Tĩnh, người run cầm cập, bình thường nàng không tin quý thần, thế mà lúc này tự dưng phải cầu Thần khấn Phật, chỉ mong sư phụ đừng trông thấy mình. Lương Tiêu không nhìn được những gì đang diễn ra trong vòng đấu, định cầu nhau thì bị mẹ thò tay bịt miệng lại. Văn Tĩnh cũng chẳng biết làm thế nào, hai vợ chồng áp lưng vào nhau, người này nghe được tiếng tim đập dữ dội của người kia, lưng đầm đìa mồ hôi.

Nào ngờ Tiêu Thiên Tuyết chỉ liếc một cái rồi phẩy tay áo bỏ đi. Văn Vạn Trình hai mắt máu chảy ròng ròng nhưng tai còn thính, nghe bước chân đối thủ xa dần liền réo hỏi:

- Tiêu Thiên Tuyết, vì sao ngươi không giết ta?

Tiêu Thiên Tuyết không ngoảnh đầu, lạnh lùng đáp:

- Ngươi khoác danh Thiên nhân Điều vương, vậy ta hủy cặp vuốt ngươi, chọc mù đôi mắt ngươi, xem ngươi còn hành tẩu giang hồ nhờ cái gì nữa?

Chân không chạm đất, lão già lướt đi như một cánh bướm đen, mỗi lúc một xa, con hổ gầm rít chạy theo, một người một thú mau chóng biến thành hai bóng mờ tối, khuất dạng ở phía cuối con đường.

Vân Vân Trình đứng thần thờ một lúc, bỗng phá lên cười thê thảm. Vân Thù đến gần đỡ lấy y, đau đớn nói:

- Cha, cha đừng cử động mạnh, để con đi mời đại phu. - Đoạn hỏi to. - Ai có thuốc cầm máu, ai có thuốc cầm máu không?

Các hào kiệt sức tinh, cùng thò tay vào ngực áo lấy thuốc trị thương. Đúng lúc ấy, thỉnh linh có một tiếng động trầm đục, Vân Thù thót tim ngoảnh lại nhìn, đầu Vân Vân Trình đã nứt toác, máu hắt ra như mưa. Y bấm tính cứng cỏi, nay mất mù ngón tay gậy, áng chừng không chịu nổi nhục nên nhân lúc con trai quay đi hỏi han đã vùng chường tự đập vỡ óc, chết ngay tại chỗ. Ai nấy trông thấy đều kinh hãi cứng đờ cả người.

Vân Thù bàng hoàng, ôm xác cha khóc nức nở. Cận Phi đặt tay lên vai sư đệ, nước mắt giàn giụa, muốn an ủi mấy câu nhưng không biết nên nói thế nào. Phương Lan đã giải được huyết, đứng lên, mặt mũi xám xanh, nhướng mày sải bước đến gần, lời Vân Thù dậy nghiêm khắc quát:

- Khóc cái gì? Khóc có giết được Tiêu Thiên Tuyệt không? - rồi lão trừng mắt nhìn Cận Phi. - Người cũng thế, từ nay về sau người đã là tông chủ một phái, phải nằm gai nếm mật, khổ luyện võ công, báo thù cho sư phụ!

Phương Lan xưa nay tính hay khôi hài, không ngờ lúc nghiêm khắc trông lại đặc biệt uy nghi. Cận Phi sững sờ, cắn răng gạt nước mắt:

- Tiền bối dạy phải!

Vân Thù bóp hai nắm tay kêu răng rắc, vẫn khóc:

- Cha còn thua lão ma đầu ấy, chúng ta làm sao mà thắng được?

Cận Phi nghe thế cũng cảm thấy nản lòng. Phương Lan cười khẩy:

- Chưa chắc. Lão Điều nhi có món trảo công lợi hại, song vẫn chưa phải là tuyệt đỉnh cao thủ đời nay.

Vân Thù và Cận Phi đều tỏ vẻ bất phục, nhưng hồi tưởng võ nghệ của Tiêu Thiên Tuyệt, mặt bỗng u ám, không nói năng gì được nữa. Phương Lan nhìn thấu tâm tư họ bèn bảo rằng:

- Mấy đứa đừng ầm ức, lão già này nói thật đấy. Các người đã nghe thấy câu *Tung cánh ngang trời, bay cao muôn trượng* bao giờ chưa?

Cận Phi rất thạo giai thoại giang hồ nên đáp ngay:

- Phương tiên bối, ý tiên bối là Cùng Nho Công Dương Vũ phải không? Ông ấy võ công cực cao nhưng tính tình quái đản, rất khó gần...

Phương Lan gật đầu:

- Kể ra Công Dương Vũ tính hơi kỳ cục, nhưng lại là oan gia kiếp trước, địch thủ kiếp này của Tiêu lão quái. Nếu biết Tiêu Thiên Tuyệt xuất sơn, ông ta nhất định sẽ không dằn lòng được mà đi tìm lão, may ra có cách...

Cận Phi cau mày nghi bụng, việc này thực vô lý, đừng nói Công Dương Vũ hành tung bất định, mà dù có tìm được ông ta thì sao, mượn tay người khác trả thù cho sư phụ chẳng hóa đệ tử Thần Ung môn bất tài lắm ư? Ý đương nghĩ ngợi lung tung, Vân Thù bỗng lăm lăm, giọng run run:

- Phượng Tường tiên sinh, Phượng Tường tiên sinh...

Cận Phi nhìn sư đệ ngơ ngẩn, sợ gã buồn quá hóa lẫn, bèn khuyên nhủ:

- Vân sư đệ, hãy bớt đau thương...

Vân Thù không nói gì, vụt quay phắt đi, tập tễnh chạy đến gần một con ngựa, tung mình lên yên phi như bay về hướng bắc. Phương Lan, Cận Phi cùng la lên:

- Vân Thù, đi đâu thế?

Vân Thù không quay đầu, cứ thúc ngựa phóng điên cuồng, mỗi lúc một xa.

Nhân lúc mọi người còn mãi đau thương, Văn Tĩnh dắt vợ con lặng lẽ bỏ đi, giấu chuyện vừa rồi, lòng vô cùng buồn bã. Nhìn ra xa nước trời mờ mịt, núi non hiểm trở chẳng biết đâu là cùng, lại nghĩ con đường phía trước còn dài dằng dặc, y rầu rầu bảo vợ con:

- Nếu không đi nhanh, chỉ e không tìm được chỗ nghỉ.

Ngọc Linh cau mày, ngập ngừng nói:

- Ngốc này, chúng mình đừng lên bắc nữa, được không?

Văn Tĩnh chưa đáp, Lương Tiêu đã cuống cuống kêu:

- Mẹ, mẹ nghĩ quần rồi à?

Trừng mắt nhìn con trai, Ngọc Linh mắng:

- Con mới nghĩ quần đấy! Ban này la hét cái quái gì vậy?

Lương Tiêu nhõng nhẽo ôm mẹ làm nũng. Ngọc Linh không địch nổi ngón nghề ranh mãnh của nó, đành bảo:

¹ Mưa máu mù trời.

- Thôi được, theo ý con, chúng ta lên phương bắc vậy.

Lương Tiêu mừng rỡ, sức nhớ ra một chuyện bèn hỏi:

- Mẹ, vì sao ông già ấy cũng biết *Như ý ảo ma thủ* nhà mình?

Ngọc Linh nhìn chồng, thần thờ im lặng. Văn Tĩnh thương hại ôm nàng an ủi:

- Đừng lo, ta còn sống thì nhất định không để ai động đến mẹ con nàng.

Ngọc Linh rơm rớm, run rẩy nói:

- Em không lo cho bản thân, mà lo ông ấy sẽ làm hại mình...

Văn Tĩnh thở dài, lòng đan xen bao cảm xúc. Lương Tiêu nhìn thái độ khác lạ của cha mẹ, không hiểu nguyên do, cứ gãi đầu gãi tai sốt ruột.

Đúng lúc ấy, một giọng ẻo ọt vang lên:

- Cái cặp mèo mả gà đồng kia hay nhỉ, quần lấy nhau giữa đường giữa sá, thực không biết xấu hổ là gì hết!

Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Đằng xa có năm đạo sĩ, trong số đó có hai kẻ họ đã nhận mặt, người vừa lên tiếng chính là đạo sĩ mặt đen. Đạo sĩ mặt trắng cười hềnh hếch:

- Sư đệ đừng nói thế, cũng chỉ tại cô em xinh xắn quá cơ! Đối là ta, ngại gì giữa đường giữa sá, kể cả giữa chợ đông người cũng phải quần riết ấy chứ! Ha ha, thậm chí ngày ôm đêm ấp, chẳng lúc nào rời nữa kia.

Bọn đạo sĩ đều cười hô hố, nghe dâm dật vô cùng.

Ngọc Linh tức giận xám xanh mặt mày, nghĩ bụng: "Đã thế hôm nay cho các người ôm đùi Diêm vương!", đoạn nghiêng răng tiến lên. Văn Tĩnh nhìn sắc mặt vợ, chỉ e xảy ra án mạng bèn kéo nàng lại, nghiêm giọng nói với mấy đạo sĩ:

- Các vị là người tu hành, nên gìn giữ chút âm đức!

Ngọc Linh mắng:

- Đồ ngốc, đôi co với bọn chúng làm gì, cho mỗi đứa một đao là xong chuyện!

Lương Tiêu không hiểu lời nói của đám đàn ông kia, nhưng thấy mẹ giận cũng biết chẳng phải ý tốt đẹp gì, bèn hòa theo:

- Đúng, giết hết ném cho chó ăn!

Đạo sĩ mặt đen gặp lại cừu nhân thì hơi ngượng, nhưng ý đông người, hấn quát to:

- Tiên sư thằng tạp chủng! Hôm nay tao phải lột da mày... - đang nói

thì một bóng người nháng lên trước mắt, tóm luôn vào thắt lưng hắn. Văn Tĩnh chỉ cốt thị uy nên nắm hắn giơ lên quá đỉnh đầu, hét một tiếng rồi ném xuống thật mạnh, khiến đạo sĩ mặt đen ê ẩm cột sống, móng cũng muốn nứt ra làm mấy mảnh.

Thấy Văn Tĩnh thoát một cái là đến, thân pháp thần tốc lạ thường, các đạo sĩ kia đều kinh hãi, bèn soàn soạt rút kiếm. Bốn dòng hàn quang cùng nhắm đâm vào bốn chỗ yếu hại trên mình Văn Tĩnh. Văn Tĩnh lập tức thi triển *Tam tam bộ*, tránh khỏi bốn mũi kiếm, rồi vỗ mỗi tên một chưởng.

Trước luồng chưởng phong ừn ừn, bốn đạo sĩ đều bay vút về phía sau, song vừa lùi xuống lại hợp lực xông lên, tiến thoái công thủ rất nhịp nhàng, như thể thi triển một trận pháp, phối kết mỗi lúc một ăn ý. Văn Tĩnh vốn nhân hậu, không muốn làm họ trọng thương nên xuất thủ có phần gượng nhẹ, thành ra lại bị bốn người kiềm hãm.

Đạo sĩ mặt đen uốn lưng bò dậy, tuốt kiếm tham chiến, trận pháp của các đạo sĩ càng thêm uy mãnh. Trong bọn có một đạo sĩ râu ria bờm xờm, người này võ công khá nhất, còn sử dụng một thanh kiếm quý hiếm thấy, kiếm quang tới đâu, hàn khí lâm thâm chảy theo tới đó. Văn Tĩnh sơn da gà, giật mình lướt tránh.

Những tướng Văn Tĩnh đánh qua loa một lúc là sẽ đập tan tác bọn đạo sĩ trơ trẽn, không ngờ lại thấy y vận chương pháp rất nhanh, Ngọc Linh kinh ngạc định thần nhìn kỹ, nhận ra ngụ ý của y, liền hét to:

- Gã ngốc chết tiệt, thật luôn hai đứa kia đi, xem chúng giờ trò gì được nữa!

Văn Tĩnh vẫn không chịu ra sát chiêu. Ngọc Linh sốt ruột trách:

- Ngốc vẫn hoàn ngốc, lúc này mà còn làm người tốt với ai!

Đoạn nàng giậm chân bằng lên, tả chưởng tát đạo sĩ mặt trắng, hữu chưởng nện đạo sĩ mặt đen. Nàng ghét nhất là hai tên này, nên xuất chưởng là tấn công chúng ngay, cũng không thềm bặt tâm xem có thuận tay hay không.

Đạo sĩ mặt trắng ở phía đối diện với Ngọc Linh, trông thấy nàng phóng đến lập tức huơ kiếm ngăn cản. Đạo sĩ mặt đen thì quay lưng lại nên trúng ngay một chưởng lộn phộc ra xa, hộc máu mồm, đến lúc trụ vững được thì lục phủ ngũ tạng sôi ùng ục như bị đun trong vạc dầu, chưa nguôi cơn khó chịu, phần hông lại bị thúc một cái kêu lục cục.

Tướng Ngọc Linh đuổi theo, hần định co cẳng chạy, bỗng nghe phía sau có tiếng cười giòn giã, biết ngay là Lương Tiêu thừa nước đục thả câu, hần tức giận vô cùng, xoay người lại trừng mắt nhìn.

Thằng bé vẫy tay, cười hì hì bảo:

- Có bản lĩnh thì tới đây bắt ta!

Đạo sĩ mặt đen khoa chân bước, cảm thấy ổ bụng ngậm ngậm đau, hiểu rằng vết thương khá nặng, nhưng bị đũa oắt miệng còn hơi sữa kia khiêu khích thực không chịu nổi, hần nuốt ực một ngụm máu, nhả mặt lao bổ vào Lương Tiêu. Thằng bé cười khanh khách, khom mình luồn qua bên cạnh hần.

Ngọc Linh vừa tới, tình thế lập tức thay đổi, nàng múa đôi tay ràn rạt như bướm bay, khiến đối thủ không kịp đề phòng. Một đạo nhân có nốt ruồi chỗ lông mày hơi mất bình tĩnh, bị nàng rạch đầu ngón tay qua trán, máu chảy đầy mặt. Ngọc Linh xuất thủ không mấy may nương nhẹ, nhân lúc đối phương mờ mắt, nàng khít các ngón lại như kiếm, đâm thẳng vào tim hần. Văn Tĩnh ngó thấy cau mày, trở tay chặn lên cổ tay nàng. Ngọc Linh thét:

- Khốn kiếp, máu mủ chẳng thương, thương thiên hạ hàng xứ!

Văn Tĩnh nói:

- Không được giết người!

Ngọc Linh tức giận:

- Hần chết mới hết tội!

Dứt lời, hai người quay về ứng phó đối thủ, nhưng vẫn tiếp tục đấu khẩu, mỗi lần Ngọc Linh ra tay tàn độc, Văn Tĩnh lại phân tâm ngăn cản, thành thử tấn công được chẳng hay chớ, tạo cơ hội cho bốn đạo nhân cùng cố trận pháp.

Đạo sĩ mặt đen nghiêng răng nhin đau, vừa lặn vừa bò, cổ sống cổ chết đuổi theo Lương Tiêu. Lặn bốn vòng đã mệt bỏ hơi tai, hần thở hồng hộc, đành tạm dừng nghỉ, nào ngờ thằng bé thành linh ngoặt trở lại, thoi một quyền vào bụng dưới hần. Nó nhỏ người nhưng ra quyền rất nặng, đạo sĩ mặt đen đau gấp cả bụng, Lương Tiêu liền bồi thêm một cước vào mang tai địch thủ, làm hần suýt nữa bay mất cằm.

Hứng một loạt tấn công liên tiếp, đạo sĩ mặt đen chưa kịp định thần, bỗng tay lại hẫng đi, thì ra thanh trường kiếm tùy thân cũng đã bị Lương Tiêu đoạt mất. Thằng bé vung kiếm chặt xuống mặt trước ống

chân hần. Tên đạo sĩ rú lên thất thanh, lăn lông lốc ra ngoài mấy trượng, toan giãy giụa bò dậy thì thấy nơi cổ lạnh ngắt, trường kiếm đã kề cổ họng. Lương Tiêu cười rình rích bên tai hần:

- Đầu hàng đi chứ?

Đạo sĩ mặt đen ngời bụng mình đường đường là cao thủ, nhất thời sa cơ núng thế bị một đứa ranh con làm nhục, càng ngấm càng giận, bồng tức ngực, ộc ra một vòi máu. Lương Tiêu không kịp tránh, quần áo vấy nhoe nhoét cả. Bộ quần áo này do mẹ mua vải may cho hôm kia, mới mặc được hai buổi, thằng bé uất quá suýt khóc, bật chửi:

- Đồ khốn bôi bẩn hết quần áo ta, đáng ăn quật! - đoạn nó trở đầu kiếm làm roi, quất mấy phát vào mông đạo sĩ.

Ai ngờ đạo sĩ mặt đen cứ trợn tròn hai mắt, chẳng mảy may nhúc nhích. Lương Tiêu rất ngạc nhiên, đá nhẹ vào chân hần:

- Ê! Mũi trâu, không ho he gì nữa à?

Đạo sĩ mặt đen bị đá ngã khụy xuống, hai mắt vẫn trợn trừng. Lương Tiêu rợn người, cau mày bảo:

- Lão mặt đen, đừng giả vờ dọa ta, ta không mắc lừa đâu, nói mau!

Bỗng dừng, sau lưng có tiếng cười gằn:

- Vớ vẩn, người chết còn nói năng sao được?

Lương Tiêu nghe giọng rất quen, ngoái cổ lại nhìn, trông thấy Tiêu Thiên Tuyệt đang đứng giữa đường, con hổ đen ngồi bên cạnh. Thằng bé vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:

- Lão đây à! Lão chưa đi ư?

Tiêu Thiên Tuyệt không đáp, đưa mắt theo dõi cuộc đả đấu phía trước, lòng mày cau rúm. Lương Tiêu không còn gì để nghịch nữa, ngấm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Lão già, sao lão biết hần chết rồi?

Tiêu Thiên Tuyệt nghe nó gọi mình là "lão già" thì rất không bằng lòng, bèn lạnh lùng bảo:

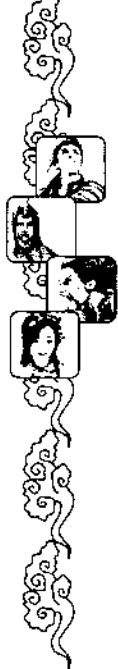
- Nếu chưa chết sao hần không trả lời người?

Lương Tiêu ồ lên, bật cười:

- Lão chưa trả lời ta!

Tiêu Thiên Tuyệt nghe nó nói năng kỳ quặc, thoạt tiên không để ý, lát sau sực nghĩ ra, bưng bưng nổi giận: "Thằng oắt này vòng vo tam

quốc cốt để chửi lão phu là người chết, có nhẽ đâu thế?". Lão quắc mắt nhìn Lương Tiêu chăm chú.

Lúc trước Lương Tiêu đã được chứng kiến thần uy của lão già, nay bị nhìn trừng trừng như vậy cũng sờ sợ, nhưng cố tỏ ra điềm nhiên. Cứ thế mãi, Tiêu Thiên Tuyệt càng tức, nhúc nhích ngón tay, song lại nghĩ: "Ta là nhân vật danh giá, không nên xử sự như hạng tiểu nhân". Hậm hực mà không trút giận được, lão đành hừ một tiếng rõ to.

Lương Tiêu nhìn con hổ đen. Nó đang lim dim như ngủ gật. Thằng bé thích lắm, cười bảo:

- Con mèo đen này ngoan thế, lão cho ta mượn cưỡi một chốc được không? - Trẻ con tâm tính non dại, chưa biết mùi nguy hiểm, thấy con hổ có vẻ hiền lành, Lương Tiêu bèn đến gần xoa đầu nó.

Con hổ là chúa sơn lâm, thị uy với khắp muôn thú, từ nhỏ tới lớn chỉ biết mỗi mình Tiêu Thiên Tuyệt, nào đã bị ai khinh mạn thế bao giờ. Lương Tiêu chưa kịp chạm tay vào, nó đã mở trừng cặp mắt to tướng, xòe móng, gầm lên một tiếng kinh khiếp. Có câu: "Mây theo rồng, gió theo hổ". Tiếng gầm ấy phụt ra bao gió tanh, thốc vào mặt Lương Tiêu.

Vua của muôn loài vừa đại triển thần oai, mặt Lương Tiêu đã cắt không còn hột máu, nó nhìn trân trân vào cái mồm to đỏ lòm, hàm răng trắng nhợt, cảm thấy lông tóc mình dựng đứng hết cả lên, chân mềm nhũn đi, suýt nữa ngã nhào ra đất. Tiêu Thiên Tuyệt ngấm bộ dạng khiếp vía của nó, đắc ý vô cùng: "Thằng oắt dám chửi lão phu là người chết, hừ, giờ biết lợi hại chưa?". Nghĩ xong, lão cười khẩy hỏi:

- Ranh con, không cưỡi nữa à? Có giỏi thì lại đây cưỡi đi!

Lương Tiêu đã sợ đến cùng cực, nhưng bị nói khích, tính ương ngạnh trỗi dậy, nó bèn đáp:

- Cưỡi... thì cưỡi... ai ngán đây?

Miệng nói cứng, nhưng thân hình vẫn run lên cầm cập, thằng bé ngạc nhiên tự nhủ: "Chỉ là một con mèo đen to thôi mà, mình sợ cái gì kia chứ?". Nghĩ vậy như được tiếp thêm can đảm, nó siết nắm tay, trừng trừng nhìn lại con hổ, quát lớn:

- Mèo đen, mày dám ra vẻ hung dữ với tao, liệu hồn tao bứt hết râu bây giờ! - Nói là nói vậy, nhưng hai chân thằng bé như nhồi toàn bông, vừa tê vừa nhũn, không bước nổi bước nào.

Mãnh thú thường kỵ nhất là đấu mắt với người, con hổ đen bị khiêu

khích bởi cặp mắt Lương Tiêu, dã tính trời dậy, nó gừ khê, hai chân trước cào cào xuống đất. Con hổ này thuộc dòng dị chủng, sức mạnh bẩm sinh vô cùng to lớn, lại được Tiêu Thiên Tuyệt rèn giũa, bản lĩnh chẳng kém gì các nhất lưu cao thủ, chỉ vỏ một cái thì chắc mười Lương Tiêu cũng không đủ mạng mà dùng, chỉ hiềm chủ nhân chưa ra lệnh nên nó chưa dám khinh suất nhảy tới. Trước bộ dạng hung ác ấy, Lương Tiêu tự nhiên lùi lại một bước, không khỏi lộ vẻ khiếp nhược, nghĩ bụng: "Con mèo này dữ quá, đừng nên hùng hổ, phải mềm mỏng một chút". Đoạn nó chu môi vỗ vè:

- Mèo ngoan, đừng giận nào! Mèo ngoan, đừng giận... - đoạn vực lại dũng khí, lấy bảy tiến tới một bước. Con hổ vụt cong mình, sẵn sàng lấy đà.

Lương Tiêu nhất quyết thuận phục "con mèo", định thần bước tiếp, chợt nghe sau lưng có tiếng Văn Tĩnh run run gọi:

- Tiêu nhi, đừng... đừng động dậy.

Lương Tiêu ngoái cổ nhìn. Chẳng biết tự khi nào, Văn Tĩnh đã ở cách sau nó ba trượng, mặt mày nhợt nhạt, hai mắt mở lớn. Lương Tiêu gương cười bảo:

- Cha ơi, lão già đây đánh cuộc là con không dám cưới con mèo to này. Con phải cưới cho lão ấy xem. Dẫu nó dữ hơn bằng mấy, con... con cũng không sợ.

Cổ họng khô ran, Văn Tĩnh cổ nuốt nước bọt, run giọng bảo:

- Con... đừng động dậy. Nghe cha đi, đừng động... - Mới nói được thế, giọng y đã yếu hẳn.

Nguyên là ban nãy y cùng Ngọc Linh liên thủ đối địch, hai vợ chồng đều phân tâm để bao quát đến Lương Tiêu, thấy nó vờn đạo sĩ mặt đen, còn đạo sĩ thì đã bị thương nặng, không đuổi kịp thằng bé, nên họ cũng hơi yên lòng. Việc bất ngờ xảy ra, đạo sĩ mặt đen tức uất mà chết, Ngọc Linh mừng rỡ, Văn Tĩnh thì nhả mặt, đúng lúc đó Tiêu Thiên Tuyệt bước ra khỏi lễ đường. Hai vợ chồng kinh hồn táng đờm. Văn Tĩnh bỏ mặc bọn đạo sĩ, nhảy vọt khỏi vòng chiến, sau thấy Lương Tiêu chẳng hiểu biết gì, cứ tưởng hổ đen là một con mèo ốm rồi mặc tình chọc ghẹo, y mất hồn mất vía, đứng đực ra ngó, không dám tiến lên.

Lương Tiêu nghe cha nói, nhướn đôi mày nhỏ, cong môi hỏi:

- Vì sao?

Văn Tinh hồn xiêu phách lạc, nói không ra hơi, chỉ nuốt nước bọt, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Lương Tiêu hỏi:

- Cha ơi, vì sao ạ? - Nó đang nói, con hồ đen lại gầm tiếng nữa. Ngọc Linh vốn đã đuối thế trước mấy đạo sĩ, nghe tiếng hồ gầm càng thêm hốt hoảng, chiêu pháp trở nên rối loạn, bị trường kiếm của đạo sĩ mặt trắng chém sượt qua bắp tay tóa máu.

Tiêu Thiên Tuyết nhìn thấy, rủ cặp mày lười mác, nghiêm khắc hỏi:

- Thằng dờ kia, ngươi không giúp Linh nhi, đứng ngăn ra đó làm gì hả?

Văn Tinh đang ngỡ ngàng, Tiêu Thiên Tuyết đã lướt tới gần, vả vào mồm y một cái khô khốc. Lão còn muốn đánh tiếp, nhưng Văn Tinh đã khom mình, trườn ra xa một trượng. Tiêu Thiên Tuyết đánh hụt, hơi lầy lăm lăm, cười nhạt bảo:

- Trơn nhỉ!

Nhìn ra thấy Ngọc Linh hoang mang, bị bọn đạo sĩ vây đánh đến quỳnh quít chân tay, lão nổi nóng, phất áo nhảy vào vòng đấu. Lão già tâm địa hung ác thủ đoạn tàn độc, chỉ lác mình mấy cái là bốn tên đạo sĩ rú lên rách phổi, rồi "keng keng", bốn cánh tay cầm kiếm đều bị Tiêu Thiên Tuyết xé đứt cả. Đau đớn không lời nào tả xiết, ba đạo sĩ lập tức ngã ngất, chỉ còn tên râu ria bờm xờm công lực tương đối tinh thâm là vẫn lăn lộn kêu gào được.

Văn Tinh hãi hùng. Ngọc Linh đứng chết sững, không biết mình đang ở đâu nữa. Cặp mày lười mác của Tiêu Thiên Tuyết rủ xuống rất thấp. Đạo sĩ râu ria nhận ra lão, nhin đau van vì:

- Tiêu... lão tiền bối, văn bối... văn bối là đệ tử của Hòa Chân Nhân.

Tiêu Thiên Tuyết trợn trắng mắt, cười khẩy:

- Hòa Chân Nhân cái gì, chân nhân cái cục...

Đạo sĩ sợ hãi khóc lóc, dập đầu như té sao:

- Hòa... Hòa Chân Nhân là tâm phúc của Tứ Hoàng tử.

Tiêu Thiên Tuyết cười khẩy:

- Hoàng đế chúng nó chọc vào lão phu còn bị bay đầu, sá gì hoàng tử hoàng tôn.

Tên kia cứng họng, vụt quay mình bỏ chạy. Tiêu Thiên Tuyết phất tay áo, chẳng thấy thứ binh khí nào bay ra cả, chỉ thấy đầu tên đạo sĩ thỉnh linh nhảy cao ba thước, máu trong cổ phụt thẳng lên trời, nhưng

thân mình vẫn tiếp tục chạy thêm chừng năm bước mới ngã nhào xuống đất.

Tiêu Thiên Tuyết liếc sang ba đạo nhân nằm dưới đất, tay áo lại lay động. Văn Tĩnh vụt cướp đường vượt lên trước, nhanh như chớp vỗ ra hai chưởng. Trong không trung vang lên một tiếng "ầm", nghe như tiếng sấm. Văn Tĩnh lướt ra sau hơn một trượng, mặt xám ngoét. Tiêu Thiên Tuyết trừng mắt quát:

- Tiểu tử gồm thực! Tiếp lão phu chiêu nữa! - rồi phóng vù đến trước mặt Văn Tĩnh, tả thủ thò ra khỏi tay áo, xoay trong không khí. Năm ngón hoặc duỗi hoặc cong, chọc hướng xuống dưới.

Văn Tĩnh vạch chân theo một vòng tròn, đẩy kinh chạy suốt hai cánh tay, chuẩn bị ứng phó. Ngọc Linh vụt lao vào chặn trước mặt y. Tay trái Tiêu Thiên Tuyết dừng sững lại lưng chừng. Hai thầy trò nhìn nhau hồi lâu, lão già đột nhiên bật cười sảng sặc, vừa cười vừa quay phắt đi, nhắc chân đá một cú kết liễu hết bọn đạo sĩ đang mê man bất tỉnh.

Văn Tĩnh trông thấy, râu tóc dựng ngược, dướn người xông lên, nhưng bị vợ kéo giật lại. Tiêu Thiên Tuyết ngoảnh mặt ra cười ha hả:

- Lão phu muốn giết người, người ngăn nổi ư?

Văn Tĩnh nghiêng răng không đáp. Ngọc Linh mềm nhũn cả chân, quỳ xuống sa lệ gọi:

- Sư phụ!

Tiêu Thiên Tuyết ngược mắt lên trời, lạnh lùng bảo:

- Khóc cái gì? Hừ, sư phụ, sư phụ! Quý hóa quá nhỉ, còn nhận ta kia đấy! Tiêu mỗ vinh dự biết để đâu cho hết bây giờ.

Ngọc Linh rùng mình, đập đầu bình bình. Tiêu Thiên Tuyết thấy nàng đập đầu rõ to, mà đập đến nhọt cả trán, bỗng mềm lòng, phất tay áo quát:

- Thôi, diễn trò nhiều thế làm gì!

Ngọc Linh ngừng đầu, nước mắt vòng quanh:

- Sư phụ... mọi sai lầm, đều ở Ngọc Linh. Mong sư phụ đừng gây khó dễ cho cha con huynh ấy!

Tiêu Thiên Tuyết cau mày cười nhạt, giọng đầy ghen tức:

- Cha con? Nghe thân mật quá nhỉ!

Ngọc Linh đỏ bừng mặt, sẽ sàng:

- Sư phụ! Linh nhi xuất giá đã nhiều năm, vẫn chưa bắt với người, thực có lỗi.

Tiêu Thiên Tuyệt chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt vô cảm, hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Người câu trước câu sau đều nhắc nhò đến cha con nó. Sao không hề hỏi han sư huynh người?

Ngọc Linh sững người. Lương Tiêu kêu lên:

- Mẹ, mẹ quen lão ấy à?

Ngọc Linh giật thót:

- Đúng là sợ quá hóa lẫn, chăm chăm lo cho Tinh lang, quên bằng cả con trai. - Đoạn đưa mắt nhìn, thấy Lương Tiêu đang đứng đờn đờn trước mặt con hổ, thảm lấy làm mừng là thằng bé vẫn chưa vọng động, nằng vội kêu van. - Sư phụ, con trai con...

Tiêu Thiên Tuyệt khẽ thở dài, nhượng mắt bảo:

- Đồ súc sinh lông đen kia, cút ra xa nữa đi!

Con hổ ngoan ngoãn lùi sang một bên. Ngọc Linh vội gọi:

- Tiêu nhi lại đây!

Lương Tiêu lon ton chạy về, liếc Tiêu Thiên Tuyệt một cái rồi hỏi:

- Mẹ, sao mẹ quỳ vậy? - xong giơ tay kéo Ngọc Linh, nhưng lại bị mẹ dúm ngã, nó liền la oai oái. Ngọc Linh bảo:

- Tiêu nhi, mau bái kiến sư công!

Lương Tiêu đương uất ức, buột miệng:

- Sư công là cái quái gì chứ?

Tiêu Thiên Tuyệt biến sắc mặt, Ngọc Linh cuống quýt bợp gáy con, nói vẻ nghiêm khắc:

- Sư công là sư phụ của mẹ!

Lương Tiêu bấu môi:

- Đây, không bảo thì làm sao con biết được.

Ngọc Linh dờ khóc dờ cười, đành thưa:

- Sư phụ bớt giận! Ngọc Linh quán giáo không nghiêm, thằng bé này... rất ương ngạnh.

Lương Tiêu tươi cười nhìn Tiêu Thiên Tuyệt:

- Thì ra ông là thầy của mẹ cháu, cháu còn ngỡ ông học trộm công phu của mẹ cháu cơ đấy!

Ngọc Linh ngạt thở, lại vả cho nó hai cái bạt tai, nhưng chỉ là giờ cao đánh khẽ kiểu gãi ngứa mà thôi.

Tiêu Thiên Tuyết quan sát hai mẹ con đấu khẩu, nhớ lại dáng điệu nhõng nhẽo của Ngọc Linh thuở nhỏ, bỗng thấy ấm lòng: "Nếu Linh nhi và Lánh nhi thành đôi thì tốt biết bao... Ôi! Lánh nhi luôn ậm ờ lảng tránh, chưa bao giờ nói rõ việc gì đã xảy ra năm ấy... Đến giờ nội tình thế nào, ta vẫn còn bị bưng bít...". Nghĩ đoạn lão trừng mắt hung tợn nhìn Văn Tĩnh, tự nhủ: "Sau chiến dịch Hợp Châu, Lánh nhi tổn hại kinh mạch nặng nề, không thể luyện được công phu thượng thừa của ta nữa. Tuy nó giấu giếm, song nhìn thương tích đủ biết là do *Tam tài quý nguyên chương* gây ra. Tên này đỡ được lộ *Thiên vật nhận* của lão phu, hung thủ đích thị là hắn! Nhưng căn cứ vào hòa hầu hiện nay thì mười năm trước hắn chưa thể là đối thủ của Lánh nhi...". Nghĩ tới đây, lão chợt dạ: "Hay là con ranh Linh nhi phải lòng người ngoài, câu kết với tên này hãm hại Lánh nhi, nếu không lúc ở Bách Trượng Bình, việc gì nó phải lánh mặt ta...". Đạo đó xem xét vết thương và thái độ của Tiêu Lánh, lão đã đoán được bảy tám phần, lúc này đối chiếu tất cả mọi chi tiết, trái tim tự nhiên trĩu nặng.

Ngọc Linh hiểu rõ tính khí sư phụ, vốn muốn lôi Lương Tiêu vào cho không khí dịu đi, rồi tìm cách nói ngọt để xí xóa cho qua, ai dè mặt mày Tiêu Thiên Tuyết mỗi lúc một khó dăm dăm, tim nàng bỗng dưng đập nhanh hẳn lên. Tiêu Thiên Tuyết lãnh đạm hỏi:

- Tiểu Linh, ngươi biết tội chưa?

Ngọc Linh run bần bật, khóc nói:

- Linh nhi phản bội sư môn, tội đáng muôn chết!

Tiêu Thiên Tuyết tuy đã đoán được phần nào, nhưng nghe nàng chính miệng thừa nhận vẫn không nén nổi cơn giận dâng tràn, lão siết chặt song quyền, cười bảo:

- Giỏi! Ngươi giỏi lắm! - Tiếng cười ghê rợn, khiến chim chóc hai bên cây rừng hoảng sợ nháo nhào bay lên.

Tiêu Thiên Tuyết cả đời cô độc tàn nhẫn, song rất yêu thương che chở học trò, riêng nữ đệ tử này thì càng chiều chuộng nâng niu. Từ dạo nàng mất tích, ruột lão nóng như lửa đốt, ba năm ròng rã lặn lội lùng kiếm khắp Thần Châu, đi nát không biết bao nhiêu đôi giày. Hiềm nỗi trời đất mệnh mang, người đông nghìn nghịt, biết ở đâu mà tìm. Tiêu

Lãnh lại bệnh nặng, Tiêu Thiên Tuyết đành trở về núi, lòng vẫn chưa nguôi hi vọng, về sau còn vượt núi mấy lần nữa đi tìm. Trời cũng động lòng, cuối cùng đã để lão gặp Ngọc Linh ở Bách Trượng Bình. Tiêu Thiên Tuyết mừng rỡ vô cùng, nào ngờ Ngọc Linh lại tránh mặt, lão già chua xót, đành phẩy tay áo bỏ đi, được một thời đường vẫn bịn rịn không dứt, bèn lộn trở lại cốt hỏi cho ra nhẽ, khổ nỗi hỏi đến đâu lòng đau đến đấy. Lúc này máu nóng ngùn ngụt, lão vung tay nện xuống đỉnh đầu Ngọc Linh.

Nhìn vẻ mặt đáng sợ của Tiêu Thiên Tuyết, Văn Tĩnh đoán chừng có chuyện chẳng lành, vừa thấy lão nhấc tay, y bèn bước ào lên toan phát chiêu, song Tiêu Thiên Tuyết lại dừng tay nửa chừng, run run, hồi lâu cũng không hạ xuống. Văn Tĩnh căng thẳng quá, tim đập thình thịch, tóc gáy dựng đứng.

Tiêu Thiên Tuyết hồi tưởng bao nhiêu chuyện, trước sau vẫn không hạ thủ được, lão đưa mắt sang Văn Tĩnh, cơn giận lại bùng bùng: "Dạo xưa Linh nhi vui vầy dưới gối ta ngoan ngoãn biết nhường nào. Hừ, tất cả là do cái thằng khốn nạn này đồ bùa mê thuốc lú. Ta không nỡ hạ sát con bé, nhưng cái đứa vừa mê hoặc Linh nhi vừa đánh Lãnh nhi bị thương thì dầu băm vằm thành muôn mảnh cũng không đủ để ta rửa hận!". Nghĩ tới đây, mắt tóe lửa, lão chực tiến lên xé xác Văn Tĩnh, nhưng vừa nhích chân thì Văn Tĩnh cũng đã di chuyển rồi.

Tiêu Thiên Tuyết nghĩ bụng: "Hắn luyện được đến mức thu phát tùy cơ, hừ, lạ nhỉ?", đoạn quát hỏi:

- Thằng thối tha, mày đã làm Tiêu Lãnh bị thương phải không?

Văn Tĩnh chưa kịp đáp, Ngọc Linh đã cướp lời:

- Không can hệ gì đến huynh ấy, tại con ngu muội khiến sư huynh bị thương. Sư phụ muốn giết, cứ giết con là được rồi!

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Ngọc Linh, đại trượng phu dám làm dám chịu! Tiêu Lãnh là do Lương Văn Tĩnh ta gia hại. Không liên quan gì đến nàng.

Ngọc Linh tái mặt, tức giận nói:

- Tầm bậy, là em...

Tiêu Thiên Tuyết hừ mũi dậm bước. Ngọc Linh vội vã bỏ nhào tới, ôm chặt lấy bắp chân lão. Tiêu Thiên Tuyết tức điên, vung lên thật mạnh, Ngọc Linh bèn dùng công phu chây ì, cứ trượt xềnh xệch theo

chân sư phụ. Lão già giận dữ xám xanh mặt mày, đã quen ngạo thị vô lâm mà vấp phải những việc lật vật thể này, lão lại bó tay bất lực.

Lương Tiêu theo dõi câu chuyện một lúc, hơi hơi đoán ra là lão già này đang bắt nạt cha mẹ mình, lập tức nhặt một thanh trong sổ trường kiếm của bọn đạo sĩ, lẳng lặng đâm một nhát vào đùi Tiêu Thiên Tuyết, nghĩ bụng: "Cho người què đi, xem còn lộng hành nữa thôi?".

Nào ngờ vừa nhắc bảo kiếm đã thấy hổ khẩu đau nhói, thì ra thân kiếm bị Tiêu Thiên Tuyết giẫm chân lên. Lương Tiêu ngẩng đầu, gặp ngay đôi mắt sáng quắc giá băng của lão già, nó vội cười mơn:

- Tử công, giày ông bẩn quá, cháu gột cho ông ấy mà...

Thằng bé cầm lão ức hiếp cha mẹ mình, cố ý nói trại "sư công" thành "tử công"¹. Tiêu Thiên Tuyết vốn muốn đá chết cái thứ nghiệt chủng, nhưng nghe gọi "tử công", bỗng dung mềm lòng hẳn: "Suy cho cùng nó vẫn là cốt nhục của Ngọc Linh. Ôi, thôi vậy!". Trầm ngâm một lúc, lão quay sang Văn Tĩnh, lạnh lùng hỏi:

- Người là đồ đệ của Công Dương Vũ?

Thấy lão già đương tức giận lại thỉnh linh hỏi ngang sang chuyện khác, Văn Tĩnh ngỡ ngàng một thoáng rồi đáp:

- Người có dạy tôi một đêm, nhưng tôi chưa bái sư!

Tiêu Thiên Tuyết cười khẩy:

- Tính khí Cùnh Nho dở dở ương ương, người không tự nguyện gọi thầy thì hẳn ta cũng chẳng đời nào gọi ý đâu. Song hẳn truyền công phu cho người, tức thì đã ngầm coi người là đệ tử rồi. - Lão thoáng cười nhạt, ngược mắt lên trời, thông thả tiếp. - Công Dương Vũ xấu tốt gì cũng là tông sư một phái, nếu biết tọa hạ đệ tử núp gấu vấy vợ, chẳng rõ hẳn sẽ mất mặt tới cỡ nào?

Văn Tĩnh chưa bái sư nhưng rất kính trọng Công Dương Vũ, nghe vậy rùng mình quát to:

- Ngọc Linh, nài buông tay ra!

Ngọc Linh trừng mắt nhìn y, vẫn ôm khư khư bắp chân Tiêu Thiên Tuyết:

- Ngọc, mình chán sống rồi hay sao?

¹ Trong phiên âm tiếng Trung, "sư công" là *shigong*, "tử công" (ông chết tiết) là *sigong*, phát âm không chuẩn hoặc nghe không rõ thì có vẻ tựa tựa nhau.

Tiêu Thiên Tuyết cười mỉa: "Linh nhi thực tinh táo, gã kia chẳng qua chỉ có cái dũng của kẻ thất phu mà thôi". Sực nghĩ ra điều gì, lão bảo:

- Tiểu tử khôn kiệp, nếu ta toàn lực xuất thủ, ngươi chết là cái chắc, nhưng lão Cùng Nho tất không phục, kết tội ta cậy lớn hiếp nhỏ. Tiểu Linh cũng sẽ cố sống cố chết bảo vệ ngươi. - Lão gậy mũi chân, cầm thanh kiếm ban nãy của Lương Tiêu lên, tiện tay vạch xuống đất một vòng tròn trơn mịn. - Lão phu và ngươi đánh cuộc một trận vậy?

Văn Tĩnh kinh ngạc hỏi:

- Cuộc thế nào?

Tiêu Thiên Tuyết đáp:

- *Tam tài quy nguyên chưởng* gắn liền với con số ba, bây giờ lão phu vẽ một vòng tròn, đứng vào đó. Cho ngươi mặc sức công kích, nội ba chiêu lão phu nhất định không hoàn thủ. Nếu ngươi ép được ta phải ra khỏi vòng, - lão cười nham hiểm, - ta sẽ bỏ đi, để ngươi và Tiểu Linh chim trời cá nước, đến đâu ở đâu thì tùy.

Văn Tĩnh ngần người. Ngọc Linh cũng nín thở, nhìn vòng tròn nghi bụng: "Vòng tròn này đường kính không quá hai thước, mấy năm nay võ công của chàng Ngốc tinh tiến thần tốc, nội công cũng khá lên rất nhiều, so với mình còn có phần hơn...".

Tiêu Thiên Tuyết liếc Văn Tĩnh, mắt lộ vẻ châm biếm:

- Ngươi không dám ư?

Văn Tĩnh lắc đầu:

- Không phải không dám, mà chỉ e tiền bối quá đổi thiệt thòi.

"Ngốc nghếch!", Ngọc Linh thầm mắng, nhưng muốn cản cho y một phát. Tiêu Thiên Tuyết hơi lấy làm lạ, ngắm Văn Tĩnh kỹ hơn, cười khẩy bảo:

- Điều đó ngươi khỏi lo.

Văn Tĩnh nhìn sang vợ. Ngọc Linh tim đập thình thịch, hồi hộp tới mức gần như nghẹn thở, mãi mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Sư phụ! Người giữ lời chứ?

Tiêu Thiên Tuyết tức đến nổi đau nhói cả ngực, gằn giọng nói:

- Lão phu dọc ngang khắp giang hồ, lời nặng tự nói, chưa từng đơn sai.

Ngọc Linh nóng bừng mặt, gương mặt nghiu buông tay. Tiêu Thiên Tuyết càng chưa xót, nghiêng răng bảo:

- Linh nhi, đã giao ước rồi đấy! Nếu y không động được vào lão

phu, người sẽ phải theo lão phu về núi, cấm dềnh dàng, viện cớ chống đối nhớ.

Ngọc Linh tự nhủ, chẳng ngờ đơn giản như vậy, chỉ cần Tĩnh lang và Tiêu nhi bình an vô sự, ta dầu thịt nát xương tan cũng cam lòng, sá gì việc theo người về núi? Tính toán xong xuôi, lại cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt đối xử với mình quá tốt, còn mình thì toàn mắc lỗi với thầy, nàng xót xa kêu:

- Sư phụ... - nước mắt như chuỗi hạt đứt dây, tuôn rông rông xuống hai gò má.

Tiêu Thiên Tuyệt hừ mũi, bước vào vòng, gọi to:

- Tiểu tử! Lại đây!

Văn Tĩnh chăm chú nhìn Ngọc Linh, đoạn ôm quyền thi lễ với Tiêu Thiên Tuyệt, chuẩn bị xuất chương. Bổng Lương Tiêu gọi:

- Cha ơi! Khoan đã!

Mặt thẳng bé lộ vẻ ám muội kỳ lạ, nó giật tay áo cha thật mạnh. Văn Tĩnh không kịp được bèn cúi thấp xuống. Lương Tiêu bắt đầu thì thào:

- Lão già ấy võ công rất tà dị, mình đấu không nổi lão ấy đâu, giờ chạy là hơn.

Văn Tĩnh ngạc nhiên:

- Làm thế sao được?

Lương Tiêu bảo:

- Sao lại không? Bây giờ lao vào vòng tròn, chúng ta cứ vất chân lên cổ chạy, lao nhao ra ngoài vòng là thua, còn không ra thì làm quái gì được chúng ta!

Nó thì thào bằng giọng rõ to. Tiêu Thiên Tuyệt nghe thấy trở mặt, bực tức nghĩ: "Thằng lỏi gian trá! Lão phu bàn soạn trăm phương ngàn kế mà sao bỏ sót mất nước ấy", nhất thời hối hận vô cùng, "Cứ theo chủ ý của nó thì ta sẽ bị hãm trong cái vòng này, mất mặt biết chừng nào!". Càng nghĩ càng giận, lão trợn trạo nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Văn Tĩnh xem chừng cũng xuôi xuôi, song liếc sang Ngọc Linh, nhận thấy nàng có vẻ bồn chồn, ánh mắt hoang mang, y thờ dãi nghĩ: "Cho dù ta đồng ý dùng nguy kế, Ngọc Linh cũng không dám lừa sư phụ nàng. Huống hồ mầm ác khó gây được quả lành, ác giả tất có ác báo", đoạn vỗ vỗ lên đầu Lương Tiêu, cười bảo:

- Trẻ con đừng nói năng lung tung!

Lương Tiêu giãy nảy:

- Lung tung là lung tung thế nào?

Văn Tĩnh mỉm cười, kéo nó sang một bên:

- Ngoan đợi ở đây! Cha không thua đâu.

Thấy Văn Tĩnh giữ đúng giao hẹn, Tiêu Thiên Tuyệt cũng nhẹ cả người. Lương Tiêu bán tín bán nghi, bấu môi lúi lại. Văn Tĩnh nhìn ra xa, ánh chiều dương nhạt dần, cảnh tượng rất quen thuộc, y sức nhớ: "Hôm đánh trận ấy, bầu trời cũng như hôm nay, trận chiến cũng tương tự cuộc đả đấu này. Thế sự mang mang, nhiều chuyện thực không tài nào né tránh nổi", nghĩ đến đây, lòng bỗng thấy vô cùng sầu não. Một cơn gió lùa tới, thốc vào mặt, cỏ lá bay lào xào, Văn Tĩnh thở một hơi dài, nói lớn:

- Đắc tội!

Đoạn xòe song chưởng, ung dung quạt ra. Đưa chưởng đi nửa chừng, y bỗng lão đảo, chân giơ lên như múa, kinh khí dào dạt chảy. Chiêu *Nhân tâm hoàng hoàng*, tư thế thì loạng choạng nhưng thực chất lại có trình tự riêng, bởi khoảnh khắc ngã nghiêng đó cũng chính là thời cơ quyết thắng, ngã quá sớm sẽ khiến đối thủ dễ phòng, ngã quá muộn lại bị đối thủ công phá. Trình độ cao hạ được phân định chính ở khả năng nắm bắt thời cơ này đây.

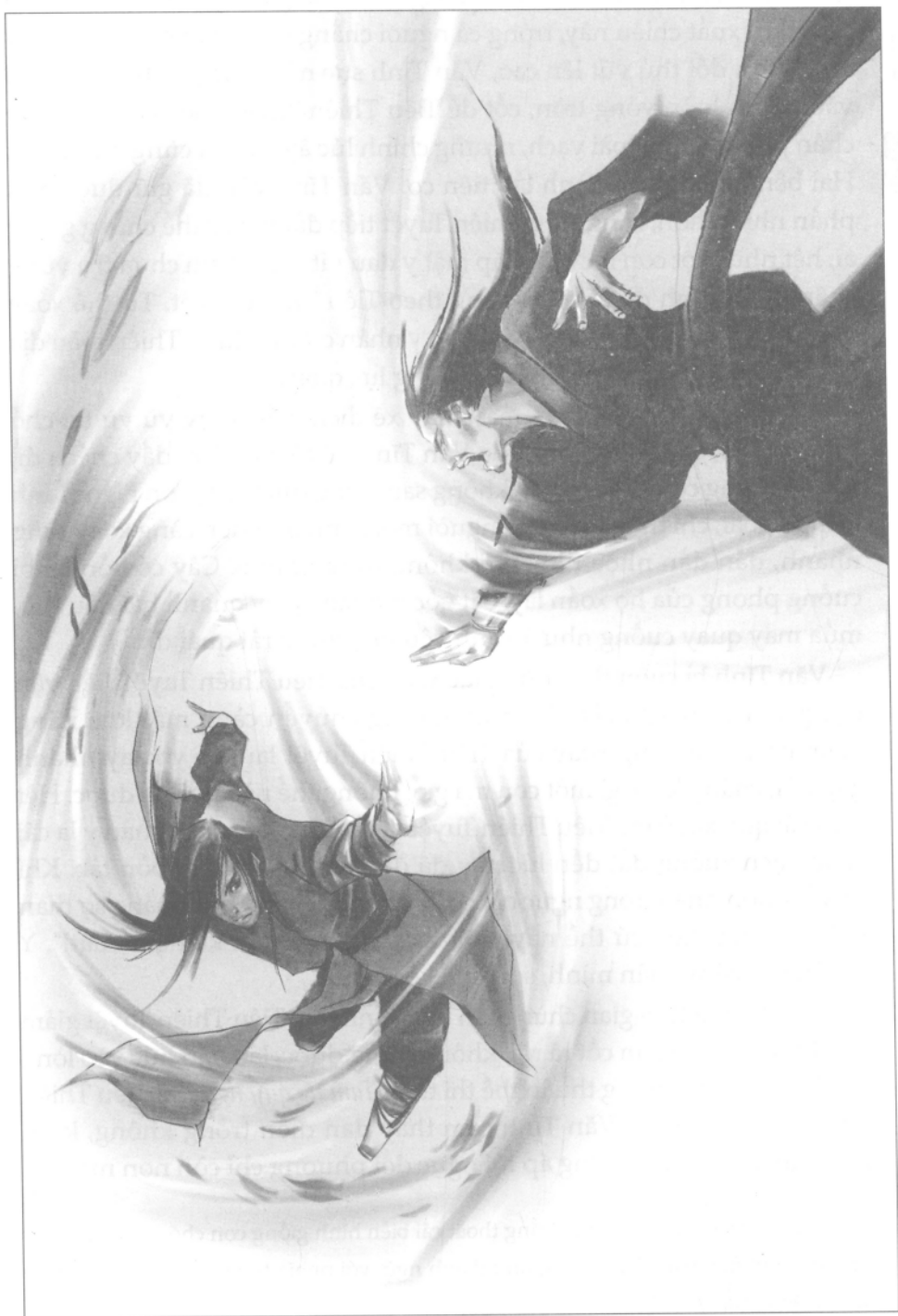
Đúng lúc song chưởng Văn Tĩnh tưởng tới mà chưa tới, Tiêu Thiên Tuyệt hợp lưng, khom người xuống. Chưởng đánh hụt thành mất đà, Văn Tĩnh toan dồn thêm kinh khí, bỗng Tiêu Thiên Tuyệt uốn người bay vụt lên, tấm áo đen lất phất, phiêu dật vô cùng. Lương Tiêu thất thanh la:

- *Lãng hư tam biến, Cửu tiêu thừa long¹.*

Thằng bé chưa luyện được lộ khinh công ấy, song đã từng xem mẹ biểu diễn rồi. Có điều tư thái của Tiêu Thiên Tuyệt thực chẳng khác nào rồng thần bay khỏi bể, vảy vàng sáng ngời ngời, so với cảnh giới của Ngọc Linh thì thật một trời một vực.

Tiêu Thiên Tuyệt quay tròn trên không, phiêu diêu bất định, tiếp tục

¹ *Lãng hư tam biến*: Ba biến chiêu thực hiện trong không trung. Biến chiêu thứ nhất là *Cửu tiêu thừa long* (cưỡi rồng lên chín tầng mây).

thi triển biến thứ hai *Bạch vân thương cầu*¹. Lão già vận tấm áo đen như mực, khi xuất chiêu này, trông cả người chẳng khác nào một vầng mây mù. Nhìn đối thủ vút lên cao, Văn Tĩnh sức nảy ra một ý bèn bước ào vào chiếm luôn vòng tròn, cốt để Tiêu Thiên Tuyết không có chỗ đáp chân phải rơi ra ngoài vách, nhưng chính lúc ấy lão già cũng hạ xuống. Hai bên cùng gắng giành lấy tiên cơ. Văn Tĩnh vốn đã giữ được một phần nhỉnh hơn, song Tiêu Thiên Tuyết tiếp đất với tư thế chẳng giống ai, hết như một cơn lốc xoáy tấp mặt y đau rát. Văn Tĩnh chưa trụ vững chân, thân hình đã bị cuốn vòng theo Tiêu Thiên Tuyết. Tư thế xoay vòng này, tình cờ sao, vừa khéo giúp y nhân cơ vận dụng Thiên toàn địa chuyển, một chiêu thức phá địch bằng lực quay.

Tiêu Thiên Tuyết chẳng may may xê dịch, vẫn xoay vù vù tại chỗ như con vù, chương phong của Văn Tĩnh hể tới nơi là bị đẩy chệch đi, lần nào cũng còn cách một li, không sao trúng được. Mẹ con Ngọc Linh đứng ngoài, chỉ thấy hai bóng người một xanh một đen càng xoay càng nhanh, dần dần nhòe nhoẹt đi không rõ ràng nữa. Cây cỏ bốn bề bị cuồng phong của họ xoắn lấy, bật gốc rào rào, quay quanh hai đầu thú, múa may quay cuồng như ảo ảnh yêu ma, trông rất quái dị.

Văn Tĩnh bị cuốn theo động tác xoay của Tiêu Thiên Tuyết, liền vận dụng *Thiên toàn địa chuyển*, nhưng càng chuyển càng mất khả năng kiểm chế. Mỗi vòng xoay của Tiêu Thiên Tuyết lại kéo y xoay nhanh gấp đôi, chẳng khác gì một con ma gió, không thể nào ngừng được. Hết như cái quy xích² mà Tiêu Thiên Tuyết là trụ quay còn mũi chân y là cái chạc, rạch xuống đất đến lúc này đã được một rãnh sâu bốn tấc. Khí huyết nhộn nhạo trong ngực chỉ chực phun ra, Văn Tĩnh hoảng sợ than thảm: "Chết thôi, cứ thế này mãi thì cũng mệt đến kiệt sức mất!". Y muốn trụ vững thân mình, song vô kế khả thi.

Sau khoảng thời gian chừng tàn ba cây nhang, Tiêu Thiên Tuyết giảm tốc độ. Văn Tĩnh gân cốt rã rời, không đứng được, lão đảo húc vào lòng lão, khép song chương thuận thế thi triển *Tam tài quy nguyên*. Tiêu Thiên Tuyết lại uốn mình. Văn Tĩnh cảm thấy đan điền trống không, kinh mạch mềm nhũn, chương áp tới ngực đối phương chỉ còn non nửa khí

¹ *Bạch vân thương cầu*: Đám mây trắng thoát cái biến hình giống con chó xanh. Xuất xứ từ thơ Đỗ Phủ, về sau được dùng như thành ngữ, với nghĩa tương tự *Thương hải tang điền* hoặc *Vật đổi sao dời*.

² *Quy xích*: tức compa.

lực. Y chưa kịp thu thế, một tia hàn khí đã theo kinh mạch luồn vào tim, người bỗng sớn gai ốc. Giọng Tiêu Thiên Tuyết vang lên trầm thấp bên tai y:

- Hết ba chiêu, cú này! - Lão già vận mình. Lực đạo ùn ùn đổ sang, Văn Tĩnh bắn văng ra ngoài một trượng, ngã bệt xuống.

Ngọc Linh thảng thốt chạy đến đỡ chồng dậy, thấy sắc mặt y kiệt quệ, rồi rít hỏi:

- Ngốc, mình không sao chứ?

Văn Tĩnh hít mạnh mấy hơi, ngẫm soát xét trong mình hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Ta không sao, nhưng... - Y đưa mắt sang Tiêu Thiên Tuyết, ủ rũ nói. - Ta... ta thua rồi, ta... - Mắt cay sè, y nghẹn ngào không nói được nữa.

Ngọc Linh giờ tay bịt miệng y, cười buồn:

- Thôi... Chỉ cần mình bình an là... em vui mà.

Văn Tĩnh giữ chặt cánh tay nàng, mắt ầng ậng nước. Ngọc Linh mím môi, vuốt ve khuôn mặt chồng, gương cười:

- Ngốc... ngốc ơi! Đừng khóc...

Tiêu Thiên Tuyết nhìn phát nhức mắt, túm nàng dậy bảo:

- Lại đây! - đoạn vận kinh kéo đi. Văn Tĩnh chưa hồi phục khí lực, cũng bị lôi theo đến ba thước, đôi tay rã rời, nắm không vững, ngã vấp mặt mồm nhoè nhoét máu. Lương Tiêu lao bổ đến vực y dậy, cầm tức nhìn Tiêu Thiên Tuyết, nhỏ một cái. Nước bọt bắn tung lên theo một đường cong, vừa nhanh vừa rít, rơi thẳng đến trước ngực Tiêu Thiên Tuyết. Lão già ngẩn người, nghĩ mình là nhất đại tông sư, đâu thể động thủ ngăn đỡ một bãi nước bọt, còn nếu tránh thì khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu, nhưng nếu không tránh... chưa kịp cân nhắc xong các khả năng, bãi nước bọt đã đáp xuống ngực áo lão.

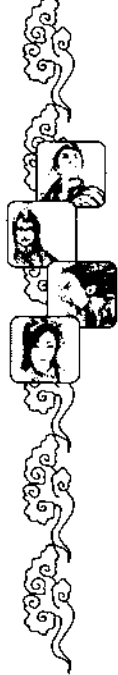
Chùi cũng dở, không chùi cũng dở, lão đành để cục nước bọt đu đưa ở ngực áo, trừng mắt nhìn Lương Tiêu, mặt nổi khí xanh. Ngọc Linh biến sắc, lặc giọng kêu:

- Tiêu nhi! Không được vô lễ với sư công!

Lương Tiêu đã tích thêm một bãi nước bọt, nghe vậy bèn nuốt ngược trở vào:

- Mẹ đừng đi thì con không nhớ lão ấy nữa!

Ngọc Linh run rẩy, nước mắt ngập tràn.

Tiêu Thiên Tuyết giành được toàn thắng nên rất vui vẻ, tạm gác chuyện Lương Tiêu sang một bên, nhìn Văn Tĩnh cười nhạt:

- Tiểu tử, ngươi biết vì sao ngươi phải thua không?

Văn Tĩnh nín lặng. Tiêu Thiên Tuyết nhìn bộ dạng ngơ ngác của y thì càng thêm đắc ý, cứ cười ha ha. Lương Tiêu phỉ nhổ:

- Ta biết, lão già trơ trẽn! Ngươi nói nhượng cha ta, thực ra là chiếm lấy phần lợi về mình.

Tiêu Thiên Tuyết ồ lên:

- Đâu nói thử nghe.

Lương Tiêu nói:

- Cha ta có dạy: *Tam tài quy nguyên chương* chế ngự địch nhân bằng cách ra tay sau, ngươi lại để cha ta xuất thủ trước, vì vậy... - Thằng bé chỉ hiểu lôm bôm nên dẫn giải đến đây thì tắc.

Văn Tĩnh sực hiểu: "Uổng cho ta mười năm luyện chương pháp, không ngờ lĩnh hội chưa bằng Tiêu nhi. *Tam tài quy nguyên chương* vốn là công phu hậu phát chế nhân, ta lại động thủ trước cho đối phương tấn công sau. Văn Tĩnh ơi Văn Tĩnh, thực ngươi đại không để đâu cho hết!".

Lương Tiêu nhảy dựng lên, điểm mũi Tiêu Thiên Tuyết chửi om sòm:

- Lão già khốn kiếp! Đồ lừa đảo...

Ngọc Linh nghe thấy, tim đập chân run, luôn miệng ngăn con:

- Tiêu nhi, Tiêu nhi...

Tiêu Thiên Tuyết cười sằng sặc:

- Nhóc con mắng đúng lắm! Lão phu chính là dân lừa đảo hạng nhất thiên hạ, sở trường gạt người trộm người. Đừng nói cha của mi, mà kể cả Công Dương Cùng Nho tự phụ thông minh kia cũng khó thoát khỏi bàn tay Như Lai của ta!

Lão quay phắt đi, lôi Ngọc Linh theo. Lương Tiêu thét lên, nhặt lấy thanh bảo kiếm bên cạnh, cầm cổ chạy lại. Tiêu Thiên Tuyết chẳng hơi đâu giằng co với trẻ ranh, liền dẫn con hổ đen guồng gió lao đi, chỉ thoáng chốc đã bỏ xa Lương Tiêu. Thằng bé chạy quáng quàng, ngã phệt xuống, lúc ngẩng nhìn thì thấy mẹ mình và lão già kia đã ở xa đến mười mấy trượng rồi.

Ngọc Linh lòng đau như cắt, ngoảnh đầu gọi:

- Tiêu nhi! Trong đây vẫn còn quần sạch đấy. Ở gói giấy dầu bên cạnh có đùi gà con vẫn thích ăn, còn nữa, buổi tối đừng hắt chắn ra, ăn uống đừng kén chọn quá, còn... còn... còn... - Nước mắt như mưa, đầu óc rối loạn, nàng không biết phải nhún nhủ thêm những gì.

Lương Tiêu nhìn theo, bóng mẹ mỗi lúc một bé xiu rồi dần dần nhòa hẳn. Cuối cùng không nín được nó bật khóc, vừa khóc vừa đuổi theo:

- Mẹ ơi! Con không cần quần... không cần đùi gà... Mẹ ơi... - Bỗng thấy người nhẹ hẫng đi, thì ra Văn Tĩnh vừa ôm nó vào lòng, Lương Tiêu mừng húm. - Cha! Đuổi theo mau! Đuổi theo!

Văn Tĩnh nín lặng, để khí đuổi theo. Chỉ hiềm Tiêu Thiên Tuyệt là nhân vật siêu quần, Văn Tĩnh mỗi đuổi mỗi xa, trông theo hai cái bóng tan dần trong trời chiều mệnh mang, y tuyệt vọng vô cùng. Bỗng nhiên, một luồng hàn khí lan ra khỏi tim y, chạy khắp toàn thân, Văn Tĩnh rung mình tự hỏi: "Sao thế này?", bèn dừng lại toan soát xét cho kỹ. Lương Tiêu gào to:

- Cha! Đi gì mà chậm hơn rùa bò thế? Chẳng thấy mẹ đâu nữa rồi...

Nghe con giục, Văn Tĩnh lại định dốc sức đuổi theo, song khí lạnh càng lúc càng dày, đầu óc y cũng dần dần mê man: "Ồ, không được dừng lại, ta... nhất định phải đuổi...", song chạy thêm mấy bước, đầu óc chỉ còn nghĩ được mỗi chữ "đuổi", y loạng choạng đến bên một cái má hoang, không trụ nổi nữa liền ngã sấp xuống đất, đè lên cả con trai. Thằng bé đau quá la oai oái.

Lương Tiêu chập vật mãi mới chui ra được, lay Văn Tĩnh thật mạnh, giục giã:

- Dậy mau, đuổi... đuổi... - Chạm đến da Văn Tĩnh, nó bỗng dung la hoảng. - Ồi giới, cha, cha, người cha lạnh quá!

Cơn lạnh như sóng táp từng đợt vào mình Văn Tĩnh, toàn bộ kinh mạch co rút khiến y nhúc nhối vô cùng, không hiểu nguyên do vì đâu. Thực ra Tiêu Thiên Tuyệt bụng dạ hẹp hòi, nhất quyết muốn lấy mạng y nên đã rắp tâm tính kế, trước tiên nhân lúc xoay vòng thì tranh thủ làm suy giảm nội lực Văn Tĩnh, sau đó nhằm lúc kinh mạch y rỗng thì đẩy *Thái âm chân khí* vào tim. *Thái Âm chân khí* là luồng khí chí âm được lão luyện hóa từ *Huyền âm li hợp thần công*, không gây thương tích ngay, nhưng như một con trùng độc, nó từ từ gặm nhấm dương khí trong tâm mạch người ta, chưa đầy hai canh giờ, Văn Tĩnh nhất định sẽ mất

mạng. Lão chỉ ngại hai vợ chồng nghĩa nặng tình sâu, Ngọc Linh thấy Văn Tĩnh chết không chừng cũng tuyệt mệnh theo, vì vậy xong việc lão dắt nàng đi ngay.

Hồi lâu, dòng hàn khí trong người hơi dịu đi, Văn Tĩnh hé mắt, mê man nhìn Lương Tiêu. Y cố rặn ra một nụ cười, giơ tay lau nước mắt và đất cát cho con, ai ngờ ngón tay chẳng còn một chút khí lực nào, y thở dài:

- Tiêu nhi, cha... không xong rồi!

Giọng y rất yếu, Lương Tiêu nghe tiếng được tiếng mất, bèn mở mắt thật to, nghi hoặc gọi:

- Cha, cha! Cha bảo gì cơ?

Văn Tĩnh nhói tim, mình ra đi thế này, con nhỏ thành cô cút, chẳng biết mai này no hay đói, ấm hay lạnh, tốt hay xấu... Y cầm lòng không đậu, lệ tuôn đầm đìa như mưa, ướt đầm cả khoảng đất vàng đang tì mặt.

Lương Tiêu cố sức lay gọi Văn Tĩnh, gào lên:

- Cha, cha khóc cái gì? Cha nói đi!

Văn Tĩnh nuốt một cái khó nhọc:

- Tiêu... nhi...

Lương Tiêu luống cuống ghé sát tai vào. Văn Tĩnh khò khè bằng những tiếng rời rạc:

- Đừng... ức hiếp người... tốt... - và vài ba câu nữa, nhưng chỉ thều thào nhỏ như tiếng muỗi kêu, thằng bé không nghe rõ, nức nở hỏi:

- Cha nói gì chứ...

Văn Tĩnh nghe con trai khóc gọi, lòng đau như cắt, những muốn dấn dò thêm chút ít, hiềm nỗi hết cả hơi sức, thỉnh thoảng một luồng sáng trắng lóa lên trước mắt, rồi một bóng trắng mờ mờ cứ tuột đi xa mãi, chẳng thể với tới được. Y mấp máy môi song không thành tiếng, bỗng đâu trước mắt lại thấy đỏ dần lên, như mặt trời, như nước sông, rồi thấp thoáng hiện ra một bến đò ngang nho nhỏ ngoài thành Hợp Châu, nắng ban mai rực lửa, dòng sông loang loáng vàng, tiếng tù và lãnh lốt xuyên mây. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng y thở ra một hơi nhẹ nhàng, từ từ nhắm mắt.

Gió đêm thốc vào mặt, Lương Tiêu ôm thân hình cứng đờ của cha, lòng dạ ngơ ngẩn. Chỉ trong một ngày, bao nhiêu chuyện bi thảm đã theo nhau xảy đến, thằng bé không tài nào sắp xếp được ngọn ngành,

thậm chí quên cả khóc, nó chỉ cắn chặt môi. Máu rỉ qua kẽ răng, chảy xuống, nhỏ lên má Văn Tĩnh, quỳ dị mà thê lương.

Gió rít mạnh hơn, ánh trăng dường âm đậm. Lương Tiêu rung mình ớn lạnh, chợt nhận ra nỗi đau. Nó kêu "ái" một tiếng, nồn nao trong ngực, ngã ngất đi.

Giữa cơn hôn mê, thằng bé cảm thấy thân mình đau lắm. Nó trợn to mắt nhìn, bốn bề đêm đen điểm vô vàn những đốm lửa xanh lè nhấp nháy, thì ra là một bầy chó hoang. Chắc hiếm khi gặp một thi thể ngay sát mồm lại thốt nhiên sống dậy, chúng kinh ngạc giật lui, rồi tiếp tục gầm gừ. Lương Tiêu sờ nắn cánh tay, thấy toàn máu là máu, lại ngoảnh nhìn xác cha, thấy đã bị banh xé tơi tả rồi. Nó nổi điên nhóm phất dậy. Một con chó đen to tướng mắt rực hung quang, lông cổ dựng đứng liền gừ một tiếng, đàn chó sủa ông ổng, xô trước đẩy sau ùn ùn lao vào. Lương Tiêu tung chân đá bật ngựa một con lông đen, song lại bị một con khoang xám đẩy ngã sấp từ phía sau, rồi hai con khác từ hai bên trái phải xông vào, đè nghiêng thằng bé xuống mà ghè những bộ răng nhọn hoắt xuống gáy nó. Lương Tiêu cuống quýt khu chân tay loạn xạ, thỉnh linh nắm ngay được một vật cứng. Nó chẳng nghĩ ngợi nhiều liền nhặt lấy trở tay móc một cái, con chó khoang xám học lên, thân mình đứt thành hai mảnh, phần đầu và mồm vẫn nằm vát trên đùi Lương Tiêu, phần thân và đuôi thì văng tít lên cao, sau rơi bịch ra ngoài một trượng. Bầy chó giật mình, hực một tiếng rồi tản ra. Lương Tiêu thấy nóng ran ở gáy, như thể có chất lỏng gì đang chảy. Nó lại nhìn kỹ, nhận ra trong tay mình là một thanh bảo kiếm lông lánh, chính là kiếm của tên đạo sĩ râu ria mà nó cầm theo để liều mạng với Tiêu Thiên Tuyết, sau đó đánh rơi lúc Văn Tĩnh ngã.

Có kiếm bên cạnh, thằng bé tự dựng bạo dạn hơn, liền nhảy nhồm dậy vung kiếm quét ngang. Lại một con chó hoang đầu một nơi thân một nẻo. Kiếm quang lấp lánh. Tiếng rú gào náo loạn. Người và vật quần nhau. Người xuất thủ thần tốc, kiếm sắc bén vô cùng, vật ngã dúm ngã dúi, lớp chết lớp bị thương. Dần dần, bị ngộp bởi mùi máu đồng loại, bầy chó ủ rũ cụp tai, bỏ chạy tan tác, song Lương Tiêu đương say máu, lại thi triển khinh công truy sát. Tiếng gầm thét, tiếng rú thảm vang thấu trời khuya.

Rất lâu sau, mây đen tan hết, trăng đã lên giữa trời, rọi sáng trung cả khoảng núi. Lương Tiêu chống kiếm đứng trên cao. Gò hoang tịch mịch

nổi rõ tiếng thờ dòn dập của thằng bé. Bỗng đâu, sau lưng nó vắng lại tiếng oăng oăng khe khẽ. Lương Tiêu ngoái nhìn. Một con cún bù xù đang lòi xác một con chó lớn. Lương Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi thét:

- Đồ lông lá! - đoạn bước tới, vung trường kiếm toan chém xuống.

Con chó nhỏ ngẩng đầu, mắt long lanh như ngân lệ. Lương Tiêu nghẹn thờ dừng tay, bất giác đưa mắt ngó quanh, khắp nơi máu thịt la liệt vương vãi, mùi tanh xộc mũi rất buồn nôn, nó bỗng bài hoải chân tay, không còn chút sức lực nào nữa, buông rơi trường kiếm rồi ôm con cún lên òa khóc. Vì sao khóc, nó không hiểu rõ, chỉ biết mình đang phải chịu một nỗi uất hận nặng nhất thế gian, huyết khí ứ trong ngực, không khóc không sao thông được.

Đang khóc thì thấy một vật mềm mềm lướt trên mặt, Lương Tiêu trở mắt nhìn, té ra con cún đang thè lưỡi liếm. Thằng bé đưa tay vuốt phẳng bộ lông rồi tinh bù xù của con chó rồi thả xuống, đoạn cầm bảo kiếm, bắt chước phong tục của Bạch Thủy Loan đào một cái huyết, đặt thi hài Văn Tĩnh vào đó, sau chặt một tấm gỗ dựng làm bia, nguệch ngoạc khắc tên cha. Nó thuộc tên mình, vì vậy viết chữ Lương không thể sai được, chữ Văn cố gắng lắm cũng viết xong, duy chữ Tĩnh thì hoàn toàn không biết viết, nó vò đầu bứt tai, cuối cùng đành để trống. Lương Tiêu trông tấm gỗ xuống trước mộ, nghĩ ngợi chốc lát lại đào thêm một cái hố lớn, vùi tất cả bọn chó xuống, rồi cũng dựng một tấm gỗ, nhưng không biết nên khắc gì, lại đành bỏ trống.

Thằng bé thần thờ đứng nhìn ngôi mộ hồi lâu, tự nhiên tức ngực, chỉ muốn bới tung mộ ôm cha lên, lại muốn xé cả lồng ngực mình mà moi tìm ra. Nó đứng nhìn mãi, nước mắt lã chã, cuối cùng xé một mảnh áo ngoài bọc thanh trường kiếm, đeo vào vai đi xuống khỏi gò. Được mấy chục bước, nó ngoái cổ trông tấm bia gỗ, chợt nghe thấy có tiếng oăng oăng bèn liếc mắt trông. Con chó nhỏ đang leo đèo đi theo gần đấy, thấy Lương Tiêu ngoái lại thì vội vàng chạy lộn ngược, nấp vào một tảng đá lớn màu xám, giương cặp mắt long lanh lên ngó ra. Lương Tiêu ngoắt đầu đi mười mấy bước nữa, đột ngột ngoảnh phắt lại nhìn, thấy nó vẫn túc tắc theo sau, nhưng lúc này bốn bề đồng không mông quạnh, con cún xoay ngang xoay dọc tìm chỗ núp.

Lương Tiêu đến gần, ôm nó lên bảo:

- Nhóc con, cứ theo tao làm gì?

Cún con thấy thằng bé không có ác ý, bèn loay hoay rúc mũi vào

lòng nó. Lương Tiểu tâm tính non thơ, bị rúc buồn buồn, không kìm được bật cười bảo:

- Thôi nào thôi nào! Tao mang mày theo là được chứ gì!

Nói rồi nhìn lại mộ cha lần cuối, nó quỳ xuống, bắt chước cách người ta vẫn làm trong tiết thanh minh, cung kính dập đầu ba cái, sau đó ôm con chó nhỏ, đi về hướng mặt trời mọc.

Đó là năm Hàm Thuần thứ ba đời Tống Độ Tông, Lương Văn Tĩnh chết ở Tương Phàn, thọ ba mươi một tuổi.

Lương Tiêu bế con chó đi lang thang dọc đường cái, khát thì uống nước suối nước giếng, đói thì xông vào quán cơm quán rượu bốc thức ăn của người ta, hễ bị ngăn cản là nó vùng quyền cước đâm đá. Võ công thành bé cũng có đôi chút căn cơ, đủ sức khiến vài ba gã lực lưỡng không dám chồn vờn lại gần. Lương Tiêu hành sự ngang ngược, ai gặp phải cũng ngán ngẩm. Ban ngày nó đứng đứng trước ánh mắt ghê lạnh của người đời, nhưng đêm xuống, nằm nhìn lên trăng sao trơ trọi, nhớ tới cha mẹ, không kìm được đau đớn, nó lại chúi vào một tảng đá hay thân cây khô nào đó mà khóc rầm rức.

Cứ thế, thỏ lặn ác tà, chẳng biết bao nhiêu ngày tháng đã trôi qua, bao nhiêu nơi chốn đã bỏ lại. Hôm ấy, nó đến một thị trấn, theo lời người qua đường thì trấn đó gọi là Lư Châu.

Lương Tiêu mệt lử, ôm chó chui vào một mái hiên. Ánh dương rớt

¹ Ván cờ ngàn cân.

xuống, rọi âm đôi chân đen nhem của thằng bé. Lương Tiêu ngồi không dám chán bèn nhích ra gần nắm bắt cháy rận. Từ nhỏ đã luyện *Như ý ảo ma thủ* nên ngón tay nó rất linh hoạt, chụp phát nào trúng phát ấy. Chỉ thoáng chốc đã bắt sạch cháy rận với bọ chết, Lương Tiêu nổi tính trẻ con, xếp đám cháy rận thành ba hàng, đếm sơ qua cũng khoảng hai, ba chục con, nghĩ bụng: "Nếu bày đủ một trăm, ngang dọc mỗi bề đều là mười cho vuông chẵn chẵn thì mới thú". Nhưng không tìm đâu ra cháy rận trên người nữa, nó bèn với lấy con chó, cười bảo:

- Mày ngứa không, để bắt luôn cho cả mày nhé!

Được con rận nào, Lương Tiêu lại đặt xuống đất ngay ngắn. Người đi đường trông thấy cau mày, tự nhủ thằng bé ăn xin kia thực dị hợm. Ai nấy đều tránh xa.

Lương Tiêu đang mê mải nghịch, bỗng có một vật ném bịch tới làm bật tung đồng cháy rận nó vừa xếp ngay ngắn. Lương Tiêu định thần nhìn, nhận ra là một mẩu bạc vụn nặng cỡ nửa lạng. Thằng bé tức điên, nhặt mẩu bạc, ngừng phát đầu lên xem. Giữa đường có một người đàn ông mặc áo tím, vừa cao vừa gầy, mặt vàng ệch, ba chòm râu đen lất phất, lưng khoác một bọc khăn gói xanh lam. Bắt gặp ánh mắt Lương Tiêu, y cúi đầu ho khục khặc rồi quay mình bỏ đi. Lương Tiêu nhàn môi, đợi y đi được hơn chục bước, đột ngột bảo:

- Bạc với chả biếc! Ai thêm! - rồi vận sức nhằm ném thật mạnh vào lưng người đó.

Hệt như mọc mắt sau lưng, hán tử nọ lật tay bắt lấy mẩu bạc, ngoái đầu kinh ngạc hỏi:

- Lỗi con, mi không phải là ăn xin hay sao?

Thấy người ta nhắm mình với hành khát, Lương Tiêu vừa giận vừa xấu hổ. Nhìn qua thủ pháp đỡ bắt thì người đó có vẻ biết võ công, nhưng ngó lại cái mặt bệnh hoạn, nó nghĩ chắc chẳng có gì đáng gờm, bèn chống nạnh nhấc:

- Ăn cái mẹ ngươi ấy!

Thằng bé lăn lộn đầu đường xó chợ đã lâu, học đủ mọi ngôn từ bậy bạ, câu này chẳng qua chỉ nắn gân đối thủ tí thôi, đợi người ta vặc lại là nó sẽ vào bài chửi.

Người đàn ông cười nhạt:

- Thằng oắt thật quái gở, khụ khụ, thôi ta không chấp! - Đoạn vừa ho sù sụ vừa ngoặt vào góc phố, biến mất.

Ngó theo tên ốm yếu mới lâm trận đã bỏ chạy, Lương Tiêu vô cùng đắc ý. Bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nó chưng hửng, buột miệng chửi thề rồi cúi đầu nhìn, đám bọ rận dưới đất đã bị chân nó xéo lung tung lên cả. Lương Tiêu cúi kinh vô cùng, nhắc trông tiệm tạp xường bên kia đường không có khách, nhân lúc chủ tiệm quay mình đi nó lập tức ôm chó chạy sang, giơ tay bứt đứt dây buộc, nhắc luôn một con gà quay. Chủ tiệm ngoái lại trông thấy, kêu la the thé, nhưng thằng bé lanh chân lẹ tay, đã chui tọt vào một ngõ hẻm rồi.

Vòng qua hai con phố, đoán chừng không ai đuổi theo, Lương Tiêu dừng lại. Nó xé hai cánh gà cho con chó, xong bẻ nguyên phần còn lại lên cắn nhai nhồm nhoàm. Mới được mấy miếng thì nghe phía xa có tiếng huyên náo, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn. Một công tử to béo phục sức sang trọng đang kéo tay một thiếu nữ. Thiếu nữ dung mạo xinh xẻo, ăn mặc giản dị, ánh chừng là con gái nhà lành, song lúc này mặt đỏ phùng phùng, nước mắt nước mũi chan hòa khiến đáng vẻ đối ra nhếch nhác hẳn.

Lương Tiêu xé đùi gà, vừa nhai vừa nghĩ bụng: "Đứa con gái đó thì hay ho gì? Làm sao mà ngon bằng đùi gà?". Nó đương lạ thay cho tên công tử kia, chợt nghe gần đó có người nói:

- Mông Lợn lại tác oai tác quái rồi!

Một người khác phì mũi, lẩm nhẩm trong mồm:

- Đừng gọi hắn là Mông Lợn, nhớ lọt vào tai hắn thì khôn đó!

Công tử nọ người ngòm béo ị, bộ mông đặc biệt khổng lồ vênh hẳn lên phía sau. Hắn vừa cười hí hí vừa lôi cô gái vào một tửu lâu. Người con gái ghì xuống đất khóc nức nở. Lương Tiêu trông cái vẻ khóc lóc ấy quen quen, sực nhớ ra khi mẹ mình bị Tiêu Thiên Tuyệt bắt đi, tình cảnh cũng y như thế này. Ngực bỗng nóng ran, nó ngoảnh phất sang nhìn, thấy gần đó có một quầy bán thịt, trên bàn bày tênh hênh một cái đuôi lợn, ngay cạnh là một ít hắc ín dùng để tẩy lông đang sôi lục bục. Người bán thịt thì ngẩn cổ theo dõi vụ âm ỉ kia.

Công tử Mông Lợn đang hí ha hí hửng, bỗng sau lưng người ta cười phá lên, hắn bèn liếc mắt trông. Chẳng phát hiện được điều gì lạ, hắn khịt mũi ngoảnh phất đi. Nào ngờ mọi người lại tiếp tục cười rộ. Tiếng cười lần này khê hơn, như thể gặp phải một sự gì khôi hài lắm mà

không dám cười to. Mông Lợn dùng dùng nổi giận, cặp mắt tí hí lóe sáng. Dân chúng thì nén cười, mặt mày nhăn nhúm khổ sở. Chợt một đứa bé rách rưới vác cái que chọc lò dài hơn ba thước chui ra khỏi đám đông, cười hí hì:

- Mông lợn to to béo béo, đeo một cái đuôi bên trên. Đuôi lợn ngoe ngoe nguẩy nguẩy, dính một cái thủ đằng trước.

Công tử nọ chắc cũng biết biệt hiệu thiên hạ đặt cho mình, hẳn xấu hổ quá đổi, nhướn cặp mắt tí xiu lên quát:

- Đồ ăn mày, dám chửi ông nội mi ư?

Thiếu nữ nọ nước mắt nước mũi tèm lem bỗng bật cười thành tiếng. Mọi người cứ nhìn chăm chăm vào lưng Mông Lợn. Hắn sực tỉnh ngộ liền quờ tay ra sau, nắm ngay được một cái đuôi bèn ngắt xuống xem, thấy nó dính đầy hắc ín. Gã con nhà giàu tính tình hống hách chưa từng bị trêu ngươi thế bao giờ, nay tức đến ứa gan, hắn đẩy cô gái ngã dúi, quát tướng lên với đứa bé:

- Thằng khố rách áo ôm! Mày làm phải không? - rồi túm lấy nó.

Đứa bé ăn xin cười hí hí, xoay mình để tay gã nọ sụt qua. Mông Lợn liền quay lại hai tên gia nô áo xanh cho mỗi đứa một bạt tai khiến chúng ngã nhào xuống đất, xong chửi bới om sòm:

- Nô tài chó! Mù à, có kẻ tới chọc ghẹo lão tử mà các ngươi cũng không trông thấy à?

Thằng bé ăn xin tất nhiên chính là Lương Tiêu, nó chắm cái đuôi lợn vào hắc ín, chui qua đám người, lén dính lên mông công tử béo. Mông Lợn nổi cơn thịnh nộ đánh ngã hai tên tùy tùng rồi xắn tay áo xông vào Lương Tiêu. Hắn vốn là con nhà tướng, đã từng học thương bồng quyền cước mấy năm với danh sư, tuy hoang dâm lâu ngày khiến cơ bắp chảy xệ, không tìm lại được sự nhanh nhẹn ngày xưa nữa, nhưng cú chồm tới của hắn cũng thấp thoáng đường lối chương pháp. Trước tư thế hung hãn ấy, Lương Tiêu vội thấp mình xuống, luồn qua bên đuôi Mông Lợn. Hai người một gầy một béo, một lớn một nhỏ, xoay vòng vòng như chó sói bắt thỏ. Mông Lợn chop huyệt, lập tức sử chiêu *Yến song phi*, tung mình đá cắt kéo, hơi co gối trái, đá xéo chân phải, gây ra tiếng gió vù vù nghe rất kinh hãi.

Lương Tiêu bị ngọn cước quét qua đỉnh đầu, tóc tai dựng đứng hết cả lên. Mông Lợn đá lăng chân trên cao, ép Lương Tiêu rùn thấp rồi hét

lớn, thuận thể tung một cú đá móc, giơ chân quá mặt thẳng bé rồi đập ngược xuống thật mạnh. Lương Tiêu tránh không kịp, vội hươ que chọc lò lên chắn. Công tử béo coi thường cái que tong teo, và chẳng chiều thức hấn đã đi gần hết nên cứ theo đà mà hạ chân, bỗng đầu nghe đầu gối lạnh ngắt, nửa cái bắp chân béo ú thân thuộc thành linh nhảy thót lên trước mắt. Mông Lợn chưa hết kinh ngạc, cảm giác đau nhói từ nơi chân đã chạy lan lên, hấn ngã ngửa người, ôm cái chân phải bị chặt sát đến gối la bài hãi.

Thì ra "thanh chọc lò" của Lương Tiêu hoàn toàn không phải là một que sắt hay que gỗ tầm thường, mà chính là thanh bảo kiếm của đạo sĩ râu ria ngày nọ, chém sắt như chém bùn, sợi lông thối qua cũng đứt, chỉ vì bị Lương Tiêu quấn trong tấm vải rách nát, sau đó lại trét thêm nhiều bùn đất lên, lâu dần kết bần trông như một que chọc lò. Mông Lợn đâu biết điều ấy, chân phật thẳng xuống lưới kiếm, kết cục tốt đẹp sao được.

Những người đứng xem đều kinh hoàng sững sốt, hai tên gia nhân áo xanh cũng há hốc mồm quên cả nhúc nhích. Thấy máu tươi chảy như tưới ra đất, Lương Tiêu bỗng dựng sợ hãi, vội ôm con chó luôn vào đám đông. Hai tên nô bộc lúc ấy mới hoàn hồn, tức giận gầm rú:

- Bắt lấy nó, nó đánh Vệ nội¹!

Một trong hai đứa bèn chạy tuốt theo, đứa còn lại đỡ Mông Lợn hôn mê bất tỉnh lên, diu về phủ báo tin. Hàng phố lộn nhộn, chợ búa nháo nhác.

Gã công tử béo ấy vai vế nào phải tầm thường. Cha hấn là Hạ Quý, hiện trấn thủ Lư Châu, chế sứ vùng Giang Hán nhà Tống, thân tín của tể tướng đương triều Giả Tự Đạo. Hạ Quý tài năng thuộc hạng tầm thường nhưng giỏi bộ đỡ thượng cấp, công danh phần lớn gặt hái được nhờ đầu gối, vì vậy dân chúng tuy ngoài miệng gọi Hạ Quý tướng quân, nhưng trong bụng đều thầm rửa là Hạ Quý tướng quân. Hạ Quý nắm trong tay binh hùng tướng mạnh, hoành hành khắp vùng Giang Hán không ai dám can thiệp, cậu con trai "Mông Lợn" thì lấy việc càn quấy bạo ngược và hăm hiếp đàn bà con gái làm vui, dân chúng kinh sợ thói dâm ô của hấn, căm hận mà không dám lên tiếng. Họ chưa bao giờ tưởng đến chuyện đột nhiên nảy nòi một thằng nhóc ắt ơ, chém

¹ Vệ nội, dưới thời Đường là tên một chức quan thuộc cấm vệ quân; đến thời Tống, Nguyên thì dùng để chỉ con cháu nhà quan, nghĩa như "vương tôn, công tử".

một nhất kiếm đứt lia chân Mông Lợn. Chi hiềm dân tình bị bức bách đã quen, nay gặp việc này thì kinh hãi hơn là mừng rỡ, nghe tên gia nhân hò hét lập tức cùng vắt chân lên cổ chạy đuổi theo Lương Tiêu.

Lực lượng truy bắt càng lúc càng đông, phần nhiều trong số đó vận quần áo bình dân. Lương Tiêu tuy rất gan dạ song cũng không nén nổi hoảng hốt, nó luồn lách qua mọi nẻo to ngõ nhỏ, không ngờ đến đâu cũng bị chặn, đường lối ách tắc. Nó chạy ngược chạy xuôi, nhân lúc hỗn loạn, phóng luôn về phía cổng thành.

Vừa ra khỏi cổng đã nghe thấy tiếng vó ngựa, Lương Tiêu ngoái đầu nhìn. Mười mấy viên quân quan cười khoái mã đang phi về phía nó, chắc hẳn bọn đầy tớ la hét đã kinh động đến quan binh. Mà đám phủ nha đời nào bỏ lỡ cơ hội bọ đờ hiềm hoi thế này, chẳng đợi đại soái phát lệnh, đám binh sĩ đã tranh giành đuổi theo, cùng hò la cướp đường lao đi.

Lương Tiêu tuổi còn nhỏ, chạy không lại ngần ấy người lớn ngựa nhanh, xem chừng khó thoát, nhác thấy bên đường có một cây dẻ cao mấy trượng, nó bèn tung mình treo lên, ngồi chễm chệ ở chạc ba, nhìn đám người ngựa mỗi lúc một tới gần, gãi đầu gãi tai không biết làm thế nào. Đang khi bối rối, Lương Tiêu bỗng thấy đau nhói ở mu bàn tay, nó liếc mắt trông, thì ra vừa đụng phải một quả dẻ gai. Thằng bé sức này ra một ý, lập tức xé áo quần quanh hai bàn tay, hái vài quả dẻ tua tua gai dòn sức ném xuống, trúng vào đầu một con ngựa. Chiến mã đau nhói chồm dậy, hất ngã nhào tên lính trên lưng.

Lương Tiêu cười khanh khách. Nó đứng thật vững, đưa hai tay thoăn thoắt lên xuống, liên tục hái dẻ gai ném thia lia ra khắp phía. Quả dẻ gai chứa kinh lực, tự nhiên biến thành một thứ ám khí tuyệt hảo. Người thét ngựa hí vang lên om sòm quanh gốc cây, gây náo loạn một vùng.

Lương Tiêu ném được mấy hiệp thì số dẻ gai bên tay trái đã gần cạn, nó bèn vin lấy một cành cao khác. Trong lúc ấy bên dưới lại có thêm mấy người phi ngựa đến, người đi đầu chính là tên gia nô áo xanh vừa rồi. Hắn đến gần, tức giận quát:

- Một lũ ăn hại, nó ném dẻ gai vào các người, các người lại không biết phóng đao thương vào nó ư?

Lời nhắc đã thức tỉnh bọn u mê kia. Gia nô của tể tướng cũng ngang ngựa một chức quan, tên đầy tớ thường khúm núm kính cẩn trước mặt

chủ nhân bỗng trở nên hồng hách ngạo mạn với toán binh sĩ. Cả đám bèn phóng vũ khí lên cây rào rào. Đao thương bay loạn xạ, kêu uỳnh uỳnh không dứt, Lương Tiêu sợ hãi co mình vào chạch ba tránh, bị dẻ gai chi chít xung quanh đâm vào người lấm tẩm máu. Đột nhiên, một ngọn đơn đao bay sượt qua hông nó, Lương Tiêu toát mồ hôi, ngằm nắm một quả dẻ gai, nhắm đúng hướng gã nô tài kia ném phụng xuống, trúng ngay vào góc mắt gã. Tên nô tài bưng mắt la oai oái. Nhỏ được quả dẻ gai ra, hần rờ rấm vết thương, thấy hai tay toàn máu thì tức giận quát:

- Khoan đã!

Bọn lính dừng tay. Tên gia nhân trừng mắt nhìn lên:

- Con khỉ kia đã bị hãm trên cây rồi, có mọc cánh cũng không bay thoát. Giết suông thì dễ dàng cho nó quá! Ba thằng ngu này, ra canh mặt bắc! Bốn thằng hèn kia, ra giữ mặt nam. Còn lại lên ngựa hết, lấy đao ra chặt cái cây như bắn đó, xem nó còn trốn vào đâu được?

Tất cả dạ ran, cùng tuốt phác đao¹, giật cương thật mạnh. Toán chiến mã hí vang, nhất tề tung vó chồm dậy.

Lương Tiêu cầm hai quả dẻ gai, ló đầu ra khỏi thân cây định ném, chợt "soạt" một tiếng, có mũi tên vừa lướt qua tai. Nó hé mắt trông. Tên gia nô chẳng biết đã móc đầu được một cánh cung, cười âm hiểm:

- Con khỉ ranh, động dậy nữa xem, lão tử bắn thùng người mày ra!

Lương Tiêu quát quát thụt vào sau đám lá, vừa sợ vừa giận, nó siết chặt nắm tay, nghiến răng nhủ: "Được lắm, đợi chốc nữa ta xuống, ta sẽ một sống một chết với ngươi".

Lúc ấy, đám quân sĩ bên dưới cùng hét vang, phi ngựa vung đao ào ào lao tới. Người đi đầu mượn sức ngựa quét đao chém một nhát vào thân cây, sâu đến cả tấc. Kế đó bọn lính luân phiên công phá, thân cây mau chóng bị chém lẹm vào hơn phân nửa. Cuối cùng một tên đạp ngựa phóng thốc lại, vận kinh xô mạnh. Cây dẻ gai đổ rầm. Lương Tiêu tay chân luống cuống ngã nhào xuống đất, nghe bốn bề người hú ngựa hí, nó hoảng hốt huơ trường kiếm chém loạn chẳng biết giới giăng gì. Nhìn thằng bé kinh hãi, bọn lính cười sằng sặc, thúc ngựa nhảy xổ lên. Lương Tiêu hoảng loạn chỉ lo múa kiếm, quên cả lẩn trốn. Nó sắp bị ngựa đạp chúi xuống tới nơi thì một người bỗng đâu ào ra hét:

- Cút!

¹ Thử đao có lưỡi cắm trên một cái cán rất dài.

Hai con chiến mã rít vang, lộn nhào lên cao rồi rơi đánh thành xuống, tên lính cười bị ngựa đè gãy cả chân, kêu thét thảm thiết.

Người vừa xuất hiện hừ mũi, chân bước như gió, hai tay đập dinh lên xuống, chạy vù vù quanh Lương Tiêu. Liên tiếp những tiếng ngựa hí, rồi ngựa sùi bọt mép, nhất loạt bật ngựa, ai nấy lặn lông lốc như hồ lô. Người kia hất ngã bầy ngựa xong thì đứng chắn trước mặt Lương Tiêu, che mờ ho khế. Lương Tiêu gặp được nhân vật uy dũng như vậy thì kinh ngạc lắm, định thần rồi, nó chăm chú nhìn kỹ, bất giác kêu ré lên:

- Úi dà! Người đây ư?

Người đó quay lại cười nhạt:

- Thằng quỷ con, còn ném bạc vào ta nữa thôi?

Lương Tiêu ngượng nghịu. Nguyên người đó chính là gã đàn ông ôm mặt vàng ệch đã cho nó bạc lúc trước.

Tên gia nô kinh hoàng đứng dậy, trông thấy hai người nói chuyện, hần nghĩ bụng có cơ hội rồi đây, bèn giương cung nhắm bắn người mặt vàng. Người đó nghe tiếng gió, lật tay khua một cái, lạnh lùng bảo:

- Cầu nỏ tài gớm nhỉ!

Y muốn giết phất cho xong nên dồn khí vào mũi tên toan ném trả, chợt nghe mé bên có tiếng cười:

- Tàn Thiên vương, tiền hạ lưu tình.

Không ngờ còn có kẻ ém sẵn ở đó, người mặt vàng ngạc nhiên nhướng cặp mày đen nhìn sang, thấy một hán tử râu ngắn thông thả từ lẻ đường đi ra. Người này không cao không thấp, đội mũ nhỏ mặc áo vải thô, khuôn mặt tròn ôn hòa, vai phải đeo một dây xích sắt to quấn làm nhiều vòng chen chúc rối rắm, trên cái xích găm mấy mũi dùi đâm ra tua tủa, nhấp nha nhấp nháy dưới ánh nắng, trông rất gớm ghiếc.

Người mặt vàng đếm số dùi sắt, vừa đúng bảy mũi, bèn hỏi:

- Thất tinh đoạt mệnh tỏa phải không?

Hán tử râu ngắn cười ha ha, bật ngón cái khen ngợi:

- Tàn Thiên vương cũng biết đến cái thứ vô dụng này ư, nhãn lực thật tinh tường!

Người mặt vàng lạnh lùng nói:

- Xích thất tinh đoạt mệnh, quỷ ma cũng khó thoát! Cần câu cơm của danh bộ Giang Nam Hà Tung Dương, ai mà không biết chứ?

Hán tử nọ bước tới, cước bộ nặng và vững, cười bảo:

- Nói đúng lắm! Bất kể miệng đời khen chê, đối với Hà mỗ, xích sắt này chẳng qua chỉ là cần câu cơm, cũng như thước thợ mộc, búa thợ rèn mà thôi. Ha ha, được nói chuyện với Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù quả tình thống khoái!

Lương Tiêu nghe vậy, liếc mắt nhìn người mặt vàng, thâm nhũ: "Người ta gọi hần là Bệnh Thiên vương! Thế mà hần dùng một tay kéo đổ bảy ngựa, khí lực ghê gớm thực!". Lại nhớ lúc trước hoạn hộc với y, Lương Tiêu đâm xấu hổ: "Thì ra chẳng phải hần sợ ta, hần coi thường ta thì có!".

Tần Bá Phù hỏi:

- Hà Tung Dương, ngươi là người chôn cửa quan, đến đây cũng vì việc quan ư?

Hà Tung Dương cười nói:

- Tần Thiên vương tinh tường lắm! Nước có phép nước, đứa bé này đã phạm tội, Hà mỗ phải làm hết chức trách thôi.

Tần Bá Phù mỉa mai:

- Phép nước hay là luật nhà của cái tên Hạ Quỷ tướng quân kia? Hừ, độc tuột hang ổ ra để dồn bắt một đứa trẻ, không sợ mất mặt ư?

Hà Tung Dương đáp:

- Hạ đại nhân là người cảm quyền. Bộ khoái như chúng tôi nếu không có hạng quyền quý chiếu cố đến thì làm việc sao được? Tần Thiên vương là người hiểu lý lẽ, chắc cũng thông cảm cho tại hạ thân ở cửa quan, việc gì cũng phải chờ quyết định của trên đưa xuống.

Hần vừa điềm đậm ra giọng khuyên nhủ, vừa đều đều bước lại gần, thoáng chốc chỉ còn cách hai người hơn một trượng.

Tần Bá Phù trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào dây xích sắt trên vai đối phương, chợt "hừ" khẽ một tiếng:

- Hà Tung Dương, ngươi mà nhích thêm nửa bước nữa thì đừng trách Tần mỗ trở mặt!

Hà Tung Dương dừng bước, vuốt râu cười lớn:

- Năm xưa Tần Thiên vương khiến cả giang hồ run sợ, những tay tép riu nghe đến tên các hạ đều táng đờm kinh hồn. Chẳng rõ hiện nay võ công tiến hay lùi?

Tần Bá Phù cười khẩy:

- Nói vậy là người muốn so tài với ta?

Hà Tung Dương xoa dịu:

- Đâu dám đâu dám. Thường nghe, giết người phải đền mạng, vay nợ phải trả tiền, thằng lỏi con này chặt đứt một chân Hạ công tử, ít ra cũng phải có gì đó bồi hoàn chứ.

Tần Bá Phù bảo:

- Được, tức là người muốn chặt một chân thằng bé?

Lương Tiêu giật thót, nghĩ tới tình cảnh Mông Lợn cụt chân kêu rống, bất giác đầu gối mềm nhũn. Hà Tung Dương cười:

- Tần Thiên vương yên tâm, cũng chẳng cần chặt chân đâu, nhưng phải về vệ môn một chuyến.

Tần Bá Phù lạnh lùng nói:

- Vệ môn cái quái gì? Vệ môn Lư Châu chỉ là sân sau nhà Hạ Quý. Tần mỗ há lại tiếp tay đẩy người vào cái vạc dầu ấy ư? Tiểu tử họ Hạ càn rỡ quá rồi đã nhiều, tiếng xấu đồn xa. Dù đứa bé này không xử trị, Tần mỗ đã đến Lư Châu thì cũng không thể tha cho hắn. Chặt một chân là may lắm rồi đấy. Nếu là Tần mỗ thì phải chặt đầu kia.

Hà Tung Dương xua tay:

- Tần Thiên vương nói vậy không thỏa đáng. Trời có đạo của trời, nước có luật của nước. Nếu cứ nổi khùng lên là rút dao ra thì thiên hạ này sẽ thành cái gì?

Tần Bá Phù nhướng đôi mày rậm, cao giọng quát:

- Gian nịnh cầm chịch, pháp luật bất chính. Se se thì làm sao hiểu được cái chí của đại bàng. - Đoạn tron mắt thét. - Hà Tung Dương! Người vòng vo tam quốc cốt để cầm chân Tần mỗ cho tên nô tài hèn mọn kia đi cầu viện binh phải không?

Hà Tung Dương bị nói trúng tim đen, nhăn mặt một cái song lại cười ngay:

- Tần Thiên vương hiểu lắm rồi, Hà mỗ chẳng qua chỉ muốn đàm đạo thêm về ý nghĩa luật lệ với ngài thôi, đâu có ý gì khác?

Tần Bá Phù thờ dãi, lắc đầu nói:

- Hà Tung Dương, người bắt được nhiều kẻ gian, Tần mỗ kính người ba phần nên mới trao đổi với người dăm câu. Hừ, bây giờ viện thù của người tới rồi, Tần mỗ phải đi cho khỏi hao tâm tổn sức.

Hà Tung Dương biến sắc mặt, chăm chú lắng nghe, quả nhiên có

tiếng móng ngựa lộp cộp rất nhỏ. Hần vốn dĩ là cao thủ dò tìm tung tích, thế mà lần này lại phát hiện động tĩnh sau người khác, bất giác rùng mình: "Lão ta thính tai thực!", đoạn ngẫm nghĩ tìm cách níu kéo đối thủ.

Tần Bá Phù ngoảnh cổ bảo Lương Tiêu:

- Ranh con, chúng ta đi!

Lương Tiêu bĩu môi vẻ miễn cưỡng, song đại địch đã sắp tới nơi, ngoài Tần Bá Phù thì còn biết trông cậy vào ai nữa, nó đành ôm con chó lon ton đi theo y. Hà Tung Dương vô kể khả thi, tự đứng cười vống lên:

- Tần Thiên vương có việc gì mà gấp thế, nán lại đôi chút thì đã sao? - Hần vừa nói vừa tuột cuộn dây xích một trượng tám của mình xuống khỏi vai, co lại như con rắn rồi quăng vù về phía Tần Bá Phù.

Tần Bá Phù không nhúc nhích, chỉ cau mày nhìn trùng trùng theo đầu xích, người đứng vững như bàn thạch. Xích sắt của Hà Tung Dương biến hóa khôn lường, tưởng chừng quét về phía Tần Bá Phù, thực ra là còn ẩn chiêu dự phòng, nếu Tần Bá Phù xuất thủ đón đỡ, Thất tinh tỏa nhất định sẽ quét vào Lương Tiêu, lúc đó Tần Bá Phù phải phân tâm chăm lo cho thằng bé, xích sắt nhân cơ hội đó sẽ trói y lại. Trì hoãn như vậy đợi đại binh tới, Tần Bá Phù dẫu anh hùng cỡ nào cũng không thể địch nổi hàng trăm hàng nghìn nhân mã.

Nhưng Tần Bá Phù không nhúc nhích, thành ra tất cả các chiêu dự phòng đều khó phát huy. Hà Tung Dương nghiêng răng hấy xích sắt, sau một hồi leng keng, Tần Bá Phù đã bị khóa cứng. Tên bộ đầu mừng rỡ vô kể, cứ ngỡ đối phương không né tránh thì chí ít cũng xuất thủ cự lại chứ làm gì có chuyện bó tay chịu trói. Nên biết sợi Thất tinh đoạt mệnh tỏa này đã trói bắt không biết bao nhiêu cường gian thảo khấu, bảy mũi dùi trên xích hễ chạm đến thân là sẽ đâm nghiêng vào thịt, tội nhân càng vùng vẫy, xích sắt càng siết chặt, dùi sắt xuyên sâu vào nội phủ, chỉ chớp lát là đi đời. Giang hồ vẫn đồn đại "Xích thất tinh đoạt mệnh, quý ma cũng khó thoát" là vì nguyên nhân ấy chứ chẳng phải là lời nói chơi dọa dẫm suông.

Hà Tung Dương vừa ra tay đã đắc thủ thì hoan hỉ vô cùng song không để lộ ra mặt, chỉ cười nhạt:

- Thiên vương có bụng nhường, Hà mỗ đành thất lễ, - rồi hần tươi tỉnh vận thêm kinh vào tay.

Lương Tiêu múa kiếm lao bổ tới. Hà Tung Dương cười hềnh hếch,

nương thể kiếm của nó nhún chân bay lên, đá xuống cổ tay thẳng bẻ. Lương Tiêu kêu thét, thả rơi trường kiếm. Hà Tung Dương ban nãy chứng kiến Tần Bá Phù xô ngã cả bảy ngựa, đã biết rõ bản lĩnh y nên không dám sơ suất, trong lúc điểm chân đối phó Lương Tiêu thì cũng dồn sức giật xích, thăm nghĩ một khi bảy mũi dùi ăn sâu vào người, bất kể người là thiên vương lão tử gì gì đi nữa thì cũng đừng hòng thoát thân.

Ai ngờ siết xích lại mà Tần Bá Phù vẫn đứng yên. Thăm biết không ổn, Hà Tung Dương bèn chú ý nhìn, thì ra dùi sắt vẫn chưa đâm vào thân thể đối phương mà còn có chiều hướng cong đi, hẩn buột miệng than:

- Nganh công ghê thực!

Lúc ấy tiếng vó ngựa đã tới gần. Viện binh sắp đến mà hẩn vẫn hoang mang. Làm bộ khoái đã lâu, đã trải qua đủ mùi sóng gió, nhưng hẩn chưa bao giờ gặp một cường địch nào như thế này.

Lương Tiêu nghe tiếng vó ngựa rộ lên, lại thấy xa xa bụi đất mù trời thì rất hoảng hốt liền quay mình bỏ chạy, nhưng mới chạy được mấy bước, nó bỗng đứng sững lại, ngoảnh đầu nhìn Tần Bá Phù, nghĩ bụng: "Cái lão ốm o này đã cứu ta, bây giờ hẩn bị kẻ thù xích cổ, ta bỏ trốn một mình sao được? Mẹ thường dạy, uống một giọt nước của người thì phải khơi cả dòng suối mà báo ân, dẫu không giúp được hẩn cũng không thể lâm trận đào tẩu!". Nghĩ vậy nó bèn lấy lại bình tĩnh, cúi xuống nhặt kiếm, nhảy về chém vù xuống xích sắt.

Hà Tung Dương nhanh mắt trông thấy, lập tức thét vang, vẩy xích lên thật mạnh trước khi lưỡi kiếm kịp chạm vào. Tiếng kim loại va nhau xoang xoảng, lực đạo cuộn cuộn trong dây xích, Lương Tiêu tê tay không chịu được, suýt để tuột kiếm. Hà Tung Dương đón đỡ xong cũng hụt hơi, bỗng lại thấy tay căng ra như thể sắp bị đối phương kéo bật đi, hẩn vội vàng ghi mình trụ bộ, nghiêng rặng trọn mắt, ngực phập phồng như cái ống bể. Lúc này nếu Lương Tiêu vung kiếm đến lần nữa, nhất định sẽ chặt đứt xích dễ dàng, nhưng nó rút kinh nghiệm việc vừa rồi, không muốn xấp lại gần nữa mà lui ra sau, hoành kiếm đứng gác mé hậu cho Tần Bá Phù, mặt quay về hướng binh mã lao tới. Tiếng vó ngựa dội lại ầm ầm. Lòng bàn tay thẳng bẻ mướt mồ hôi, kiếm cảm lỏng lẻo.

Thấy Lương Tiêu xả thân tương trợ, Tần Bá Phù lộ vẻ hài lòng, y hỏi to:

- Nhóc con! Đám người ngựa ấy còn cách bao xa?

Y bị xích sắt quần cứng mà giọng nói vẫn rất hùng hồn, Lương Tiêu và Hà Tung Dương đều ngạc nhiên. Lương Tiêu ước lượng rồi đáp:

- Khoảng một trăm bộ.

Tần Bá Phù nói:

- Được, khi nào còn cách mười bộ thì hẵng bảo ta. Hừ, để ta biến cái Thất tinh tòa này thành Mất tinh tòa đã.

Thần thái y ung dung như vậy cũng khiến Lương Tiêu lấy lại bình tĩnh. Hà Tung Dương mặt mày tím tái, ghì chặt cả người vào xích tựa kéo co. Tần Bá Phù vẫn đứng im không nhúc nhích, nhưng những mũi dùi thì cong dần cong dần, ép lì xuống mặt Thất tinh tòa. Lương Tiêu trố mắt: "Đinh nhọn cũng không đâm nổi, lão bệnh tật này mình đồng da sắt chắc?".

Trong lúc ấy, đội nhân mã đã áp sát, hai tên quan binh quyết tranh công, cùng gài ghè thúc ngựa sấn sổ xông lên trước. Lương Tiêu càng nhìn càng hoảng, không cân nhắc lâu la, liền gào toáng:

- Còn cách mười bộ thôi!

Tần Bá Phù nhướng đôi mày rậm, cười bảo:

- *Xích Thất tinh đoạt mệnh, quý ma cũng khó thoát!* Xích đúng như người, toàn danh hảo cả!

Y vừa dứt lời, Lương Tiêu tưởng mình nhìn lầm, chỉ thấy tay áo Tần Bá Phù phồng căng, thân hình như lớn lên gấp đôi. Keng keng mấy tiếng, sợi xích dài trượng tám bằng sắt tinh luyện đứt làm ba đoạn. Hà Tung Dương mất đà bật ngựa ra sau, tay cầm đoạn dây đứt thờ hồng hộc như trâu, không sao nhóm dây được nữa.

Tần Bá Phù gồng mình, nắm lấy hai đoạn xích đứt, quay ngoắt lại hét: "Cút!". Hai đoạn xích éo là bóng duỗi thẳng đuốn trong không trung như hai ngọn thương, phóng vút ra khỏi tay y, đâm phụp phụp vào cổ hai con ngựa, đả lực quá mạnh, xuyên thấu cả sang hai tên quân kỵ trên lưng chúng. Máu tóe ra, tiếng người rú ngựa hí hầu như vang lên cùng lúc. Toán quân sĩ kinh hãi hét vang, nhao nhao thúc ngựa sấn đến.

Tần Bá Phù xuất thủ đặc thủ, lấy xong mạng hai tướng, y rút nhanh lại sau, vung tay phải quơ một thân dẻ gầy dài hơn hai trượng to hơn một vòng ôm rồi hét to, lông mày dựng ngược, quét thân cây về phía đám quan binh đang xông tới. Người la ngựa hí, hàng kỵ mã đầu tiên

đổ rạp. Tần Bá Phù lướt nhanh về sau, lấy đà ném thân cây tới trước, lại quất ngã thêm mấy tay truy binh nữa. Xong xuôi y quay mình cấp lấy Lương Tiêu chạy thật nhanh ra lề đường, hú vang rồi tung mình lên bay lướt qua dải núi, biến mất tăm mất dạng. Toán truy binh ngỡ ngác trước thần uy của y, trở mắt quên cả đuổi theo.

Tần Bá Phù vượt qua mấy ngọn đồi liền mới dừng bước. Y đặt Lương Tiêu xuống, vuốt râu mỉm cười:

- Ranh con! Ta hỏi ngươi, vừa rồi lúc ta đấu lực với Hà Tung Dương, sao ngươi không thừa cơ chạy trốn?

Lương Tiêu bấu môi hừ một tiếng:

- Ngươi nói gì? Ta đây không bao giờ vứt bỏ nghĩa khí.

Trông thẳng bé khuôn mặt non tơ mà nói năng học đòi kiểu người lớn, chẳng ra ông chẳng ra thành, Tần Bá Phù cười khì khì:

- Oắt con ba hoa khoác lác! Hừ, mới bằng tí tuổi đầu đã hiểu nghĩa khí là cái gì? Ta thấy nó cứ ngây ngây ngô ngô thế nào ấy!

Tuy ngoài miệng nhạo báng nhưng trong bụng Tần Bá Phù rất hân hoan vì biết mình đã không cứu lầm người, y thích chí cười lên ha hả. Lương Tiêu chưa bị ai coi thường như thế bao giờ, nghe vậy cúi tiết vặc:

- Ngây ngây ngô ngô cũng còn khá hơn cái bộ dạng dặt dẹo của ngươi!

Tần Bá Phù ngưng cười, lạnh lùng thốt:

- Thành quý con...

- Lão quý già... - Lương Tiêu độp luôn.

Tần Bá Phù sầm mặt:

- Thành quý khốn kiếp...

- Lão quý ồm o...

Tần Bá Phù trợn mắt quát:

- Thành quý khốn kiếp này! Sao ghê gớm thế, không chịu kém miếng bao giờ à?

Lương Tiêu chửi:

- Lão quý ồm o này! Trông là biết ngày mai toi mạng rồi, ăn mấy câu chửi thì đã nhằm nhò gì?

Vô tình bị nói trúng điều bình sinh kiêng kỵ, Tần Bá Phù sạm mặt găm lên:

- Thành thôi tha, mày thử rửa ta nữa xem?

Lương Tiêu đã từng chứng kiến họ Tần đại triển thần oai, thấy y đang hiền hòa bỗng dưng giờ giọng hung ác, nó cũng hơi chợn, bèn bấu môi bảo:

- Đuối lý thì trở mặt! Hừ, ta không thèm đấu khẩu với người cho mệt! - đoạn quay mình bảo. - Bạch Si Nhi¹, đi nào!

Tần Bá Phù tức giận tóm lấy cánh tay thằng bé, vặn lại hàm hè:

- Thằng tiểu yêu, mày dám chửi ta là Đản hả?

Lương Tiêu bị bẻ tay, đau suýt trào nước mắt, nói toáng lên:

- Lão già thần kinh này, ta gọi con chó chứ gọi người à? Ồi chà!

Tần Bá Phù chưng hửng, vừa lúc có tiếng chó sủa ăng ăng, y bèn cúi đầu nhìn thì thấy một con chó con đen xám đang hung hăng bực tức, nhìn chủ nhân bị ức hiếp, lông lá nó dựng ngược hết cả lên, chia mõm về phía y mà sủa rất dữ dội. Tần Bá Phù thầm lấy làm thẹn, mặt mày nóng ran, buông Lương Tiêu ra. Nhưng y tự phụ thân phận, dù hiểu lầm thằng bé mà cũng không muốn nhận sai, chỉ im lìm ngồi xuống, điềm đạm bảo:

- Con chó này tên là Bạch Si Nhi hả? Đặt cái tên chẳng êm tai chút nào.

Lương Tiêu cúi kinh:

- Ai bảo không êm tai? Nó mà tẩm sạch thì còn trắng hơn cả tuyết ấy.

Tần Bá Phù phì cười:

- Thì ra cái tên Bạch Si Nhi không phải hàm ý con chó ngu mà là con chó trắng tinh ư? Ha ha, thú vị nhỉ, ta thấy con chó của mày bẩn như ma ấy, nên gọi nó là Hôi Si Nhi² hay Hắc Si Nhi mới đúng.

Lương Tiêu bấu môi:

- Chó mang lông, người mặc quần áo. Chẳng lẽ người mặc đồ tím thì phải gọi người là Tử Si Nhi ư?

Tần Bá Phù tức uất, vỗ đùi đánh đét đứng dậy quát:

- Cái đồ chưa ráo máu đầu, mày lại vòng vo để chửi người ta hả?

Lương Tiêu sợ hãi co rúm người. Tần Bá Phù sức nghĩ: "Đứa bé này tuy ngỗ ngược nhưng dẫu sao vẫn là trẻ con. Tần Bá Phù ta thanh uy hiển hách, dẫu thế đánh đồng thân phận với hạng sê non ra ràng?".

Y nén giận, vẫy tay bảo:

¹ Bạch si tức là óc bả đậu.

² Hôi là xám, Hắc là đen, Tử là tím.

- Thôi nhóc, việc đã qua rồi, người đi đường người, ta đường ta, không dính líu gì tới nhau nữa!

Đoạn xoay mình bỏ đi. Được mấy bước, y thỉnh linh quay phắt lại, nhíu mày, mặt rần đanh. Lương Tiêu tưởng y định giở quẻ trị mình liền vội vàng thủ thế. Tần Bá Phù không nhìn đến nó mà cười vọng ra xa:

- Bọn nô tài chó má, trước mặt quân Nguyên thì co vội rút cổ, đối phó trẻ con thì hùng hổ nghênh ngang.

Lương Tiêu lấy làm lạ, nhìn theo ánh mắt Tần Bá Phù thì thấy có bảy tám viên quan sai cấp đao mang giáo đang vòng theo triền núi đằng xa phóng tới như bay.

Tần Bá Phù nhếch mép, liếc thấy bên cạnh có một tảng đá xanh rộng cỡ năm thước, bèn thò tay ra bẻ luôn một mẩu, dễ dàng như bẻ đậu phụ hay gỗ mục. Y gặm lên, mẩu đá bay vút đi, đâm thốc vào ngực tên trưởng toán, hai chân hẫng hẫng lên, thân hình bắn ngược ra sau mấy trượng rồi rơi đánh "bình" xuống đất, hộc máu mồm tắt thở. Bọn còn lại cùng sững sờ, ghìm ngựa không dám tiến lên.

Tần Bá Phù lại với tay bẻ một mẩu đá nữa, bọn lính dờ mắt nhìn, run cầm cập. Một kẻ trong bọn thỉnh linh rú vang, quát quát quay đi, đám còn lại hoảng hốt, không ngó ngang gì đến xác trưởng toán nữa, đứa nào đứa nấy hốt hải như chó nhà tâng cấp binh khí chạy biến đi, bụi bốc mùi mịt, thoáng cái không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Nhìn theo nhóm lính sợ mất mật, Tần Bá Phù lấy làm đắc ý cười khàn khàn, chợt liếc sang Lương Tiêu, y bỗng ngưng cười, nghĩ bụng: "Thường nghe, đã thương thì thương cho trót, đã gọt thì gọt cho trơn. Nay quan binh bố ráp khắp nơi, nó mà chạy lung tung thì chẳng khác nào dê vào đàn hổ, khó mà sống sót được. Phải cái ta còn có việc quan trọng, thằng này nói năng lại đáng ghét, có nên mang nó theo cùng không?". Y đang do dự cân nhắc, Lương Tiêu đã bế con chó bỏ đi. Tần Bá Phù lập tức thay đổi thái độ, quát lên: "Trở lại đây!", rồi thò tay tóm thằng bé lại.

Lương Tiêu vừa ngạc nhiên vừa cáu kỉnh, đá chân loạn xạ, nhưng tay đối phương siết chặt như gọng kìm, nó vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Tần Bá Phù ôm Lương Tiêu sai bước chạy, cước lực rất hùng hậu, vượt núi băng đèo như chạy trên bình địa. Thằng bé nhिếc mắt chửi bới om

sòm, y chỉ một mực làm ngơ. Lương Tiêu la hét một hồi khô rang miệng lưỡi, im tiếng dần. Đi được hơn một trăm dặm, bóng tà dương chìm xuống phía tây, sắc trời nhuộm tối. Chẳng biết ấy là vùng nào, chỉ thấy bốn bề cỏ cây um tùm, thì thoảng vắng tới điệu suối chảy róc rách, tiếng được tiếng mất. Lại đi thêm một thôi đường, bên trời đông mặt trăng sáng ngời nhô lên vành vạnh, rạng rỡ huy hoàng. Lương Tiêu nhìn vầng trăng tròn trặn, bỗng nhớ tới gương mặt tươi cười của mẹ, hình ảnh của cha cùng thuở êm ấm ngày xưa, mắt nó cay cay, trái tim nóng sực, nếu không ngại người lạ, chắc nó đã òa lên khóc rồi.

Đúng lúc ấy Tần Bá Phù dừng chân, ném bịch Lương Tiêu xuống đất. Lương Tiêu đang cảm thương quá khứ tự nhiên ngã chống vó, tâm trạng càng thêm buồn bực liền tức tối chửi:

- Lão dặt dẹo thần kinh hả, sao mạnh tay như vậy?

Tần Bá Phù nổi giận rửa:

- Ngã mà không chết luôn cho rảnh nợ!

Lương Tiêu phát khùng, nhảy cẩng lên định cãi lại, chợt có tiếng sói gào trối dậy xa xa, âm thanh quái quỷ dị thường. Thằng bé rùng mình. Những ngày tháng phiêu bạt, nó đã từng bị sói hoang quây bắt ngoài đồng dã, đôi khi phải leo lên cây mới thoát được tai họa. Nay nghe từng tràng hú rên náo nê vọng tới, bốn bề cây cối lắc lư, âm u vận vẹo như bóng ma, nó bỗng sợ hãi, nép sát vào Tần Bá Phù.

Nhìn thằng bé lộ vẻ khiếp nhược, Tần Bá Phù bắt giác phì cười: "Đúng là trẻ con!". Sau một hồi chạy đôn chạy đáo cũng đã thấm mệt, thằng đầu khí độc trong người bốc lên, y bật ho sù sụ. Lương Tiêu liếc sang, tự hỏi: "Lão ốm o vốn khỏe như trâu, sao bỗng nhiên phát bệnh thế này?". Nó ngược mắt quan sát, lại thấy Tần Bá Phù vuốt râu trầm ngâm, chăm chú nhìn một vách đá bên tay trái. Lúc ấy ánh trăng hắt lên mặt đá, soi hiện những hốc gờ lõm như khắc chữ. Tần Bá Phù ngắm một lúc lâu rồi lẩm nhẩm đọc:

- Nhân tâm tráo trở, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn? Thế sự quý quái, khó tách rời chuyện hơn thua được mất.

Đó là đôi câu đối khắc trên vách đá, tuy âm vận thô lậu song tả được cái tình người âm lạnh, cái lẽ đời lắt léo, Tần Bá Phù xúc động can tràng, đứng ngẩn ra nhìn.

Lương Tiêu ngồi mãi mới tỉnh trí. Nơi đây là một khe trũng giữa hai

ngọn núi. Chính giữa khe đặt một phiến đá vuông vắn to tướng, mỗi chiều ước mười trượng, bằng phẳng trơn nhẵn, lóng lánh dưới trăng như đồ đầy thủy ngân. Ai đó đã dùng dao kiếm đục đẽo lên bề mặt, vết tích để lại là mười chín đường dọc và mười chín đường ngang. Lương Tiêu nhìn kỹ, nhận ra đó là một bàn cờ. Hai cạnh đông - tây của bàn cờ được ngăn cách bởi những viên đá tròn trặn, mặt lõm đáy bằng, chia hai màu trắng đen rõ ràng, đường kính hơn nửa thước, bất kể làm bằng đá gì thì mỗi viên cũng phải nặng tới mười cân là ít!

Lương Tiêu ngạc nhiên ngấm ngấm. Tần Bá Phù bước đến chỗ có ánh trăng rọi sáng, gập gối ngồi kiểu quỳ, vẫy tay bảo:

- Nhóc lại đây!

Lương Tiêu hừ mũi đứng im. Tần Bá Phù mỉm cười xoa dịu:

- Vừa rồi ta xô người ngã và chửi mắng người, đều là sai cả!

Không ngờ đối phương biết xuống nước nhận lỗi, Lương Tiêu rất lấy làm kinh ngạc, liền đó lại nghi ngờ: "Sao lão già bỗng trở mặt tốt ngay thế? Chỉ e là giả trá chi đây, ta phải cẩn thận mới được".

Lương Tiêu phiêu bạt giang hồ đã lâu, tinh thần cảnh giác cao độ, nhưng dấu sao cũng vẫn là trẻ con ngây thơ. Mấy lần được Tần Bá Phù tương cứu, được nương tựa trong cảnh cô khổ, thằng bé ngoài miệng tỏ ra chống đối nhưng lòng đã cảm thấy rất gần gũi. Tần Bá Phù chỉ cần tươi mặt, nói năng ôn hòa một chút là Lương Tiêu hết hung hăng, trở nên dễ bảo. Lúc này nghe giọng y từ tốn hiền lành, tuy bụng còn nghi hoặc nhưng nó không bùng binh nữa, bấu môi cúi đầu đi đến bên cạnh.

Tần Bá Phù vỗ đầu nó, cười bảo:

- Ngồi xuống!

Lương Tiêu hừ mũi tuân theo. Tần Bá Phù ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ngân nga:

- Trăng soi giữa vòm không, đất trời vàng vạc sáng, tiết kiệm tiền củi lửa!

Lương Tiêu không nhịn được buột miệng:

- Lão ốm... e hèm, người đến đây làm gì vậy?

Tần Bá Phù cười đáp:

- Đến đánh cờ với người ta.

Lương Tiêu ngó quanh, lầy lăm lạp hỏi:

- Sao chẳng thấy ai cả?

Tần Bá Phù đáp:

- Ta hẹn canh ba, bây giờ họ chưa đến đâu.

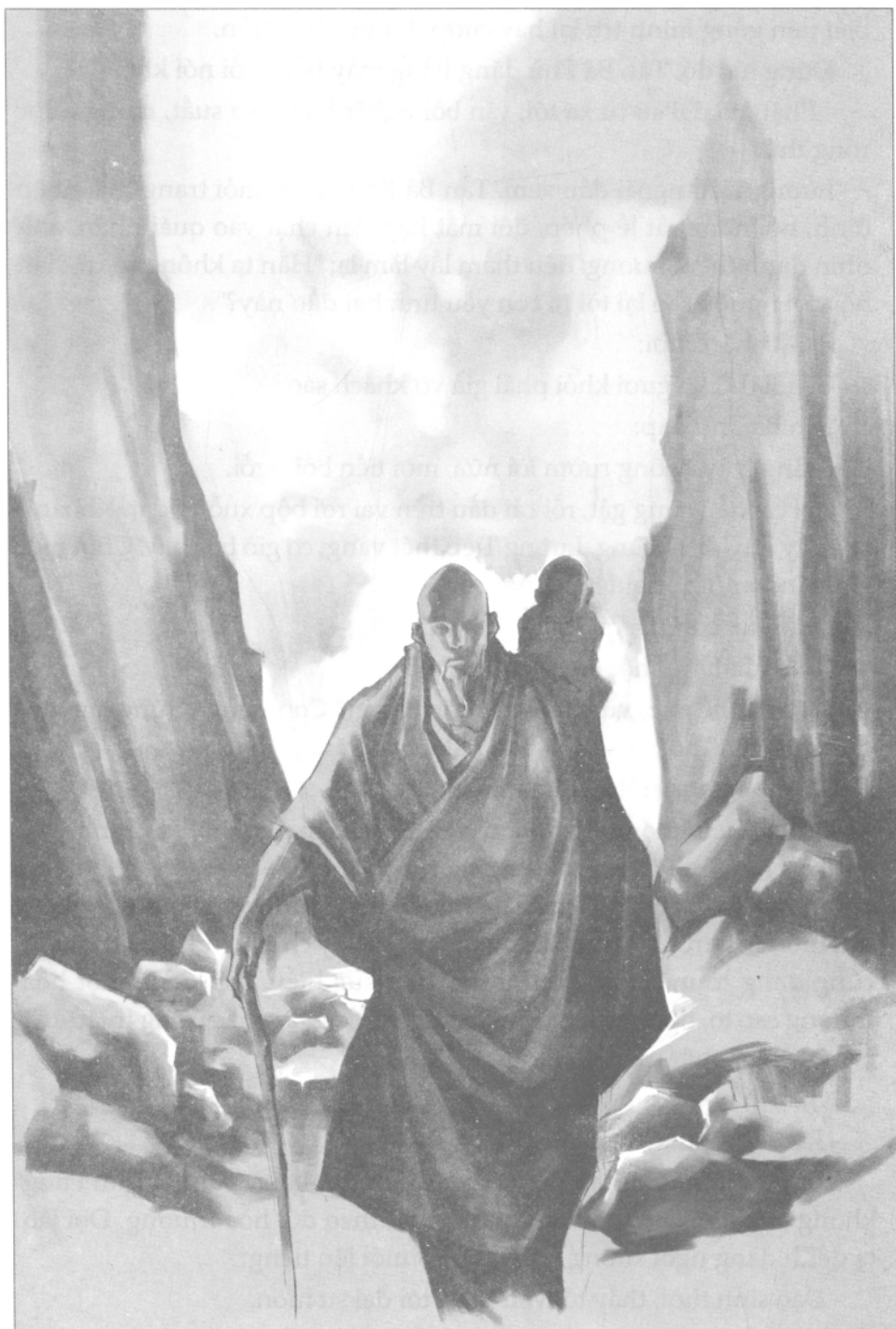
Lương Tiêu ồ lên, không hỏi nữa.

Tần Bá Phù ngấm khuôn mặt bé nhỏ của nó, bắt giắc nghĩ bụng: "Vách đá có mấy chữ hay thật: *Nhân tâm tráo trở, sao phân biệt được trắng đen vuông tròn?* Đứa bé này tuy dữ dần quái gở nhưng tuổi còn non, tính khí chưa ổn định, nếu từ từ uốn nắn cho nó, biết đâu có thể biến hắc thành bạch, biến vuông thành tròn? Kể cũng là trừ ác giữ thiện, gây chút công đức". Ý sực này ý thu nạp đồ đệ, toan hỏi cho ngọn ngành thân thế Lương Tiêu, bỗng bàng hoàng nhớ ra sắp tới giờ hẹn, y nhủ bụng: "Hết đêm nay biết đâu ta đã trở thành phế nhân, ốc không mang nổi mình ốc, sức đâu mang cọc cho rêu? Để mai xem thế nào rồi hỏi cũng chưa muộn". Y bèn tập trung tinh thần, nhắm mắt điều tức.

Mãi không thấy Tần Bá Phù hé răng, Lương Tiêu đâm chán. Nhìn y ngưng thần vận khí, hơi thở nhẹ và dài, vòng ngực im lìm không phập phồng, nó thầm nghĩ: "Mẹ có dạy rằng, nội công càng cao thì hô hấp càng mạnh và lâu, lão quái quạo này hầu như nín thở, lợi hại biết chừng nào!". Lại nhớ lúc Tần Bá Phù đại triển thần oai, nó sinh lòng ngưỡng mộ: "Bao giờ ta mới đạt được bản lĩnh như thế? Hẳn với lão sư công chết tiết thì ai hơn ai nhỉ?". Cân lượng một hồi, cảm thấy Tiêu Thiên Tuyệt vẫn nhỉnh hơn, Lương Tiêu buồn nản vô cùng, liền nhặt một hòn đá gạch xéo toi bời xuống đất để trút giận. Thành linh từ sau dây dõi, một tràng cười dài văng ra, âm rền tựa chuông vàng Đại Lữ vang vọng khắp núi khắp rừng. Lương Tiêu vứt hòn đá đi, ngược mắt nhìn, bỗng sợ đến thót tim. Từ trong bóng đổ của quả núi, một người quái gở bước ra, thân hình kèn càng vạm vỡ, kinh hãi nhất là hấn ta có hai cái đầu, một cái thẳng cắm trên cổ, một cái thì xeo xéo, đặt nghiêng trên vai.

Quái nhân chống gậy gỗ, vừa cười ha hả vừa bước thoăn thoắt như lưu tinh, thoáng cái đã tới nơi. Lương Tiêu sợ cứng cả người. Gió lạnh ở đâu tạt đến, thẳng bé rừng mình nhảy dựng lên, siết chặt bảo kiếm, nhìn trừng trừng vào cái bóng, người run cầm cập.

Quái nhân bước đến chỗ tối ở mé đông thì dừng lại. Nơi đó đen kịt, ánh trăng không rọi tới, chẳng rõ mặt mũi hấn ra sao, chỉ nghe thấy hấn cười lên tiếng nữa, lúc lắc cái đầu lơ mờ bóng loáng không một

cọng tóc. Lương Tiêu sờn gai ốc, hai chân mềm nhũn, nhất thời không biết nên gồng mình trụ lại hay cướp đường chạy trốn.

Đúng lúc đó, Tần Bá Phùặng hắng mấy tiếng rồi nói khẽ:

- Phạt giá đại sư từ xa tới, vãn bối nghênh tiếp sơ suất, mong được rộng thứ.

Lương Tiêu ngoái đầu xem. Tần Bá Phù đã ra khỏi trạng thái nhập định, nói năng rất lễ phép, đôi mắt hẹp dán chặt vào quái nhân, ánh nhìn danh thép. Lương Tiêu thầm lấy làm lạ: "Hắn ta không sợ ư? Hắn nói đợi người, sao lại tôi ra con yêu tinh hai đầu này?".

Quái nhân cười:

- Thôi thôi! Người khỏi phải giả vờ khách sáo.

Tần Bá Phù đáp:

- Vâng, vậy không rườm lời nữa, mời tiền bối ngồi.

Hai cái đầu cùng gật, rồi cái đầu trên vai rơi bộp xuống đất. Khoảnh khắc ấy quý dị vô cùng, Lương Tiêu thét vang, co giò bỏ chạy. Chợt một giọng non nớt vẳng đến tai nó:

- Sư phụ, con đói quá!

Quái nhân hừ một tiếng về bực bội:

- Thế là thế nào, vừa mới ăn xong còn gì? Con ngoan đừng làm ồn, đợi một chút thôi, ta sẽ dẫn con đi kiếm đồ ăn.

Cái giọng non nớt kia ậm ừ, rồi im.

Lương Tiêu không nén được kinh ngạc, bèn ngoảnh lại nhìn trộm, lần này nhờ ánh trăng rọi sáng mồn một mới biết vật vừa rơi xuống không phải là đầu người mà là một tiểu hòa thượng béo quay cỡ năm, sáu tuổi, đầu tròn vo, thi thoảng mút ngón tay chùn chụt, mắt tròn xoe cũng đang tò mò nhìn nó. Lương Tiêu sực hiểu, lão kia là một hòa thượng cao to, thằng tiểu này ngồi trên vai ông ta, nhắc trông thì tưởng là mọc thêm một cái đầu người.

Nhắc thấy phản ứng kỳ cục của Lương Tiêu, Tần Bá Phù hỏi:

- Ranh con, mày làm gì vậy?

Lương Tiêu nóng ran mặt mày, xấu hổ im lặng. Tần Bá Phù cũng không bận tâm chú ý nhiều, lại đưa mắt theo dõi hòa thượng. Đợi lão ta dềnh dàng ngồi xuống xong xuôi, y mới lên tiếng:

- Đạo sinh thời, thầy tôi vẫn nhắc tới đại sư luôn.

Hòa thượng cười nói:

- Nhắc tới luôn ư? Ha ha, chắc chẳng được chuyện gì tốt đẹp. Ờ mà người nói sinh thời, lẽ nào Huyền Thiên Tôn đã chết rồi ư?

Tần Bá Phù buồn rầu than:

- Vâng, lúc lâm chung người đã dặn tôi phải đấu một trận phân định thắng phụ với đại sư để dưới cửu tuyền người được yên lòng nhắm mắt.

Hòa thượng gật đầu:

- Chả trách người trăm phương nghìn kế mời ta đến. Ha ha, thì ra là vậy!

Tần Bá Phù vẫn nặng lòng vì cái chết của sư phụ, nghe thấy lão kia cười giễu thì rất khó chịu, liền cao giọng bảo:

- Lệnh sư phụ không thể không tuân. Lần này vân bối không tự lượng sức nên mạo muội khiêu chiến, mong đại sư đừng thoái thác.

Hòa thượng cười ha hả:

- Thoái thác làm quái gì. Đấu thì đấu!

Tần Bá Phù hỏi:

- Đại sư mau mắn lắm, chẳng hay có đem cái hộp kia tới không?

- Hộp nào?

Tần Bá Phù thoáng cau mày, trầm giọng đáp:

- Thuần Dương thiết hạp¹!

Hòa thượng phì cười:

- Cái lỗ mồm người xưng xưng nói muốn làm thỏa lòng sư phụ, kì thực chỉ nhằm nhằm đoạt lấy cái hộp sắt ấy phải không?

Tần Bá Phù lắc đầu:

- Đó cũng là di mệnh của thầy tôi, mong đại sư lượng thứ.

Hòa thượng cười:

- Tưởng chó đen giữ mực! - Đoạn mò tìm trong tay áo, lấy ra một cái hộp vuông mỗi cạnh dài cỡ năm tấc, đen loang loáng dưới trăng. - Đây phải không?

Tần Bá Phù chăm chú nhìn cái hộp, mắt lóe sáng, chẳng nói chẳng rằng. Hòa thượng bảo:

¹ Thiết hạp: hộp sắt. Thuần Dương là đạo hiệu của Lã Động Tân, chiếc hộp lấy theo tên ông ta.

- Năm xưa vì tranh giành vật này mà Huyền Thiên Tôn tì thí và đánh cược với ta. Người thắng được hộp, kẻ thua phải tự phế vô công. Hôm nay ngươi cũng muốn giao kèo như thế chứ?

Tần Bá Phù gật đầu:

- Đúng, sư mệnh nan vi. Nếu thua, văn bối sẽ tự phế vô công. Đại sư đức cao vọng trọng, nhờ thua cũng chẳng cần tự hủy làm gì, chỉ cần đưa hộp sắt cho tôi và... - Y dỡ cái dây sau lưng, lấy ra một vật. Lương Tiêu chú mắt nhìn kỹ. Đó là một tấm linh bài, trên viết mấy chữ theo thể Khải.

Tần Bá Phù vỗ vỗ tấm linh bài, nói rành rọt:

- Đây là bài vị của sư phụ. Nếu văn bối may mắn thắng cuộc, mong đại sư khấu đầu ba cái trước bài vị này để linh hồn thầy tôi được yên ủi dưới suối vàng.

Hòa thượng lắc đầu:

- Người thu xếp đầu ra đây, phải chăng người tin chắc sẽ thắng được ta?

- Không phải, - Tần Bá Phù thờ dãi. - Chỉ vì văn bối từ nhỏ bơ vơ côi cút, được sư phụ thu nạp mới tránh khỏi kiếp chết chóc đường. Nếu không thể lo liệu cho sư phụ yên lòng nhắm mắt thì văn bối đâu còn là người nữa?

Hòa thượng trầm ngâm chốc lát rồi cầm cái hộp lên lắc lắc:

- Thật với người, đây là đồ giả đấy.

Tần Bá Phù kinh ngạc:

- Giả ư?

Hòa thượng đặt cái hộp xuống nền đá xanh, giáng một quyền. Nó vỡ tan tành sau tiếng cắc nho nhỏ. Lão gom mớ mảnh vỡ ném cho Tần Bá Phù:

- Người không tin thì mở to mắt ra xem.

Tần Bá Phù đón lấy những mảnh vỡ, ngơ ngẩn nhìn. Hòa thượng bảo:

- Tin chưa? Nghe đồn Thuần Dương thiết hạp là của Lã Động Tân, trong chứa đan thư hòa phù¹ chứa yếu thành khỏe, khiến khỏe càng khỏe hơn, giúp thoát thai hoán cốt, lại còn giấu thần công diệu quyết, giành được nó là có thể tung hoành thiên hạ. Mấy trăm năm nay người

¹ Sách dạy luyện đan và bùa chú.

đời đã hăm hờ tranh đoạt, song chỉ ngậm ngùi nhìn chứ chưa ai mở được ra. Nghe nói hộp Thuần Dương lửa nung không cháy, riu bổ không vỡ, lí đâu hư hại bởi một quyền của bản tăng?

Tần Bá Phù siết chặt hai nắm tay, vịn mớ sắt cong queo cả đi, trầm giọng hỏi:

- Vậy ông tỉ thí và đánh cuộc với sư phụ tôi là vì cái gì?

- Tất nhiên là vì cái hộp sắt giả này! Huyền Thiên Tôn võ công tuy cao nhưng tham lam vô độ, nghe ta nhắc đến nó là đã nổi lòng chiếm đoạt bất kể thật hư, vì vậy mới hẹn ta đấu một trận đây.

Hòa thượng nói năng bừa bãi, không cân nhắc nặng nhẹ. Tần Bá Phù chỉ muốn vung quyền đánh, y tức giận nhếch:

- Người xuất gia chớ cuồng ngôn. Đại sư tùy tiện thế không sợ thiên hạ chê cười ư?

Hòa thượng cười khà khà:

- Kệ người mắng. Ta đây nhất ý cô hành, mặc người đời muốn đối xử thế nào thì tùy. Hơn nữa đâu phải ta chế tạo ra vật này mà là cái lão yêu nghiệt Lã Động Tân ranh ma tinh quái chỉ biết giả thần giả quỷ chọc ghẹo người đời kia cơ. Ta đem yêu thuật của lão làm mỗi như Huyền Thiên Tôn, chẳng qua cũng chỉ là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, kẻ cấp gặp bà già đây thôi...

Tần Bá Phù giận tím mặt, toan cãi lý, chợt một tia sáng lóe lên trong óc: "Ồ phải, lão hòa thượng này xảo quyết vô cùng. Năm xưa đã lừa thầy ta, nay lại giảng bầy khích cho ta cả giận mất khôn, không còn tâm trí đâu đối địch".

Y hành tẩu giang hồ đã lâu, từng trải nhiều trận chiến, nghĩ được như vậy nội hỏa tiêu tan, giọng điệu trở nên điềm đạm:

- Mời đại sư! - Đoạn y cầm lấy một quân cờ đá gần đấy.

Hòa thượng phẩy tay:

- Gươm đã, ai đi trước nhỉ?

Tần Bá Phù chưng hửng:

- À... mời đại sư quyết định.

Hòa thượng bảo:

- Được, để dùng một phương pháp cũ rích vậy. - Lão nhắc một quân cờ nặng cỡ mười cân lên. - Mặt lồi vừa bóng vừa sáng, có thể ví với cái

đầu nhẵn của ta. Mặt để thì tro tro lạnh giá, hết như da mặt Huyền Thiên Tôn.

Tần Bá Phù kèm cơn giận, lạnh nhạt nhắc nhở:

- Đại sư là người xuất gia, nói năng nên giữ chút âm đức.

Hòa thượng cười rộ, ném quân cờ đi. Cạnh cờ vừa chạm đất liền quay lòng vòng lòng vòng. Lão lại cười:

- Khi nó ngừng quay, mặt lồi ngựa là ta đi trước, đáy bằng ngựa là phần túc hạ.

Tần Bá Phù theo dõi con cờ đá quay vù vù, ngẫm nghĩ, trận đấu hôm nay từng li từng tí đều liên quan đến thắng bại, đi được trước thì tốt hơn. Một lát sau, con cờ quay yếu dần. Lương Tiêu nhìn rất rõ, lồi trên bằng dưới, bất giác buột miệng: "Gay rồi!". Tần Bá Phù cũng tái mặt, vụt vung chưởng vỗ ra, một luồng đại lực phát trúng quân cờ, quân cờ to tướng bèn tăng tốc, xoay tiếp mấy vòng nữa thì gần như đảo thành lồi dưới để trên. Hòa thượng mĩa mai:

- Gồm nhì, giờ trò mèo hử? - Rồi cũng phất tay áo lên vẩy ra một chưởng, quân cờ hứng luồng chưởng phong, lập tức xoay ngược lại.

Tần Bá Phù đâu chịu thôi, tiếp tục đẩy chưởng ra. Hai người cùng tranh nước đầu, chưởng qua chưởng lại khiến quân cờ ngả ngả nghiêng nghiêng, xoay trở vù vù, biến ảo dưới trăng trông rất đẹp mắt.

Đang phen rồi rít, chú tiểu đầu tròn bật cười ha hả rồi phóng lên bàn cờ đá xanh:

- Vui quá! Vui quá! - Và nhảy chồm chồm đến bốc quân cờ xoay.

Hai đối thủ cùng kinh ngạc dừng tay, kinh lực dứt, quân cờ bị nắm nên ngừng đà xoay, chú tiểu lấy làm lạ, gãi đầu lẩm bầm:

- Sao không quay nữa? - và cúi kinh ném đi. Quân cờ chạm đất, nhưng mặt để ngựa lên.

Hòa thượng cao to vội vàng gọi:

- Con ngoan, xuống mau!

Chú tiểu chập chững nhảy xuống khỏi bàn đá, rên rầm:

- Sư phụ, con đói!

Hòa thượng cốc mạnh vào cái đầu trọc của nó, mắng mỏ:

- Chỉ biết ăn thôi! Sao vừa rồi không làm cho mặt lồi ngựa lên? Đúng là nuôi ong tay áo. Thôi, Tần lão đệ, coi như ngươi đi trước.

Tần Bá Phù nghe lão đột nhiên vứt bỏ thứ bậc, gọi mình là lão đệ thì

rất ngạc nhiên, lại thấy lão đồng ý cho mình đi trước, vàng trán y thoáng nét cười. Hòa thượng nói:

- Chẳng may gặp phải Huyền Thiên Tôn thì vừa xong bắt kể trên bàn cờ là trẻ con hay đàn bà, hấn cũng thừa cơ hạ sát thủ rồi.

Tần Bá Phù vốn biết sư phụ đã từng gây nên những chuyện rất xấu xa nên cũng thăm lấy làm hổ thẹn. Y cầm một quân đen bên cạnh ném lên bàn cờ. Khi chạm mặt bàn, nó phát ra một tiếng đánh lạnh khiến Lương Tiêu ù cả tai.

Hòa thượng cười lớn, phẩy tay áo. Một quân trắng vừa nhanh vừa rít lẳng không rơi xuống bên quân đen. Lương Tiêu rút kinh nghiệm, bịt chặt sẵn hai tai, nhưng chẳng nghe thấy chút âm sắc nào, nó bèn giương mắt nhìn kỹ, thấy quân cờ trắng đã ăn sâu vào mặt bàn đá như đóng đinh lên đó vậy.

Tần Bá Phù rùng mình, hiểu ra vừa rồi khi hai bên tranh nước đi đầu, đối thủ đã kìm dư lực chứ không xuất hết, y nín lặng rồi thở dài:

- Tiền bối tuyệt thế thần thông khiến người ta phải thán phục! Chỉ vì trên đầu còn di mệnh của sư phụ, bằng không văn bối đã nhận thua ngay rồi.

Y phất tay áo, lại một âm thanh đánh giòn bật ra. Lương Tiêu quên bịt tai, đầu óc váng vất, nó kinh ngạc tự nhủ: "Tiếng động này lạ quá! Vì sao hòa thượng ném thì không vang?".

Hòa thượng tung tiếp một quân, Lương Tiêu nhìn chòng chọc. Quân cờ không đi thẳng đến thẳng như quân cờ của Tần Bá Phù mà phóng cầu vòng, vòng vòng đáp xuống, vậy nên tuy hòa thượng ném rất nhanh nhưng khi chạm bàn cờ thì lực đạo cũng tiêu hao hết, không gây ra một tiếng động nào, nâng lên nặng mà hạ xuống rất nhẹ, chả trách Tần Bá Phù phải tự thán là không bằng.

Tần Bá Phù cầm quân đen, hòa thượng điều quân trắng. Hai đại cao thủ bài binh bố trận, bên vô thanh bên hữu thanh, đi được hơn ba mươi nước. Lương Tiêu không hiểu luật chơi, chẳng rõ ai thua ai thắng. Xem được một hồi thì thấy đôi meo, nó sực nhớ lại từ lúc gặp nạn chạy trốn chưa có miếng gì vào bụng, bèn thò tay lục ngực áo móc ra một bọc to giấy dầu, bên trong có con gà quay ăn cắp được buổi ban ngày, do bận trêu ghẹo Mông Lợn nên gói tạm rồi nhét vào đấy.

Lương Tiêu xé thịt gà, cúi đầu cắn mấy miếng, chợt nghe bên cạnh

có tiếng nuốt nước bọt ừng ực, nó ngẩng đầu trông, chú tiểu đang đứng cách đó năm sáu bước, mút ngón tay nhìn, mắt tròn xoe đảo như rang lạc, vẻ thèm thuồng vô cùng. Lương Tiêu thấy nó núc ních đáng yêu cũng mến, bèn vẫy tay gọi:

- Trọc con, người muốn ăn thịt gà không, lại đây đi!

Chú tiểu ngần ngừ một thoáng, rồi cục không kìm được bụng đói bèn bước đến. Lương Tiêu xé nửa con gà béo dúi vào tay nó:

- Cho người!

Chú tiểu tươi mặt, mừng khôn xiết kể, ngồi phệt xuống cạnh Lương Tiêu, cũng chẳng màng cảm ơn cảm huê gì, đưa luôn lên mồm ngoạm. Tần Bá Phù liếc thấy rất đẹp lòng: "Thằng lỏi tuy bướng bỉnh nhưng phóng khoáng cởi mở, chính là người hợp với đạo ta".

Chú tiểu cả tay cả miệng hoạt động đều tích cực, vừa xé vừa nhai, động tác nhuần nhuyễn, chỉ một loáng nửa con gà đã ngót quá nửa. Nhìn nó ăn nhanh thế, Lương Tiêu chợt nổi lòng ganh đua, cũng tốc lực nhai nuốt, song vẫn kém xa cái miệng cái tay thoăn thoắt kia. Lương Tiêu chưa xong một nửa phần mình, chú tiểu đã xử đến hai mẫu xương cuối cùng. Như chưa đã thèm, đầu lưỡi nó nhắm nháp mùi vị rơi rớt trên khúc xương, đôi mắt tròn nhìn dăm dăm vào nửa con gà béo ngậy của Lương Tiêu.

Lương Tiêu lạ lắm, tự nhủ: "Ừa, lẽ nào thằng này không biết no là gì?". Nó đang phân vân xem có nên chia thêm cho chú tiểu một ít nữa hay không thì ở đằng kia, thể cờ bỗng thay đổi. Hai người giằng co đã lâu, cục diện đã dần dần rõ ràng. Hòa thượng cao cờ, đi như rồng cuộn hổ rình, tạo thành thế trên dưới giao chinh, hăm cứng mũi giao long của Tần Bá Phù vào trong. Tần Bá Phù gặp nguy, bất giác bóp trán, trầm tư suy nghĩ. Hòa thượng chiếm được thế thượng phong, đắc ý cười hỏi:

- Tần lão đệ, người còn ngón gì nữa không? Thôi buông tay đi, cũng chẳng cần tự phế võ công làm gì, nếu người nhận thua thì đập đầu ba cái trước ta là được, người thấy...

Tần Bá Phù biết đối thủ cố ý châm chích để làm mình mất tập trung, bèn giả như không nghe, ngưng thần nghiền ngẫm. Hòa thượng chưa dứt câu, y đã cầm lấy một con cờ to, vung tay ném cắc một phát lên bàn cờ, lạnh lùng nói:

- Thắng bại chưa rõ, đại sư hoa ngôn xảo ngữ hơi sớm đó.

Hòa thượng nhìn bàn cờ, ngẩn ra một lúc rồi cũng nhắc một con cờ lên, song không đặt xuống, lắc đầu than:

- Hay cho *Nhất tử giải song chinh*, hay cho *Trần thần đầu*!

Trong cờ vây có một chiêu pháp gọi là "Trần thần đầu". Truyện xưa kể quốc thủ Cổ Sư Ngôn thời Đường phụng chỉ tiếp cờ vương tử Nhật Bản từ miền Đông sang. Lúc đầu Cổ Sư Ngôn tự phụ cao mình nên không dốc sức, đâu ngờ vương tử Nhật Bản vốn là Đông Doanh đệ nhất kỳ thủ, kỳ lực bất phàm. Hai người chơi đến nước thứ ba mươi hai, vương tử Nhật Bản xếp thành thế song chinh, rồi đắc ý khoanh tay quan sát Cổ Sư Ngôn, xem họ Cổ ứng phó ra sao. Cổ Sư Ngôn không hổ danh đại quốc thủ, đúng vào lúc nguy cấp nhất, y bình tĩnh suy nghĩ chốc lát rồi nhẹ nhàng đặt một nước cờ hóa giải thế hãm, phá tan cục diện mà vương tử Nhật Bản đặt ra. Nước cờ của Cổ Sư Ngôn xoay chuyển càn khôn, là tuyệt chiêu độc bộ thiên hạ cổ kim, vì vậy được mệnh danh là "Trần thần đầu". Tàn Bá Phù rất tâm đắc với nước cờ ấy, sau khi y đặt nó xuống bàn, cục diện thông tỏ hẳn, núi san biển lấp, xóa bỏ hoàn toàn khả năng tất thắng của đối phương.

Hòa thượng thở dài thườn thượt:

- Tàn lão đệ, võ công ngươi chẳng qua hơn Huyền Thiên Tôn chút ít thôi, nhưng kỳ lực thì vượt xa lão ấy không biết mấy bậc mà kể!

Tàn Bá Phù thần nhiên đáp:

- Không dám. Văn bối tự biết võ công thấp kém, không địch nổi *Đại kim cương thần lực* của tiền bối, may mà cũng dành chút tâm tư cho các thế cờ.

Hòa thượng bật ngón tay cái:

- Đấu trí không đấu lực là cung cách của bậc trí giả. - Nói đoạn lại đi một nước.

Tàn Bá Phù đã nắm chắc phần thắng, chỉ xoay xở xem làm thế nào để thắng cho tiêu sái đường hoàng mà thôi. Y trầm ngâm chốc lát rồi cất tay. Quân cờ đen bay vù ra, đi chiêu tất sát, chuẩn bị khi đáp xuống là sẽ làm thịt mũi giao long bên quân trắng, buộc hòa thượng phải buông tay chịu thua. Nào ngờ quân cờ đen còn đang trên không, một viên cờ từ tay hòa thượng đã bay lên, đi sau mà đến trước, cờ đen huých trúng cờ trắng, rền một tiếng như sấm động và ngã bả sang bên, tức thì nằm sai phương vị. Thành thử giao long của quân trắng không những vươn dài thêm, mà còn lấp đầy một khoảng đen ở góc trên bên phải.

Tần Bá Phù nhợt mặt, trầm giọng hỏi:

- Đại sư có ý gì vậy?

Hòa thượng lắc lư cái đầu bóng loáng, cười bảo:

- Tần lão đệ là bậc trí giả, đấu trí không đấu lực, ta là Ngu công, không sành đấu trí, chỉ giỏi đấu lực. Hà hà, nếu Tần lão đệ đủ kiên nhẫn, thử xô lại ta xem sao!

Tần Bá Phù nín bật. Chuyện đã đến thế này, cuộc cờ đã lộ rõ kết cục tất yếu, sau đây bất cứ bên nào đi quân cũng có thể nắm được càn khôn, nhưng thắng bại ra sao thì không còn nằm ở tài cờ mà phụ thuộc võ công cao hạ. Tần Bá Phù đành gắng gượng ném một quân lên, cờ trắng lại lập tức bay ra. Đôi bên va nhau, bụi đá bay lá tả, hai quân cờ cùng vỡ tan. Hòa thượng vỗ tay reo:

- Tuyệt, chơi thế mới khoái!

Lương Tiêu thấp thỏm theo dõi, tuy không hiểu cách chơi, nhưng cũng nhận ra nước cờ đang đến hồi quyết định. Hai người đều vận nội công tuyệt đỉnh để khiến cờ, chiếm lấy những phương vị có lợi. Các quân cờ bay ràn rạt trên không, mỗi lúc một gấp gáp, đen va trắng ầm ầm như sấm nổ, tiếng động truyền đi rền rĩ trong khe núi rỗng, nhưng quân trắng hoàn toàn không suy suyển mà quân đen thì vỡ vụn, gây nên một đám khói mỏng mù mịt trong ánh trăng, rất lâu không tan.

Hòa thượng nói năng cử động rất thành thoi, tay chân tùy nghi thu phát. Tần Bá Phù thì toàn thân căng thẳng, mặt mày nhợt nhạt, đi quân nào là như phải dốc hết sức lực quân ấy. Lương Tiêu võ công còn yếu, nhưng cũng nhận ra bên nào hơn bên nào kém, nó thâm nhủ cứ thế này mãi thì Tần Bá Phù sẽ thua chông vó: "Phải nghĩ cách giúp y mới được". Nhắc thấy chú tiểu, rồi lại đưa mắt nhìn quanh, nó bỗng sinh bụng ác. Gần bên có một bụi gai, tức thì Lương Tiêu tìm ra một kế, tay trái hươ hươ tàng gà quay lên trước mặt chú tiểu, che khuất tầm nhìn của nó, tay phải lén bẻ mấy mũi gai xuyên vào đùi gà, xong xé ra, cười đưa đến sát miệng chú tiểu:

- Người còn muốn ăn nữa không?

Chú tiểu mắt sáng rỡ, gạt đầu thật lực và tóm lấy đùi gà, chẳng buồn nhìn ngó gì, táp một miếng thật mạnh. Nhưng vừa bập vào, nó đã há ngoác miệng, khóc òa lên. Hòa thượng nghe thấy, tay vẫn ứng phó Tần Bá Phù, miệng thì hỏi to:

- Con ơi, ngoan nào, khóc gì thế?

Chú tiểu lúng ba lúng búng không nên lời. Hòa thượng lo cuống, rồi rít gọi nó, nhưng chú tiểu cứ ngoác mồm khóc the thé, không để ý gì đến lão. Ván cờ đang vào hồi khẩn yếu, hòa thượng không bứt ra được, đành chỉ lằm bằm rên rầm mà thôi.

Lương Tiêu thấy hòa thượng bán loạn thì cả mừng, bỗng lại thấy lão ta thét vang:

- Thôi, thua thì cho thua luôn!

Đoạn lão phất tay áo, tung mình lên, chỉ một bước đã nhảy đến trước mặt chú tiểu. Nhờ ánh trăng, Lương Tiêu lơ mơ nhận ra đó là một người thân hình khô vôi, râu và mày đều trắng phơ phơ, rõ ràng là đã trọng tuổi. Tinh thể đột ngột thay đổi, Tần Bá Phù không kịp ngừng tay, một quân đen rơi xuống bàn tạo thành thế tất thắng. Y bỗng cảm thấy tinh thần bài hoại, khí huyết ộc lên ngực, không kìm được liền ho đến gập cả bụng như bị giun quấy.

Thấy y đau đớn như vậy, Lương Tiêu lo lắng chạy ào tới túm lấy hỏi:

- Lão dật dẹo, người không sao chứ?

Tần Bá Phù xua tay lia lịa nhưng không thốt được một tiếng, chỉ ho rũ rượi như muốn khạc ra tất cả tim gan phèo phổi. Lương Tiêu cũng cuống cà kê, chẳng có cách gì, đành xòe tay vỗ bồm bộp lên lưng y cho thông luồng khí huyết.

Chợt hòa thượng bật cười khẩy, thông thả nói:

- Tần Bá Phù, ta đã nhìn lầm người. Không ngờ người còn biết dùng thủ đoạn. Trước mặt thì đấu cờ với ta, nhưng sau lưng lại giấu quân yểm trợ.

Tần Bá Phù kinh ngạc, cổ sức trắn áp luồng khí huyết nhộn nhạo, ngẩng đầu lên hỏi:

- Đại... đại sư, người nói vậy là... thế nào?

Hòa thượng xòe tay ra cười nhạt:

- Người xem, đây là cái gì?

Trong lòng bàn tay lão có bảy tám mũi gai mập mập nhọn hoắt, trên thân gai có dính máu. Tần Bá Phù rất lấy làm lạ, thắc mắc hỏi:

- Đây là cái gì?

Lão hòa thượng trả lời:

- Ta vừa móc từ mồm học trò ta ra đấy. Hừ, gai mọc trong đùi gà, thực sự đời ít thấy.

Tần Bá Phù sực hiểu, tức giận nhìn Lương Tiêu, hai mắt rực cháy. Lương Tiêu giật mình, mím môi giật lui. Tần Bá Phù nhào theo, tát nó một cái nẩy đom đóm. Cái tát chứa đầy nộ khí, tuy đã hết sức kiềm lực nhưng vẫn nặng vô cùng, Lương Tiêu loạng choạng rồi ngã lảo ra, ộc máu, văng cả hai cái răng, má trái dầy lên như một chiếc bánh bao nở bung, máu tụ bầm tím. Từ nhỏ được mẹ cưng nựng, yêu chiều như châu ngọc, chưa bị ra tay tàn nhẫn như thế bao giờ, nó đồ đần mất một lúc mới gào lên:

- Lão thôi tha, sao ngươi đánh ta? - Nói chưa dứt, nước mắt đã tuôn ròng ròng.

Tần Bá Phù tức giận hỏi, khuôn mặt lạnh lùng:

- Thành khốn kiếp, lão tử đang đấu với người ta, ai khiến mày đa sự?

Lương Tiêu rống trả:

- Ờ, lão tử đa sự đấy, lão tử đi đây. Cái đồ bệnh hoạn nhà người sống hay chết cũng chả dính dấp gì tới ta nữa. - Đoạn dùng dùng ôm con chó bỏ đi.

Tần Bá Phù tát xong, thấy mặt thằng bé sưng tướng lên, nghĩ mình ra tay hơi nặng, vừa giận vừa thẹn, ho càng dữ dội, máu tươi ứa ra khóe môi. Lương Tiêu thấy bộ dạng y như vậy cũng ngập ngừng, cuối cùng bực bội "hừ" một tiếng, ôm Bạch Si Nhi chạy mất dạng.

Lão hòa thượng cứ tưởng trẻ con đời nào nghĩ ra cách làm ác độc gây rối loạn nhân tâm như thế, nhất định phải do Tần Bá Phù giật dây. Sau nghe hai người cãi cọ lại tưởng là diễn kịch, lão chỉ đứng bên cười nhạt quan sát. Mãi đến khi Lương Tiêu hằm hằm bỏ đi, Tần Bá Phù tức tưởi ho ra máu, lão mới hiểu họ hoàn toàn không câu kết bèn nhường mày hỏi:

- Ngươi bị bệnh thật ư?

Tần Bá Phù mặt xám như tro, hỏn hển đáp:

- Bệnh... bệnh lật vật thôi!

Hòa thượng nhìn chăm chăm một lúc rồi mỉm cười:

- Xem chừng không phải là lật vật, có lẽ do luyện *Cự linh huyền công*¹

¹ *Huyền công* là công phu tu tập của Đạo gia, rèn luyện trên cơ sở vận dụng những sức mạnh bí ẩn của tự nhiên.

quá mức mà ra. Chắc người cần Thuần Dương thiết hạp để trị nội thương phải không?

Tần Bá Phù nhẩm nhó:

- Đại sư thật tinh tường! Biết tiền bối bản lĩnh cao cường, tôi tự răn mình phải tích cực tinh tiến nên luyện xong *Hâm nhạc công* lại hăm hở luyện *Vô lượng công*, kết quả tẩu hỏa nhập ma, bị nội kinh phá ngược trở vào. Trường hợp của tôi đến Ác Hoa Đà Ngô tiên sinh cũng phải bó tay, ông ấy nói... hự hự... ông ấy nói...

Hòa thượng cười:

- Cái quả cầu thịt ấy nói, phải tự phế võ công mới thay đổi được tình hình đúng không?

Tần Bá Phù sững sốt:

- Tiền bối đoán việc như thần, Ngô tiên sinh quả có nói thế.

Hòa thượng lắc đầu:

- Khí độ hữu hạn mà đi luyện võ công vô lượng, khác nào ôm củi khô đứng hứng sét, không bắt cháy mới là lạ đó!

Tần Bá Phù nghe vậy tỉnh ngộ, ngơ ngẩn hồi lâu mới nói:

- Đại sư dạy phải, trận đấu này coi như vân bối đã thua. - Đoạn giơ tay vỗ vào ngực mình, định chấn tan khí hải, tự phế võ công. Thành linh một cây gậy gỗ đen chìa ra, gác lên hai cánh tay y. Hai cánh tay bỗng nặng như đeo đá, không sao cất lên được.

Hòa thượng nói:

- Lần này coi như chưa hề thi cử. Ta không việc gì phải khấu đầu trước Huyền Thiên Tôn, người cũng không cần phế võ công. Đợi đến ngày người luyện thành *Vô lượng công*, chúng ta tái đấu cũng không muộn.

Tần Bá Phù nghe vậy, bất giác hào khí trời dậy, y nhướng mày đáp:

- Được, sau này tái đấu!

Hòa thượng thu gậy về cười:

- Năm xưa Huyền Thiên Tôn dùng *Cự linh huyền công* gây nhiều tội ác, bản thân ta cũng chưa thoát được đặc tính của *Kim cương phục ma*, vì vậy mới dùng *Thiên quân kỳ*¹ ép hẳn tự phế võ công. Không ngờ hẳn nhỏ nhen hẹp hòi, âm ức nuôi hận suốt bốn mươi năm, đến giờ còn

¹ Bàn cờ ngàn cân, chính là bàn cờ họ đang chơi, nhiều năm trước nhà sư cũng đã từng đấu với Huyền Thiên Tôn bằng bàn cờ này.

khăng khăng đòi phân tài cao hạ. - Lão liếc mắt nhìn Tần Bá Phù, lại tiếp. - Nghe nói hần được nhà họ Hoa thu lưu, đó là chốn đào nguyên u tịnh, có lẽ được yên ổn mấy năm cuối đời, chắc cũng thanh thản nhắm mắt!

Tần Bá Phù nín lặng gật đầu.

Hoà thượng bảo:

- Người khác thấy người, khác hoàn toàn! Ha ha, thiện tai, thiện tai, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, khuyến phụ sinh hổ tử!

Lão cười ha hả, thò gậy ra xóc chú tiểu lên vai, lướt đi vùn vụt, hai bóng người nhòa dần trong màn trắng.

Tần Bá Phù nhìn theo hút, lại bật ho rú rươi, ho đến thổ huyết nóng bỏng. Hồi tưởng bộ dạng vùng vàng của Lương Tiêu lúc bỏ đi, y cảm thấy buồn bực: "Thằng bé này... sao ta lại ra tay nặng thế không biết! Chẳng rõ một cái tát ấy có khiến nó bị thương không?". Y gượng dậy, run rẩy bước, bỗng cảm thấy đầu óc quay cuồng, đứng liêu xiêu không vững, lòng chợt kinh hoàng: "Hồng rồi, sao lại bị thương đến mức này?". Y đành ngồi xuống, xếp bằng vận công.

Lương Tiêu chạy được một quãng, mặt rất như bị lửa nung dao cắt, bên mắt trái lệ chảy ròng ròng không dứt. Vừa đau vừa giận, nó ngoảnh đầu chửi ra rả nào là đồ bệnh hoạn, lão xấu xa, tên khốn kiếp... chửi mãi chửi mãi, cuối cùng đau quá bật khóc tằm tức, phải ngồi xuống nghỉ. Lương Tiêu nức nở rất lâu, chợt có một cái lưới êm mềm quét đi quét lại trên mặt, liếm khô nước mắt cho nó. Nhận ra Bạch Si Nhi, thằng bé phì cười ôm con chó vào lòng:

- Chỉ có mày luôn tốt với tao. Tiếc rằng mày chỉ là con cún. Giá mày biến thành người thì hay biết bao.

Thằng bé nâng hai chân trước con chó cho đứng thẳng lên, xong vừa nựng vừa kéo dắt nó đi, nhưng được một đoạn, Bạch Si Nhi không chịu nổi kêu la oăng oăng. Lương Tiêu đành ngậm ngùi thả nó xuống, buồn buồn ngược mắt nhìn trời. Trăng treo giữa vòm không, núi non mờ

¹ Lần đầu gặp gỡ.

trắng, gió hiu hiu đưa tới âm thanh rì rào của rừng cây, nghe lao xao như tiếng người hét ngựa hí.

Lương Tiêu nhớ lại tai họa lúc ban ngày, rùng mình nghĩ bụng: "Cái tên quạu quọ ấy thật là dốt, ốm yếu thế mà đối địch với hòa thượng thể nào cũng thua. Nếu thua thôi thì đi một nhẽ, chỉ sợ hấn thổ huyết mất sức, bị hòa thượng giáng cho một quyền chết toi". Nó sờ bên má sưng tưng, bỗng đổi ra khoái trá, lăm lăm: "Ta nhớ hấn làm gì? Chết cho đáng kiếp!". Miệng tuy nói vậy, nhưng lòng vẫn mơ hồ một nỗi luyến lưu, Lương Tiêu tự nhủ: "Bây giờ mình lên trở lại, chắc chẳng ai ngờ đâu. Xem tình hình thế nào, xem hấn ta còn sống hay đã chết". Nó cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định quay về. Đến gần khu bàn cờ, chợt nghe đằng ấy có tiếng người nói lào xào, Lương Tiêu nín thở tiến lên, vạch cây cối ra nhìn, bỗng giật bắn mình!

Hòa thượng và chú tiểu đã đi mất từ đời nào. Tần Bá Phù đang ngồi xếp bằng, khí sắc kiệt quệ. Trước mặt y có một người tay cầm xích sắt, mình vận áo thô đầu đội mũ nhỏ, mặt mày tươi hơn hớn, chính là Hà Tung Dương. Lương Tiêu thốt bụng. Hà Tung Dương cười rộ:

- Tần Thiên vương vẫn ổn chứ!

Tần Bá Phù thảm than khổ, nhưng biết không phải lúc tỏ ra yếu mệt, bèn gắng sức trấn áp huyết khí, lạnh nhạt nói:

- Chớ sẵn có khác, mũi thính chân nhanh.

Hà Tung Dương nhìn xoáy vào mặt Tần Bá Phù, hai mắt sáng quắc, cười đáp:

- Hà mỗ làm bộ khoái, tất nhiên mắt phải tinh tai phải thính, tay chân phải lanh lẹ, về thuật truy tung thì cũng có chút ít thành tích để tự hào. Nhớ năm xưa Thái hoa tặc Thu Mãn Nguyệt khinh công rất cao, ngày đi trăm dặm, đạp tuyết không để lại dấu tích, cuối cùng vẫn phải thúc thủ chịu trời...

Hấn thao thao ôn lại chuyện đặc ý thuở xưa, hai mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Tần Bá Phù để thăm dò hư thực. Tần Bá Phù nghe hấn xếp mình chung với hạng hắc đạo tęp riu, biết rõ đối phương đang khích tướng mà vẫn không nén nổi căm giận, y bật ho sù sụ, ộc ra một bụm máu. Máu tươi loang trên cổ, nhoe nhoét một mảng dưới trắng.

Hà Tung Dương thấy vậy, chắc mẩm Tần Bá Phù bị thương nặng thật, liền tươi mặt cười rú lên:

- Quý thể quả thực không ổn rồi, ha ha, xem ra khí số Hà mỗ cũng không tệ.

Tần Bá Phù sầm mặt, lạnh lùng đáp:

- Có giỏi thì cứ lại bắt ta thử xem!

Hà Tung Dương vui vẻ đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. - Đoạn rút soạt xích sắt ra khỏi thắt lưng. Thắt tinh tủa lúc trước đã bị Tần Bá Phù thi triển thần công chặn dứt, vốn dài một trượng tám giờ chỉ còn sáu thước.

Xích sắt quăng tới. Thân dưới Tần Bá Phù đã tê dại, không dịch chuyển được, y đành ngấm hương xích, sử xảo kinh búng vào đầu nó, sợi xích suột khỏi ngực y. Hà Tung Dương thảng thốt: "Tên này chưa bị thương nặng ư ...". Hắn ngại ngần không dám lao lên ngay, chỉ hừ khê, quật xích vào lần nữa. Người theo xích, xích sắt hóa thành một luồng sáng xanh tung hoành quanh Tần Bá Phù. Tần Bá Phù không còn sức chống đỡ, chỉ đành dùng tay gạt xích đi. Mặc dù vậy, trong thời gian ngắn thì Hà Tung Dương cũng chưa làm gì được y.

Hơn chục chiêu qua đi, Hà Tung Dương nhận ra Tần Bá Phù chỉ hư trương thanh thế. Nhưng tính vốn cẩn thận, chưa nắm chắc được chín phần mười, hắn không dám khinh suất mạo hiểm. Thành linh hắn giơ chân lên, hất một con cờ đá về phía Tần Bá Phù. Tần Bá Phù hừ khê, tay trái đánh xích sắt, quyền phải gạt quân cờ. Lúc vận quyền y buộc phải dùng đến nội lực, tức thì ngực đau tức, cổ họng lờ lợ. Hà Tung Dương đã dò được hư thực, liền xoay mình đá tiếp một quân cờ khác. Tần Bá Phù gắng gượng đẩy đi, trong lúc đó xích sắt của Hà Tung Dương lại đã tới nơi. Tần Bá Phù vung về xuất thủ ngăn đỡ, xích sắt lướt qua cánh tay, y hự lên đau đớn, tay rú xuống mềm oặt, không cất lên được nữa. Hà Tung Dương cười rú:

- Tần lão đệ chưa nhận thua còn đợi đến bao giờ?

Lúc trước hắn gọi họ Tần là Thiên vương, đến đây hứng chí quá nên đổi y thành lão đệ. Tần Bá Phù thét, cặp lông mày dựng ngược:

- Đồ chó săn, dám ăn nói thế à?

Hà Tung Dương cười khẩy, điểm chân khều một hòn đá, chưa kịp hất đi chợt nghe sau lưng có tiếng gió, hắn trở mình vẩy ra một chương, quật trúng một phiến đá khiến nó vỡ vụn, xong ngoái đầu trông. Trong lùm cỏ có tiếng sột soạt, rồi Lương Tiêu nhảy xổ ra gào:

- Lão thôi tha xem ta đánh đây! - Đoạn múa song thủ, lại hai phiến đá bay vù vù về phía họ Hà.

Hà Tung Dương khoái chí đánh bật đi, cười bảo:

- Thằng lỏi đến đúng lúc lắm! Đỡ công lão tử phải đi tìm mi.

Lương Tiêu chửi:

- Thằng cháu nội, để ông đánh cho mày tè ra quần! - Rồi nhặt đá lên ném vào mông hắn.

Tuy công phu hàm dưỡng rất cao, Hà Tung Dương cũng phải nổi giận vì bị một đứa oắt thóa mạ như vậy, hấn hằm hằm quát:

- Mày muốn ăn roi phải không? - Quát xong, hấn bỏ Tần Bá Phù đấy, chạy ào về phía Lương Tiêu.

Lương Tiêu thét lên, rúc đầu vào đám cỏ. Hà Tung Dương ngẩn người. Lương Tiêu lại ghé đầu ra cười hỏi:

- Con của ta, con không dám đuổi bắt ông hả? Ha ha, cái loại lộn giống nhất gan như con thì chỉ hợp ở nhà bú mẹ thôi!

Giả như đó là cường địch cao thủ, họ Hà cũng nén lòng chịu đựng, nhưng để một đứa trẻ con chưa ráo máu đầu chửi bới độc địa đến thế thì còn trời đất nào nữa, hấn tím mặt, lao bổ tới thằng bé. Lương Tiêu co giò bỏ chạy, Hà Tung Dương đuổi được mấy bước thì sực nghĩ ra: "Hồng, thằng nhãi này dụ ta đuổi để gã họ Tần kia có cơ hội nghỉ dưỡng, nếu hấn hồi phục được ba thành công lực thì lão phu đâu còn đối địch nổi". Nghĩ tới đây hấn dịu mặt, lấy lại điềm tĩnh, nghĩ bụng không làm thì thôi, đã làm thì phải tới nơi tới chốn, trước tiên bắt Tần Bá Phù, sau đó bắt đứa trẻ kia cũng không muộn. Hấn liền quay về, Lương Tiêu vội vàng ném đá loạn xạ theo. Kể ra thằng bé còn nhỏ, sức còn yếu, ném trúng cũng chẳng đau đớn là mấy, nhưng để bị trúng, dù là một hòn, ngay trước mặt hạng cao thủ như Tần Bá Phù thì thật mất thể diện, chưa kể còn phải nghe Lương Tiêu chửi bới rất chối tai, Hà Tung Dương không chịu nổi, liền quát tháo ầm ỹ:

- Đồ khốn, lão tử phải đập cho mi một trận mới yên được. Vừa quát hấn vừa băng mình tới, quay xích sắt quật thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng giật lui, xích sắt đánh trúng một tảng đá ngay gần đấy, đá tóe lửa bừa làm đôi. Tần Bá Phù toát mồ hôi, nhúc nhích dậy ứng cứu, khổ nỗi hai chân tê nhũn, không đứng lên nổi, đành gọi:

- Nhóc con, không cần giúp ta, mau trốn đi!

Lương Tiêu vừa vất chân lên cổ chạy vừa đáp trả:

- Giúp người cái cốc khô gì! Hào hán dám làm dám chịu, chính lão tử chặt chân Mông Lợn, không dính dáng gì tới người.

Thấy thằng bé gặp cơn nguy hiểm mà vẫn cãi láo như vậy, Tần Bá Phù tức đến nổ mắt, chỉ muốn tóm được nó giáng cho mấy cái bạt tai.

Lương Tiêu chạy long tóc gáy, bỗng vấp phải một quân cờ ngã sấp mặt. Hà Tung Dương bổ nhào tới, lăm xích sắt quẩn lấy chân trái nó. Trong lúc nguy cấp, Lương Tiêu vung bảo kiếm chém về phía sau, kiếm va xích kêu keng keng. Hồ khẩu thằng bé tước máu, kiếm tuột tay bay văng vào đám cỏ rồi đằng xa. Giữa những tiếng keng keng, xích sắt cũng đứt mất một đoạn, nhả khỏi chân Lương Tiêu. Hà Tung Dương không ngờ kiếm sắc như vậy, đứng ngẩn ra ngạc nhiên. Lương Tiêu lồm cồm bò dậy. Hà Tung Dương bật cười ha hả, nhào lên quăng xích sắt thật mạnh, quẩn luôn vào cổ Lương Tiêu. Tần Bá Phù trợn mắt la hét tức giận, nhưng không đủ sức làm gì cả.

Đúng lúc đó, chợt có một tiếng cốp như đá vàng va nhau. Sợi xích sắt thỉnh linh đổi hướng, ngóc lại như mãng xà mổ vào thất lưng Hà Tung Dương. Tên bộ khoái cả kinh:

- Quái thật! - và vội vàng lắc tránh.

Lại cốp cốp mấy tiếng nữa, xích sắt quăng lên rồi vạch xuống trong không trung theo một đường bán nguyệt, vòng vào cổ hắn. Hà Tung Dương ngạc nhiên quá đổi, nhưng dây xích mổ tới rất hung hãn quai gở, hắn không kịp nghĩ nhiều, đành khom mình giật lui về phía sau. Tần Bá Phù theo dõi đến đây đã hiểu, nhất định là có cao thủ ẩn thân đâu đó, dùng đá ném xích sắt khiến nó đổi hướng, quẩn ngược lại Hà Tung Dương. Xích sắt lúc dựng đứng, lúc quấy động như quái xà, cứ chăm chăm nhắm thẳng vào tên bộ khoái. Hà Tung Dương hãi hùng, la lối luôn miệng:

- Có ma, có ma...

Hắn định quăng xích sắt đi, nhưng ngại nhờ có cao thủ đến mà rời bỏ binh khí tùy thân thì càng khó chống đỡ, giữ cũng đỡ mà bỏ cũng đỡ, rõ ràng tay cầm xích sắt mà người thì cứ luống cuống né tránh chính sợi xích đó. Lương Tiêu nhồm dậy trông thấy, vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Tiếng côm cốp vang lên liên miên không dứt, xích sắt bị dẫn động

bởi một sức mạnh to lớn, nhào lộn đâm chia trên dưới quanh Hà Tung Dương như một tấm lưới tinh quang khổng lồ. Bỗng Hà Tung Dương thét lên: "Ồi chà", thì ra sợi xích sắt vừa vạch một vòng tròn rồi quành lại quấn chặt lấy hắn. Hà Tung Dương gào rú, giọng hoảng hốt:

- Có ma!

Thế là bất chấp xích sắt ràng mình, hắn vừa lăn vừa bò chạy học tốc ra sau núi, loáng cái đã mất dạng.

Lương Tiêu xem đến đây vẫn ngẩn ngơ như còn nằm mộng, miệng há hốc. Tần Bá Phù thở dài:

- Ôn tương cứu của đại sư, Tần Bá Phù suốt đời không quên!

Đằng xa lập tức vang lên một tràng cười lồng lộng. Lương Tiêu sực hiểu: "Thì ra là lão hòa thượng, hèn gì lợi hại như vậy". Nó bèn ngoảnh đầu nhìn về hướng tiếng cười, chỉ thấy tối như hũ nút, không biết hòa thượng nấp ở chỗ nào, có mỗi tiếng cười vọng ra:

- Người không cần cảm tạ ta. Người đáng cảm tạ là thằng nhóc kia kìa, ta đi theo nó, định xem xem có phải nó muốn rửa hận cái tát khi nãy không. Nào ngờ đến khoảnh khắc quyết định, nó lại xuất thủ cứu người. Khá lắm, khá lắm, ha ha, thằng bé khá lắm!

Lão cười một tràng dài, thoát cái đã đi xa.

Tần Bá Phù liếc mắt nhìn Lương Tiêu, thông thả gọi:

- Tiểu quý...

Chưa dứt lời, đã thấy Lương Tiêu nhảy cẫng lên hung hăng thét:

- Lão quý... - đoạn quay mình bỏ chạy.

Tần Bá Phù cau quá, tức giận bảo:

- Đồ ma thành kia, quay lại đây... - rồi tung mình nhảy lên, bỗng loạng choạng chới với. Nguyên là lúc giao thủ với hòa thượng, y đã bị nội thương, khi hành công lại bị Hà Tung Dương phá đám, thần trí còn tỉnh táo đều là nhờ cố sức áp chế, bây giờ nhảy lên mạnh quá, tức thì hai mắt tối sầm, ộc máu ngã ngất đi.

Trong cơn hôn mê, y cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, lúc như sợi lông ngỗng bay trong không trung, lúc như con đò sục trôi trên sóng, thì thoảng va vào đá, người đau như dằm, nhưng mê man không sao mở mắt ra được. Chẳng biết lâu hay chóng, cuối cùng cũng hơi tỉnh táo, Tần Bá Phù mở mắt trông, bốn mặt đều là gỗ nguyên chưa xẻ dựng san sát. Y dụi mắt nhìn kỹ, thấy mình đang ở trong một túp lều mái lợp cỏ,

gỗ ken làm tường, tương tự chỗ ở của người gác rừng, hiem nổi trống không, hình như đã bị bỏ hoang lâu rồi.

Tần Bá Phù kinh ngạc nghĩ: "Ai đem ta đến chỗ này? Thằng bé kia chẳng?". Trầm ngâm một chốc, chợt cảm thấy người ngợm đau nhức, y bèn lật áo lên xem, phát hiện ra mình mảy thâm tím cả, đoán chắc là do Lương Tiêu đưa đến đây, nhưng tại y quá nặng nên nó phải lôi khiến thân thể y bị va đập trên đường đi, chưa chết đã là may lắm rồi. Được một lúc y lại ngờ vực: "Hay thằng oắt này nhân cơ hội ta hôn mê đánh ta trả thù?", càng nghĩ càng giận, chỉ hận không tóm được nó lúc này mà nện cho hả. Nghĩ ngợi một hồi, bình tâm lại, Tần Bá Phù nhắm mắt hành công. Nội lực y vốn tinh thâm, nếu hôm đó không bị Hà Tung Dương phá đám thì đã khỏe lại từ lâu. Sau chín vòng vận chuyển huyền công, người y đầm đìa mồ hôi, thương thể cũng bình phục được ba bốn phần, thừa sức tự vệ nếu chẳng may Hà Tung Dương tìm đến lúc này. Tần Bá Phù đứng dậy định mở cửa xem xét thì có tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Ai đó đang đến.

Tần Bá Phù giật mình. Tiếng cười của Lương Tiêu vọng vào:

- Bạch Si Nhi! Ăn chậm chậm thôi, tao cho mày hết thịt ngon nhé, còn cái phao câu thì để dành cho lão già ốm o kia.

Tần Bá Phù lại nổi giận: "Xác xược thật, nó dám coi lão phu như chó mèo!", kể đó nghĩ bụng: "Ờ, lão phu cũng thử trở hăn một phen, xem tên oắt con này giày vò ta ra sao!", bèn nằm trở xuống, giả vờ như hơi thở rất yếu. Y vốn hình dung tiểu tụy, nên đỡ được khoản hóa trang.

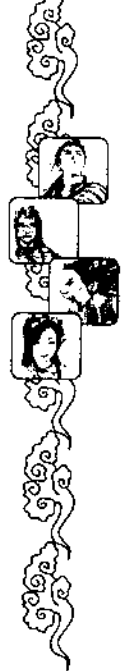
Một lúc sau, cửa kêu cọt kẹt. Trước tiên là cái đầu, rồi cả người Lương Tiêu bước hăn vào phòng, tay ôm một gói giấy dầu. Tần Bá Phù lạnh lùng nhìn nó. Gặp cặp mắt trợn trừng của y, thằng bé giật thót, sau nhận ra y rất yếu ớt không nhóm dậy được thì nó dạn dĩ hăn lên, cười hì hì:

- Lão già oặt ẹo, người tỉnh rồi ư? Đây, ăn đi.

Đoạn đến bên Tần Bá Phù, mở gói giấy ra, bên trong có một con gà sốt cay, hai con cá hun khói và một nậm rượu. Tần Bá Phù nhìn con gà cay thiếu mất một cái cánh và một cái đuôi thì hơi xúc động: "Té ra thằng nhãi chỉ nói năng bậy bạ chứ thực tình vẫn tử tế với ta hơn với con chó một tí". Đang định thò tay nhặt lấy, y chợt sinh lòng nghi ngờ, sầm mặt hỏi:

- Gà cá ở đâu ra vậy?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ở đâu thì quan trọng gì, hăng biết ăn đi đã.

Nó càng giáu, Tần Bá Phù càng ngờ, sáng giọng hỏi:

- Vậy là mày ăn cắp, đúng không?

Lương Tiêu bị nói trúng tim đen đâm bực, liền to tiếng:

- Thế thì sao nào? Người ăn hay không? Không ăn ta đem cho chó hết bây giờ.

Tần Bá Phù hằm hè bảo:

- Chỉ sĩ không vì miếng ăn mà nhục đến thân. Tần Bá Phù ta là người đường hoàng, đâu thể nhai nuốt những thứ nhơ bẩn của người được. Nhóc con, mày ăn cắp của ai thì đem trả lại hết đi!

Lương Tiêu nhìn y, vẻ mặt hết sức quái gở, hồi lâu sau nó chợt cười nhạt:

- Oai nhi? Nhờ ai lời người đến đây để người khỏi vạ vật dưới đất? Được, người chê là đồ nhơ bẩn, vậy ta phải ép người ăn cho người nhục nhã luôn thể.

Nó ý Tần Bá Phù bị thương chưa khỏi, xé luôn một cái đùi gà tống vào mồm y. Nào ngờ chưa đưa đến nơi bống thấy xương sống cặng ra, vụt một cái đầu nặng chân nhẹ, người bị xách chống ngược lên. Nó định thần nhìn, tái mặt, sợ hãi nghĩ bụng: "Chết cha, lão này già ốm lừa mình!". Tần Bá Phù tức giận cực điểm, ném mạnh nó xuống đất.

Lương Tiêu đau điếng. Tần Bá Phù nhướn mày dữ tợn:

- Thật trơ tráo!

Lương Tiêu giãy giụa la:

- Bắt nạt người ta!

Tần Bá Phù nghĩ, lúc mình hôn mê thằng bé đã kéo về đây, bao nhiêu bộ dạng nực cười của mình chắc đã phơi hết ra trước mắt nó, chưa chừng còn bị nó đá cho mấy phát, đâm cho mấy đâm, mất sạch mọi uy nghi. Y càng nghĩ càng tức, hùng hổ mắng:

- Bắt nạt ư? Chỉ vì mày là dạng miệng còn hơi sữa, nếu không lão tử đã đánh tuốt xác mày ra rồi!

Nói xong lửa giận lại bốc phùng phùng, y giơ tay xách bống Lương Tiêu lên, quật đen đét vào mông nó. Ai ngờ đánh được một lúc lâu vẫn chẳng thấy thằng bé hó hé gì cả, y rất lấy làm lạ bèn đặt nó xuống hỏi:

- Thằng khốn, sao mày không khóc?

Lương Tiêu cầm uất nhìn y, nghiêng răng bảo:

- Người muốn lão tử khóc, lão tử càng không khóc!

Tần Bá Phù ngăn người. Lương Tiêu lại gần giọng:

- Ta còn nhớ rất rõ, người quát ta cả thảy là năm mươi bảy cái, bây giờ ta đánh không lại người, đợi khi nào ta luyện xong võ công, cũng sẽ dẫn người lên đồi, quát trả cho đủ số!

Tần Bá Phù nghĩ bụng: "Thằng nhóc khá thật, bị ăn đòn mà còn nhớ rành mạch thế!". Đoạn y bảo:

- Được, ngày nào người có nổi bản lĩnh đó, Tần mỗ sẽ nhận thua! Nhớ kỹ nhé, lão tử tên là Tần Bá Phù, đừng có đánh lầm người đấy!

Nhìn thấy thanh bảo kiếm sau lưng Lương Tiêu, y giật ra:

- Đây là thanh kiếm chém Mông Lợn phải không? - Rồi xé toạc lớp vải rách nát, một luồng hàn khí thốc vào mặt, Tần Bá Phù buột kêu lên.

- Kiếm báu! Mày lấy đâu ra vậy?

Lương Tiêu trừng mắt:

- Cái đồ thân tàn ma dại kia, người định cướp kiếm của ta ư?

Tần Bá Phù ngờ người:

- Bậy bạ! - Đoạn ném trả kiếm cho Lương Tiêu, cười nhạt. - Hình như mày cũng võ vè chút công phu nông cạn! Ai dạy mày vậy?

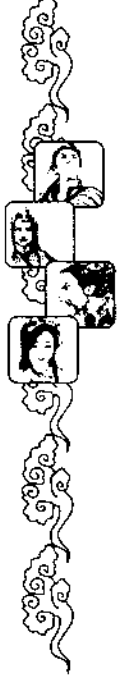
Lương Tiêu bĩu môi:

- Ông bà người dạy ta!

Tần Bá Phù ngơ ngác, không hiểu nó nói thế là ý gì. Lương Tiêu ngấm ngấm khoái chí: "Cha ta là ông người, mẹ ta là bà người, ta đương nhiên là lão gia nhà người rồi!".

Tần Bá Phù nhấn nài hỏi cặn kẽ thân thế Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu nói năng lung tung, mười câu thì dối trá đến bảy tám, hai ba câu còn lại cũng toàn châm chọc nhố nhăng. Được một lúc Tần Bá Phù mất hết kiên nhẫn, nổi cơn thịnh nộ, trợn mắt nghiêng răng, cúi véo Lương Tiêu một trận đau điếng. Thằng bé thâm tím mình mẩy, không nhịn được bật khóc, nó gạt nước mắt, ngấm ngấm quyết định: "Lão già chết bầm, người lại đánh ta nữa. Từ nay về sau, lão tử thề không đội trời chung với người. Người bảo một đằng ta làm một nẻo, người bảo vàng mười ta bảo cứt chó, trừ phi bị người đánh chết, bằng không ta còn chống đối người". Tần Bá Phù thì đã coi Lương Tiêu như truyền nhân y bát, chỉ hiềm tự trọng thân phận nên chưa muốn nói rõ ra mà thôi. Y

còn tin chắc vào câu ngạn ngữ "Thương cho roi cho vọt" của người xưa, vì vậy mới dùng vẻ uy nghi, dùng lời lẽ nghiêm khắc của một người thầy và động một cái là đánh đòn để giáo huấn nó, vốn chỉ mong giờ cao đánh khẽ là có thể khiến tiểu tử này ngoan ngoãn vâng lời, mai sau trở thành một đại hiệp uy chấn giang hồ, giúp bản môn phát dương quang đại. Không ngờ Lương Tiêu bấm tính ngang ngạnh, thà chết chứ không khuất phục, Tần Bá Phù càng chửi mắng tàn tệ, nó càng chống đối kịch liệt.

Hai người ở trong túp lều gỗ mấy ngày, Tần Bá Phù cũng bình phục đến bảy phần. Một hôm y bảo Lương Tiêu:

- Nhóc, ta đã khỏi rồi, nay ta sắp đi Lâm An, ngươi đi cùng ta luôn.

Gần đây Lương Tiêu chỉ những muốn bỏ chạy, nhưng Tần Bá Phù vô công cao cường lại giám sát chặt chẽ, thằng bé không sao thoát thân được, nghe y nói vậy, nó nổi giận tức thì:

- Không đi!

Tần Bá Phù tát thằng bé một cái, mắng rằng:

- Đâu do mày quyết định được?

Rồi mặc kệ Lương Tiêu khóc gào, y lúi nó theo, nhằm hướng đông mà chạy.

Lương Tiêu nghiến răng căm uất, trên đường đi giờ dù mưa ma chước quỷ bỏ trốn đến cả chục lần, nhưng Tần Bá Phù võ công quá cao lại giàu kinh nghiệm giang hồ, dẫu Lương Tiêu chạy được đến mười lăm hai mươi dặm đường, cuối cùng cũng bị y bắt trở về. Tần Bá Phù thấy nó ngổ ngược như vậy thì rất buồn, nhưng vô đầu bút tai thế nào cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, mỗi lần bắt được nó y đều đánh cho một trận nên thân. Nhưng hôm nay đánh, mai Lương Tiêu lại chạy mất, mà thằng bé thì rất xảo quyết lấu cá, giỏi lập kế bày mưu, mỗi lần bắt một khó hơn. Tần Bá Phù thường mất rất nhiều tâm sức mới tìm được nó, lại không biết làm sao để nó vâng lời, cùng lắm là nện một trận cho đỡ tức mà thôi. Cứ thế mãi, Tần Bá Phù dần dần hết hi vọng thu phục Lương Tiêu làm đồ đệ, tâm trạng càng lúc càng chán nản, suốt dọc đường chẳng nói chẳng rằng, mặt mũi ỉu xiu.

Vừa đi vừa khó chịu găm ghè nhau như thế, họ tiến dần vào địa giới Giang Nam. Núi đồi ẩn hiện, sông ngòi dọc ngang, người bản địa nói tiếng Ngô uốn éo nghe rất ngắc. Lương Tiêu càng thêm bực bội, giả như

ở đất Yên Triệu, được nghe một khúc ca khảng khái thì cũng có thể với bớt phiền muộn, xả nổi ám ức, nhưng lúc này xung quanh toàn những giọng nói náo nê, thực khiến người ta sầu thảm, làm Lương Tiêu chốc chốc lại gây lộn xô xát với Tần Bá Phù.

Hôm ấy, hai người giằng giằng co co, cuối cùng cũng đến được ngoại thành Lâm An. Tới gần cổng thành thì nghe thấy đằng trước có tiếng đá dẫu vọng lại, Tần Bá Phù đoán chừng là dân giang hồ nào đó gây thù kết oán, trong lòng rất chán nản, không muốn chuốc thêm phiền phức nên định bụng đi vòng lối khác, nhưng Lương Tiêu rắp tâm gây rối, nghe Tần Bá Phù nói muốn đi đường vòng, nó bảo:

- Đường lớn không đi mà đòi đi đường nhỏ, ngốc quá! Ta biết rồi, chắc ngươi sợ gặp phải hạng cao thủ lợi hại như lão hòa thượng họ, sợ không bằng người ta thì mất mặt.

Tần Bá Phù sừng sộ nạt:

- Nói bậy nói bạ! Người như đại sư đó thiên hạ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, bọn rác rưởi kia đâu sánh được?

Lương Tiêu giở tay ra phân tích:

- Đếm được trên đầu ngón tay, cũng có nghĩa là nằm trong mười người võ công giỏi nhất. Người đánh không lại lão ta, tức thị võ công của ngươi nằm ngoài mười người đó. Thế này vậy, ta tính luôn cả số ngón chân, biết đâu ngươi cũng chiếm được một chỗ.

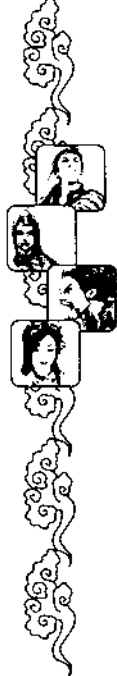
Tần Bá Phù xanh xám mặt mày, cău quá mà phải bật cười:

- Thế thằng quý nhà ngươi thì thuộc hạng nào? Lão tử là nhân vật cái thế, đâu đến lượt mi bình phẩm? Thôi được, để ta xem xem đằng kia có thứ gì khá khẩm không! - Rồi y phẫn chấn cấp Lương Tiêu chạy băng băng về phía chỗ đá dẫu.

Đi được hơn hai trăm bộ, họ trông thấy hai người đang đánh nhau ở vệ đường phía trước. Một trong hai người để đầu trọc, bận trang phục tăng Tạng màu vàng, một bên vai và ngực để trần. Người kia là một ông già áo xanh lam, tóc hoa râm, chân bước loạng choạng. Nhà sư Tạng vừa cười giễu vừa xuất thủ, cử động lúc nhanh lúc chậm như mèo vờn chuột, ra chiêu không muốn lấy mạng đối thủ ngay nhưng cũng không để dành cho người ta thoát thân.

Tần Bá Phù quan sát, thầm lấy làm lạ: "Hòa thượng ấy lai lịch thế

nào đây? Còn ông già, *Ưng trảo* cũng khá mà sao gặp hấn lại luống cuống thế?". Thấy ông già sắp nguy, y tăng cước bộ phóng tới.

Nhà sư nhận ra có người đến, cử động bỗng nhanh hấn lên. Hấn huy chương vỗ vào lưng ông già khiến ông ta chúi đầu ngã sắp mặt xuống đất, đoạn cười hi hi tiến lại gần thò tay vào ngực áo đối thủ định móc lấy vật gì. Tần Bá Phù không ngăn kịp liền cau mày trợn mắt, hét vang như sấm. Nhà sư hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không tỏ vẻ sợ hãi, hấn bật thẳng mình dậy, lạnh lùng nhìn y.

Tần Bá Phù rào bước như bay, chỉ thoắt cái đã tới gần. Nhà sư vênh râu, tổng quyền trái ra. Lương Tiêu ở cách xa một trượng mà cũng ngạt thở vì kinh phong táp vào mặt. Tần Bá Phù vũ động tay áo rộng như cánh bướm đón gió. Tay áo căng phồng lên theo quyền kinh. Nhà sư chưa nhìn rõ đã thấy tay áo đối thủ bọc lấy nắm đấm của mình, thì ra Tần Bá Phù giấu chương bên dưới lần áo, âm thầm vỗ sang.

Quyền chương giao nhau. Nhà sư Tây Tạng ù cả tai, tim đập thon thót, mặt mày đỏ tía lên, hấn vội giật lui hồng giảm bớt chương lực. Tần Bá Phù liền hét lớn, vận kinh vào tay áo, tung quần lấy cổ tay hấn, nhà sư không lui được nữa, lực đạo đối phương ùn ùn đổ sang như triều cường. Ngay tức thì, Lương Tiêu nghe thấy một tràng dài như pháo liên châu nổ lạch tạch trong tay áo Tần Bá Phù. Mặt nhà sư từ đỏ đổi sang tím, từ tím biến thành đen, khi tiếng nổ thứ tám vang lên, khí đen trên mặt hấn đã dồn lên đến ba lần. Tần Bá Phù ngẫm kinh sợ, chiêu *Hồ lô thôn kinh*¹ y đang sử thuộc loại độc chiêu, hễ va chạm với đối thủ là kinh lực sẽ tràn ra kỳ đánh ngã đối thủ mới thôi, tuy y chưa bình phục hoàn toàn nhưng vẫn đủ sức phát huy đặc tính ấy, không ngờ nhà sư Tây Tạng đỡ được tám chương liền mà vẫn đứng vững, thật vượt quá dự liệu của y.

Đột nhiên mặt nhà sư trắng bệch ra, hai mắt trợn tròn, râu ria dựng đứng, hấn hét vang: "Bùm!". Tay áo vỡ tung. Nhà sư rút được tay, lùi ra nhanh như cháo chớp, trừng mắt nhìn Tần Bá Phù nói xì xà xì xồ, chẳng hiểu ngôn ngữ xứ nào. Hấn cũng không dám dừng lại lâu, nói xong lập tức xoay mình bỏ chạy.

Tần Bá Phù thâm than tiếc, chỉ tại y chưa khỏi bệnh, lực chảy không liên tục nên dễ tuột đối thủ. Y định đuổi theo thì chợt nhớ ra ông già áo

¹ *Thôn kinh* là phát kinh mạnh trong khoảng cách ngắn.

xanh đang bị thương, bèn quay lại xem. Mặt ông ta vàng như nghệ, hơi thở rất yếu. Tần Bá Phù bắt mạch, bồng cau mày hậm hực thốt:

- Tên trọc khốn kiếp!

Thì ra bảy chỗ gân mạch trên người ông già đều đã bị chấn đứt hết, hiển nhiên là nhà sư đã hạ độc thủ nhiều lần trước khi y xuất hiện, nhưng ông già quá cương cường, bị thương nặng mà vẫn gượng giao đấu.

Thấy ông già đã hết hi vọng sống, Tần Bá Phù vừa buồn vừa giận, toan nhóm dậy đuổi theo tên nhà sư để đòi lại công đạo. Thành linh ông già mở mắt, nín lấy tay y, run giọng bảo:

- Tráng sĩ chậm bước, dám hỏi quý tính đại danh!

Tần Bá Phù vốn không muốn để lộ lai lịch, nhưng thấy ông già đã gần đất xa trời, không nỡ nói dối, đành đáp:

- Tại hạ Tần Bá Phù.

Ông già nghe xong, cặp mắt mờ đục lộ sắc mừng, cười nói:

- Té ra là Tần Thiên vương, lão hủ lúc sắp chết gặp được túc hạ, sống đời này cũng không phải ân hận gì nữa.

Tần Bá Phù ngượng chín người, giá lúc đầu y dùng trù trừ trì hoãn mà đến sớm hơn thì đã cứu được ông ta rồi. Càng nghĩ càng buồn phiền, y rầu rĩ đáp:

- Huynh đài bị thương nặng lắm, đừng nói nhiều mất sức.

Ông già cười buồn:

- Lão không cứu được nữa rồi, chỉ hiềm còn một nguyện vọng vẫn chưa thực hiện được... - đoạn thò tay vào ngực áo lấy một cuộn giấy, run rẩy gỡ ra, trên đó chỉ chít hình vẽ thành quách núi sông. - Đây là sơ đồ canh phòng trên sông Trường Giang của Đại Tổng, tên ác tăng kia đã trà trộn vào Bộ Binh để đánh cắp tấm bản đồ này, lão phu tình cờ bắt gặp, nghĩ kế đoạt lại. Không ngờ ác tăng võ công cao cường, ta chạy trốn tới đây vẫn không thoát khỏi độc thủ của hắn. - Lão lại thở dài. - Tấm bản đồ này phải trả về cho Bộ Binh, nhưng chỉ e bọn canh gác bị thịt để tên ác tăng đó ăn cắp lần nữa, vậy nhờ Tần Thiên vương đến Thường Châu, gặp sư diệt ta là Cận Phi của Thần Ưng môn giao cho y liệu bề xử trí.

- Dám hỏi huynh đài và Thiên nhân Điều vương Vân Vạn Trình có quan hệ thế nào?

- Tiệm danh Lục Vạn Quân, kẻ quá cổ bắt tài đó là sư đệ của lão. - Nói đoạn hực một tiếng, người giật giật rồi tắt thở.

Tần Bá Phù nhắc tấm bản đồ canh phòng lên, nhìn Lục Vạn Quân, rầu rĩ nghĩ bụng: "Từ lâu đã nghe Thần Ưng môn hành sự trung nghĩa, tiêu biểu là Văn Vạn Trình. Ta chỉ là hạc nội mấy ngàn, còn y thì là trụ cột võ lâm. Một đạo nghe đồn y thất bại dưới tay Tiêu Thiên Tuyệt, ta vẫn tưởng là chuyện không đáng tin, nhưng nay Lục Vạn Quân bảo y "quá cổ", chắc mười mươi là sự thật rồi".

Tần Bá Phù ngậm ngùi bảo Lương Tiêu:

- Mày đợi một chốc nhé, ta đào huyệt chôn tạm người này. Mai kia chuẩn bị xong quan tài thì sẽ đưa ông ta về quê.

Lương Tiêu cười nhạt, Tần Bá Phù bực mình đẩy bật nó sang bên đường rồi bỏ đi đào huyệt. Lấp đất xong xuôi cho Lục Vạn Quân, y nhét tấm bản đồ vào ngực áo, kéo Lương Tiêu vào thành Lâm An.

Lâm An là đế đô, quả nhiên phong khí bất phàm, kiến trúc xa hoa, cột kèo chạm trổ, rèm che trướng rủ, hương thơm sực nức. Hai người đi qua những nơi giải trí và ca lâu thương xá, chỗ nào cũng réo rất sáo đàn, đặt diu xướng họa, lại có rất nhiều tiết mục tạp kỹ như tung hứng đi dây, chui vòng lửa, luồn cửa, nhào lộn... Tiếng rao hàng gọi khách, tiếng hò la cổ vũ náo nhiệt một vùng. Lương Tiêu háo hức nhìn ngó rồi định chúi đầu len qua đám đông để xem. Tần Bá Phù sợ nó thừa cơ chạy trốn nên luôn miệng quát gọi và lôi nó ra. Lương Tiêu vùng vẫy gào thét khiến ai nấy đều phải ngoảnh trông. Tần Bá Phù bực mình cốc vào đầu thẳng bẻ. Lương Tiêu đau đến ứa nước mắt, sực nghĩ ra một ý, nó lao bổ đến ôm chặt lấy đùi Tần Bá Phù la rầm rĩ:

- Đồ giết người! Tên buôn người này lừa tôi đem đi bán, còn định giết tôi nữa!

Nó gào rú giữa đường, dân tình xúm cả lại chỉ trỏ bàn tán.

Tần Bá Phù giận sôi gan, gỡ nó ra hằm hằm bảo:

- Thằng vô lại, lừa mày đem đi bán cũng chả ma nào nó thêm đâu!

Nhiều người nhòm ngó quá, y đâm mất tự nhiên, rồi ngại Lương Tiêu lại gào la bậy bạ khiến quan sai chú ý, y bèn nhắc bổng nó lên, rào bước xuyên qua đám người. Ngoặt qua nhiều ngõ ngách, đến một con hẻm lát đá xanh, Tần Bá Phù đặt Lương Tiêu xuống, móc trong ngực áo ra một miếng ngọc bội hình con hạc, buộc vào thắt lưng. Lương Tiêu

mãi mới được thả lỏng, bèn thút thít vắt mũi quệt mắt khóc rầm rức, trông thấy con hạc bằng ngọc trắng ánh sắc vàng, chạm trổ rất tinh xảo, cổ uốn chân cong, bộ dạng ủ rũ như thể ốm đau, nó thầm chửi: "Quạt quẹo một mình chưa đủ, đến ngọc bội cũng tạo dáng cò bộ dầm mưa, sớm muộn gì cũng mắc bệnh mà chết!".

Tần Bá Phù lúi nó vào sâu trong hẻm, cuối hẻm có một tòa phủ đệ. Đằng trước là cặp sư tử đá quỳ, trên hai cánh cổng son khép kín có một cái đầu thú bằng đồng ngậm vòng gõ cửa. Tần Bá Phù nắm vòng cửa đập sáu nhịp, ba nhanh ba chậm. Rất nhanh chóng, cổng mở. Một bộ mặt già nua chi chít nếp nhăn lộ ra, nhìn Tần Bá Phù từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở con hạc ngọc, lão bật kêu: "Ủi chà!" và cười xòa:

- Tần Tổng quản đây ư?

Tần Bá Phù mắng:

- Lão bợc, mắt mũi kém đến thế à? Sao chỉ nhận ra ngọc không nhận ra người?

Lão già cười cười dẫn hai người vào:

- Ông bận bịu nhì, chả mấy khi thấy mặt. Để hai năm rồi không đến Thiên Cơ biệt phủ ấy!

Tần Bá Phù nói:

- Một năm năm tháng!

Lão già vỗ trán đánh bộp:

- Đấy, sắp xuống lỗ rồi, chẳng nhớ gì nữa. Tần Tổng quản nhớ kỹ thật!

Lương Tiêu nhìn hai người, vọt miệng hỏi:

- Tổng quản ư? Người quản lợn hay quản trâu?

Lão già tắt cười. Tần Bá Phù sầm mặt, và Lương Tiêu một cái:

- Quản cái con khi ghê nhà mày đây!

Lương Tiêu lao bổ tới cắn xé, mới một hiệp đã bị trói quặt hai tay lại đằng sau. Lão người ở chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, hỏi rằng:

- Đứa ăn xin này là...

Lương Tiêu gào lên:

- ... là cha người!

Lão già há hốc miệng, Tần Bá Phù cười nhạt:

- Mặc kệ nó, thằng quý con này giỏi chọc giận người ta lắm!

Lương Tiêu bảo:

- Muốn không giận thì thả ta ra!

Tần Bá Phù đáp:

- Đừng có mơ!

- Mơ ư? - Lương Tiêu cười nhạt. - Hừ, nếu nằm mơ thì ta đi chết người hàng ngàn lần rồi... Nay, tử tế thì đừng động thủ!

Tần Bá Phù vừa cốc đầu nó vừa chửi:

- Thân lừa ưa nặng, không ăn đòn không nên thân!

Hai người tiến dần vào trong, vẫn liên tục chửi bới giằng co lẫn nhau. Lão đầy tớ già cứ há hốc miệng, bụng bảo dạ: "Tần Thiên vương bình sinh nghiêm khắc uy nghi, sao lại thừa hơi cãi vã với thằng ăn xin này, hạ thấp cả thân phận của mình đi".

Tần Bá Phù vào sảnh an tọa, lòng tức giận chưa nguôi. A hoàn bưng trà xanh lên, y nhấp nhấp mấy ngụm, nén cơn nộ hỏa xuống bảo Lương Tiêu:

- Vào đến đây rồi, mà đừng hòng tác quái... ĐỪNG CÓ NGHỊCH CON CHÓ! Nghe tao nói không?

Lương Tiêu ngó lơ không đáp lời, cứ mãi miết ôm Bạch Si Nhi đùa giỡn. Tần Bá Phù đứng phắt dậy, Lương Tiêu vội bỏ con chó ra:

- Nghe rồi nghe rồi, người nói hay hơn đánh rắm!

Tần Bá Phù gật đầu định ngồi xuống, lúc ấy mới nghe hết câu, lại găm lên:

- Thằng đốn mạt, suốt ngày vòng vo để chửi người ta!

Y kéo thốc Lương Tiêu đến gần, chợt nhận ra lão đầy tớ đang đứng trơ mắt ếch ngay đấy, nghĩ bụng giằng co với một thằng ranh con trước mặt người khác có phần không ổn, y lập tức buông Lương Tiêu ra và hỏi:

- Lão bộc! Trong biệt phủ còn ai không?

Lão già háng giọng, chực cất tiếng lại thôi. Tần Bá Phù trông bộ dạng dèn dứ, cau mày giục:

- Sao, có gì cứ nói đi!

Lão già liếc Lương Tiêu, chậm rãi đáp:

- Sáng nay hai vị thiếu chủ cũng đến. Uyên thiếu chủ đang ở trong phủ còn Dung thiếu chủ vừa dẫn Sương cô nương ra ngoài chơi! Ông cũng biết tính Dung thiếu chủ rồi đấy, thiếu chủ mà gặp phải thằng nhãi hồn hào này chắc mọi việc sẽ rối tinh lên cho mà xem.

Tần Bá Phù cười:

- Trùng hợp quá, họ cũng đến đây ư? Ha, thế mà lão không báo sớm!

- Thì ông cứ mãi nói chuyện với thằng ăn... Ờ... chú bé này, tôi làm gì có cơ hội chen ngang.

Tần Bá Phù đứng dậy:

- Hay lắm! Ta phải gặp Thanh Uyên cái đã!

Xong y dẫn Lương Tiêu đi vào, được mấy bước sức nghỉ: "Thanh Uyên cao quý khoáng đạt, nho nhã tuấn tú, còn thằng ôn này lồi thối bẩn thiu, để thế mà tiếp kiến thật chẳng tiện chút nào! Không chỉ khiến cậu ấy chướng mắt mà cũng làm lão tử mất mặt theo". Đoạn bỏ Lương Tiêu ra và gọi:

- Lão bộc, lão chuẩn bị ít nước nóng tắm rửa cho nó! Hừ, chẳng ra cái thể thống gì, trông cứt chó còn sạch sẽ hơn! - Y trừng mắt bảo Lương Tiêu. - Đừng có giở trò, phải ngoan ngoãn nghe lời! Ta chạy đằng này một tí rồi sẽ quay lại.

Lương Tiêu co rúm, vẻ như đã mất hết tinh thần, bị nhieếc cũng không hé răng cãi cọ. Tần Bá Phù mỉm cười nghĩ: "Con khỉ này cũng có lúc biết mệt ư?", rồi y vội vã bỏ đi.

Lão bộc nhìn Lương Tiêu với vẻ không vui. Tuy lão là đầy tớ thật, nhưng chỉ toàn phục vụ những nhân vật phong lưu tiêu sái, thanh khiết cao quý, đời nào phải hầu tắm một đứa khổ rách áo ôm thế này. Chỉ tại Tần Bá Phù ra lệnh, chứ không thì chẳng bao giờ lão thêm động một móng tay vào cái đồ rác rưởi ấy. Lão hừ mũi bảo:

- Đi nào!

Lương Tiêu gật đầu, bám theo sát gót. Lão bộc vừa bước mấy bước, bỗng cảm thấy sau lưng nóng rực, toàn thân mềm nhũn, tim đập thon thót: "Úi giời ơi, thằng giặc con điểm huyết lão phu rồi ư?".

Vốn lão cũng khá võ công, nhưng sống trong cảnh an nhàn đã lâu, ít khi động chân động tay với ai, khó tránh khỏi mất cảnh giác, càng không ngờ là Lương Tiêu biết điểm huyết.

Lương Tiêu vọt ngựa lão bộc ra, chừng như chưa yên tâm, nó đá thêm hai phát vào huyết Chí dương của lão, xong nhìn theo hướng Tần Bá Phù vừa bỏ đi, nó hần học hừ mũi, ôm con chó ra khỏi sảnh đường, nhưng để tránh lộ tung tích, nó không đi về phía cổng lớn. Khi mới vào phủ nó đã quan sát để tìm đường trốn, nên bây giờ chạy một mạch đến

gần tường, nơi có một giàn trường xuân xanh mướt. Lương Tiêu theo giàn leo qua bức tường cao hơn hai trượng, nhảy xuống mặt ngoài ngõ, xong vắt chân lên cổ chạy thật nhanh.

Chẳng biết nó chạy bao xa, chỉ biết ra khỏi thành Hàng Châu, con đường trước mặt dần dần rộng mở. Trời nước xanh trong, dương liễu thướt tha phơ phất. Trên mặt hồ san sát thuyền màu, tiếng cầm ca rộn rã không dứt. Lương Tiêu không hề hay biết đây chính là Tây Hồ nức tiếng nhân gian, chỉ biết nhìn ngắm thì thấy lòng dạt dào khoan khoái.

Thong thả bách bộ một lúc đâm buồn tẻ, Lương Tiêu quen lối đồng dã, chẳng nề bờ kè rặng liễu đông người qua lại, cứ thế đứng xả vòi xuống hồ, giữa đàn sáo tung bùng và yến oanh nô nức. Cảnh tượng ấy đập vào mắt tất cả du khách xung quanh, ai nấy đều lắc đầu bất bình. Lương Tiêu đang khoan khoái xả thì nghe thấy sau lưng có người mắng, giọng lạnh lạnh:

- Đồ súc sinh ở đâu! Hạ lưu quá thể!

Lương Tiêu cúi sườn ngoái nhìn, trông thấy một thiếu nữ vận áo trắng phau, dắt theo một cô bé con nứa cũng áo trắng đang quay mình bỏ đi, đằng sau họ là sáu đại hán vai u thịt bắp, cổ nổi gân chằng chịt, rõ ràng đều là dân luyện võ.

Lương Tiêu giận sôi, kéo quần lên rón rén bám theo. Chợt đằng xa có tiếng thanh la rổn rảng, du khách túm tụm tụ tập, thiếu nữ áo trắng cũng đi lại đó xem. Lương Tiêu rúc vào đám đông. Người ngòm nó bắn thiu, chẳng ai muốn tranh đường, chỉ cau mày nhao nhao chửi mắng. Lương Tiêu chen lên hàng đầu một cách dễ dàng, vươn cổ ra nhìn. Giữa vòng người có một hán tử gầy gò thấp bé, tay trái cầm roi da, tay phải dắt con khi. Con khi nhỏ lạ lùng, dễ mà đặt vừa trong lòng bàn tay, lông vàng kim phủ kín thân mình, mũi hếch húng trời, đôi mắt đỏ rực đào đào xung quanh.

Lương Tiêu giương mắt xem, bỗng phát hiện ra thiếu nữ vừa rồi đang đứng phía đối diện. Cô ta tuổi cỡ mười bảy mười tám, da trắng mịn, mặt đẹp tuyệt, lông mày cong cong, vẻ người sáng sủa thông minh. Cô bé con đi cùng tuổi còn rất nhỏ, bộ điệu nhút nhát rụt rè, mặt mày xanh xao. Sáu gã vạm vỡ nọ đứng thành vòng bán nguyệt sau lưng, ngăn cách họ với đám đông. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Vừa rồi đứa nào chửi mình ấy nhỉ?". Nó thắc mắc, hết nhìn thiếu nữ lại nhìn cô bé con.

Gã diễn trò gỗ thanh la phèng phèng:

- Tại hạ Trương Tam, người Xuyên Trung! Nay mượn con súc sinh lông vàng này để kiếm ít tiền chi dụng! Xin hãy xem: chỉ nhờ khéo miệng, khi mặc áo quan!

Con khi kêu khếch khếch, mở hộp lấy ra một tấm áo trào đỏ, vục một cái choàng lên mình, mọi người thấy nó tinh nhanh thế thì nhao nhao khen ngợi.

Trương Tam lại rao:

- Nhờ biết làm thơ, khi đội mũ quan!

Con khi lắc lư đầu một lúc, lấy điệu bộ văn nhân ngâm ngợi, sau đó nhấc trong hộp ra một chiếc mũ cánh chuồn bằng giấy bồi, chụp lên đầu mình. Mọi người lại rào rào hoan hô. Trương Tam tiếp tục:

- Nhờ tài dập đầu, khi ngồi kiệu lớn!

Gã vừa dứt lời, con khi liến quỳ mọp xuống, khấu đầu lia lịa, sau đó lôi ra một cái kiệu giấy không có đáy, trùm vào quanh hông đi nghênh ngang.

Không khí bỗng lặng như tờ. Thiếu nữ áo trắng bật reo, giọng lanh lảnh:

- Hay lắm!

Lương Tiêu nghe quen tai, nhủ bụng: "A chính ả này chửi mình!". Nó định chạy sang gây sự, nhưng con khi diễn trò hay quá, nó không sao rời mắt được.

Trương Tam gõ thanh la:

- Sói phương bắc tràn xuống, khi lĩnh ấn tướng quân!

Con khi giơ một ngọn thương lên múa may loạn xạ. Trương Tam hô:

- Bắt lực lại vô mưu, thua chạy ba ngàn dặm!

Con khi lập tức quăng thương đi, chạy nháo nhào, giả bộ như bỏ trốn. Trương Tam lại tiếp:

- Gặp giặc lệ như mưa, tình nguyện làm nô bộc!

Con khi dụi mắt ra dáng khóc lóc, xong dập đầu lia lịa. Trong đám đông, rất nhiều người ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu.

- Lửa khói hun triều dã, trở tay nắm thực quyền! Trên ép vua nhu nhược, dưới hiếp đáp tôi trung.

Trương Tam ngâm ngợi, con khi cũng uốn ngực thót bụng làm ra vẻ

kiêu ngạo oai phong. Quần chúng biến sắc, những người tinh tế hiểu chuyện thì lặng lẽ rút lui khỏi đám đông rồi lỉnh đi mất.

- Bổng đâu sứ Hồ đến, cung kính như gặp cha. Sớm chiều cười đón ý, vẫy đuôi đi vòng quanh!

Con khi nghiêng ngheo qua lại theo nhịp thơ, ngựa khay bước lòng vòng thu tiền. Thi thoảng có người vút xuống một đồng xu, thiếu nữ áo trắng thì tung hắt một đỉnh bạc to. Lương Tiêu nhìn con vật lanh lẹn dễ thương thì thích lắm, định bụng chọc ghẹo, đợi con khi đến trước mặt thì vung tay hắt rơi cái mũ quan trên đầu nó, con khi vội vàng chạy theo nhặt. Lúc ấy Trương Tam đang đọc đến câu:

- Không hiểu gì liêm sĩ, chẳng giữ đạo vua tôi! Thân mang danh tế tướng, thực khi đội mũ thôi!

Gã đảo mắt trông, liếc thấy con khi không còn mũ nữa, chẳng ăn nhập gì với "thực khi đội mũ thôi", khiến kích từ giám hần âm vận, gã nổi giận kéo nó lại lấy roi nện tới tấp. Con khi bị đòn đau kêu oe oe, đòi mất cứ xoáy lầy Lương Tiêu. Lương Tiêu gặp ánh mắt nó đâm lúng túng, đang định đến gần can thiệp thì cô bé con nhà nọ đã gỡ tay thiếu nữ chạy vù vào giữa vòng, ôm chèoang lấy con khi, đưa lưng ra che đòn.

Trương Tam không kịp thu tay, roi sắp quất xuống đỉnh đầu cô bé thì dừng lại. Thiếu nữ áo trắng đã nắm chặt cái roi, thở dài:

- Hiểu Sương, con lại làm trò ngậy ngốc rồi!

Cô bé thả con khi, ngoắt nhìn Lương Tiêu thốt:

- Đồ xấu xa!

Lương Tiêu ngẩn người. Cô bé xia tay vào mặt nó, lắp bắp nói:

- Ta trông thấy hết, chính... chính người bắt nạt con khi! Người... người hắt rơi cái mũ!

Cô bé mất bình tĩnh, khuôn mặt nhỏ tái tái chuyển màu đỏ ửng. Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng nhìn Lương Tiêu, kéo cô về bảo:

- Đừng chuyện trò với hạng súc sinh này!

Lương Tiêu lặng ngắt, thỉnh thoảng hai bãi nước bọt ra tay, quay phắt đi cào loạn xạ xuống đất. Thiếu nữ áo trắng thầm kinh ngạc: "Thằng súc sinh làm cái trò gì vậy, hay nó vốn bị điên?". Cô ta chưa nghĩ xong, Lương Tiêu đã quay lại, chạy ào đến gần họ. Mọi người không biết nó có vô nên đều không kịp phản ứng, chỉ nghe "bốp bốp" hai cái, mặt cô bé con tức thì in hình hai dấu tay đen nhem. Thiếu nữ cả kinh

phất tay áo ra, kinh lực ùn ùn tràn sang, Lương Tiêu nghe tức ngực, vội vã tung mình lộn một cái, lún luôn vào đám đông!

Thiếu nữ áo trắng chực đuổi theo, chợt có bốn năm tên công sai rẽ hàng người xông tới, điểm mặt Trương Tam quát:

- Tên diễn trò giỏi thực, dám làm càn ngay dưới chân Thiên tử, chán sống rồi ư?

Đoạn chúng quăng xích sắt ra trời gô Trương Tam lại. Trương Tam vẫn bình thản như không, hai tay chống nạnh, cười lớn:

- Ta làm càn ư? Kẻ làm càn thực sự là cái thằng Giả Tự Đạo chuyên hiếp trên lừa dưới, bán nước cầu vinh ấy! Đồ khỉ đội mũ, khi đội mũ...

Tên trưởng nhóm tóm lấy gã, vả cho bảy tám cái liễn. Trương Tam mồm miệng nhoe nhoét máu vẫn không chịu im, gã khóc rống lên:

- Ôi Đại Tổng ôi, ba trăm năm diễn chương văn vật sắp bị chôn vùi trong tay hạng văn nhân gối mềm lưng dẻo...

Bọn công sai vừa lòi vừa kéo, tay nắm chân đá, đánh Trương Tam học máu mũi máu mồm.

Thiếu nữ trợn tròn mắt, định tiến tới can thiệp. Vừa lúc lại có mười mấy tên công sai khác ùn ùn chen vào, sáu hán tử tùy tùng vội vàng ngăn cô, luôn miệng khuyên lơn:

- Thiếu chủ, không được, không được...

Trương Tam thì gào thét liên hồi kỳ trận:

- Thái Tổ Hoàng đế ôi! Dương Lệnh công ôi! Nhạc gia gia ôi! Hoài An Vương ôi! Các ngài mở to mắt ra mà xem... xem cho kỹ ... Đại quân Nguyên triều đang áp sát biên giới, Tổng triều ở đây thì ca vũ thăng bình, các ngài nhìn Tây Hồ đi, trong hồ thường có nước... ha ha... nhưng hồ này nước đâu? Chỉ toàn mồ hôi xương máu của dân thôi...

Bọn công sai cuống cả lên, xiết chặt xích vào cổ Trương Tam, buộc gã im miệng, Trương Tam quần quai vùng vẫy.

Thiếu nữ áo trắng dậm chân thét lớn:

- Tránh ra!

Sáu hán tử nọ cố sống cố chết ngăn cản, thiếu nữ vùng tay bạt tai búa xua, bọn họ vẫn không chịu để cô ta xông ra. Trương Tam bị đám công sai lôi xềnh xệch đi sáu bảy trượng, bỗng há miệng trợn mắt, người ngay đơ ra. Tên trưởng toán ghé tay vào mũi gã thì thấy đã tắt thở rồi, hấn cau mày, lắc đầu cười:

- Chắc là một thằng điên! - Rồi ngoảnh sang hỏi đồng bọn. - Con khi của thằng này đâu? Đem ra làm thịt luôn thể, đỡ bị đũa dớ hơi nào thu nhặt về mà giờ trò bày bạ!

Đám công sai đồng thanh khen phải.

Thấy Trương Tam bị siết cổ chết, thiếu nữ tức giận vô cùng, lại nghe bọn chúng đòi giết con khi, cô ta vội ngó quanh tìm thì không thấy con vật ấy đâu nữa.

Một kẻ la lên:

- Hình như thằng ăn mày nợ thừa lúc lộn xộn ẩm đi mất rồi!

Thiếu nữ chưng hửng, cô bé con thì sợ sệt thưa:

- Cô cô, con trông thấy đồ xấu xa đó ôm con khi chạy đi!

Khuôn mặt cô bé còn nguyên hai dấu tay đen nhem, thiếu nữ nhìn thấy lại tức đầy một ruột, cao giọng hỏi:

- Thằng súc sinh ấy đi hướng nào? Ta phải lột thịt lột da nó mới hả! - đoạn hùng hổ dắt đám thù hạ chạy khắp nơi để truy tìm.

Nguyên là Lương Tiêu chạy được một quãng mà không thấy ai đuổi theo, lại loáng thoáng nghe tiếng Trương Tam và sai nha cãi cọ chửi bới, bụng rất lấy làm tò mò, không nhìn được bèn lộn trở về, vừa lúc Trương Tam đang bị công sai nện cho máu me đầy mặt, mọi người đều chăm chú theo dõi. Con khi con thì nép mình ở một bên, không may may nhúc nhích, chỉ có cặp mắt rực lửa đảo chớp lia lịa. Lương Tiêu mừng húm, im lìm lần đến, nhân lúc mọi người còn phân tâm, nó ôm choàng lấy con khi, nhét vào ngực áo, chợt nhận ra đằng xa cô bé con áo trắng đang trừng mắt nhìn mình, há miệng chực la, nó vội vàng dứ dứ nắm tay về phía đó, cô bé giật thót, không dám lên tiếng nữa.

Lương Tiêu dọa con bé xong xuôi liền chạy vù đi thật xa, đến dưới một cây liễu thì dừng chân, móc con khi ra xoa đầu vuốt ve, ai ngờ con khi khó chịu, cắn luôn một phát vào tay nó. Lương Tiêu bị đau, lỏng tay, con khi bèn nhảy vút ra, tung mình bật lên cây liễu bên cạnh. Lương Tiêu vội vàng giơ chân giẫm luôn vào sợi dây còn vòng trên cổ nó, con khi chạy tít chạy tít, nhưng vẫn loay hoay tại chỗ. Lương Tiêu sờ vào chỗ đau ở mu bàn tay, tức ói máu, nhặt luôn sợi thừng lên buộc vào chân con chó, hạ lệnh:

- Bạch Si Nhi, cắn nó mau!

Bạch Si Nhi nghe lệnh phóng đến nghe rằng tấp con khi. Con khi thấy chết phải chạy, tuy rằng rất lạnh lợi, nhưng khổ cái là chạy chưa bao xa đã bị sợi dây ở chân con chó ghì cứng. Hai con vật một chạy một đuổi, sợi thừng bị kéo thẳng căng. Lương Tiêu đứng xem, cười lẫn cười lộn. Thành linh con khi quay phắt lại, chạy vòng vòng quanh Bạch Si Nhi. Nó chạy được ba vòng thì con chó bị quán riu bốn chân, ngã đánh uỳnh ra đất, ngóng Lương Tiêu sủa oăng oăng. Lương Tiêu trở mặt, bụng bảo dạ: "Con khôn kiếp này gian xảo thật!".

Khi vàng tuy đã trôi được con chó, nhưng chính mình cũng bị dính chặt vào đầu dây, không cựa quậy gì được. Người qua đường trông thấy hai con vật bị buộc dây nằm quay đơ ra đó thì đều cười ha hả. Bỗng một giọng oanh vàng cất lên:

- Thăng súc sinh!

Giọng rất trong, vừa nói vừa cười nghe thánh thót như chuông. Lương Tiêu giật nảy, không kịp bé cả chó với khi, vút tắt đầy co giò chạy, nhưng vừa mới nhấc chân đã thấy hai đại hán sấn đến trước mặt, tay đang rộng định chụp lấy mình. Lương Tiêu hụp đầu xuống, sử chiêu *Dã cầu phúc thực* trườn đi sát đất, luồn qua dưới nách một người. Hai hán tử hợp kích, chắc mẩm bắt Lương Tiêu dễ như trở bàn tay, dè dàu thằng nhóc sử dụng chiêu số vô lại như vậy. Họ còn đang ngỡ ngàng, chợt nghe "bùm" một tiếng, Lương Tiêu đã nhảy tót xuống hồ. Thiếu nữ áo trắng nhăm nhăm đuổi theo, thấy vậy đành dừng bước.

Lương Tiêu bơi oàm oạp như cá chép. Ra xa chừng năm sáu trượng, không ai đuổi theo, nó mới trở mình trôi lên, quay mặt về phía bờ ngoác miệng cười:

- Mụ nanh nọc kia! Có giỏi xuống đây xem gia gia xử lý người ra sao!

Thiếu nữ dòng dõi tôn quý, nào đã bị ai nói nặng nói nhẹ bao giờ, nghe vậy choáng người thét:

- Người... người mắng... mắng ta là gì?

Lương Tiêu ý vào việc thiếu nữ không biết bơi, cứ hoa chân múa tay loạn xạ, đắc ý rửa:

- Mụ nanh nọc, mụ nanh nọc...

Thiếu nữ đỏ bừng mặt, gương quá hóa giận:

- Thăng súc sinh, người... tức quá đi mất!

Cô nói áo tháo đai, chuẩn bị nhảy xuống. Đám tùy tùng phát hoảng, cố sức ngăn cản:

- Không được, thiếu chủ không biết bơi, đừng mắc lừa thằng lỏi đó.

Cô gái nghĩ cũng phải, bèn ra lệnh:

- Vậy được, các người xuống bắt nó!

Sáu người nghệt mặt, nhưng lệnh chủ khó cưỡng, đành cởi áo thoát hải nhảy xuống nước. Họ là hảo thủ võ công, nhưng bơi lội chỉ vào dạng tầm tầm. Lương Tiêu lớn lên ở Bạch Thủy Loan, đắm sâu suối cạn trong vịnh thân thiết với nó như phòng ngủ vậy, lúc này thấy đám người lớn vụng về loay hoay, nó không lùi ra mà lại tiến vào gần bờ đón. Bảy người xoay trở vùng vẫy trong hồ, khiến làn nước xanh biếc sủi lên như sôi.

Giờn họ một lúc, Lương Tiêu thành linh trườn ra. Sáu người tái mặt giữ lưng quần, nhao nhao hụp xuống. Thiếu nữ áo trắng giật mình hỏi:

- Sao thế? Có bị thương không?

Một đại hán cố sức ngoi đầu lên đáp:

- Không... khực...

Thiếu nữ hỏi:

- Các người làm sao vậy?

Đại hán đỏ sặc hai ngum nước:

- Thuộc hạ... khực khực... thất lễ... khực khực...

Thiếu nữ giậm chân:

- Thất lễ gì? Mau tóm thằng súc sinh ấy đi!

Đột nhiên sáu đại hán ai nấy lòng tay, quần đột nhiên tụt xuống đầu gối, thiếu nữ hoảng hồn vội vàng bịt mắt, còn một tay bịt mắt cô bé con.

Sáu người bối rối vô cùng, trần truồng lóp ngóp bò lên bờ, vội vàng vịn lại lưng quần, không dám thả ra nữa. Nguyên là Lương Tiêu thi triển *Như ý ảo ma thủ*, tút hết dài lưng của họ. Thằng bé cười khàn khạch dưới hồ, thiếu nữ càng giận, giậm chân một lúc rồi cướp lấy một chiếc thuyền nhỏ, sáu người tùy tùng còn dờ tay vịn lưng quần, không sao ngăn cản kịp, đành chỉ giương mắt nhìn cô gái chèo ra giữa dòng.

Thiếu nữ chưa chèo thuyền bao giờ, mấy nhát đầu rất vụng về, khiến con thuyền cứ trông chừng xoay trở, nhưng sau mấy lần quạt nước, hình như đã tìm ra được yếu lĩnh, sử đôi mái chèo gạt nước rất nhịp nhàng. Lúc ngẩng lên thì không thấy bóng dáng "thằng súc sinh" đâu, cô ta đang ngơ ngác, chợt cảm thấy con thuyền rung lắc, vội xuống tấn theo

thế Đông Tề trấn nhặc, chiếc thuyền lún mạnh xuống nửa thước, dề lên đầu Lương Tiêu, đập cộp vào sọ dừa thẳng bé khiến nó hoa cả mắt. Lương Tiêu không nản lòng, liền sử kinh đẩy lên mấy lần nữa, nhưng người nhỏ sức yếu, trong khi cô gái bộ pháp linh hoạt, trước sau vẫn dề nghiêng xuống con thuyền nhỏ. Hai người đấu được sáu bảy lần, Lương Tiêu nhô đầu lên thở, nhưng bị thiếu nữ áo trắng quét chèo qua góc trán đau rát, nó nổi giận hụp xuống, tuốt bảo kiếm ra đâm một nhát thủng đáy thuyền.

Cô gái thấy nước chảy vào thuyền thì hoảng kinh thất sắc, vừa may gần đó có một cổ du thuyền lộng lẫy, trên thuyền rộn rã tưng bừng, không khí rất náo nhiệt. Thiếu nữ chẳng kịp nghĩ ngợi gì, phóng luôn sang. Lương Tiêu bám theo, đục tiếp cổ du thuyền, nước tràn vào đáy khoang, con thuyền tròn trành, hành khách náo loạn.

Tây Hồ giờ này lắm thuyền du, thiếu nữ áo trắng tung mình nhảy sang thuyền khác, Lương Tiêu theo sát không rời. Thiếu nữ nhảy cao bật thấp, thoát đây thoát kia, mỗi lần cô đáp xuống, Lương Tiêu lại xoi thúng một con thuyền, nhưng cả hai chẳng hề hé răng, như thể có thỏa thuận ngầm vậy. Chưa bằng thời gian tàn một cây hương, tiếng ca vũ khắp mặt hồ đã biến thành tiếng réo cha gọi mẹ, mấy chục con thuyền ngà nghiêng chao đảo, chèo bơi tứ tán.

Thiếu nữ bị Lương Tiêu đuổi chạy lung tung, lúc đầu tức lắm, nhưng thấy những tên quan to tác oai tác phúc, nhàn nhã hưởng lạc đều bị ướt như chuột lột, lại cảm thấy khoái chí vô cùng, vì vậy nhắm nhắm nhảy đến những chiếc thuyền sang trọng nhất. Con thuyền dưới chân vừa chìm, thiếu nữ ngoảnh nhìn quanh quất, trông thấy gần đó có một con thuyền trướng vàng hoa lệ khác hẳn bình thường, đoán chừng là của đại thần trong triều, cô bèn nhún chân đáp xuống. Người còn ở trên không, đã thấy một cây sào tre đâm thẳng vào mặt, kinh lực hùng hậu. Cô gái giật thót, vội múa chướng chặt xuống cây sào, tay chạm sào mà hết như bị sét đánh, vai trái tê rần, cô liền mượn lực đàn hồi từ thân sào, lộn người đáp lên nóc thuyền.

Đằng mũi thuyền vang tiếng cười:

- Khinh công khá lắm!

Thiếu nữ chú mắt nhìn kỹ, đằng ấy có một nhà sư to béo mặc tăng bào hở ngực hở vai, tay cầm sào, mép tua tua râu như lông một con dím xù. Người vừa vỗ tay khen ngợi là một quý công tử ăn vận sang trọng

đang phe phẩy chiếc quạt, dáng điệu ung dung kiêu căng. Hai bên trái phải gã có hai người, người bên trái là một đạo sĩ khoác áo bào đỏ rực, râu đen bay bay; người bên phải thuộc tộc Hồ, tóc vàng mắt xanh, mình mặc y phục hoa hòe hoa sồi, vừa cao vừa gầy y như cây tre miếu.

Thiếu nữ hơi ngạc nhiên, bốn người trang phục đều khác thường, ngoài công tử quyền quý, ba người kia cùng mạnh mẽ, dồi dào thần khí, hiển nhiên là có võ công. Quý công tử cứ nhìn xoáy vào cô, ánh mắt khiến người ta nhột nhạt, cô bèn bắt chéo hai tay, đôi mày liễu dựng ngược, quát hỏi:

- Vô lễ, nhìn cái gì mà nhìn, ngươi còn biết ngượng không vậy?

Công tử phì cười:

- Cô nương dung mạo tựa thiên tiên, tại hạ cảm lòng không đậu nên mới ngăm!

Thiếu nữ vốn cao ngạo, không để mắt tới những người đàn ông tầm thường, nay nghe gã công tử nói giọng cợt nhả như vậy thì rất lấy làm bực mình, chợt thấy dưới nước loáng động bóng người, đoán chừng Lương Tiêu đã đến, cô tự nhủ: "Thằng tiểu yêu xuất hiện vừa lúc, để hấn đục chìm cái thuyền này đêm bọn nó chết hết đi!". Chợt người Hồ cười khẩy, nói bằng tiếng Hán rất sôi:

-Ồ thằng lỏi rắc rối!

Công tử vẫn nhìn thiếu nữ chằm chằm, cười hì hì bảo:

- Cô nương đừng sợ! Cô cứ nghỉ ở đây, thằng nhỏ đừng hòng đục thủng được thuyền này! - Nói rồi gã gập soạt cái quạt.

Đạo nhân áo đỏ liền cười tiếp lời:

- Nào, mời các vị thưởng thức công phu xiên cá của bản đạo.

Người Hồ nhách miệng:

- Trong hồ này làm quái gì có cá?

Đạo nhân áo đỏ trả Lương Tiêu:

- Chả cá thì gì kia?

Đoạn hấn phóng cây sào xuống thằng bé, đà phóng vừa chuẩn vừa độc, xem chừng Lương Tiêu khó tránh được. Trong lúc khẩn cấp, thiếu nữ vội rút chiếc trâm ngọc cài đầu, phi vào cây sào. "Rẹt" một tiếng, cây trâm tuy nhỏ nhưng đã đẩy cây sào chệch mục tiêu đến cả thước, khiến nó xệt qua dưới nách Lương Tiêu, mang theo một ít máu.

Tự dưng thấy nách nóng ran lên như thể thủng một lỗ to lắm, Lương

Tiêu vội vàng đổi hướng, bơi vào bờ. Đạo nhân áo đỏ phát bực, nhưng tự phụ thân phận, ra chiêu không trúng thì không xuất thủ nữa, chỉ hậm hực trừng mắt nhìn thiếu nữ, hừ mũi bảo:

- Nội lực khá lắm, bản đạo còn muốn được lĩnh giáo.

Thiếu nữ vốn đã sinh ác cảm, cũng chẳng màng chú ý đến lời hắt, chỉ phất tay áo, lướt sang một cỗ du thuyền gần đấy. Công tử cười ha ha:

- Mỹ nhân đã đến thì hẵng nán lại chốc lát! - Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho tùy tùng.

Nhà sư Tạng hiểu ý, vươn tay chộp theo vai cô gái. Cô phất áo xuống cổ tay hắn, nhà sư tự phụ thần công, đẩy khí chạy suốt cánh tay. Đôi bên giao kích, hai người cùng chấn động. Thiếu nữ lướt ra sau mấy thước, nhà sư Tạng cảm thấy nhu kinh theo cánh tay mình chạy ngược vào người, bán thân tê nhून, nhất thời không sao đề kháng được. Thiếu nữ cười nói:

- Có đi có lại mới toại lòng nhau, để ta trả ngươi một chiêu!

Cô lao đi như ngọn sóng, bay qua mấy cỗ du thuyền, phóng thẳng vào bờ. Nhà sư đang trong tư thế tiếp chiêu, thành ra bị lỡm, hấn chực đuổi theo, chợt công tử lạnh lùng bảo:

- A Than, ở đây tai vách mạch rừng, khoan hành động!

Nhà sư hiểu chủ nhân trách mình làm việc kém cỏi, rất lấy làm buồn rầu, chỉ vâng khế rồi lui sang một bên.

Lương Tiêu lên bờ lập tức vén áo xem nách, trên da có một vết máu, may chỉ bị thương vào phần mềm, không có ảnh hưởng gì lớn. Thành linh thấy hai tên thị tòng vòng qua hàng kè trông liễu chạy tới, Lương Tiêu vội vàng lui biến vào đám đông. Đang mãi chạy, bỗng húc vào một người, người này mình đồng da sắt, Lương Tiêu húc một cái mà ê ẩm cả đầu, mắt hoa mày vầng, bèn ngược lên xem, không ngớt than khổ, chẳng hiểu thế là thế nào nữa.

Người nọ không để Lương Tiêu kịp chạy, tóm ngay lấy cổ nó, hai mắt trợn lên còn to hơn cả mắt trâu, tức giận quát:

- Này thằng tôi, mày trốn có nghề lắm!

Lương Tiêu bực bội cố sức giãy giụa. Hai người hầu đuổi tới nơi, tay xốc quần, gọi to:

- Tàn Tổng quản đến đúng lúc quá, nếu không thằng súc sinh này đã thoát mất rồi!

Tần Bá Phù nhìn hai tên bộ dạng kỳ cục, cau mày hỏi:

- Các người làm cái trò gì vậy?

Hai người nhăn nhó nhìn nhau, một người hần học đáp:

- Đều tại thằng khốn kiếp này cả!

Lừa giận bốc lên, gã tát Lương Tiêu một cái nổ đom đóm. Thành linh một cánh tay thò ra nắm lấy cổ tay gã. Đại hán sững người, cúi đầu chào:

- Uyên thiếu chủ!

Lương Tiêu liếc mắt trông, chẳng biết tự lúc nào bên cạnh Tần Bá Phù đã xuất hiện một người đàn ông, tuổi hơn ba mươi, mặt đẹp như ngọc, vẻ người tuấn tú, đôi mắt tựa hai đầm nước trong xanh trông thấu tận đáy. Y nhìn Lương Tiêu chăm chú khiến thằng bé bối rối, nó thầm nghĩ: "Ánh mắt ông này giống cha quá". Tim bỗng trào lên chua xót, cảm lòng không đậu, nó tự nhủ: "Cha cũng không đẹp bằng...". Người đàn ông thấy nó ngẩn ngơ nhìn lại mình thì mỉm cười:

- Ra là cậu đấy! Nghịch quá thật!

Xong y ngoảnh ra những chiếc thuyền chìm ngoài hồ, cau mày bảo:

- Chuyện lời thôi thế này, nhất định quan sai sẽ đến, bây giờ mà không đi ngay thì rầy rà to!

Tần Bá Phù gật đầu, ngoái trông cô du thuyền đằng xa, chợt nhận ra nhà sư đó chính là người mình đã từng chạm trán ở ngoại vi Lâm An. Chiếc thuyền thông dong lướt xa dần, ánh chùng không đuổi kịp nữa, y cúi kính hờ mũi, xốc Lương Tiêu lên bỏ đi.

Được một đoạn, chợt nghe có người gọi: "Tần bá bá!". Tần Bá Phù quay lại, một người bé nhỏ chạy đến, lao bổ vào lòng y cười giòn tan. Nhận ra cô bé con mặc áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng của Tần Bá Phù tươi lên, y âu yếm xoa đầu cô, cúi xuống thấp hơn, trông thấy cô đang ôm một con chó và một con khỉ, y cau mày hỏi:

- Sương nhi, sao bé mấy con vật này, không sợ bẩn à?

Cô bé cười:

- Không ạ!

Bạch Si Nhi gặp được chủ thì mừng quýnh lên, sửa au au tìm cách nhào sang Lương Tiêu. Cô bé giơ nó sang cho thằng bé, đỏ mặt nói:

- Trả cho người!

Lương Tiêu đón lấy, vắn gáy con chó để xả giận. Cô bé kêu lên: "Ồi ối!", và cuống quýt bảo:

- Đừng vặn nó!

Lương Tiêu vẫn chưa hạ, cười khẩy đáp:

- Nó là bố ngươi đấy à? Ta hành hạ nó liên quan gì đến ngươi không?

Người đàn ông trung niên nghe thấy, rất lấy làm kinh ngạc. Tần Bá Phù thì khỏi phải nói, y nhắc bóng Lương Tiêu lên, phát đen đét vào mông nó. Lương Tiêu ngoác mồm chửi bới thậm tệ, chợt trông thấy con khỉ vàng óng trong lòng cô bé, nó hằm hằm bảo:

- Con khỉ đó cũng là của ta, trả cho ta mau!

Thấy nó nghiêng răng nghiêng lợi, cô bé con bắt giặc thụt lui, chừng như sợ nó cướp mất, cô ôm con khỉ thật chặt.

Tần Bá Phù nổi giận bạt tai Lương Tiêu:

- Thằng trời đánh thánh vật! Còn hung hăng nữa thôi!

Y giật con chó ra đưa cho cô bé con. Cô bé nhẹ nhàng ôm lấy, vuốt ve cái cổ nhem nhức của Bạch Si Nhi. Con chó lim dim đôi mắt vẻ khoan khoái. Lương Tiêu ngứa mắt, ức quá ứa lệ lâu nhàu:

- Chó với má, không có tí nghĩa tình nào...

Trong lúc ấy, Tần Bá Phù lôi tuốt nó về Thiên Cơ biệt phủ.

Lão bộc đã được giải huyết, siết nắm tay gườm gườm nhìn Lương Tiêu. Thằng bé biết không tránh được đòn roi, dút khoát lau khô nước mắt, ngẩng đầu uốn ngực bước, trong lòng quả quyết: "Đánh chết ta cũng không cúi đầu". Dáng điệu ương ngạnh ấy khiến lão bộc càng thêm tức giận, lão nuốt nước bọt đánh ực, hậm hực nói:

- Uyên thiếu chủ! Thằng này không được dạy dỗ cẩn thận, xin thiếu chủ hạ lệnh để thuộc hạ nện cho nó một trận!

Người đàn ông trung niên xua tay cười:

- Thôi nào, lão tuổi tác thế rồi, hà tất chấp nhặt lũ trẻ con!

Y vừa dút lời, lập tức có người cất giọng lạnh lạnh:

- Phải đánh! Đánh cho chết đi mới được!

Thiếu nữ áo trắng xông vào, theo sau là bọn tùy tùng. Cô túm lấy Lương Tiêu, rồi ngay lập tức rảy nó ra, nhìn đầu mỡ dính trên tay mình, cau mày nói:

- Thằng ôn con, bắn khiếp!

Lương Tiêu cười nhạt, thiếu nữ nhắc thấy bộ dạng lì lợm đó càng thêm căm giận:

- Đồ súc sinh, muốn ăn đòn ư?

Lương Tiêu không chịu kém cạnh, gân cổ cãi:

- Mụ nanh nọc, chính ngươi muốn ăn đòn ấy!

Thiếu nữ biến hẳn sắc mặt, vung tay lên, nhưng được nửa chừng lại hạ xuống, trừng mắt nhìn thẳng bé:

- Nếu không phải vì đang ở trước mặt huynh trưởng... hừ... sau này ngươi không được phép gọi ta là mụ... gì gì đó nữa, nếu không ta tát cho vỡ mồm!

Lương Tiêu trả đũa:

- Ngươi chửi ta trước mà!

Thiếu nữ nghiêm mặt toan mắng tiếp, cô bé con đã chen vào:

- Đúng, cô mắng người ta trước!

Thiếu nữ lườm cô bé:

- Giỏi nhỉ, Hiếu Sương ăn cây táo rào cây sung, lại đi giúp người ngoài cơ đấy! - Rồi cô đỏ mặt, hừ khê. - Ai bảo nó ấy... ấy... xuống hồ. - Xong nhớ lại những hành động tinh quái của Lương Tiêu, cô không nhịn được cười gập cả bụng.

Lương Tiêu nhìn cô gái thoát giận thoát vui, rất lấy làm thắc mắc, lẩm bẩm: "Có gì đáng cười đâu, ngươi chửi người ta trước mà!".

Thiếu nữ nguôi giận, cười bảo:

- Thôi được, coi như ta sai! Ta đền cho ngươi vậy, nhưng từ rày không được gọi ta là mụ... gì đó nữa, ta có tên tuổi dòng hoàng, tên ta là Hoa Mộ Dung. Ngươi tên gì, bảo cho ta biết, ta không gọi ngươi là súc sinh nữa!

Hoa Mộ Dung ác khẩu nhưng không ác tâm, hỉ nộ đều qua nhanh. Lương Tiêu thấy đối phương xuống thang, nghĩ bụng: "Vừa rồi đạo sĩ phóng sào trượt ta, cũng là nhờ cô ả trợ giúp. Hừ, tạm thời không chành chọc với họ nữa!". Vì vậy nó thành thực đáp:

- Ta tên Lương Tiêu!

Hoa Mộ Dung lặp lại:

- Lương Tiêu! Tên ngộ nhỉ!

Lương Tiêu đâm quạu:

- Không thích thì thôi! Ai khiến ngươi gọi!

Mọi người tùm tùm cười. Tần Bá Phù nhắc thấy cô bé con chừng như muốn nói, nhưng dút dất không dám mở lời, bèn hỏi:

- Sương nhi à, con định nói gì ư?

Cô bé đỏ lựng mặt, lí nhí:

- Con... con có thể nói cho Lương Tiêu biết tên con không?

Lương Tiêu trở mắt nhìn cô bé, chẳng hiểu ra làm sao: "Người nói tên làm gì, lão tử đâu có thích nghe!".

Tần Bá Phù cười đáp:

- Tất nhiên là được.

Cô bé con lấy hết dũng khí, quay về phía Lương Tiêu:

- Muội tên Hoa Hiểu Sương, huynh... huynh gọi muội là Hiểu Sương là được rồi.

Người đàn ông xoa đầu cô bé, cười bảo Lương Tiêu:

- Tại hạ là Hoa Thanh Uyên...

Lương Tiêu hừ mũi, vênh mặt lên, Tần Bá Phù và cho cái nữa. Thằng bé quay ngoắt sang cắn xé cầu véo, nhưng bị kiềm lại ngay, Tần Bá Phù sầm mặt bảo:

- Đồ quỷ, đúng là không biết hay dở tốt xấu gì hết.

Chứng kiến tình trạng giữa hai người, ai nấy đều nhăn mặt.

Lương Tiêu hầm hè:

- Đúng, ta không biết hay dở tốt xấu, nhưng ta đường đường là một con người, các người dựa vào cái gì mà chỉ phối mọi việc của ta? Người ý võ công mà bắt nạt một đứa không cha không mẹ, hết đấm rồi đá, nếu... nếu mẹ ta có mặt ở đây, chỉ cần một đầu ngón tay thôi, người cũng có thể di chết người...

Nói tới đây, tuy không muốn tỏ ra yếu đuối, nhưng nhớ lại những chuyện quá đối thương tâm, Lương Tiêu không sao cầm được nước mắt, lệ như chuỗi hạt lăn ròn ròn qua khuôn mặt nhem nhuốc của nó.

Mọi người nhìn nhau, Tần Bá Phù từ từ lỏng tay, thả nó ra. Hoa Thanh Uyên vỗ vai Lương Tiêu, thở dài:

- Tiểu huynh đệ, gặp được kẻ như có duyên. Nếu cậu không ghét bỏ thì cứ coi chúng tôi là người nhà.

Lương Tiêu chực buột mồm: "Ta là bố người, tất nhiên là người nhà của người rồi!", nhưng chạm phải ánh nhìn hiền hòa và đôi mắt trong sáng của người đó, câu nói lếu láo tức thì nuốt ực trở vào. Hoa Hiểu Sương bật cười:

- Hay quá, vậy là muội có một anh trai!

Lương Tiêu trừng mắt nhìn cô bé, nói cộc lốc:

- Có quý mới làm anh mày!

Mặt Hiếu Sương vụt trắng bệch.

Tần Bá Phù tức quá chỉ muốn cho nó một trận, nhưng nén được, nghĩ bụng: "Tiểu tử này hung hăng ương bướng, lúc nào cũng chỉ nhằm nhằm bỏ đi, ta cứ mãi đối xử thô bạo cũng không phải là cách hay".

Lúc đó Lương Tiêu và Hoa Mộ Dung lại bắt đầu đấu khẩu. Hoa Mộ Dung không địch nổi Lương Tiêu về khoản mồm mép, sắp sửa chuyển sang động chân động tay, Tần Bá Phù lắc đầu thờ dài:

- Thôi vậy thẳng khốn, mày đã không muốn theo bọn ta, tùy mày muốn làm sao thì làm!

Lương Tiêu mừng rỡ lau sạch nước mắt, hỏi to:

- Thật chứ?

Tần Bá Phù bực bội hừ mũi, ừ rừ đáp:

- Lão tử nói hết rồi, mày không chịu vâng lời, ta có ép buộc trăm ngàn lần cũng vô ích. Tuy vậy mày đã đến đây thì không thể khơi khơi bỏ đi như thế, kéo người đời chê cười họ Tần này bất cặn nhân tình. Mày phải tắm rửa sạch sẽ, ăn một bữa cơm rồi mới đi được.

Lương Tiêu đảo mắt:

- Ờ, thỏa thuận nhé, xong bữa cơm phải thả ta đi!

Tần Bá Phù đành gạt đầu. Lương Tiêu liếc mắt nhìn y:

- Người là người lớn, không được lừa gạt nhé!

Khuôn mặt vàng ệch nổi màu tím rím, Tần Bá Phù cúi kính quất:

- Phi, lão tử thèm lừa mày? Mày xứng ư?

Lương Tiêu mừng rơn, cười hi hi. Tần Bá Phù sai người đun nước thơm và đưa Lương Tiêu xuống nhà ngang. Lương Tiêu đi xuyên qua hậu đường, bước qua một cái cửa hẹp, nhận ra tòa phủ đệ này so với bên ngoài thì thực là riêng một góc trời, các hành lang chạy thông suốt, một dòng nước uốn lượn theo lối đi, hai bờ nổi nhau bằng những nhịp cầu, trên bờ và trong đình xếp đầy đá Thái Hồ vươn cao sừng sững, lối đi nhỏ trắng xám vòng lên ngọn giả sơn rồi dẫn xuống một ngôi thúy đình.

Lương Tiêu bước theo gia nhân, vừa đi vừa ngắm, tấm tắc luôn miệng, được hơn trăm bộ thì đến nhà ngang, nó tắm rửa đã đời bằng nước thơm, xả sạch cái ghét bụi đất chầy rặn trên người. Lúc trèo núi

quay trở ra, đã có người mang quần áo mới đặt sẵn trước cửa, quần hơi dài, Lương Tiêu phải xắn mấy gấu mới vừa.

Ra khỏi cửa, gặp ngay một a hoàn trở mặt nhìn mình, Lương Tiêu tự kiểm từ trên xuống dưới, thấy chẳng có chỗ nào không ổn, bèn hỏi:

- Người nhìn cái gì?

A hoàn cười khúc khích:

- Không có gì, chỉ là vì một đứa nhóc kết đất nhảy vào, lúc nhảy ra lại là một đứa nhóc trắng bóc.

Lương Tiêu gãi đầu không hiểu, a hoàn giục:

- Đừng gãi đầu nữa, Uyên thiếu chủ đang đợi cậu dùng cơm ở Lưu Bôi thủy các.

Lương Tiêu rất không muốn chạm mặt Tần Bá Phù, nó chu môi, miễn cưỡng đi theo một lúc, bỗng hỏi:

- Đây... tỷ tên là gì?

A hoàn cười đáp:

- Chúng tôi là con cái nhà nghèo, không có tên tuổi, nhưng ở đây mọi người hay gọi tôi là Cúc Hương.

Lương Tiêu khen:

- Cúc Hương tỷ xinh thật đấy!

A hoàn bêu môi:

- Tôi mà xinh, Dung thiếu chủ mới xinh!

Lương Tiêu cười nhạt:

- Hoa Mộ Dung ấy hả? Chẳng khác quý dạ xoa mấy tí!

Cúc Hương cau mày, chưa kịp đáp, sau lưng bỗng có tiếng mắng:

- Thằng khốn, ngươi lại bôi xấu người ta đấy!

Cúc Hương tái mặt, ngoái đầu nhìn. Hoa Mộ Dung đang đứng trợn mắt dưới tán trà mi, hai tay chống nạnh, mặt hầm hầm, bên cạnh cô là Hoa Hiểu Sương, đã thay bộ áo màu lục nhạt, miệng chồm chồm cười.

Lương Tiêu ra vẻ kinh ngạc:

- Ta tưởng ngươi không có đây!

Hoa Mộ Dung giận dữ:

- Hừ! Ngươi biết rõ ta ở đằng sau nên cố ý nói bậy nói bạ, mà cho dù là không có mặt ta...

Thình lình Lương Tiêu quay hẳn lại, Hoa Mộ Dung bỗng đổi giận làm vui:

- Ôi chà, thì ra thằng quý đã tắm táp sạch sẽ rồi, ngoan quá đi mất, sau này cứ thế nhé, đừng ở bẩn nhé!

Cô gái xưa nay yêu thích bề ngoài, thấy Lương Tiêu khôi ngô, nổi bật bội trong lòng tiêu tan, không nhớ trách mắng nó nữa.

Hiếu Sương bế một con chó trắng như tuyết, chỉ có các kẽ móng là màu đen, Lương Tiêu sáng mắt, gọi:

- Bạch Si Nhi! - rồi thò tay sang vuốt, nhưng con chó co rúm mình, Lương Tiêu vuốt tiếp, con chó bỗng sủa oăng oăng. Lương Tiêu cúi quá mắng. - Chó chết, mày dám phản bội! - rồi xoắn lấy cổ nó.

Hoa Mộ Dung phì cười, giơ tay cản Lương Tiêu:

- Đó là cái sai của người!

Lương Tiêu ức phát khóc:

- Các người dụ dỗ chó của ta, sao lại bảo ta sai?

Hoa Mộ Dung nín cười:

- Để ta kể người nghe chuyện Dương Bố đánh chó.

Lương Tiêu đang vùng vằng giận dữ, nghe bảo có chuyện bèn dỏng tai lên. Hoa Mộ Dung kể:

- Ngày xưa ngày xưa có một người tên là Dương Bố, mặc một tấm áo trắng đi khỏi nhà, nào ngờ trời không chiều lòng, bỗng đổ mưa tầm tã, y bèn bỏ áo trắng, thay một chiếc áo đen trở về nhà. Con chó không nhận ra, sủa cắn y rất dữ dội. Dương Bố giận lắm, bèn lấy gậy ra nện. Người anh là Dương Chu trông thấy bảo rằng: "Em sai rồi, nếu con chó này lúc đi là chó trắng, lúc về biến chó đen thì em có nhận ra không?".

Lương Tiêu ngẩn người, kể đó nói điên:

- Con mụ nanh nọc giỏi thật, nói xiên nói xẹo rồi cục để chửi ta là chó!

Nó hậm hực nhìn Hoa Mộ Dung, cô gái thì đã chiếm lại được ưu thế, chỉ cười chế giễu. Hoa Hiếu Sương không hiểu hai người đang tranh cãi, liền nói chen vào:

- Cô ơi, con đã đọc truyện này trong "Liệt tử". Lư Trọng Huyền đời Đường có chú giải rằng: "Biết giữ lẽ lối thì dạy được cả hải âu, để mất luân thường thì chó nhà cũng sinh loạn!".

Hoa Mộ Dung vuốt má cô bé, cười bảo:

- Trí nhớ con tốt lắm, vì vậy phàm gặp những chuyện thị phi thì

trước hết phải tự xem xét bản thân, đừng vội trách cứ người khác! Nếu biết giữ lễ lối thì thuần dưỡng được cả chim chóc, nhưng có một số kẻ, là người hăn hoi mà dạy dỗ thế nào cũng không nghe lời. - Cô vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lương Tiêu.

Nói đến sách vở thì Lương Tiêu là dạng mít đặc, mù tịt trước những cách nói văn vẻ, vì vậy không hề đáp trả. Trong lòng rất tủi nhục, nó lầm lì đi một lúc, đến cuối hành lang thì gặp một cái hồ nhỏ, khắp hồ thả đầy sen, lá xanh to chen nhau san sát, phủ kín mặt nước, thân sen vươn thẳng, đỡ lấy những đóa hoa đỏ hoặc trắng. Hoa Mộ Dung kéo Hoa Hiểu Sương đi qua ngôi thủy tạ, bước sang lầu các. Lương Tiêu chần chừ chốc lát rồi cũng đi theo.

Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên đang chờ trong các, thấy cậu bé xinh đẹp tiến vào, đều ngơ ngác một lúc mới nhận ra là Lương Tiêu. Tần Bá Phù vỗ đùi đánh đét, cười bảo:

- Mày chịu khó gọt gàng một tí thì dầu sao cũng được cái bộ dạng giống người.

Hoa Thanh Uyên cười theo:

- Ừ, trước đây là vàng chưa luyện, ngọc chưa mài, là trần châu lẫn lộn bụi trần, sống sạch sẽ một chút thì tốt hơn!

Lương Tiêu nghênh ngang ngồi xuống, đưa mắt khắp bàn, thấy toàn những vẹt sốt rượu, gà quay béo, ngó sen trắng, củ ấu hồng, chân ngỗng, khô nai, cua gạch, tôm nõn, ngoài ra còn rất nhiều thứ quả tươi, khô hoặc ngào đường mà nó không biết tên. Bụng sôi ùng ục, nó không khách khí gì, lập tức xé luôn một cái đùi gà tống vào mồm.

Hoa Mộ Dung cau mày:

- Người chưa ăn cơm bao giờ à?

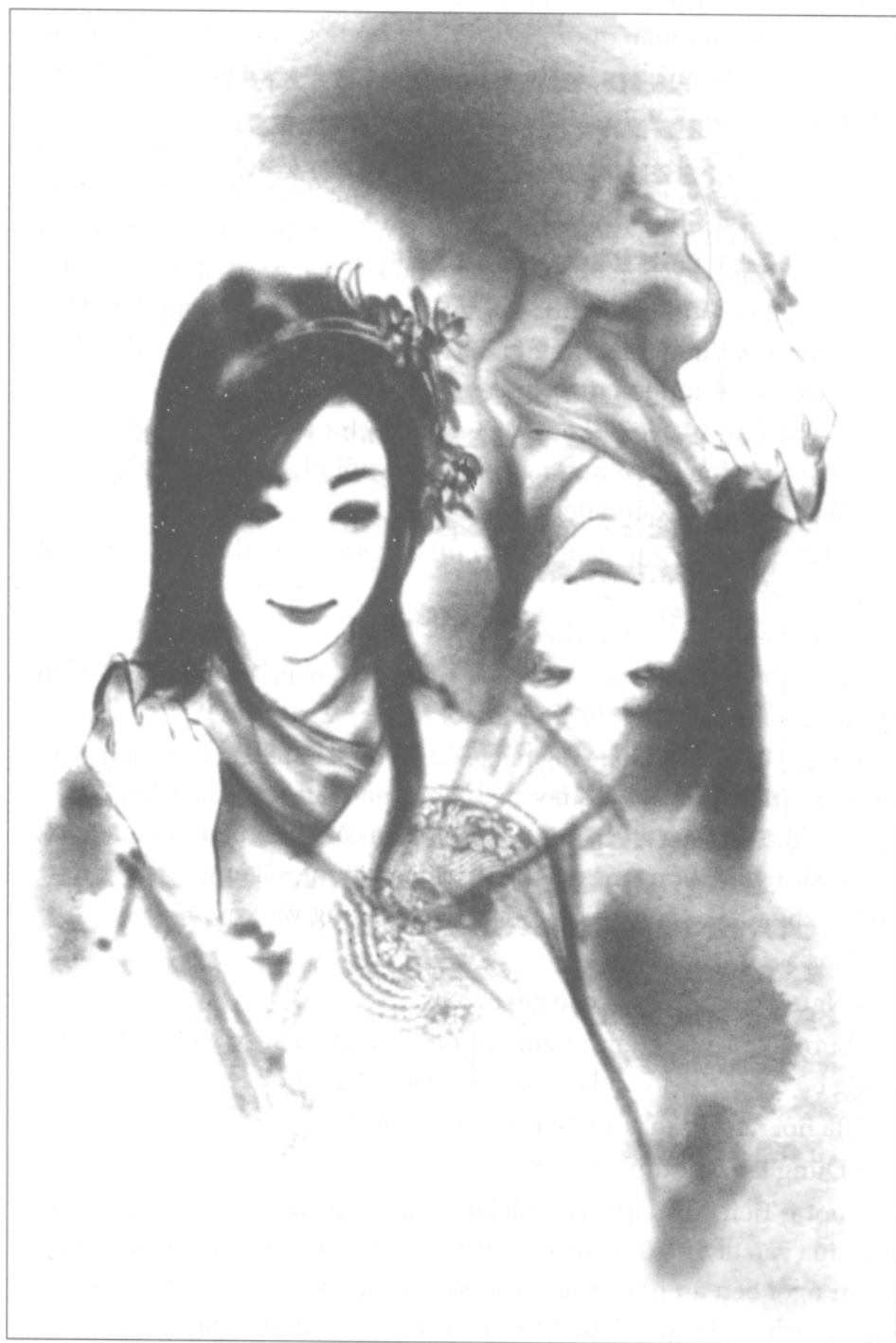
Lương Tiêu ăn luôn miếng, nhồm nhoàm sì sụp. Hoa Mộ Dung trông bộ dạng thô lỗ rất lấy làm ghét, kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Ta hỏi ngươi, ăn cơm thì phải dùng cái gì?

- Dùng tay chứ dùng cái gì!

Lương Tiêu vừa đáp vừa định lấy thêm đồ ăn, bỗng bị Hoa Mộ Dung đập đũa vào tay, nó ôm tay đứng bật dậy, sắp sửa nổi nóng. Hoa Thanh Uyên ngồi bên ấn nhẹ xuống vai nó, Lương Tiêu không tự chủ được, ngồi phịch trở lại ghế. Hoa Thanh Uyên cười, cầm đũa gấp một cái đùi gà nhồi vào bát cho, lại kéo một âu canh đến gần bảo:

- Từ từ mà ăn, đừng hấp tấp.

Y nói năng ôn tồn, Lương Tiêu bắt giác nhớ lại những bữa cơm ngày xưa, nó và mẹ đùa giỡn ồn ào, cha thì lúc nào cũng hiền hòa điềm đạm, nhưng giờ cha đã bị chôn vùi dưới đất sâu, không thể nhắc mình ngồi im, không thể gấp thức ăn xới cơm cho mình, không thể dạy mình ăn uống nhỏ nhẹ nhai nuốt thong thả nữa, nghĩ tới đây, bắt giác lòng chua xót, nó cúi đầu nín lặng.

Lương Tiêu đột nhiên ỉu xiu, ai nấy cùng lấy làm ngạc nhiên. Hiếu Sương ngồi cạnh, giật áo nó hỏi:

- Tiêu ca ca, huynh không khỏe ư?

Lương Tiêu sực tỉnh, vội vàng kéo áo chấm khoe mắt ướt nhoèn, cố gắng làm bộ hung dữ, trợn mắt nhìn Hiếu Sương:

- Người... người gọi ta là gì?

Hiếu Sương đỏ bừng mặt, Lương Tiêu hừ mũi. Tính còn trẻ con, thoáng một cái nó lại quên bẵng ưu sầu, tinh thần trở lại lạc quan, hai tay khua khoảng vờ lấy thức ăn khắp bàn, gà vịt béo ngon, ngó sen củ ấu tươi, ngọt mặn đúng độ, cay chua vừa tầm, Lương Tiêu chưa bao giờ ăn một bữa khoái khẩu đến thế, tâm trạng hứng phấn hẳn lên. Anh em họ Hoa đều ưa sạch sẽ, thấy nó ăn uống luộm thuộm, Hoa Mộ Dung cau mày, không ăn nữa, Hoa Thanh Uyên cũng chỉ nếm qua mấy miếng rồi thôi.

Tần Bá Phù theo dõi một lát, bỗng thở dài than:

- Lương Tiêu! Mày hư lắm, nhưng đầu óc thông minh, nếu mày chịu nghe lời ta, ta sẽ đem hết công phu truyền cho!

Mọi người thấy đều ngạc nhiên, Hoa Mộ Dung nôn nóng hỏi:

- Tần đại ca, thế là thế nào? Giống lưu manh vô lại này đâu xứng học bản lĩnh của huynh?

Tần Bá Phù xua tay:

- Muội thôi đi!

Vẻ mặt và giọng điệu y rất nghiêm trang, Hoa Mộ Dung im lặng.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Vô công của người có ra gì!

Ai nấy sững sốt. Họ Tần tím mặt, ấn mạnh tay phải, năm đầu ngón tay lập tức lõm xuống mặt bàn gỗ đàn. Hoa Thanh Uyên thấy không ổn, cười chen vào:

- Lương Tiêu! Chắc cậu không biết, danh tiếng Bệnh Thiên vương Tần Bá Phù trên giang hồ có thể nói là sấm động bên tai.

Lương Tiêu vẫn lắc đầu:

- Vô công lão ấy dở tệ!

Tần Bá Phù biến sắc, thỉnh linh lại phá lên cười ha hả:

- Rồi rồi, mày nói xem, vô công lão phu dở tệ ở chỗ nào?

- Người thua hòa thương kia.

Tần Bá Phù ngẩn người:

- Điều đó không đủ làm bằng, vị tiền bối ấy là nhân vật đỉnh cao trong võ lâm, ta đâu không lại cũng chẳng có gì là lạ.

- Ủ, coi như đỉnh cao, vậy người thắng được Tiêu Thiên Tuyết không?

Tần Bá Phù thần người, nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu đáp:

- E rằng không.

Lương Tiêu đập tay nói về hờn oán:

- Đây, thứ vô công không địch được Tiêu Thiên Tuyết, ta không học.

Tần Bá Phù đẹp sự tự ái để nhắc đến chuyện nạp đồ đệ, nào ngờ bị cự tuyệt, thực mất mặt vô cùng, không nhận được, y tóm chặt lấy hai cánh tay Lương Tiêu, tức tối hỏi:

- Khoan nào, Tiêu Thiên Tuyết là đại cao thủ cái thế võ lâm, muốn thắng được đâu có dễ? Vì có gì mà mày nhất định phải thắng lão ta?

Lương Tiêu một mực lắc đầu, tuy không nói nhưng mắt đỏ hoe. Tần Bá Phù nhận ra, ngỡ ngàng nới lỏng tay. Lương Tiêu vùng dậy, cầm đầu cầm cổ chạy biến khỏi thủy tạ. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều ngạc nhiên.

Lương Tiêu chạy ào đi, được một đoạn, ôm đầu rúc vào góc tường khóc rưng rức. Khóc mãi lòng mới nhẹ nhõm được một chút, nhưng hễ nhớ lại lời Tần Bá Phù, nó đều không kìm nổi nước mắt, tự nhủ: "Tiêu Thiên Tuyết lợi hại như vậy, vô công của ta thì không thắng nổi ai, lẽ nào đời này kiếp này không trả được thù, không cứu được mẹ ư? Nếu thế thì ta sống cũng còn ý nghĩa gì đâu?". Lương Tiêu tuyệt vọng, nhìn hòn giả sơn lồi lõm chất ngất, nghĩ thầm: "Đã hết cách, thôi thì húc đầu vào đây mà chết vậy".

Nó đứng dậy, đang định đâm đầu vào vách đá thì chợt nghe thấy tiếng chó sủa, rồi có người reo lên:

- Tiêu ca ca, huynh ở đây à!

Lương Tiêu ngoảnh ra, thấy Bạch Si Nhi lảng xảng chạy lại, Hiểu Sương thì đứng cười chúm chím ở đằng sau. Lương Tiêu vội quay ngoắt đi, tự nhủ: "Tuyệt đối không để con ranh trông thấy ta khóc".

Nó lau khô nước mắt rồi hắng giọng:

- Người đến đây làm gì?

Hoa Hiểu Sương đáp:

- Mọi người đang tìm huynh, cũng may Bạch Si Nhi rất khôn, thoáng một cái đã đánh hơi ra chủ rồi. - Cô bé cười dịu dàng, nhìn Lương Tiêu chăm chú. - Tiêu ca ca, mắt huynh đỏ đấy, khóc phải không?

Bị phát giác, Lương Tiêu ngượng quá hoá giận, lườm cô bé quát:

- Bậy bạ, lão tử đâu có khóc! - rồi hậm hực bỏ đi.

Lúc nó bước ngang qua, Hiểu Sương bồng nịu lấy nó, Lương Tiêu liền xô một phát khiến cô bé loạng choạng. Bước mấy bước, cảm thấy mình hơi nặng tay, nghĩ cũng bất nhẫn, nó bèn liếc trộm lại, thấy Hiểu Sương đứng tựa lưng vào tường, mặt mày xanh tái. Lương Tiêu cảm lòng không đậu, quay hẳn lại cầu nhàu:

- Đi đi chứ? Đứng đó làm gì?

Hoa Hiểu Sương bặm miệng, đôi mày nhỏ cau cau, vẻ như nén đau. Lương Tiêu hừ mũi, bĩu môi hỏi:

- Đấy có một cái là giận rồi hử? Đồ nhỏ nhen!

Nó đi tiếp, được mấy bước chợt nghe sau lưng có tiếng động khê vội ngoái nhìn, thấy cô bé hai mắt nhắm nghiền, ngã dúi xuống đất.

Lương Tiêu kinh hãi thò tay ra xem, thấy hơi thở rất yếu, nó toát mồ hôi: "Con bé này chắc chưa quen dãi dầu, bị ta đánh một cái mà đã chết rồi ư?". Tim đập thình thịch, nó định bỏ chạy, nhưng hai chân như dính keo, chỉ di chuyển một bước rồi không động đậy được nữa. Nó nghĩ: "Con nhỏ đối xử với ta không tệ, còn gọi ta là "ca ca", ta nỡ nào để mặc nó chết? Nhưng nếu không chạy, ngộ nhớ... ngộ nhớ không còn cứu được, cô nó bố nó hỏi đến, ta biết ăn nói thế nào? Nếu họ biết do ta hạ độc thủ, mục nanh nọc với lão bệnh tật kia lại không xé xác ta ra ư?". Thằng bé hoang mang loay hoay một lúc rồi nghiêng rằng quyết định: "Xé thì xé, đằng nào ta cũng không muốn sống nữa".

Lương Tiêu bèn công Hoa Hiểu Sương theo hành lang chạy ra, chợt trông thấy Cúc Hương đang lững thững gần đó liền gọi toáng lên:

- Cúc Hương ỷ, cứu với, cứu với! Gọi người, gọi người mau!

Thằng bé bối rối, nói năng chẳng ra đầu ra đũa gì. Cúc Hương thấy vậy, kinh hãi không kịp hỏi han, dẫn Lương Tiêu chạy thẳng vào một sương phòng, va ngay phải Hoa Thanh Uyên và mấy người kia. Hoa Thanh Uyên cả kinh thất sắc, chẳng nói chẳng rằng, đón lấy con gái, lần trong ngực áo cô bé một cái bình ngọc nhỏ, dốc ra hai hoàn thuốc vàng óng, cậy răng con đẩy vào. Mọi người hoảng hốt, chăm chăm theo dõi gương mặt nhỏ trắng xanh.

Lương Tiêu đang thấp thỏm nghĩ xem có nên cướp đường tháo chạy hay không, chợt nghe Hiếu Sương hự khê một tiếng, nó liền ngẩng đầu lên xem. Cô bé mở mắt, khe khẽ gọi:

- Tiêu... ca ca, đừng...

Lương Tiêu tưởng cô bé tố cáo, tim nổi như trống lệnh, bắt đầu co chân lên chuẩn bị chạy, lại nghe tiếp:

- ... đừng khóc...

Lương Tiêu sững sốt ngẩn người, Hiếu Sương nhỏ nhẹ tiếp:

- Có chuyện gì không... vui, cha và... muội sẽ giúp huynh!

Cô bé mê man chưa tỉnh, sau câu này còn nói lảng nhảng một thôi một hồi nữa, hơi thở đều đặn dần, mới từ từ thiếp vào giấc ngủ.

Mọi người thờ phào, Hoa Thanh Uyên đưa cô bé cho Hoa Mộ Dung rồi quay sang Lương Tiêu vẫn đứng sững như trời trồng:

- Tiểu huynh đệ, vất vả cho cậu quá! Con bé đột nhiên biến mất làm tôi sợ chết khiếp, không ngờ lại đổ bệnh! - Y lau mồ hôi trán. - Nếu chậm một chút nữa thôi thì chắc...

Nói tới đây, y nín bật, khuôn mặt tái mét. Lương Tiêu há hốc mồm, không biết nên đáp lại ra sao, hai tay luống cuống. Tần Bá Phù đập nó một cái thật mạnh, cười ha ha:

- Thằng ranh nhà ngươi ăn nói bữa bãi ở Lưu Bôi thủy các, lão tử đã định tính sổ với ngươi, không ngờ ngươi chạy đi, lại làm được một việc tốt thế đấy.

Y vỗ bôm bốp vào vai vào lưng Lương Tiêu, thằng bé vừa đau vừa tức, nhưng không dám hó hé gì.

Hoa Mộ Dung đưa Hiếu Sương về phòng ngủ, nghe vậy cũng cười bảo:

- Ngươi đã cứu Hiếu Sương, sau này ta không gọi ngươi là súc sinh nữa.

Lương Tiêu thầm than khổ, trong đầu luẩn quẩn mãi một câu: "Ta đánh con bé ngất, ta đánh con bé ngất...". Nó nghĩ, làm người ta ngất

xiu rồi lại chạy đi tìm người chữa, nếu nói ra chẳng khác nào tự lấy gậy quật lưng mình, tự giơ tay vả vào má mình, nhưng ăn roi ăn tát cũng không sao, trước sau gì cũng mất mặt, nó ngập ngừng rất lâu, cuối cùng vẫn nén lại, nghĩ bụng: "Tạm thời không kể thật làm gì, đằng nào con nhóc tình đây chả tố cáo kia chứ".

Nó đang nghĩ ngợi, chợt nghe Tần Bá Phù nói:

- Thanh Uyên, xin lỗi đệ. Ta theo lời Ngô tiên sinh đi gặp nhà sư ấy. Không ngờ Thuần Dương thiết hạ của ông ta là giả, thật uống công.

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Nghĩa tình của Tần huynh, cha con đệ khắc cốt ghi tâm, xem ra ý trời không thể cưỡng cầu.

Tần Bá Phù vê vê sợi râu:

- Đệ nghĩ được vậy cũng tốt. Ồi, chỉ có điều Sương nhi vẫn phải chịu khổ.

Hoa Thanh Uyên buồn bã. Tần Bá Phù lại bảo:

- Lục Vạn Quân nhờ ta đi Thường Châu gặp Cận Phi.

Hoa Thanh Uyên biết ý, cười đáp:

- Tần huynh an tâm, đệ sẽ lo liệu mọi việc ở đây.

Tần Bá Phù cau mày:

- Ở được thì ở, phải đi thì đi, cứ để thuận theo tự nhiên, sau này ngu huynh cũng không can thiệp nữa. - Nói xong liếc Lương Tiêu một cái, ừ ừ thở dài, phất tay áo bỏ đi.

Lương Tiêu còn đang hoảng hốt, nghe một thôi một hỏi những lời bí hiểm ấy cũng không màng tìm hiểu cho rõ, cứ mãi nghĩ liệu Hoa Hiểu Sương có tố giác mình hay không, mình có nên chạy trốn trước hay không. Nó vắt óc cân nhắc một hồi, cảm thấy không ổn: "Đường đường là trang hảo hán, đánh người rồi bỏ chạy chả hóa để thiên hạ chê cười sao?". Ngần ngừ mãi không biết nên làm thế nào, thằng bé quyết định tạm lưu lại phủ, tùy tình hình rồi tính sau.

Đêm ấy Lương Tiêu không tài nào chợp được mắt, vừa sợ Hiểu Sương tố giác, muốn lén lút bỏ trốn, vừa sợ đi như thế thì bị người đời phỉ nhổ. Nó trần trọc trở mình, cuối cùng trời cũng sáng, nó sẽ sàng đi đến trước dãy phòng nhà họ Hoa, nghiêng tai lắng nghe, bên trong không có động tĩnh gì, chắc hẳn mọi người còn đang ngủ.

Đợi một lúc thì thấy mấy nha hoàn đi đến, trong bọn có cả Cúc Hương, Lương Tiêu vội chào:

- Tỷ ạ!

Cúc Hương cười:

- Cậu đây ư, nấu ở đây làm gì thế?

Lương Tiêu đỏ mặt hỏi:

- Con bé... khục... Hiểu Sương tỉnh chưa?

Cúc Hương tủm tỉm:

- Cậu quan tâm đến tiểu thư nhà chúng tôi thế cơ à?

Đám tơ gái huých nhau cười rúc rích. Lương Tiêu tuy không hiểu ngầm ý của họ, nhưng cũng biết người ta đang giễu cợt mình, nó sắp khoằm mặt thì cánh cửa xịch mở, Hoa Thanh Uyên bước ra. Lương Tiêu lập tức chỉnh đốn tư thế, cúi đầu đợi y đánh mắng.

Trông thấy thẳng nhóc, họ Hoa ngẩn ra một chút rồi cười ngay:

- Lương Tiêu, cậu đến thăm Sương nhi hả? Đến đúng lúc lắm, con bé vừa thức! - Y xoa đầu Lương Tiêu, hồ hởi bảo. - Yên tâm đi, em nó đỡ nhiều rồi.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Té ra mới ngủ dậy, chưa kịp cáo giác!", lại không quen người khác sờ soạng vuốt tới vuốt lui, nó rút cổ tránh Hoa Thanh Uyên, rồi không màng nghi lễ, đi vòng qua y để vào phòng. Đúng là phòng con gái, hương thơm sực nức khiến gân cốt người ta mềm nhũn. Lương Tiêu vén rèm, thò đầu vào nhìn. Hiểu Sương đang ngồi trên chiếc giường gỗ đàn, Hoa Mộ Dung chải tóc cho cô bé, chải xong thì vén gọn hai mai ra sau tai.

Lương Tiêu đâm ngại, toan rút chân về tháo lui. Hiểu Sương đã kịp trông thấy, nhoén cười gọi:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu lúng túng nghĩ: "Lẽ ra phải khóc lóc, làm ầm lên mới đúng, xưng hô thân thiết thế là có ý gì nhỉ?".

Vì đã bị nhìn thấy, nó đành ngượng ngập tiến vào phòng. Hoa Mộ Dung trừng mắt mắng:

- Khuê phòng con gái mà người cũng xông bừa vào được, chẳng hiểu lễ nghi gì hết cả! - Nói rồi nàng nắm cánh tay Lương Tiêu lôi đến gần mình, lấy lược cào mớ tóc rối của nó, vừa chải vừa nhiếc. - Con nhà đẹp đẽ mà tối ngày để cho luộm thuộm dơ dáy thế này, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu bị Hoa Mộ Dung kẹp chặt lấy, đầu gần như cụng sát đầu Hiểu Sương, cảm thấy được cả hơi thở của cô bé. Nhìn nhau một lúc lâu, Lương Tiêu bỗng hạ quyết tâm, thì thào:

- Người cứ mách đi, ta không sợ đâu!

Hoa Hiểu Sương thắc mắc:

- Mách gì kia?

Lương Tiêu đâm quạu:

- Thì việc hôm qua đó, người quên tiết rồi ư? Hừ, ta cũng đã nghĩ

kỹ, quá lắm thì bị cô người cha người với cả lão ốm o kia nện cho một trận là cùng, ta chẳng sợ!

Hoa Mộ Dung nghe thấy, kinh ngạc hỏi:

- Người chẳng sợ cái gì kia?

Lương Tiêu hít một hơi, chưa kịp nói, Hoa Hiểu Sương đã áp bàn tay mềm lên miệng nó. Lương Tiêu giật thột, trợn mắt nhìn cô bé. Hiểu Sương cười:

- Không trách huynh đâu.

Lương Tiêu bị kẹp chặt không cựa cựa được, lại bị bịt miệng không nói, chỉ ú á ú ớ. Hoa Hiểu Sương ghé sát tai nó bảo:

- Muội không nói, huynh cũng không được nói. Đây là chuyện của trẻ con tụi mình, đừng để người lớn họ biết!

Làn hơi nóng hổi của cô bé khiến Lương Tiêu tê ran cả tai, thỉnh thoảng nó bật cười khùng khục. Hoa Hiểu Sương buông tay, hai đứa mở to mắt nhìn nhau rồi cùng cười ha ha.

Hoa Mộ Dung thấy kỳ quái quá, không nhịn được hỏi:

- Mấy đứa cười gì?

Hiểu Sương nháy mắt:

- Chuyện riêng của bọn con, không cho cô biết đâu. - Cô bé nắm tay Lương Tiêu, tùm tùm gật đầu với nó. Lương Tiêu gật lại, thầm nhủ: "Chỉ phải, đây là chuyện trẻ nít, dính dáng khi gì đến người lớn. Muốn đánh muốn mắng là quyền con bé, đâu liên quan đến cô nó bố nó". Hai đứa tự nhiên thành đồng minh, Lương Tiêu bỗng thấy thân thiết với Hiểu Sương hơn nhiều.

Hoa Mộ Dung thắc mắc buông Lương Tiêu ra, ngấm cả hai chốc lát rồi càu nhàu:

- "Bọn con" nữa cơ đấy? Hai đứa oắt đang nghịch gì đây! - Xong trừng mắt nhìn Lương Tiêu. - Người giờ trò ma hả?

Như ý nàng thì cho rằng chính Lương Tiêu đang bày chuyện ranh mãnh. Lương Tiêu ngoắt đầu đi bấu môi không đáp, nhưng mắt vẫn liếc Hoa Hiểu Sương. Hai đứa như có thỏa thuận ngầm, cùng cười hì hì. Hoa Mộ Dung không hiểu gì hết, dậm chân bình bịch.

Lương Tiêu cười một lúc, chợt bảo:

- Hiểu Sương, ta đi đây!

Cô bé xụ mặt nín lấy nó:

- Sao thế?

- Hôm qua đã nói rồi thôi, tắm tấp ăn xong bữa cơm là đi.

Hoa Thanh Uyên đứng bên ngoài nghe thấy, vén rèm bước vào, thờ dài hỏi:

- Cậu vẫn muốn đi à?

Lương Tiêu gật đầu, nhưng không hiểu sao, trái tim không cương quyết như hôm qua nữa. Nó liếc trộm Hiếu Sương, cảm giác chông chênh như mất mát một thứ gì. Hoa Thanh Uyên vỗ vỗ vai nó, bảo:

- Mỗi người một chí, cậu đã muốn đi, ta cũng không ép uống. Song cậu còn nhỏ, biết đi đâu bây giờ?

Lương Tiêu buồn bã lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết.

Thấy thằng bé luôn khăng khăng đòi đi, ai cũng tưởng nó có đích đến rồi, nay nghe thú nhận như vậy, tất cả đều ngỡ ngàng. Hoa Mộ Dung hiểu ra Lương Tiêu là trẻ mồ côi, nàng tuy thẳng thắn bố bã nhưng bản tính nhân hậu, tức thì sinh mối cảm thương, mắt đỏ hoe lên. Hoa Thanh Uyên thờ dài sau một lúc lâu im lặng:

- Lương Tiêu, Tản đại ca đi Thường Châu rồi. Trước lúc lên đường có dặn, trong vòng ba năm, nếu cậu suy nghĩ lại thì cứ đến đây tìm ông ấy, đề nghị hôm qua vẫn có hiệu lực.

Lương Tiêu nghĩ thầm: "Lời từ chối báai sư của ta cũng vẫn có hiệu lực", xong nhìn Hiếu Sương ngập ngừng bảo:

- Ta đi đây!

Hai đứa tuy mới chơi với nhau, nhưng vừa rồi đã gần gũi thêm rất nhiều. Hiếu Sương cay mắt, lệ chực trào ra khóe mi.

Hoa Thanh Uyên bùi ngùi:

- Thế này vậy, chúng tôi cũng phải về Quát Thương Sơn, tiện đường sẽ tiễn cậu một đoạn.

Hoa Hiếu Sương tươi mặt, chuyển buồn thành vui:

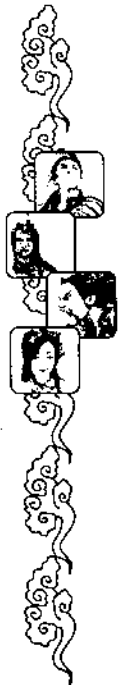
- Con cũng muốn tiễn Tiêu ca ca!

Hoa Thanh Uyên vuốt má cô bé, cười bảo:

- Tất nhiên, mọi người cùng về mà! Sắp được gặp mẹ, con vui không?

Hiếu Sương thích lắm, tươi cười nhìn Lương Tiêu. Thằng bé nghĩ bụng: "Ta... ta hung dữ với con nhỏ thế, sao nó cứ tử tế với ta vậy?".

Nghĩ ngợi chán chê, lòng dạ bối rối, cuối cùng nó chỉ kết luận được là có gì đó không hợp lẽ thường mà thôi.

Xong bữa sáng, Hoa Thanh Uyên bảo lão bộc chuẩn bị xa mã, để hai gia nhân đánh xe, còn mình thì cưỡi ngựa, cả đoàn thông thả ra khỏi thành. Ở ngoại vi Lâm An, núi đồi ngút ngàn, ngoằn ngoèo uốn lượn như con rắn dài, trên đường cái quan cỏ thơm tươi tắn khoe sắc, sạch tinh như mới gột. Xa xa bên lề đường nổi lên lừng lững một cái đình cho lữ khách trú chân. Hoa Thanh Uyên đến trước đình thì xuống ngựa, vén rèm xe gọi Lương Tiêu:

- Cổ nhân dựng đình làm nơi ly biệt. Tiểu huynh đệ, chúng ta tiễn cậu tới đây thôi!

Hiếu Sương bế con khi lông vàng nhìn Lương Tiêu, rưng rưng muốn khóc.

Lương Tiêu liếc Hoa Thanh Uyên, lại ngó Hiếu Sương, nhủ bụng: "Ngoài cha mẹ, xưa nay chưa ai đối xử tốt với ta". Bất giác nghe lòng trào lên chua xót, nó đâm bịn rịn, nhưng hồi sáng đã tuyên bố đầu ra đây rồi, không xuống xe cũng chẳng còn cách nào. Hoa Mộ Dung dắt cháu gái xuống theo. Nàng định dặn dò Lương Tiêu mấy câu, chợt sau xe nổi lên tiếng vó ngựa gấp gáp. Gần như lập tức, bốn kỵ mã xuất hiện. Phi tới nơi, bọn này dừng quanh cỗ xe, một tên trong bọn cười ha hả:

- Mỹ nhân, đúng là đời người đến đâu mà chẳng gặp!

Lương Tiêu và Hoa Mộ Dung kinh ngạc nhìn xem. Kê vừa lên tiếng chính là gã công tử sang trọng họ đã gặp hôm qua trên Tây Hồ, sau lưng gã là ba người bộ dạng cổ quái chỉ gặp một lần là không bao giờ quên nổi. Đạo sĩ áo đỏ thúc ngựa tiến lên nịnh nọt:

- Thiên tuế, người quên nói một về rồi!

Công tử cười:

- Ý ngươi là ngàn dặm xa xôi vẫn thành duyên?

Đạo sĩ bật ngón tay cái, cười hí hí:

- Thiên tuế anh minh!

Công tử tủm tỉm:

- Tức là ta và cô nương đây thực có duyên có phận nhỉ!

Nghe mình bị đem ra làm trò cười, Hoa Mộ Dung sinh bực, nói về khinh bỉ:

- Chó chết, thôi không ngồi được! Quý mới có duyên với ngươi.

Bốn người cùng gò cương xuống ngựa, công tử bảo:

- Cô bé đánh đá quá! Nghe đồn phụ nữ phương nam nhu mì, mấy hôm nay ta cũng thử vài cô, toàn hạng khùng khịu ù lì rõ ngán ngẫm. Nàng là mỹ nhân Giang Nam mà thẳng thắn chẳng kém đàn bà con gái ở phương Bắc chúng ta. Thật là hiếm thấy, hiếm thấy!

Người Hồ tóc vàng chen vào:

- Chúa thượng nói vậy phải chăng là muốn nạp nàng vào trướng?

Công tử cười đáp:

- E rằng cô nương đây không bằng lòng.

Người Hồ nịnh:

- Chỉ cần chúa công thích thì giang sơn gấm vóc Đại Tống lấy còn dễ như nhấc món đồ trong túi, sá gì một người con gái này?

Chủ tớ họ nói cười suông sã, coi Hoa Mộ Dung như thứ cá chậu chim lồng. Thiếu nữ bất bình đến run hết cả người, đang định tìm lời thóa mạ, chợt Lương Tiêu cười hì hì bảo:

- Con súc sinh lông vàng này chỉ giỏi bợ chủ!

Người Hồ biến sắc mặt, trừng mắt nhìn xem, lúc ấy Lương Tiêu đã nhân cơ Hiếu Sương không đề phòng mà giành lấy con khi, vừa vuốt bụng nó vừa hỏi:

- Màm nhìn tao làm gì? Nhìn thế nào thì cũng vẫn là đồ súc sinh thôi!

Người Hồ sa sầm nét mặt, đôi mày dựng ngược.

Con khi cứ đập quấy giũa trong tay Lương Tiêu. Hiếu Sương cuồng quát gọi:

- Tiêu ca ca! Đừng bắt nạt nó, đừng bắt nạt nó!

Lương Tiêu cười bảo:

- Muốn ta không bắt nạt nó cũng được. Nhưng ta hỏi muội, ở đây có mấy con súc sinh cả thầy? Nếu nói đúng, ta sẽ trả nó cho muội.

Hiếu Sương ngớ người, xòe hai ngón tay đáp:

- Hai con!

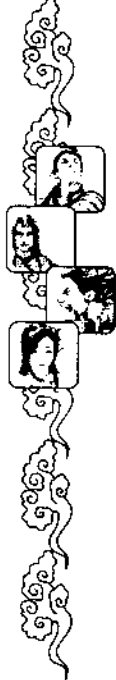
Lương Tiêu bảo:

- Sai rồi, sai rồi!

Nó vạch ngón tay đi một vòng, trước tiên trở Bạch Si Nhi:

- Một, - sau đó chỉ công tử và ba tên tùy tùng. - Hai, ba, bốn, năm, tính thêm cả con vật lông vàng ta đang bế đây, tổng cộng là sáu con!

Hiếu Sương lấy làm lạ, trở bốn người kia hỏi:

- Họ cũng là súc sinh à?

Lương Tiêu nghiêm chỉnh gật đầu:

- Chính xác. Cả bốn đều là súc sinh.

Hiếu Sương ngơ ngác, Hoa Mộ Dung cười ngặt nghẽo, Hoa Thanh Uyên tuy tế nhị nhưng không kìm được cũng phải tủm tỉm. Bốn tên kia đều xạm mặt, người Hồ tóc vàng mắt bình tĩnh đầu tiên, hấn nhảy phốc tới, đánh vòng cánh tay trái lên, các ngón tay cong cong móc câu, chộp thẳng vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu rút cổ lắc mình tránh, Hoa Thanh Uyên kịp thời chắn lên trước nó, giơ hữu chưởng hất cánh tay người Hồ. Người Hồ cảm thấy một luồng nhu kinh vừa mạnh vừa dính đẩy dạt tay mình ra, trước ngực sơ hở một khoảng lớn, Hoa Thanh Uyên lập tức sử chiêu *Kim sinh quý thủy*, vung tả chưởng chém thẳng vào ngực hắn.

Người Hồ hoảng hồn điểm chân trái xuống đất, chân phải lửng không, uốn mình đi như con rắn. Hoa Thanh Uyên chém hụt, còn hơi ngỡ ngàng, người Hồ đã đá chân phải tới mặt y. Trước lối võ công quái dị, Hoa Thanh Uyên ngấm ngấm kinh hãi, bật ngửa ra sau, liên tiếp xuất sử *Át mộc trấn thổ*, *Nê uẩn Thái Bạch*, *Mậu kim đoạn mộc*, *Tân sinh ly hỏa*, *Nam minh đoạn thiết*, năm chiêu này là đỉnh cao trong tuyệt học *Ngũ Hành tiếp dẫn quyền*¹ của y. Ngũ hành tương khắc tương sinh, cùng một luồng chính khí có thể dẫn đi xuyên suốt, tiếng rằng năm chiêu, kỳ thực cách thức xuất thủ chỉ như một chiêu. Người Hồ biết rằng lợi hại, không dám đối đầu trực diện, bèn vận mình tránh khỏi đường quyền của đối phương, dịch bộ vị về bên trái y, song cánh tay lại vòng sang đâm một cú vào sườn phải Hoa Thanh Uyên, nơi ngón giữa hắn đeo một cái nhẫn to sặc sỡ, lấp lóe sáng theo tay quyền.

Võ công hai người, một chính quy một tà dị, chỉ thoáng chốc đã trao đổi qua mười hiệp. Hoa Thanh Uyên càng đấu càng kinh lạ, người Hồ cũng mỗi đấu mỗi ngạc nhiên, lần này hấn xuống nam chưa gặp ai là đối thủ xứng tầm, nào ngờ đụng phải lộ quyền pháp của Hoa Thanh Uyên thì không chỉ khó chiếm được thượng phong mà còn có cơ bị khắc chế. Hai người dùi dẳng mãi không phân thắng bại, nhà sư Tây Tạng

¹ Tên các chiêu thức trong lộ quyền pháp này mô tả luật tương hóa tương xung của Ngũ hành, vì vậy mà thành tên chung *Ngũ Hành tiếp dẫn quyền*.

bèn xì xỏ nói gì đó với chủ nhân. Gia đình họ Hoa thấy đều không hiểu, Lương Tiêu thì giật mình, bởi họ nói tiếng Mông Cổ, thứ tiếng nó đã quen dùng từ bé với mẹ.

Công tử sang trọng nghe xong, có vẻ vừa hí hửng vừa bất bình, gọi hỏi Lương Tiêu:

- Thằng lỏi, tên áo tím đi chung với mày là ai vậy?

Nghe nhắc đến Tần Bá Phù, Lương Tiêu nhếch mép đáp:

- Cái lão đặt dẹo đó hả? Lão ta chết ngum củ tỏi từ đời nào, xương cũng bị chó gặm mất tiêu rồi!

Mọi người nghe nói giật nảy mình, Hoa Mộ Dung giận dữ quát:

- Lương Tiêu, sao ngươi lại rủa Tần đại ca?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ta cứ rủa đây, ai bảo hần ngày nào cũng đánh đòn ta?

Nể tình Lương Tiêu vừa nói kháy bọn kia giúp mình xả giận, Hoa Mộ Dung không tiện nặng lời thêm, chỉ ôn tồn bảo:

- Thương cho roi cho vọt. Tần đại ca đánh ngươi là muốn tốt cho ngươi thôi.

Lương Tiêu hỏi:

- Ô hay nhỉ, thế ta đánh ngươi một ngày mười tám bận, ngươi có vui không?

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói nhăng nói cuội! Ai mà vui được!

Lương Tiêu giấu cợt:

- Hần đánh ta thì tốt cho ta, còn ta đánh ngươi thì xấu? Có nhẽ đâu thế?

Hoa Mộ Dung nói về suy nghĩ:

- Bởi vì, ngươi là kẻ xấu, còn ta là người tốt.

Lương Tiêu trừng mắt nhìn Mộ Dung, xong nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất.

Công tử sang trọng tỏ ra hứng thú với cuộc đối đáp ấy, cứ phe phẩy quạt cười suốt. Gã là người suy nghĩ thâm trầm, tất nhiên không tin Tần Bá Phù đã chết, cười một lúc rồi hỏi:

- Thằng nhỏ kia, vậy là mày với hần không đi chung một đường à?

- Đương nhiên là không. - Lương Tiêu đáp.

Công tử đỏ:

- Thế mày nói cho ta biết, hán đã đi lối nào?

- Ta chả đã nói đấy ư? Hán bị chó gặm rồi.

Công tử sầm mặt. Nhà sư quát bảo:

- Thiên tuế chúng ta nghiêm túc hỏi mi, mi cũng phải trả lời cho nghiêm túc.

Lương Tiêu cười hình hích:

- Ta nghiêm túc đấy chứ, chỉ e là kẻ nghe ta nói không được nghiêm túc mà thôi.

Lương Tiêu một mực ăn nói nhố nhăng, nhà sư cau mày, trừng mắt toan ra tay, Hoa Mộ Dung thỉnh linh chen vào:

- Các người tìm Tần đại ca có việc gì?

Công tử ồ lên:

- Ra là hán họ Tần?

Đạo sĩ áo đỏ biến sắc mặt, ghé tai công tử xì xà xì xỏ một hồi, đại ý rằng: trên giang hồ rất ít cao thủ họ Tần, họ Tần mà thắng được nhà sư Tây Tạng đó hán chỉ có một người, tên là Tần Bá Phù, người này võ công cực cao, bản đồ phòng ngự đường sông lọt vào tay y, muốn lấy về thực không đơn giản.

Lương Tiêu nhận ra phát âm, nghĩ bụng: "Họ đều nói tiếng Mông Cổ, phải chăng là người Mông Cổ cả?". Thực ra bọn kia có chuyện cơ mật nên nói tiếng Mông Cổ để nó và người nhà họ Hoa không hiểu được, Lương Tiêu không biết điều đó, chỉ biết nghe thứ tiếng ấy bất giác nhớ đến mẹ, cảm thấy thân thiết vô cùng, tự nhiên cũng sinh thiện cảm với mấy người kia.

Công tử nghe xong mỉm cười với Hoa Mộ Dung rồi dùng tiếng Hán bảo nàng:

- Cô nương này, cái tay Tần đại ca ấy ăn cắp một thứ rất quan trọng của ta, nếu không trả lại nguyên vẹn thì không hay đâu.

Lương Tiêu nhủ bụng: "Thằng cha trơ trên, rõ ràng là chúng ăn cắp, lại đổ vấy cho lão quý kia". Nó nhìn cả bốn, lòng trở lại khinh bỉ.

Hoa Mộ Dung lạnh lùng bảo:

- Tần đại ca xưa nay hành xử quang minh lỗi lạc, lý đâu ăn cắp đồ của các người, chưa chừng chính các người vừa ăn cướp vừa la làng kia.

Nàng chỉ đoán mò như vậy, dè dặt nói trúng tim đen đối phương.

Công tử lại tướng Hoa Mộ Dung đã nắm rõ chân tướng sự việc, mắt bỗng rực hung quang, khàn giọng bảo:

- Cô nương đừng nói đùa, vay nợ trả nợ là cái lẽ bất di bất dịch ở đời. Tàn huynh lấy đồ của tại hạ, tại hạ lo lắng lắm, nay muốn phiền cô nương làm con tin đi cùng tại hạ mấy hôm, hẳn Tàn huynh sẽ mang vật đến đổi lại người. - Gã xoáy mắt khắp người Hoa Mộ Dung, ánh nhìn sàm sỡ.

Cô gái nghiêng chặt hàm răng ngà:

- Được, có giới thì lại đây thử xem.

Công tử cười hì hì:

- Vậy thì, cung kính không bằng tuân mệnh.

Y đưa mắt ra hiệu, nhà sư Tây Tạng rảo bước tới trước, nói to:

- Nữ thí chủ, A Than xin lĩnh giáo! - Đoạn cong tay như vuốt chim chộp vào vai Mộ Dung.

Trảo hán chưa tới nơi, công tử sang trọng chợt nhắc:

- A Than tôn giả, đừng làm nàng bị thương.

A Than nghe xong thoáng do dự, động tác thành ra ngập ngừng. Hoa Mộ Dung không khách khí, lập tức tung chưởng vỗ lên lưng bàn tay hán. A Than dính chưởng, tuy có thần công Mật tông hộ thể nhưng vẫn đau thấu xương cốt, vội thu ngay tay lại, ngón cái ngón trỏ chụm vòng, nhẹ nhàng bung ra.

Hoa Thanh Uyên đang bận giao đấu bỗng liếc thấy, giật mình nhắc em gái:

- A Dung cẩn thận, tên đó biết dùng ẩn pháp Mật tông!

Hoa Mộ Dung nghe nhưng không hiểu, chỉ thấy kinh lực đối phương kéo sang cương mãnh dị thường, tính nàng xưa nay hiếu cường, không chịu tỏ ra khiếp nhược, liền đẩy song chưởng tới đón. Kinh lực va nhau, Hoa Mộ Dung lướt ngược về sau cả trượng, người lao đảo, đôi má đỏ bừng. A Than giật lui ba bước, mỗi bước để lại trên nền đất vàng một dấu chân, trụ vững rồi, nghe trong ngực rêm rêm, hán ngấm ngấm kinh sợ: "Con bé này mạnh thật!". Đợi cho hơi thở đều đặn lại, hán thét vang: "Hãy!", đồng thời khệp chặt song chưởng như lưới kiếm, thi triển *Kim cương bảo kiếm ẩn*.

Lương Tiêu hết sức thích thú trước thứ võ công cổ quái, buột miệng reo lên. Hoa Mộ Dung cúi kính trợn mắt nhìn nó, lẩm nhẩm mắng:

"Thằng ôn khốn kiếp đi cổ vũ địch nhân". Nàng vốn đã coi Lương Tiêu như người trong nhà nên nghe vậy càng thêm tức giận, lập tức vận mình, sử xuất công phu *Phong tự vân chương*, phát áo tung chương như gió thổi mây bay, tư thế tha thướt, vì đẹp mắt quá nên không giống võ công mà gần với vũ đạo hơn.

Lương Tiêu trông thấy lo cuống, hấp tấp bảo:

- Hiểu Sương! Cô của muội bị người ta đánh liểng xiểng như con khi, chân co chân nhảy, thua đứt đuôi đi rồi.

Hoa Hiểu Sương cả kinh nhú mào, tự dưng đâm ra lo lắng. Hoa Mộ Dung càng bức, vừa đánh trả vừa ngoái lại mắng:

- Thằng ranh nhé, người mới là con khi khốn kiếp.

Công tử ngắm nàng mặt hoa da phấn, võ công siêu thoát, lúc tức giận trông càng thêm vẻ yêu kiều, bỗng đem lòng mê đắm. Lại thấy A Than tôn giả liên tiếp hạ độc thủ, y cau mày, sợ con bò tót kia làm lì húc bừa làm giai nhân bị thương, bèn trầm giọng gọi:

- Hòa Chân Nhân!

Đạo sĩ mặc áo đỏ hiểu ý, lắc mình chạy đến gần hai người, dang đôi cánh tay theo thế *Bạch hạc lượng xỉ* chụp xuống Hoa Mộ Dung. Cô gái đấu với một nhà sư đã chật vật lắm rồi, tự nhiên thấy Hòa Chân Nhân xô đến, vụt kêu lên kinh hãi, lướt ra sau hơn trượng. Đạo sĩ và hòa thượng quyết bắt sống nàng, một tả một hữu cùng xáp lại hợp công.

Hoa Thanh Uyên đã chiết giải hơn trăm hiệp với người Hồ tóc vàng. Võ công y vốn cao, nhưng người Hồ toàn né chỗ mạnh đánh vào chỗ yếu của y, cố ý du đấu, khó mà khắc chế trong thời gian ngắn, thoát nghe em gái kêu thét, y hoảng sợ, để lộ sơ hở trước ngực. Người Hồ cả mừng, đẩy ngay song quyền vào. Hoa Thanh Uyên khê hừ một tiếng, mắt lóe sáng, quyền trái xoay vòng, quyền phải từ từ kích thẳng ra, đà quyền chậm như đeo đá. "Túm" một tiếng, hữu quyền người Hồ đâm vào vầng kinh phong quanh tả quyền của Hoa Thanh Uyên, cảm thấy như đâm xuống đầm nước sâu, không có chỗ tá lực, hấn thẳm kêu nguy tai, song thu tay về không kịp. Quyền phải của Hoa Thanh Uyên đã tới nơi. Chiêu *Hậu thổ yểm thủy* này là tuyệt chiêu trong *Ngũ Hành tiếp dẫn quyền pháp*, hữu quyền chứa sức nặng ngàn cân, xô đổ được cả đá tảng. Người Hồ trúng quyền giật lui ba bước, ngực ngấm ngấm đau, bí thở, mặt đỏ tía lên.

Hoa Thanh Uyên đẩy lui được đối thủ, song cũng toát mồ hôi, vừa

rồi cố gắng hết sức nguy tạo sơ hở dụ địch, chẳng may không giữ vững được đến cuối thì chắc bị thương bởi tay người Hồ rồi. Y quay nhìn em gái, Hoa Mộ Dung lúc ấy chỉ có nước tránh né chứ không còn sức nào mà hoàn thủ nữa, y nhượng mảy quát:

- Kiểm đâu!

Hai tên thị tòng dạ ran, cùng tuốt bảo kiếm sau lưng ném lại. Hoa Thanh Uyên đón một thanh, còn một thanh đánh tay gãy sang, gọi:

- A Dung!

Y vừa gọi vừa băng mình theo kiếm, hai thanh kiếm gần như bay song song, trong khoảnh khắc đã đến chỗ giao đầu. Hoa Thanh Uyên đâm sột sột mấy nhát liễn, đao sĩ và hòa thượng quát quát nhảy tránh. A Than vận mình, một vòng kim cô bật ra dưới tấm tăng bào, Hỏa Chân Nhân cũng rút trên lưng xuống một thanh kiếm cổ tùng vãn¹.

Hoa Mộ Dung bắt lấy kiếm, thấy vậy cười nhạt. Hai anh em giao kiếm với nhau rồi lập tức tách ra, một người khảy vào vòng kim cô, một người kích trúng kiếm tùng vãn. A Than tôn giả và Hỏa Chân Nhân cảm thấy hổ khẩu nóng ran, suýt đánh rơi binh khí. Chưa kịp hiểu rõ nguyên do, đôi trường kiếm lấp lánh tinh quang của đối phương đã xia tới ngực, không làm sao được, cả hai cùng vội vàng lác tránh. Lúc ấy người Hồ đã kịp điều hòa hô hấp, chạy vù theo sang, trên tay xuất hiện một thanh loan đao lưỡi liềm. Ba tên hung ác dàn hàng chữ nhất, đứng đối diện với hai anh em họ Hoa.

Hoa Thanh Uyên cười ha hả, thỉnh linh cong ngón tay búng kiếm, đồng dạ hô:

- *Trở về nguyên thủy thái hư sinh.*

Hai huynh muội cùng lao tới trước, song kiếm như hợp làm một, đâm mỗi đối thủ một nhát thần tốc, đường kiếm nào cũng chứa đủ lực đao của cả hai người. Ba tên kia dốc toàn lực, mỗi tên tiếp một chiêu.

Hoa Mộ Dung lạnh lạnh thét:

- *Khai mở hỗn mang lương nghi hình.*

Xoẹt. Hai kiếm chạm nhau rồi tách ra luôn như song long cuội mây, hóa thành một trời kiếm ánh. Song kiếm thoát hợp thoát tách, hợp như một kiếm, tách thì lay láy vô vàn tinh quang. Đấu được mấy chiêu,

¹ Dạng kiếm có vân hình quả trám trên thân kiếm.

khoảng cách thì triển chiêu pháp giữa ba người kia hẹp lại. Hoa Thanh Uyên nhắc:

- A Dung! Trời đất bập bênh không ánh sáng. Âm dương nghiêng ngả động hào tình.

Kiểm thế của họ cùng biến đổi, cương nhu giao hoán, kiếm pháp của Hoa Mộ Dung trở thành dương cương, khẩu độ khép mở đều đạt đến cực đại, kiếm chiêu của Hoa Thanh Uyên thì âm nhu, tình diệu khinh linh như gió đùa bông liễu. A Than và đồng bọn chưa kịp chống đỡ, Hoa Mộ Dung lại đảo kiếm pháp thành âm nhu, Hoa Thanh Uyên đổi về dương cương. Ba tên kia không biết đó là lỗi biến hóa thông thường âm quá hóa dương, dương quá hóa âm trong tiên thiên bát quái, nhất thời không hiểu ra sao, tay chân luống cuống hết cả.

Lương Tiêu đặt hết tâm trí vào trận đấu, vô cùng thắc mắc:

- Thứ kiếm pháp gì đây nhỉ?

Một trong hai gia nhân đáp:

- Thái âm phân quang kiếm.

- Thái âm phân quang? - Lương Tiêu lăm bắm, mắt vẫn dính chặt vào đấu trường.

Được một lúc, loan đao người Hồ bồng bị trường kiếm của Hoa Thanh Uyên kéo xéo đi, lướt qua bả vai A Than tôn giả, hót lẹm mất một vạt thịt. A Than đau thấu tim gan, biết rõ đồng bọn không cố ý, nhưng vẫn không nhịn được rống lên:

- Cáp Lý Tư! - Rồi lâu nhàu một hồi toàn tiếng Thổ Phiên.

Cáp Lý Tư là tên của người Hồ nọ, hấn mang dòng máu lai giữa người Thiên Trúc và người La Mã cổ, gia tộc đời đời làm nghề buôn nên thông hiểu phương ngữ các vùng, nghe A Than dùng những lời lẽ độc địa nhất để mạ lị mình thì bưng bưng nổi giận, muốn dùng tiếng Thổ Phiên để đáp trả mà bất mấy câu đều không dẻo miệng bằng A Than, đành tiện đâu chửi đấy, lúc tiếng Thổ Phiên, lúc tiếng Thiên Trúc, lúc lại tiếng La Mã. A Than nghe rối rắm, tuy biết hấn chửi mình nhưng không biết là chửi những gì.

Hoa Thanh Uyên thấy hai đối thủ phân tâm, liền hô to:

- Khí ngập thiên hà trời đổi sắc!

Tiếng hô dứt, kiếm như sấm vang chớp giạt cũng đổ tới nơi, hai tên

không kịp né tránh, đều trúng một kiếm vào tay và chân, máu hắt ra như tưới. Hoa Mộ Dung thét vang, giọng lạnh lạnh như phượng hót:

- *Chẳng lưu vết tích có như không.* - Cùng lúc trường kiếm múa tít, quyết ý đuổi đánh đến tận cùng.

Đến lúc ấy, ba tên hung nhân đều đã văng đầu hoa mắt, kiếm pháp của huynh muội họ Hoa đối với họ chẳng phải là kiếm thường nữa mà như thủ bút thần tiên, đến đi đều không lưu vết tích. Hoa Thanh Uyên càng đánh càng dẻo tay, hào khí bùng bùng, y xướng lên như long ngâm, hòa với tiếng phượng véo von của em gái:

- *Hóa công tẩy sạch muôn vạn phép, Vạn vật quay về với hỗn mang.*

Ngay lập tức, giữa hai thanh kiếm lơ mờ hiện ra một quang tròn, ở giữa chia âm dương, trông như hình thái cực, kiếm chạy loang loáng dày đặc trong đó. Người Hồ, đạo sĩ và hòa thượng chẳng khác nào những lá thuyền nhỏ trôi sục giữa ba đào, tiến ngừng đều theo đợt sóng, muốn sang đông thì bị hắt sang tây, muốn sang tây thì bị hắt sang đông, chiêu pháp lộn xộn, không còn khả năng chống đỡ nữa.

Hoa Thanh Uyên tính tình mềm yếu, thấy ba người giãy giụa chỉ chết trong vòng *Thái Cực kiếm*, bỗng động lòng thương dãi:

- A Dung, tới điểm là ngừng thôi!

Dứt lời, y thu kiếm lùi lại sau. Hoa Mộ Dung vốn muốn khoét cho mỗi tên mấy cái lỗ nữa, nhưng lộ kiếm pháp này cản hai người thần ý hợp nhất mới thi triển được, huynh trưởng không còn sát cơ, nàng cũng vô phương tiếp tục, đành lùi sang một bên. Ba tên hung nhân thần trí bấn loạn, hươu binh khí lung tung beng, mãi đến khi công tử sang cả nọ luôn mồm chửi mắng, họ mới bừng tỉnh, thông tay xuống thở hồng hộc như trâu.

Hoa Thanh Uyên nhìn công tử, gằn giọng bảo:

- Nhà ngươi dung túng cho thuộc hạ hành hung, thật là đáng ghét.

Y vừa nói vừa rảo bước lại gần, công tử thất kinh thụt lui. Hoa Thanh Uyên liền vươn tay tóm lấy, nắm được vạt áo của gã lôi lại, vung chưởng tát một cái. Công tử vừa sợ vừa tức, hằm hằm quát mắng:

- Ngươi dám đánh ta?

Gã chưa dứt lời, Hoa Thanh Uyên lại tát cho một cái bạt tai nữa:

- Sao mà không dám nào?

Ba tên thủ hạ trông thấy rùng rờ, khổ nỗi chưa lấy lại được hơi

sức, chỉ cùng rống lên. Họ nói tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe ra là "Tứ vương tử", nó nghĩ bụng: "Vương tử là con trai của Đại hãn Mông Cổ. Kẻ này được gọi là Tứ vương tử, hẳn là con thứ tư của Đại hãn? Nhưng tại sao con trai Đại hãn không ở ngoài thảo nguyên mà chạy tới đây thế này?".

Tứ vương tử ăn liền hai cái tát, má đỏ bầm lên, cuối cùng hiểu ra hoàn cảnh của mình lúc này không phải như khi tác oai tác phúc thường nhật, liền im miệng ngay, chỉ có đôi mắt rục rịch, cắn uất nhìn Hoa Thanh Uyên.

Hoa Thanh Uyên tự dung hơi chùn trước cái nhìn ấy, bèn thả gã ra nói:

- Hôm nay giờ cao đánh khê, tạm thời tha cho ngươi. Sau này còn dung túng thủ hạ nói bậy làm càn mà bị ta bắt được thì sẽ không nhẹ nhàng như thế này đâu.

Nói rồi y ngoảnh đầu đi, thấy A Than và Cáp Lý Tư mặt mày trắng nhợt, vạt áo trước nhuộm đỏ, hiển nhiên do mất máu quá nhiều, y móc trong áo ngực ra một bình thuốc, dốc lấy bốn viên hoàn đan, ném cho bọn họ:

- Thuốc này cầm máu hiệu nghiệm đấy.

Hoa Mộ Dung trách:

- Ca ca chỉ giỏi nhân nghĩa không phải lỗi, cẩn thận làm ơn trả oán đó.

Hoa Thanh Uyên nhăn nhó lắc đầu, chưa kịp phân vua gì, bỗng nghe tên Tứ vương tử xì xà xì xồ sau lưng. Y không hiểu, bèn ngoái đầu lại nhìn. Hóa Chân Nhân lập tức nhảy bổ tới, song thủ vẩy ra, liền đó xuất hiện mười mấy viên đạn bạc như hai nắm mưa tưới xuống đầu y. Hoa Thanh Uyên hoảng kinh thất sắc, múa song chưởng liền tiếp nhằm vỗ bặt nắm ngân đạn đó đi. Nào ngờ ngân đạn chạm chưởng phong lập tức phát nổ, hóa thành vô vàn đốm lửa xanh vẩy vùng tứ tán, một vài đốm lọt qua kẽ hở chưởng phong, bắn vào ngực y. Hoa Thanh Uyên giật lui nửa bước, nhăn nhúm mặt mày, lộ rõ vẻ đau đớn.

Sự việc thay đổi đột ngột, nhà họ Hoa đều kinh hãi đến cứng cả người. Hỏa Chân Nhân bốc mình lên, vung kiếm xả thẳng xuống mặt Hoa Thanh Uyên. Hoa Mộ Dung vội băng tới đỡ kiếm đỡ hộ, nhưng lúc ấy A Than và Cáp Lý Tư uống xong linh đan của Hoa Thanh Uyên thì đã khôi phục được khí lực, cùng nhào lại đối phó Hoa Mộ Dung, tách lia hai anh em nàng.

Hỏa Chân Nhân xáp vào Hoa Thanh Uyên, kiếm xé gió vù vù, ép y phải giật lùi liên tục. Hai tên thị tòng liền cầm cổ chạy đến. Hỏa Chân Nhân chém ra soạt soạt, đâm trúng vào hông họ khiến cả đôi ngã nhào. Thấy thuộc hạ gặp nguy, Hoa Thanh Uyên nhin đau đánh liền mấy nhát, xuất kiếm không theo chương pháp nào nhưng vẫn cản được tên đạo sĩ. Hai người hầu biết đã đến lúc nguy nan, cố gắng bò dậy, tập tễnh đến cạnh Hoa Thanh Uyên, liều chết bảo vệ chủ.

Hoa Thanh Uyên đánh thêm được mấy chiêu nữa thì ngực đau dội lên như bị hàng chục lưỡi dao băm xé, toàn thân rã rời song không dám

khuyu xuống, y biết rõ nếu mình gục ngã thì mọi việc hỏng bét, nên gắng gượng chống trả. Chợt Lương Tiêu cười hi hi bảo:

- Hoa Thanh Uyên, đầu hàng mau đi!

Hoa Thanh Uyên thắc mắc nhìn sang, thấy Lương Tiêu đang cắp Hiếu Sương đi về phía công tử sang trọng nọ. Người Hiếu Sương cứng đờ, dường như đã bị điểm huyết. Hoa Thanh Uyên cả kinh la:

- Cậu... định làm gì vậy, Lương Tiêu?

Đúng lúc xao lãng ấy, suýt nữa y bị Hỏa Chân Nhân đâm một kiếm xuyên tâm.

Lương Tiêu bảo:

- La với chả ó! Đồ lừa ngu xuẩn, ta đã bắt được con gái ngươi đây rồi, ngươi còn chưa chịu đầu hàng ư?

Thằng bé dứt lời, nhà họ Hoa thấy đều hải hùng tức giận, ba tên hung ác cũng phân tâm lơ đãng, ngoái lại nhìn. Tứ vương tử còn ngỡ ngàng, Lương Tiêu đã cười hi hi, nói bằng tiếng Mông Cổ:

- Ta cũng là người Mông Cổ đây!

Tứ vương tử nghe giọng Lương Tiêu rất lưu loát thì ngẩn người, gã cau mày:

- Mày nói sõi lắm! Nhưng đã là người Mông Cổ, sao còn kéo bè kéo cánh với đám người Hán?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ta đâu phải đồng bọn của chúng. Ta bị tên họ Tần tóm được, ngày nào hán cũng đánh đập ta khổ sở!

Tứ vương tử lộ vẻ nghi hoặc:

- Vậy ư? Nghe ta hỏi đây, mày là người bộ tộc nào ở Mông Cổ?

Lương Tiêu đáp phứa:

- Ta ở bộ tộc Bột Nhi Chỉ Cân.

Ai nấy đều choáng váng. Nên biết Bột Nhi Chỉ Cân là dòng họ hoàng gia, chỉ gia tộc Thành Cát Tư Hãn mới xứng dùng.

Lương Tiêu thấy thái độ Tứ vương tử có phần khác lạ, trông ngực đập thình thình. Tứ vương tử chằm chằm nhìn thằng bé hồi lâu, bỗng bật cười nói:

- Oắt con, mày thuộc bộ tộc Bột Nhi Chỉ Cân thật đấy à?

Lương Tiêu gật đầu:

- Mẹ ta nói mẹ là người nhà Bột Nhi Chỉ Cân, vậy nên ta cũng thuộc bộ tộc ấy.

Lương Tiêu nói vậy chẳng phải nói dối. Họ của người Mông Cổ đều đặt theo hiệu bộ tộc. Tính theo phổ hệ, Bất Lý vương tử - cha Tiêu Ngọc Linh - là cháu dòng đích của Thành Cát Tư Hãn. Khi Oa Khoát Đài làm hãn, người Mông Cổ phát động phong trào "trường tử xuất chinh", buộc con trai cả của tất cả các gia tộc phải tòng quân. Bất Lý theo Bạt Đô Hãn vượt qua Hung Gia Lợi làm cỏ châu Âu, nhưng y không phục Bạt Đô. Từ đó Bạt Đô nuôi hận trong lòng. Về sau, Bất Lý hòa theo con cháu Oa Khoát Đài làm phản, bị Bạt Đô và Mông Ca bắt rồi xử tội chết, thê tử đều bị biếm làm nô tỳ.

Tiêu Ngọc Linh là con vợ lẽ của Bất Lý, mẹ nàng là người Hồ do Bất Lý cướp được từ Tây Vực về. Một lần Bất Lý uống rượu say xong đánh đập bà ta cho đến chết. Khi Bất Lý mất mạng, Ngọc Linh còn rất nhỏ, bị vùi dập hành hạ khổ sở. Sau này nàng theo họ Tiêu của thầy, đổi tên thành Tiêu Ngọc Linh. Ngọc Linh căm ghét cha cùng cực nên chưa bao giờ nhắc lại chuyện xưa, vì vậy ngoài mấy người rất thân, hầu như không ai biết lai lịch gốc gác nàng.

Tứ vương tử bán tín bán nghi, móc xích với chuyện trước đây, nghĩ bụng: "Đứa trẻ này tuổi còn nhỏ, chưa chắc biết nói dối. Cho dù nó không phải người cùng bộ tộc mình thì giữa chúng ta vẫn có quan hệ rất gần. Hiện nay Nguyên - Tống giao chiến, Hồ - Hán không đội trời chung, Tần Bá Phù chắc hận dòng tộc ta lắm mới đến phủ vương công nào đó cướp đứa bé này rồi ngược đãi hành hạ nó. Hừ, nhà Bột Nhi Chỉ Cân nắm cả thiên hạ trong tay, tôn quý vô cùng, đâu chịu để người Tống sỉ nhục như thế?". Bằng ấy ý nghĩ lướt qua óc, nét mặt công tử tức thì hòa hoãn lại, gã mỉm cười.

Lương Tiêu trả Hoa Thanh Uyên, rồi trả Hoa Hiểu Sương:

- Con bé này là con gái hãn ta, cũng là cháu gái ả kia. Chỉ cần người dùng nó uy hiếp họ, họ dám không nghe lời người ư?

Tứ vương tử thấy Hiểu Sương đầy vẻ kinh ngạc sợ hãi khóc lóc liên hồi thì càng thêm chắc chắn. Cứ cho là thằng oắt định giờ trò đi, nhưng nước mắt con bé không thể nào là giả được.

Hoa Mộ Dung tức đến ứa lệ, múa trường kiếm chạy ào tới, chửi Lương Tiêu là "khốn nạn", là "súc sinh", nghĩ bụng đâu không cứu được cháu gái thì cũng phải giết chết Lương Tiêu để xả mối căm hờn. Nàng

nổi giận mà đáng điệu vẫn yêu kiều khả ái, Tứ vương tử càng thêm mê mẩn, bụng bảo dạ: "Cô gái áo trắng này tính tình cứng cỏi, ta mà ép buộc nàng, tất nàng thà chết không theo, thế thì mất hứng lắm. Chỉ bằng dùng con bé con làm điều kiện để nàng quy thuận ta, cho ta mặc sức xoay vần". Quyết định thế rồi, gã bèn đón lấy Hiếu Sương từ tay Lương Tiêu. Nhận ra thân thể cô bé cứng đờ, gã cười bảo thẳng thóc:

- Người còn nhỏ mà rất biết trông trước ngó sau. Thế này đi, ngoan ngoan theo hầu bản vương, ta sẽ cho người tha hồ hưởng phúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Có trà sữa cừu để uống không? Có ngựa con để cưỡi không?

Tứ vương tử hơi ngần người, đoạn cười ha hả:

- Có hết có hết, còn có bánh nướng thịt cừu và ngựa Ba Tư nữa đó!

Lương Tiêu hớn hở vỗ tay cười mãi, bộ dạng ngây thơ ra mặt. Tứ vương tử cũng phì cười, xong đảo mắt, cao giọng nói:

- Bắt tất cả lại cho ta!

Ba tên thủ hạ nghe lệnh cùng nhảy phốc ra. Tứ vương tử toét miệng hỏi Hoa Mộ Dung:

- Cháu nàng ở trong tay ta rồi, còn không ngoan ngoan quy thuận?

Hoa Mộ Dung tức không để đâu cho hết, nàng chực chửi mắng ác nghiệt, nhưng liếc nhìn Hiếu Sương, trái tim nàng đau nhói, cơ hồ sa lệ. Tứ vương tử quan sát, biết lòng nàng đã dao động thì rất lấy làm đắc ý, lại niềm nở bảo Hoa Thanh Uyên:

- Vô công người được đây! Nếu đồng ý quy phục bản vương thì ta cũng nể mặt mỹ nhân mà bỏ qua chuyện vừa rồi, lại để Hỏa Chân Nhân giải độc trị thương cho người nữa.

Hoa Thanh Uyên chống kiếm, hừ một tiếng, trừng mắt im lặng. Tứ vương tử cười:

- Ta là Thoát Hoan, con trai thứ tư của Hoàng đế Đại Nguyên. Lần này ta xuống nam dò xét tình hình, có lấy được một tấm địa đồ, nhưng bị tên họ Tản ngang đường cướp mất. Nếu người cảm thì mau trả lại đây. Còn nữa, ta muốn tuyển em gái người làm thê thiếp, ta đường đường là một vương tôn công tử, cũng không đến nỗi giày vò hành hạ nàng đâu!

Hoa Thanh Uyên sừng sốt, nhướn mày quát:

- Hoa mỗ chỉ là dân đen nhưng cũng biết liêm sỉ lễ nghĩa, quyết không làm những việc bán nước cầu vinh.

Thoát Hoan cười:

- Đúng là thân lừa ưa nặng! Người thì trúng *U minh độc hỏa* của Hỏa Chân Nhân, con gái người sống chết ra sao thì do ta quyết định, nếu người ương bướng...

Không đợi gã tuôn hết, Hoa Thanh Uyên trầm giọng đáp:

- Chết thì chết, khỏi múa mép. - Đoạn nhìn Hiếu Sương, trán hằn lên nổi đau đớn, y nghẹn ngào nói. - Sương nhi! Kiếp này cha có lỗi với con. Con chưa ra đời thì đã vì cha mà mang trọng bệnh, nay cha lại để con rơi vào tay ác tặc, cha... cha... - Tới đây thì y nghẹn lại, nước mắt dâng ngập bờ mi.

Hiếu Sương ngằn ngặt khóc không thành tiếng, bỗng lại giật người lên như sắp ngã đi. Hoa Mộ Dung nghiêng răng, ném bảo kiếm xuống thét lớn:

- Thoát Hoan! Ta theo người, người... thả cha con họ ra.

Hoa Thanh Uyên kinh hoàng quát:

- Dung! Muội nói nhăng gì thế?

Hoa Mộ Dung không đáp, chỉ cười méo xẹo. Thoát Hoan nhìn xoáy vào lúm đồng tiền của nàng, hí hửng bảo:

- Người Hán có câu hay thật: Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt. Mỹ nhân không then là bậc anh hùng trong đám quần thoa, khiến bản vương càng thêm kính ngưỡng. Bản vương sẽ yêu thương chiều chuộng nàng, không bao giờ lạnh nhạt với nàng. Ha ha, A Than, mau thay ta mời mỹ nhân dời gót lại đây!

A Than vâng dạ, nhưng sợ có điều bất trắc, cứ trân trân nhìn Hoa Mộ Dung, mặt lộ vẻ nghi ngại. Cô gái nhắm nghiền mắt, hai hàng lệ lăn xuống gò má. A Than vẫn trù trừ. Thoát Hoan đâm bực:

- O hay? Ngày thường huênh hoang khoác lác lắm cơ mà, nay có chút việc con con cũng không dám làm...

Gã đang thao thao, chợt cảm thấy bên hông tê dại, toàn thân cứng đờ, liền đó là hơi kim loại lạnh ngắt trên cổ, rồi hai tay nhẹ bỗng. Hiếu Sương đã bị giăng đi mất. Tiếng Lương Tiêu cười khanh khách vang lên phía sau:

- Muội diễn kịch khéo lắm, lừa được tất cả bọn họ rồi.

Hiếu Sương đáp hụt hơi:

- Tiêu ca ca... Muội... muội không diễn đâu, muội... thấy cha bị thương nặng, bị đau, cảm lòng không đau nên khóc thật.

Lương Tiêu sốt ruột:

- Được rồi, được rồi, thôi thôi quá!

Thoát Hoan nào ngờ tình thế xoay chuyển đột ngột như vậy, cả đời tài trí nhanh nhẹn mà bị hai đứa ranh con che mắt bằng một thủ đoạn tầm thường. Gã tức uất, không kìm được chửi toáng lên:

- Quân chó chết, đồ giòi bọ...

Thoát Hoan xuất thân quý tộc Mông Cổ, học tiếng Hán lăm băm, loanh quanh chỉ nói được bằng ấy câu thôi. Ba thù hạ thấy chủ bị khồng chế cứ đứng nghệt mặt ra. Người nhà họ Hoa mừng rỡ quá sức, Hoa Mộ Dung cười qua hàng lệ:

- Lương Tiêu... ta... ta...

Nàng vốn định nói: "Ta trách lắm người", nhưng xúc động quá đâm nghẹn họng, nước mắt tuôn ròng ròng, song không phải vì đau khổ như lúc trước mà đã đổi ra vui mừng. Hoa Thanh Uyên phá lên cười:

- Giỏi, giỏi lắm... - Vừa nói được đến thế, y đã rùn người ngã vật xuống đất. Cát được gánh nặng trong lòng, thần trí cũng thả lỏng, y không còn sức để gắng gượng nữa.

Hoa Mộ Dung vội đỡ lấy y. Hiếu Sương đâm bổ tới, cuống quýt gọi:

- Cha ơi! Cha!

Lương Tiêu hốt hoảng níu cô bé lại rồi chìa tay bảo Hòa Chân Nhân:

- Đưa đây!

Hòa Chân Nhân ngơ ngác hỏi:

- Đưa cái gì?

Lương Tiêu chẳng buồn nói thêm, xô Thoát Hoan ngã dúi, rồi bắt chước bộ dạng ban nãy của Hoa Thanh Uyên, vận đủ khí lực tát gã một cái nẩy đom đóm mắt. Thoát Hoan gậy văng mất hai cái răng, mồm miệng đầy máu, vẫn lằm bằm chửi:

- Đồ chó chết, đồ thối tha...

Lương Tiêu cười khẩy:

- Đưa đây!

Hòa Chân Nhân ngơ người ra. Tay Lương Tiêu lại giơ lên hạ xuống. Thoát Hoan hứng tiếp một cái bạt tai nẩy lửa, vừa giận vừa sợ, liền kêu rống lên như lợn bị chọc tiết:

- Hòa Chân Nhân, người điếc à?

Lương Tiêu còn vung tay chuẩn bị đánh nữa, Hỏa Chân Nhân vội ngăn:

- Mày đòi thuốc giải phải không? Đây đây! - Đoạn móc ra một túi cầm đưa cho thằng bé, dặn, - loại trắng thì xoa ngoài, loại đen để uống.

Lương Tiêu sờ nắn, nhận ra là hai cái lọ ngọc, bèn lấy ra một cái, chia miệng lọ về phía Thoát Hoan bảo:

- Không tin được cái giống mũi trâu nhà người. Cứ cho hần uống thử hai viên xem thế nào.

Hỏa Chân Nhân tái mặt la:

- Không, không được! Đây là phương thuốc dĩ độc trị độc.

Lương Tiêu cười mát:

- Đầu người đưa cái của khi *U minh độc hóa* kia đây, ta đốt hần xong rồi chữa cho hần.

Hỏa Chân Nhân nổi giận:

- Vớ... vớ vẩn!

Lương Tiêu mưu mẹo ghê gớm, hành động tàn độc, lập tức vung kiếm chém một nhát. Thoát Hoan rú lên đau đớn, ngón út đã bị đứt mất một đốt, máu tươm ra. Lương Tiêu cười hi hi:

- Chặt thêm một bàn tay nữa nào.

Hỏa Chân Nhân sợ nó cương quyết dứt khoát nói sao làm vậy, vội bảo:

- Thôi thôi, ta đưa! - Đoạn miễn cưỡng quẳng sang một cái túi da.

Lương Tiêu bắt lấy, thấy cái túi bên ngoài may bằng da bò chưa thuộc, bên trong là lông dê, nhúm mười mấy viên tròn óng ánh bạc, nó hỏi:

- Cách dùng sao đây?

Hỏa Chân Nhân thoáng ngập ngừng, thấy Lương Tiêu lại hùng hổ muốn xuất thủ, đành mau chóng nói ra. Lương Tiêu cười cười, nhét cả vào ngực áo:

- Những món hay hay như vậy, dùng cho con lợn ngu xuẩn này nó phí đi.

Thoát Hoan buột chửi, liền ăn ngay một cái tát, đành câm họng, nhưng trong lòng vẫn hứ vía là chưa bị lừa thiếu.

Lương Tiêu ném túi cầm cho Hoa Mộ Dung:

- Tên mũi trâu đã đưa đạn bạc cho tôi, chứng tỏ thuốc của hần là đúng.

Hoa Mộ Dung thầm khen thằng bé suy tính chu đáo, nhưng ngoài mặt thì trừng trợn bảo:

- Người đa nghi quá!

Xong nàng cởi áo cho Hoa Thanh Uyên, thấy trên ngực y có một khoảng đen bầm sưng phồng. Nàng cẩn thận xoa thuốc rồi cho y uống, một lúc sau, vết thương dần dần mềm xuống, Hoa Thanh Uyên lơ mơ tỉnh lại, nhưng thần sắc vẫn nhọc mệt vô cùng. Cáp Lý Tư quát Lương Tiêu:

- Thăng giặc con! Thuốc giải đã đưa rồi, còn không thả Tứ vương tử ư?

Lương Tiêu cười đáp:

- Người tướng ta ngu lắm sao? Mẹ ta dạy, cơ hội đến chớ tha đổi thủ. Ta chưa giết con lợn này đã là tử tế với các người lắm rồi. - Đoạn nó quay sang nhà họ Hoa giục. - Mọi người bị thương, hãy đi trước đi!

Hoa Mộ Dung vội bảo:

- Ta ở lại giúp người!

Lương Tiêu lườm nàng:

- Khỏi cần cô lo! Vừa rồi ai mắng tôi là súc vật, hừm... tôi nghe rõ lắm đấy nhớ!

Hoa Mộ Dung đỏ mặt, hừ mũi bảo:

- Mắng thì mắng chứ, ta sợ gì người.

Hoa Thanh Uyên lấy bẫy gượng dậy nói, giọng khàn khàn:

- Lương Tiêu! Cậu còn nhỏ, việc gì khác ta không can thiệp, nhưng việc giết người thì cậu nhất thiết đừng nhúng tay vào! Dẫu một kẻ đáng chết đến đâu, cũng cứ để người khác xử tội hần! Nếu cậu không hứa, ta sẽ ở lì đây!

Giọng y tuy yếu ớt, nhưng ánh mắt hết sức kiên quyết. Lương Tiêu lâu lâu:

- Tôi không giết là được chứ gì, ông đa sự thế!

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

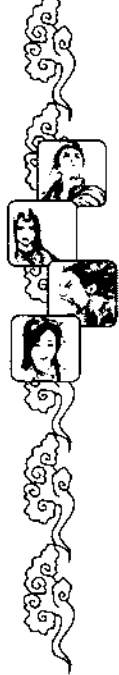
- Vậy thì tốt, hôm nay cậu vất vả quá rồi! Mong rằng sau này có dịp gặp lại!

Lương Tiêu chợt róm lệ, cúi đầu đáp:

- Hẹn... hẹn gặp lại. - Nó lén ngược mắt lên, dõi theo Hoa Mộ Dung đang dắt Hiếu Sương đi. Cô bé con vừa bước vừa ngoái đầu nhìn, mãi cho đến khi lên xe vẫn vén rèm ngó ra.

Cỗ xe chạy xa rồi, A Than không nhận được giục:

- Thà người đi chứ?

Lương Tiêu đảo mắt, thấy mấy con ngựa của bốn tên kia dừng bên lề đường, bèn nắm tóc Thoát Hoan lôi ra đằng ấy. Không ai hiểu nó định làm gì, thỉnh linh thằng bé hươu kiếm lên, chém đứt sạch gân chân của ba trong bốn con. Ba tên kia bàng hoàng sức hiểu, thì ra Lương Tiêu sợ bọn chúng phi ngựa đuổi theo cỗ xe, nên cố ý nán lại hủy hoại mấy con ngựa, trì hoãn thời gian, tên nào tên nấy thảm chửi nó là quân gian trá. Hỏa Chân Nhân liếc nhìn thanh trường kiếm của Lương Tiêu, bỗng tái mặt kêu:

- Thằng lỏi, mày lấy đâu ra thanh kiếm đó?

Lương Tiêu cười:

- Nhật được!

Hỏa Chân Nhân trợn trắng mắt quát:

- Nhật được ở đâu?

Lương Tiêu bĩu môi:

- Can hệ gì đến ngươi!

Hỏa Chân Nhân gằn giọng:

- Thanh Áo Nguyên kia vốn dĩ là của bản đạo! Bản đạo sai bốn đại đệ tử xuống nam làm chút việc và cho chúng mượn thanh kiếm ấy. Ai ngờ bốn đứa đi mà không đứa nào trở về... - Hắn trừng mắt nhìn Lương Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống thằng bé.

Lương Tiêu liếc chuôi kiếm, quả nhiên thấy khảm vàng hai chữ uốn éo quái dị, chữ đó thì nó trông thấy lâu rồi, nhưng không đọc được thể cổ triện, nay nghe Hỏa Chân Nhân nói mới gắng gượng nhận ra được chữ "nguyên", bụng bảo dạ: "Thì ra hắn là đồng bọn với đám mũi trâu xấu xa kia, hừ! Ta không đời nào kể thật sự tình".

Thằng bé giằng co với bốn tên xấu xa hồi lâu, ước tính thời gian nhà họ Hoa chắc đã đi được khá xa rồi, nó bèn dắt ngựa, lôi Thoát Hoan đi thêm hơn hai mươi trượng, định bụng trước lúc bỏ đi sẽ chém chết tên khốn kiếp này, nhưng nhớ tới lời Hoa Thanh Uyên thì không sao xuống tay được. Nó thảm giận mình vô dụng, bèn phũ phàng dận Thoát Hoan một cái, rẩy hắn xuống đất, xong ôm con chó phóng lên yên, vung kiếm quật vào mông ngựa. Tuấn mã bị đau, tung vó phóng như bay.

Lương Tiêu phi được hơn một dặm, chợt nghe có tiếng động bèn

ngoái lại nhìn, tức thì kinh hoàng táng đờm. A Than và Hỏa Chân Nhân đang đuổi tới gần, mỗi bước chân vươn dài đến tám thước. Hỏa Chân Nhân nóng lòng đoạt lại kiếm báu nên chạy hết tốc lực. Chỉ thoáng chốc, hai người đã cách Lương Tiêu chưa đầy mười trượng, A Than chợt rống lên, vung tay ném kim cô vào yên cương, nghĩ bụng muốn đánh ngã người thì phải đánh ngã ngựa trước.

Lương Tiêu rủa thầm. Chân vẫn kẹp bụng ngựa, nó rạp mình xuống rút kiếm ra chọc vòng kim cô, tức thì cảm thấy hổ khẩu như muốn rách toạc, cả cánh tay tê dại. Kim cô bị cản nên đổi hướng, cạ qua cẳng ngựa. Tuấn mã đau đớn chồm thẳng dậy, Lương Tiêu không kịp trở tay, suýt nữa bị hất ngã nhào. Chỉ một tích tắc chậm trễ đó, Hỏa Chân Nhân đã băng đến như sao xẹt, kiếm trước người sau, đâm vào chân ngựa. Lương Tiêu vấy tay trái, mấy đốm sáng bạc tãi thẳng vào mặt tên đạo sĩ. Hỏa Chân Nhân chực phát tay áo, sức nhớ ra một chuyện liên vội vàng thu thế bay giật ngược, đoạn gơ kiếm lên gạt, mấy đốm bạc lập tức biến thành một đám lửa xanh rớt lả tả xuống đất, chính là *U minh độc hỏa*. Lúc này A Than cũng đuổi tới nơi. Còn cách Lương Tiêu chừng một trượng, hần gằm vang, chẳng không lao lên, dang tay tấn công thẳng bé. Lương Tiêu cảm thấy thân thể như bị đè nặng, ngực nôn nao muốn ói, bèn xoay mình tung nốt nắm *U minh độc hỏa* còn lại ra.

A Than tôn giả một là không nghĩ ra lai lịch của những viên đạn bạc, hai là tự phụ thần công hộ thể của Mật tông, ngoài đôi mắt là chỗ yếu hại ra, toàn thân đều như thịt đồng da sắt, đao thương không xâm hại được, thấy nắm đạn bạc bay tới bèn cố ý vờn giỡn, không mấy may né tránh, kè cho nó đánh trúng vào người. Gần như ngay lập tức, tiếng thét thê thảm của hần vút lên, khắp mình lún phún lửa xanh. A Than ngã vật xuống đất, lăn lộn gào rú không ngừng.

Hỏa Chân Nhân nghe sau lưng có tiếng la hét như thế cũng hơi kinh hoàng, nhưng chỉ chăm chăm nghĩ đến bảo kiếm của mình nên mặc kệ đồng bọn, cứ guồng chân chạy đuổi, thấy đuôi ngựa đã phấp phới trước mắt bèn nắm ngay lấy, dụng lực giật một cái. Lương Tiêu liền trở gươm chặt đứt đuôi ngựa. Phải cái Hỏa Chân Nhân nhanh như chớp, đã xuất kiếm đâm trúng chân ngựa rồi. Tuấn mã hí vang, mất thăng bằng đổ nhào. Lương Tiêu lộn mình xuống, thấy lão đạo sĩ đang ào ào chạy tới, nó vội vung kiếm đón, Hỏa Chân Nhân cũng gơ kiếm đấu lại. Bình khí đôi bên giao nhau. Kiếm từng vãn không sắc bén bằng kiếm Áo

Nguyên, tức thì gãy đôi. Hỏa Chân Nhân vút luôn kiếm gãy đi, đợi Lương Tiêu cúi đầu tránh, hấn tay không xông luôn vào vùng lưới kiếm sáng choang, chụp lấy cổ tay thành bé. Sắp tóm được cả người cả kiếm, hấn chột chột dạ, lật tay ra sau chụp một cái, bỗng đâu bắt ngay được một cây trâm vàng hình con phượng. Hấn vội buông Lương Tiêu ra, ngoái đầu nhìn. Hỏa Mộ Dung đang chia kiếm lao tới, đâm liên mấy nhát, Hỏa Chân Nhân vội vàng giật lui. Lương Tiêu thoát nạn trong gang tấc, vui mừng reo lên, vung kiếm chạy tới tiếp ứng.

Bản lĩnh Hỏa Chân Nhân xấp xỉ Hỏa Mộ Dung, đầu tay không đã thiệt rồi, lại thêm bên kia có Lương Tiêu mưu mô trí trá xông vào quấy nhiễu, thực là phiền phức! Hấn chiết vội chiết vàng mấy chiêu, biết rõ hôm nay khó mà giành được kết quả tốt đẹp, lại nhắc thấy A Than nằm thờ thoi thóp đàng xa, nếu không được cứu chữa thì chắc chắn là chết, con lừa trọc đó có mất mạng thì hấn cũng chẳng thiệt thời gì, khổ nỗi nếu con lừa trọc đó chết bởi *U minh độc hóa*, chẳng may Thoát Hoan truy cứu thì hấn tránh sao khỏi bị hiềm nghi. Vô vàn ý nghĩ lướt qua óc, tên đạo sĩ vụt nhảy vút ra, xốc lấy A Than, trợn mắt hấn học nhìn Hỏa Mộ Dung và Lương Tiêu rồi nhảy lên hụp xuống, lao như bay theo hướng ngược lại con đường ban nãy.

Hỏa Mộ Dung nhìn theo hút Hỏa Chân Nhân, thu kiếm về, cười nhạt:

- Đánh không xong thì trốn chạy, thật chẳng ra làm sao!

Lương Tiêu định thần hỏi:

- Cô quay lại làm gì thế?

Hỏa Mộ Dung đưa mắt nhìn nó:

- Quay lại xem người đóng vai anh hùng!

Lương Tiêu đỏ mặt ngậm câm, hồi tưởng tình cảnh lúng túng như gà mắc tóc vừa rồi của mình, tính là cầu hùng cũng còn chưa xứng, nói gì đến hai chữ anh hùng. Hỏa Mộ Dung cười thầm, kéo nó lên ngựa:

- Ca ca và Hiếu Sương đang lo lắng cho người đấy. Mau đi với ta lại đàng đó, để họ trông thấy bộ dạng đầu bù tóc rối mặt mày lấm lem này cho họ yên tâm.

Lương Tiêu cay mắt, cúi đầu không đáp. Hỏa Mộ Dung thấy nó ngoan ngoãn bất thường thì rất lấy làm lạ: "Phải chăng vừa rồi suýt lâm nguy nên sợ quá...". Nàng đâm mũi lòng, không cười nói gì nữa.

Hai người phóng ngựa đi một lúc thì gặp cỗ xe đang dừng xa xa bên

đường cái quan. Họ chưa lại gần, từ trong rừng Hiếu Sương đã trông thấy và lao bổ ra, ôm choàng lấy cổ cô mình, nhưng mắt thì nhìn Lương Tiêu, mặt mày tươi rói, cười chúm chím chào:

- Tiêu ca ca!

Lương Tiêu nghe cô bé xưng hô thân thiết thế thì đỏ mặt, cúi đầu ừ khê. Hiếu Sương lại nói:

- Muội cứ tưởng không bao giờ được gặp huynh nữa!

Lương Tiêu cầu nhàu:

- Không bao giờ gặp nữa? Rủa ta chết đi ư?

Cô bé chung hứng. Hoa Mộ Dung trừng mắt với Lương Tiêu, đoạn bảo cháu gái:

- Hiếu Sương, thằng ranh này là đồ vong ân bội nghĩa, có biết tốt xấu gì đâu mà. Con cứ mặc kệ nó.

Ba người đi vào rừng. Hoa Thanh Uyên đang ngồi xếp bằng. Thấy Lương Tiêu vẫn lảnh lặt, y mỉm cười rạng rỡ. Lương Tiêu ngần ngừ một thoáng rồi hỏi:

- Vết... vết thương của ông còn đau không?

Hoa Thanh Uyên cười:

- Nhờ cậu lấy được thuốc giải, chỉ một dạo nữa là không hề hấn gì nữa đâu.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Nếu không phải vì tiền tôi, chắc ông cũng không ra khỏi thành chuyển này, càng không phải đụng đầu với bọn người xấu! Tôi có mất mạng thì cũng phải lấy được thuốc giải cho ông chứ".

Lương Tiêu nghĩ vậy nhưng không thổ lộ, lại nói sang chuyện khác:

- Hoa đại thúc, kiếm pháp của ông lợi hại lắm, khiến bọn ác độc đó không có cả cơ hội đánh trả nữa!

Thằng bé cùng Hoa Thanh Uyên trải qua hoạn nạn, bỗng chốc thấy gần gũi, ba chữ "Hoa đại thúc" bật ra rất tự nhiên.

Hoa Mộ Dung cần nhần:

- Cái đó cố nhiên. Lộ kiếm pháp ấy là *Thái âm phân quang*, dùng để đối phó với lũ khốn kiếp ấy chẳng khác nào giết gà mà dùng đến dao mổ trâu.

Lương Tiêu sáng mắt, vội hỏi:

- Vậy nhất định là thắng được Tiêu Thiên Tuyệt chứ?

Hai anh em họ Hoa đưa mắt nhìn nhau, cau mày trầm ngâm chốc lát, xong Hoa Thanh Uyên nói:

- Ta chưa có may mắn chứng kiến võ công của Tiêu Thiên Tuyết. Nhưng mà, năm xưa quả thực có người đã dùng lộ kiếm pháp này đấu với ông ta một lần...

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Thắng chứ ạ?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- *Thái âm phân quang* kiếm tuy áp chế được công phu Hắc Thủy của Tiêu Thiên Tuyết, nhưng không thể giết chết ông ta. - Y thờ dài. - Thêm vào đó, sở học của cùng một môn phái mà do những người khác nhau sử ra thì cảnh giới đã khác nhau rồi. Hai đại cao thủ đấu với Tiêu Thiên Tuyết năm xưa võ công cao gấp mười lần ta, song cũng chỉ thắng họ Tiêu tầm một chiêu nửa thức mà thôi.

Lương Tiêu nghĩ ngợi một hồi, chợt hỏi:

- Hoa đại thúc, ông có thể dạy tôi kiếm pháp này không?

Hoa Thanh Uyên chưa đáp, Hoa Mộ Dung đã chen vào:

- Không được.

Lương Tiêu tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, quay mình bỏ đi. Hoa Thanh Uyên vội níu lấy nó, song y bị thương chưa khỏi, người còn yếu mệt, bị lôi theo thăng bé suýt ngã nhào. Lương Tiêu đành đứng lại. Hoa Thanh Uyên trừng mắt với em gái, rồi ôn tồn bảo:

- Lương Tiêu, con đừng vội. Chỉ vì ta không có quyền quyết định là liệu có được phép dạy con hay không...

Lương Tiêu ngẩn người. Hoa Thanh Uyên lại nói:

- Nếu con thực lòng muốn học, ta sẽ xin giúp...

Hoa Mộ Dung xen vào:

- Thế vẫn không ổn. Lộ công phu này cần hai người hợp sức thi triển, dẫu mẹ ưng thuận để huynh truyền cho nó thì một mình nó học cũng có tác dụng gì đâu?

Hoa Thanh Uyên cau mày:

- Nói cũng phải!

Lương Tiêu ngẫm nghĩ rồi đề xuất:

- Không ngại, chỉ cần ông đồng ý dạy, sau này tôi có vợ, sẽ cùng luyện với...

Hoa Mộ Dung mắng:

- Nói không biết ngượng mồm!

Lương Tiêu gân cổ cãi:

- Có gì mà ngượng? Cha... cha mẹ tôi cũng cùng luyện võ đấy.

Hoa Thanh Uyên hỏi:

- Cha mẹ con hiện ở đâu?

Lương Tiêu nín thinh.

Đoán chừng thằng bé có nỗi khổ khó nói, Hoa Thanh Uyên cũng không ép uống, chỉ bảo:

- Không kể thì thôi vậy. Ta hỏi câu này: Con có đồng ý về ở với chúng ta không?

Lương Tiêu ngẩng đầu lên:

- Ông bằng lòng dạy tôi kiếm pháp thì đi đâu cũng được.

Hoa Mộ Dung dọa:

- Học công phu là gặp nhiều vất vả lắm đấy.

Lương Tiêu ưỡn ngực:

- Khổ tới mức nào cũng chịu được.

Thấy Lương Tiêu đồng ý ở lại, Hiểu Sương vui mừng khôn xiết.

Mọi người chuyện trò một lúc. Lương Tiêu lại hỏi:

- Hoa đại thúc, nếu đơn đả độc đấu thì chưa có ai thắng được Tiêu Thiên Tuyệt à?

Hoa Mộ Dung bĩu môi:

- Không hẳn đâu.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Là sao?

Hoa Mộ Dung xòe bốn ngón tay ra bảo:

- Thiên hạ tàng long ngọa hổ, theo ta được biết, có ít nhất bốn người không thua lão ấy.

Lương Tiêu chăm chú nghe. Hoa Mộ Dung cười tiếp:

- Có điều, họ không mát tính như Tần đại ca và ca ca ta đâu. Nếu người đến gặp, họ không đời nào thêm thu đồ khỉ nghịch ngợm như người làm đồ đệ cả.

Lương Tiêu ríu rít:

- Đừng có dènh dằng, nói mau nói mau.

Hoa Mộ Dung cười cười rồi nghiêm chỉnh nói:

- Người thứ nhất là một đại cao thủ ở hải ngoại, tinh thông võ công thiên hạ...

Lương Tiêu kinh ngạc, buột miệng cắt ngang:

- Tinh thông võ công thiên hạ, thể hóa ra là biết cả *Thái âm phân quang kiếm* à?

Hoa Mộ Dung cau mày:

- Đời nào.

Lương Tiêu vặn:

- Đã không biết thì sao có thể nói là tinh thông võ công thiên hạ?

Hoa Mộ Dung tự biết mình nói hớ, ngượng ngịu bảo:

- Thằng ranh này chỉ giỏi vắn vẹo người khác. Ta nói ông ấy tinh thông hết võ công thiên hạ chẳng qua chỉ để nhấn mạnh rằng ông ấy biết rất nhiều thứ võ công. Kiểu như bảo người ương ngạnh hư đồn nhất trần đời, đâu có nghĩa là trên đời này không còn ai hư đồn ương ngạnh hơn người?

Lương Tiêu làm gì không biết Hoa Mộ Dung châm chích mình, nhưng chưa nghĩ ra nên phản bác thế nào, vì dù đáp hay không đáp thì cũng thành tự nhận mình là kẻ hư đồn ương ngạnh. Nó bấu môi âm ức.

Hoa Mộ Dung chiếm được ưu thế, ngấm ngấm đắc ý, lại tiếp:

- Người thứ hai, là một nhà sư...

Lương Tiêu sực nhớ lại một chuyện. Hoa Mộ Dung nhận ra sự biến đổi trên khuôn mặt nó, gật đầu cười:

- Đúng, chính là hòa thượng lang bạt đấu cờ với Tần đại ca đấy. Nhưng ta không rõ pháp hiệu của lão ấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Sao lại gọi là hòa thượng lang bạt? Lão ta có bản lĩnh cao cường gì?

Hoa Mộ Dung đáp:

- Lang bạt là vì chùa lớn hay chùa nhỏ nào lão cũng không ở, hành động thì quái đản, không tuân theo quy củ nhà tu. Còn bản lĩnh ấy hả, cũng khỏe lắm đấy!

- Khỏe mà cũng tính là bản lĩnh ư?

Hoa Mộ Dung nói:

- Người đừng xem thường sức mạnh. Đã nghe câu "lấy một địch

mười" chưa? Nếu quyền cước của ngươi mà có sức nặng ngàn cân thì thiên hạ ai chống cự nổi?

Lương Tiêu ngăn người, không trả lời được, lại hỏi:

- Thế người thứ ba là ai?

Hoa Mộ Dung cau mày, khuôn mặt lộ vẻ khinh bỉ, nàng hừ mũi:

- Kẻ thứ ba rất giỏi kiếm pháp, nhưng không đứng đắn, chuyên quyền rũ mỗi chài con gái nhà lành, không nên nhắc đến thì hơn.

Lương Tiêu bối rối:

- Quyền rũ mỗi chài con gái nhà lành là thế nào?

Hoa Mộ Dung lườm nó:

- Đó là hành động cực kỳ hạ lưu vô liêm sỉ, sau này ngươi không nên nghĩ đến, càng không được làm. Trái lại không chỉ ta mà cả thiên hạ đều xem thường ngươi.

Lương Tiêu gãi đầu vất óc suy nghĩ một lúc vẫn không hiểu, lúc trông lại thì thấy Hoa Mộ Dung chống tay vào má, mắt ngược lên trời, bèn hỏi:

- Có bốn người kia mà, một người nữa là ai?

Hoa Mộ Dung buồn bã thờ dài, đôi mắt thoáng nét xa vắng, nàng rầu rĩ trả lời:

- Người thứ tư thì ta biết, nhưng không thể nói tên của ông ra được.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Không nói thì thôi, ai thềm quan tâm? Tôi học được *Thái âm phân quang kiếm* rồi sẽ đánh bại tất cả bọn họ.

Hoa Mộ Dung nín lặng, ngẩn ngơ nhìn ra xa. Lương Tiêu không còn biết đầu khẩu với ai, đâm cụt hứng.

Nghỉ một hồi lâu, vết thương của Hoa Thanh Uyên đã đỡ hơn, mọi người lại lên đường. Hôm sau họ đến Tấn Vân, tìm một khách sạn để trọ. Hoa Thanh Uyên phục mấy tế thuốc bổ để phục hồi nguyên khí. Lương Tiêu ở không buồn tình, ngồi nghịch chó nghịch khí với Hiếu Sương. Cô bé đặt tên con khỉ là Kim Linh Nhi. Lương Tiêu nghe vậy, tức thì nổi cáu:

- Chó của ta tên Bạch Sí Nhi, người lại đặt tên con khỉ là Kim Linh Nhi¹, chẳng phải là cố ý chọc phá ta ư?

¹ Linh Nhi có thể hiểu là thông minh lanh lẹ, trái ngược với ý nghĩa ngốc nghếch trong tên con chó của Lương Tiêu.

Hiếu Sương nói:

- Có sao đâu ạ. Bạch Si Nhi - Kim Linh Nhi, nghe có vẻ đôi lứa xứng đôi đấy chứ.

Kim Linh Nhi vẫn nhớ thù cũ, không thêm ngó ngang tới Lương Tiêu. Bị thằng bé trêu ghẹo, nó chỉ nghiêng răng nghiêng lợi. Khi Lương Tiêu giậm chân đùng đùng, chực đánh mắng nó, Hiếu Sương bèn ôm con vật lại thật chặt. Lương Tiêu vốn bừa bãi ngang tàng, nhưng không dám nổi giận với cô bé này, sợ nó phát bệnh thì khổ, đành chỉ chống nạnh trợn mắt nhìn Kim Linh Nhi một cách hết sức tức tối mà thôi.

Họ nghỉ ngơi vài ngày rồi lại rục rịch lên đường. Vừa đi vừa nghỉ thêm mười mấy hôm nữa thì vào tới vùng núi Quát Thương. Ngọn cao ngọn thấp nối dây, vắt ngang từ đông sang tây, thế núi mềm mại uyển chuyển như giọng nói êm ái của người Ngô.

Đoàn người dắt ngựa đi bộ theo những bậc đá ở sườn núi. Đi được chừng nửa canh giờ, giữa mây khói bảng lảng thấy hiện ra mái xanh vách đất, gần đó có vài khoảnh ruộng bậc thang ngay ngắn và mấy nông dân đang lom khom cày cấy. Chợt có người ngẩng đầu nhìn, trông thấy bọn họ thì kêu lên. Đám nông phu lần lượt đứng thẳng dậy, bỏ cày bừa đẩy tươi cười chạy tới đón. Đi đầu là một người đàn ông da đen tái, hai mắt sáng quắc, vái chào Hoa Thanh Uyên thật thấp:

- Dương Lộ cúi lạy thiếu chủ!

Hoa Thanh Uyên giơ tay đỡ ông ta, cười hỏi:

- Dương quản sự chớ đa lễ, mọi việc trong cung thế nào?

Dương Lộ thưa:

- Tất cả vẫn ổn! - Đoạn ngấm kỹ Hoa Thanh Uyên, ông ta nhận xét. - Thiếu chủ dường như khí sắc kém tươi?

Hoa Thanh Uyên đáp:

- Mấy hôm trước bị cảm xoàng, bây giờ không hề hấn gì nữa rồi.

Y chuyển dây cương cho đám nông phu:

- Chúng ta vào núi thôi!

Dương Lộ gật đầu, ra một hiệu lệnh. Có người nông dân tung lên một con bồ câu trắng, nó xoải cánh bay xập xập vào trong núi.

Lương Tiêu giật áo Hiếu Sương hỏi nhỏ:

- Họ làm gì vậy?

- Báo tin cho bà nội đấy. - Hiếu Sương trả lời.

Lương Tiêu ồ lên, chợt trông thấy có hai nông phu đi ra từ khu nhà tranh vách đất, dắt theo mấy con thú lạ màu vàng ngênh ngang, tựa tựa trâu, lại nhang nhác ngựa, bước lộp cà lộp cộp. Lương Tiêu biến sắc, xoẹt một cái núp ra sau lưng Hiếu Sương, run run hỏi:

- Quái vật gì đấy?

Mọi người cười ồ, Hoa Mộ Dung chống nạnh phì một cái:

- Thằng quỷ này, người mà cũng có lúc biết sợ hả?

Hoa Thanh Uyên nén cười hỏi:

- Tiêu nhi, con đã nghe chuyện Gia Cát Khổng Minh chưa?

Lương Tiêu ló đầu ra nhìn trộm con thú, gật đầu đáp:

- Tôi có nghe cha kể rồi.

Hoa Thanh Uyên nói:

- Đây chính là Mộc ngư và Lưu mã mà Gia Cát Khổng Minh chế tạo để tải lương qua Thục đạo đó, dùng đi đường núi tiện lắm.

Lương Tiêu kinh ngạc hỏi:

- Có Mộc ngư Lưu mã thật hay sao?

Hoa Thanh Uyên gật đầu:

- Núi non phía trước rất hiểm trở, chúng ta dùng nó để cưỡi và chở hàng thì thuận tiện vô cùng.

Lương Tiêu mạnh dạn thò tay ra sờ, thấy cứng trơn trơn, quả đúng là con thú bằng gỗ phết sơn vàng, nó đỏ mặt ngượng nghịu. Nhưng tính còn trẻ con, chỉ lát sau thằng bé đã tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, còn tỏ vẻ rất hứng thú với con thú gỗ, ôm lấy chúng hỏi han đủ điều, Hoa Thanh Uyên đều giải đáp cặn kẽ. Lương Tiêu mau chóng học được cách điều khiển, nó cưỡi con thú gỗ ngó nghiêng khắp nơi, hết sức đắc ý.

Bốn người cưỡi Mộc ngư Lưu mã theo đường núi mấp mô đi sâu vào bên trong. Được một thời đường, lối đi trở nên gập ghềnh hiểm trở, trời sụt theo thể núi, lúc thì mém vách cao chát ngất, lúc thì chồm vực sâu thăm thẳm, lúc len qua rừng rậm, lúc xuyên trong lòng thung, nhưng con thú gỗ đi vừa nhanh vừa vững, Lương Tiêu tấm tắc khen lạ.

Xuyên qua một sơn cốc, trước mặt họ thấp thoáng vượn lên hai ngọn núi hùng vĩ, kẹp hai bên dòng sông uốn lượn nhịp nhàng, đối mặt nhau qua đôi bờ nam bắc. Hiếu Sương hỏi Lương Tiêu:

- Huynh thấy hai ngọn núi đó giống cái gì nào?

- Giống cái ngón tay. - Lương Tiêu đáp.

Hoa Mộ Dung giễu:

- Hừ, người đời đều có mười ngón tay, mỗi người có hai ngón tay hả?

Lương Tiêu âm ỨC cãi:

- Thì tám ngón kia người ta gập lại, không được ư? Ờ, theo cô là không giống ngón tay, vậy chứ giống cái gì?

Hoa Mộ Dung cười khẩy:

- Đồ đầu đất, toàn ăn bốc nên đương nhiên chỉ nghĩ được đến ngón tay!

Lương Tiêu ngoẹo đầu nhìn kỹ, ngập ngừng nói:

- Phải chăng... giống đôi đũa?

Hoa Mộ Dung cười:

- Vậy mới đúng đó. Hai ngọn núi này gọi là Thạch Trứ phong.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Đã giống đôi đũa thì phải gọi là Thạch Khoái, sao lại gọi là Thạch "Trứ"?

Hoa Mộ Dung liếc sang Lương Tiêu, mắt đầy nét khinh bỉ. Lương Tiêu hiểu là nhất định mình lại nói sai gì nữa đây, nhưng không biết sai ở chỗ nào, lòng buồn bực vô cùng. Hoa Hiếu Sương cười chen vào:

- Tiêu ca ca, chữ "Trứ" không phải là "Trứ" trong trâu bò lợn gà đâu, mà là cách gọi khác của "Khoái" đó.

Nói đoạn cô bé dùng Mộc ngư Lưu mã, bảo Lương Tiêu xòe bàn ra rồi viết lên đó từng nét của chữ "Trứ". Lương Tiêu sinh lòng ghen tị: "Tại sao cái gì nó cũng biết, còn ta thì mù tịt cả?".

Hiếu Sương viết xong ngoảnh đầu đi, dỗi mắt nhìn hai ngọn núi, dịu dàng nói:

- Có điều, cái tên Thạch Trứ phong tầm thường quá, nghe thật vô vị.

Lương Tiêu trầm reo: "Nói đúng ý ta!", rồi liếc mắt nhìn Hoa Mộ Dung, cao giọng bảo:

- Đúng đó, nên gọi là Nhị Chỉ phong mới phải.

Hiếu Sương lắc đầu:

- Nhị Chỉ phong cũng không hay. Muội nghĩ, gọi là Phu Phụ phong

¹ Trong tiếng Trung thì chiếc đũa có thể gọi là *Khoái* hoặc *Trứ* (khẩu ngữ hay dùng *Khoái* hơn). Lương Tiêu ít chữ, không biết từ *Trứ*, thành ra nghe chệch sang từ nó biết là *Trư* (con lợn).

mới sát. Ngọn to cao ở mé nam là cha, ngọn thấp nhỏ hơn ở mé bắc là mẹ, kẻ vai đứng bên nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Hoa Thanh Uyên giật mình, đắm đắm nhìn Hiếu Sương, mắt in rõ nét bằng hoàng. Hoa Mộ Dung cười:

- Con bé ngốc nghếch, con lại nổi tính ngậy đại rồi đấy ư? Gọi là Phu Phụ phong không ổn tí nào, con biết tại sao không?

Hiếu Sương ngơ ngác lắc đầu. Hoa Mộ Dung giải thích:

- Con xem, giữa hai ngọn núi có dòng suối chảy qua, vì dòng suối đó mà hai ngọn núi lúc nào cũng buồn rầu nhìn nhau, mãi mãi không nhích lại gần nhau được. Lẽ nào con muốn cha mẹ phải nhìn nhau như thế, cả đời không qua lại được với nhau ư?

Hiếu Sương đỏ bừng mặt, lén nhìn sang cha. Lúc ấy Hoa Thanh Uyên đang trân trân ngắm hai ngọn núi xanh, mặt mày trắng nhợt.

Hoa Mộ Dung lại nói:

- Nếu muốn ví với người thì đặt tên là Oán Lữ phong, nghe thích hợp hơn. Từ xưa tới nay đã bao nhiêu cặp tình nhân hữu duyên vô phận, yêu nhau mà không lấy được nhau. Có bài thơ cổ viết thế này: *Xa xa chòm Ngưu tinh, xinh xinh chòm Chức Nữ. Thon thon mùa đôi tay, đặt diu trên khung cửi. Cả ngày không hé môi, lệ như mưa giàn giụa. Ngân hà trong và cạn, được mấy lượt lại qua? Ấm ấp một dòng sông, đắm đắm nhìn không nói.* Hai ngọn núi đó chính là Ngưu Lang và Chức Nữ, chỉ vì sông sâu cách trở nên dù trông thấy nhau mà vĩnh viễn không gặp gỡ.

Truyện thuyết về Ngưu Lang và Chức Nữ đã lưu truyền ngàn năm, hai chòm sao đơn côi mỗi đêm lấp lánh đôi bờ Ngân Hà đã gây nên nhiều thốn thức, đã làm ngậm ngùi bao trái tim nữ nhi. Hiếu Sương ngâm câu cuối cùng mấy lần, đột nhiên sa lệ. Hoa Mộ Dung hoảng hốt ôm cháu gái vào lòng, dịu dàng vỗ về:

- Sương nhi, cô chỉ nói đùa thôi mà, có gì con lại coi là thật chứ?

Lương Tiêu không hiểu hàm nghĩa của bài thơ, nhưng câu chuyện chàng chăn trâu và nàng dệt vải đó thì nó đã nghe cha kể mãi rồi. Nhìn Hiếu Sương sụt sùi, thằng bé lấy làm bực lắm, hừ mũi bảo:

- Ngưu Lang và Chức Nữ thật vô dụng, anh chỉ biết nhìn ả, ả cũng chỉ biết nhìn anh, hết như đôi chim khờ khạo. Phái tay ta, ta sẽ đổ đất lấp chặt Thiên hà rồi đi qua là xong.

- Người mới là con chim khờ khạo đó! - Hoa Mộ Dung nói. - Ngân

Hà là vô tận, người có biết nó sâu ngần nào, rộng cỡ nào không? Chỉ giới ba hoa khoác lác, không biết ngượng mồm.

Lương Tiêu cười khẩy:

- Ờ, cứ cho là vô tận đi. Vậy cái cầu Ô Thước đưa Ngưu Lang Chức Nữ bước qua để gặp nhau vào đêm mừng bảy tháng bảy, theo cô thì cần phải có bao nhiêu con chim hỉ thước mới kết thành đây? Chim còn biết nói cầu, người lại không biết lấp sông ư? Lẽ nào làm người mà không bằng con chim?

Giọng thẳng bẻ đầy ý châm biếm, Hoa Mộ Dung tức đến bợt cả mặt, nhưng Lương Tiêu lập luận rất chặt chẽ, nàng không tìm ra điểm nào để bắt bẻ, đành dẫu môi tức giận mà thôi. Ba người cứ vừa đi vừa cãi cọ như vậy. Hoa Thanh Uyên trước sau không nói một lời, chỉ sắc mặt là liên tục biến đổi.

Trong lúc họ trò chuyện, hai ngọn núi đã áp lại gần. Lương Tiêu không phải dạng tinh mắt, tới lúc ấy mới nhận ra trên núi có người. Trên đỉnh núi ở mé bắc có một cây thông già, tán cành sum sê rậm rạp, dưới gốc cây có hai ông lão râu bạc ung dung ngồi đánh cờ. Kế bên họ là một tiểu đồng tóc để trái đào, đang loay hoay trông lò đun trà, từ cái ấm đồng khói trắng tỏa lên nghi ngút rồi loăng dăng vào không trung. Ngọn núi ở mé nam tứ phía đều là vách đá dựng đứng, trơn nhẵn không có chỗ đặt chân, nhưng trên đỉnh núi cheo leo đó lại có một lão già áo xám đang ngồi buông câu, dây câu dài hơn trăm thước thả xuống cái đầm sâu dưới chân núi. Lương Tiêu kinh ngạc tự nhủ: "Cao thế kia thì câu thế nào được cá?". Nó đang băn khoăn thì nước trong đầm bỗng oạp oạp, một con cá chép xanh nhảy căng lên khỏi mặt nước, vạch một vòng cung trong không trung rồi vừa gãy tanh tách vừa bay vút lên mây chục trượng, rơi vào tay lão già.

Một trong hai ông đánh cờ cười bảo:

- Chúc mừng nhé, Đồng lão tam châu chục cả ngày, cuối cùng cũng mở hàng rồi!

Gió hun hút giữa hai ngọn núi, cuốn tiếng nói đi tới trăm thước, khiến người ta nghe rõ mồn một từng chữ từng lời. Lão già câu cá phì mũi đáp:

- Tu lão tứ! Đúng là nói không biết ngượng mồm, đệ năm lần bảy lượt reo hò khoa trương làm cá của lão phu giật mình chạy đi hết còn gì.

Lão già đánh cờ thứ hai lên tiếng:

- Minh không sát cá thì thôi, sao lại trách người khác?

Đồng lão tam hừ mũi, giọng tự phụ:

- Tả lão nhị, nói đến câu cá, ngoài Minh lão đại ra thì chẳng ai sánh kịp đệ đâu!

Tả lão nhị cười bảo:

- Bốc phét, hôm nao rồi thì thử một cái là biết.

Đồng lão tam nói to:

- Thử thì thử, đứa nào thua làm con.

Đến bờ suối, ngay dưới chân núi, mọi người cùng xuống Mộc ngư Lưu mã. Lương Tiêu ngồi chưa đã, cứ quẩn luyến ôm ấp con trâu ngựa gỗ không rời.

Hoa Hiểu Sương tiến lên, cất tiếng chào Đồng lão tam:

- Chú công công! - Đoạn quay sang hai lão đánh cờ gọi. - Nguyên công công, Cốc công công!

Ba ông già vẫn đứng đưng. Lương Tiêu tức khí:

- Mấy lão kia hợm hình quá, làm như thần tiên không bằng! Hừ, có cái quái gì là ghê gớm đâu!

Hoa Thanh Uyên cười bảo:

- Lương Tiêu, con hiểu lầm rồi. Ở đây gió to, Sương nhi trung khí bắt túc, tiếng nói không đưa được tới nơi đâu. - Đoạn y chống tay vào sườn, cười gọi. - Ba vị Hạc lão, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Giọng y sang sảng, nghe như rỗng găm hổ rỗng, vang vọng mãi trong núi không tan. Lương Tiêu ngấm ngấm thán phục: "Hoa đại thúc giỏi thật, cha mình chưa chắc đã bằng".

Ba lão già nghe tiếng nhóng mắt nhìn xuống, thái độ hồ hững, không thềm nhồm dấy. Duy có Đồng lão tam là lạnh lùng đáp lời:

- Bây giờ ngươi mới về đây ư? Có đi đứng thôi mà cũng chậm!

Hoa Thanh Uyên vòng tay cười xòa:

- Đồng lão dạy phải lắm, nhất định lần sau Thanh Uyên sẽ nhanh hơn.

Lương Tiêu nổi giận nghĩ: "Mấy lão già thô lỗ thật. Có gì Hoa đại thúc phải lễ phép với bọn họ?".

Đồng lão tam ngoảnh mặt sang nhìn Hiểu Sương, nhướn mày ném vù con cá chép xuống:

- Cho con này Sương nhi!

Con cá vẫn chưa chết, nó lắc đầu quẫy đuôi, xé gió lao thẳng xuống chỗ Hiếu Sương. Cô bé giật mình, không tưởng được lão già đùa giỡn đột ngột thế, chưa biết nên đón hay nên né tránh, Lương Tiêu đã kịp trông thấy, bước ào lên trước, thi triển *Quyển tự quyết* trong *Như ý ảo ma thủ*, dang hay tay ra rồi ôm lại, ẵm gọn con cá dài hơn một thước, xoay sang đưa cho Hiếu Sương.

Hiếu Sương đỡ lấy, chạy nhanh tới bờ đầm thả cá xuống. Con chép đã sắp tắt thở, lúc này quẫy mấy cái, lấy lại sức sống, lặn vào làn nước. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao muối lại thả nó?

Cô bé nhìn con cá tung tăng bơi lội, vui vẻ đáp:

- Cá mà xa nước thì cá sống sao nổi.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Nói hay nhỉ, dễ thường muối không ăn cá đấy?

Hiếu Sương ngẩn người, mặt đỏ như gấc chín:

- Muối ăn chứ, nhưng mà... nhưng mà... Thấy thương thương...

Lương Tiêu lườm một cái sắc lém, càu nhàu trong bụng: "Ông bố thì quá tốt, cô con cũng tốt quá".

Đồng lão tam hỏi:

- Thanh Uyên! Đứa trẻ kia là ai thế?

Nghe ra giọng lão không có gì tốt lành, Hoa Thanh Uyên ngần ngại đáp:

- Nó tên là Lương Tiêu. Tần đại ca đem nó tới Lâm An.

Đồng lão tam hỏi:

- Võ công của nó là do người dạy hả?

- Không đâu. - Hoa Thanh Uyên lắc đầu.

Đồng lão tam hừ mũi:

- Đây là *Như ý ảo ma thủ* của Tiêu Thiên Tuyệt, cỡ người không dạy nổi thật.

Lương Tiêu bụng bảo dạ: "Lão già mắt cú, ta chỉ để lộ nửa chiêu mà lão cũng nhận ra ư?".

Hoa Thanh Uyên ngớ người, toan quay lại hỏi Lương Tiêu, chợt thấy Đồng lão tam giật móc câu lên mắc vào vách đá rồi tung mình ra như

một cánh hạc lớn màu xám, áp sát vách núi băng băng trượt xuống, dây câu mau chóng đứt hết ra. Gắn tới nơi, thành linh lão già ném cần câu đi, lộn nhào một cái đáp xuống bờ đầm, lắc mình đến trước mặt Lương Tiêu, khoằm các ngón tay chộp cứng lấy ngực thằng bé, trảo pháp rất tinh vi ào diệu. Lương Tiêu nổi giận:

- Đồ khộm già, ngươi tóm ta làm gì?

Nghe chửi, Đồng lão tam choáng người tái mặt một lúc mới hỏi được:

- Tiểu tử, mi là học trò Tiêu Thiên Tuyết phải không?

Lương Tiêu hầm hầm hỏi lại:

- Ai là học trò của cái quân khốn kiếp ấy?

Xong nó phùng má nhổ nước bọt đánh toẹt. Đồng lão tam vội hét đầu tránh.

Hoa Thanh Uyên hốt hoảng chực chạy lên khuyên giải, nghĩ thế nào lại dừng bước, đưa mắt cho em gái, ra hiệu bảo nàng can ngăn. Hoa Mộ Dung thì vẫn âm ức vụ Lương Tiêu làm mình đuối lý lúc cãi cò ban nãy nên chỉ giương mắt nhìn, mong thằng bé bị hành hạ cho hả cơn giận nên không nói năng gì, rắp tâm xem nó chịu nhục một phen.

Một già một trẻ đấu mắt hồi lâu, cuối cùng Đồng lão tam dịu nét mặt, thả Lương Tiêu ra, cau mày hỏi:

- Thằng nhỏ, vì sao mi gọi Tiêu Thiên Tuyết là quân khốn kiếp?

Lương Tiêu đáp:

- Thì đúng lão ta là quân khốn kiếp mà!

Đồng lão tam càng thêm ngạc nhiên, tự nhủ nếu Lương Tiêu là hàng con cháu Tiêu Thiên Tuyết thì không đời nào thóa mạ như thế. Lão thần người suy nghĩ. Nhè lúc đối thủ phân tâm, Lương Tiêu cần luôn một phát vào mu bàn tay lão già. Họ Đồng giật nảy, vội vã vận kinh. Nội công lão thâm hậu, răng Lương Tiêu bị chấn ngược đau điếng, nhưng nó gàn bướng, khư khư không buông. Đồng lão tam khó khăn lắm mới rảy được thằng bé ra, lưng bàn tay đã in một dấu răng rớm máu. Vừa cẩu kinh vừa kinh ngạc, lão mắt mở:

- Thằng ngớ ngẩn, mày điên à?

Lương Tiêu hầm hè nói:

- Ngươi mà còn bảo ta là học trò Tiêu Thiên Tuyết, ta cần rưng tay ngươi cho mà xem!

Đồng lão tam cau đôi mày rậm, tức giận hỏi:

- Người không phải là môn nhân hần ta, vì sao lại học công phu của hần?

Lương Tiêu trợn mắt:

- Thì dính dáng gì đến người!

Đồng lão tam sầm mặt hăm dọa:

- Người mà không nói rõ, đừng hòng đi qua Thạch Trứ phong này.

Lương Tiêu lấy sức húc đầu vào lão ta, nhưng da thịt Đồng lão tam cứng như thép đúc, không mấy may sây xước, Lương Tiêu húc mấy lượt thì đầu vàng mắt hoa, lão đảo suýt ngã.

Đằng xa bỗng có tiếng cười khà khà:

- Đồng Chú, già đầu rồi mà mặt dày thế, ai lại dùng vũ lực để đối phó với trẻ con, không xấu hổ ư?

Mọi người đưa mắt trông ra, thấy Tu lão tứ đã hạ sơn tự lúc nào, đang thông thả tiến lại gần. Tả lão nhị vẫn ngồi trên đỉnh núi, chăm chú vào thế cờ trước mặt, tựa hồ những gì đang xảy ra ở đây chẳng mấy may liên quan tới lão.

Đồng lão tam bị châm chọc, thẹn quá bảo:

- Tu Cốc, đệ khỏi ba hoa đi, có giỏi thì lại mà hỏi nó này!

Tu Cốc cười hì hì đi đến trước mặt Lương Tiêu, ngọt ngào hỏi:

- Cháu bé, cháu nói cho ông biết, Tiêu Thiên Tuyệt có quan hệ thế nào với cháu?

Khuôn mặt lão vốn phúc hậu, nở nụ cười trông càng thêm hiền từ. Lương Tiêu thấy lão ra mặt châm chích Đồng Chú để bênh vực mình thì sinh bụng quý mến, nghe giọng lão lại càng thêm ấm lòng, nó đáp liền:

- Lão ấy là kẻ thù của ta!

Tu Cốc nhú mày, song lại cười ngay:

- Trẻ con là không nên nói dối nhé! - Lão lấy mấy viên kẹo gừng ra khỏi tay áo, ôn tồn dỗ dành. - Cháu ngoan kể thật nào, ông sẽ cho kẹo ăn.

Đã nói rất thật mà vẫn bị người ta cho là dối trá, Lương Tiêu vô cùng tủi nhục. Nó thỉnh thoảng hất mạnh tay, Tu Cốc tuy là cao thủ võ học nhưng không tránh khỏi bất ngờ, kẹo gừng bị đánh văng hết đi. Đồng Chú cười hô hô:

- Tu lão tứ, đệ già làm người tốt có được kết quả gì không? Sói đội lột cừu rồi cuối cùng vẫn lộ cái đuôi sói ra thôi mà.

Mặt Tu Cốc đỏ bừng bối rối.

Trên đỉnh núi, Tả lão nhị im lặng nãy giờ, lúc này mới lên tiếng:

- Hai lão già sống quá nửa đời người rồi mà vẫn không khá khẩm hơn tí nào. Hừ, thằng nhóc không chịu nói thì mình đuổi nó đi là gọn nhất.

Hoa Thanh Uyên giật thót, vội vã xen vào:

- Khoan đã Tả lão. Tôi có hứa với cháu bé đây là sẽ dẫn nó vào trong cốc.

Đồng Chú, Tu Cốc cùng cau mày, đưa mắt nhìn nhau. Tả lão nhị cười nhạt:

- Cậu là thiếu chủ cơ cung, tất nhiên không coi mấy lão già lắm cẩm này ra gì. Cậu quyết thế nào thì làm theo thế này vậy, đừng bận tâm đến lời Tả Nguyên ta nữa.

Hoa Thanh Uyên toát mồ hôi trán, vội vã phân trần:

- Tả lão quá lời rồi, Thanh Uyên thật không có ý ấy.

Thấy y bối rối khó xử quá, Lương Tiêu tự ái, vênh mặt nói:

- Hoa đại thúc, ông cần gì phải nhún nhường với mấy lão già đó. Không cho tôi vào thì tôi ra. - Nói rồi nó quay mình bỏ đi, nhưng tay Đồng Chú như gọng kìm sắt, Lương Tiêu giấy thể nào cũng không vùng thoát được.

Đồng Chú đe:

- Người mà không khai thật thì đừng hòng rời khỏi đây.

Hoa Thanh Uyên còn chưa biết xử trí thế nào thì Hiếu Sương bước lên, nắm tay áo Đồng Chú van vì:

- Chú công công, ông... ông thả Tiêu ca ca ra được không?

Đồng Chú chưng hửng:

- Tiêu ca ca ư? - Rồi liếc mắt sang Lương Tiêu, hiểu ra cô bé nhắc đến ai, lão lắc đầu quày quặt. - Không được không được... - Đang nói, nhác thấy đôi mắt to của Hiếu Sương giàn lệ, lão ngán người. Tuy không nể mặt Hoa Thanh Uyên nhưng rất yêu chiều cô bé con này, lão vội rầy Lương Tiêu ra, vuốt má cô bé dỗ dành. - Sương nhi ngoan... Sương nhi giỏi! Đừng khóc, đừng khóc con! Chà, con xem này... Ta chả đã thả nó ra rồi đấy ư?

Mắt Hiếu Sương vẫn rơm rớm, nhưng miệng đã nhoẻn cười. Lương Tiêu dậm chân bỏ đi, cô bé vội níu lại:

- Tiêu ca ca, huynh không muốn học kiếm pháp nữa à?

Lương Tiêu ngăn người chừng lại, bụng bảo dạ: "Ồ đúng, ta đến để học công phu kia mà. Nếu luyện thành kiếm pháp, đánh bại được Tiêu Thiên Tuyệt thì một chút uất ức tủi nhục có đáng gì đâu?". Nghĩ được thế, nó không bước tiếp nữa.

Hiếu Sương cười cười, kéo Lương Tiêu đi qua trước mặt Đồng Chú. Lão già kinh ngạc tự nhủ: "Lạ quá, một đứa bé ngoan ngoãn như Sương nhi sao lại khăng khăng bảo vệ một thằng lác cắc thế này nhỉ?". Liếc thấy Lương Tiêu nghênh ngang vênh vác cổ ý đánh mất về phía mình, lão đâm câu. Hoa Thanh Uyên thờ phào, vòng tay nói:

- Chắc Đồng lão đã nhìn lầm, làm sao nó là đệ tử của Tiêu Thiên Tuyệt được?

Đồng Chú trợn mắt cười khẩy:

- Làm sao được mà làm? Cái thời lão phu giao thủ với Tiêu lão quái, người còn ở trường chạy rông kia!

Hoa Thanh Uyên bị mắng ngượng quá, lấp bắp:

- Vâng... vâng!

Đồng Chú cười nhạt:

- Thôi, người đã khăng khăng bảo bọc nó như vậy, lão phu cũng chán chẳng muốn can thiệp nữa. Hừ, cỡ thằng ranh mới tí tuổi đầu, chắc chưa thể gây nên sóng gió gì ngay đâu.

Đoạn lão phát tay áo đi thẳng đến chân núi, nắm lấy cần câu cá bằng một tay, tay kia trở đầu cần câu, chân trái đạp trên vách đá, thoảng cái đã dằng không lên cao hơn một trượng, lại trở đầu cần câu thì lên tiếp được mấy trượng nữa. Cứ như thế thoát bật lên thoát hụp xuống, trong chớp mắt đã phi thân tới đỉnh. Ở đó, lão quay về hướng đông, hai tay chống nạnh, ngửa mặt hú dài.

Lương Tiêu thích thú nghĩ: "Lão già tuy đáng ghét nhưng trèo núi ngộ thật". Nó đang lẩn mẩn nghĩ, chợt thấy giữa hai ngọn núi có một cỗ thuyền rồng nương theo dòng lác lư trôi xuống, hình dạng có phần khác với thuyền thường, thuyền thường phân biệt rõ ràng đầu và đuôi, còn con thuyền này cả đầu và đuôi đều là đầu rồng, cùng ngoác miệng trùng mắt, trông thật phần uy mãnh.

Phía đầu thuyền có một người chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú bất phàm, đang ấn hai tay lên hai sừng rồng¹. Y không hề

¹ Chính là cái bánh lái. Thuyền này có lẽ giống tàu thủy hiện nay.

chạm đến mái chèo, nhưng thuyền cử động hết như vật sống, sáu bơi chèo sắt ở hai cánh thuyền khoát nước đều đặn, đưa thuyền tiến lên. Khi thuyền rỗng gần cập bờ, Hoa Thanh Uyên vòng tay cười chào:

- Diệp Chiêu huynh! Phải phiền đến đại giá của huynh thật ngại quá!

Người đó cũng cười đáp:

- Uyên thiếu chủ nói đùa rồi.

Hoa Mộ Dung bế Hiếu Sương lên thuyền. Lương Tiêu nhảy lên theo, có ý đẩy kinh xuống chân làm con thuyền chao đi một cái. Diệp Chiêu phì cười:

- Bé con, cậu muốn lật thuyền ư?

Hoa Mộ Dung trừng mắt nhìn Lương Tiêu:

- Nó chỉ thích bới chuyện ấy mà. - Đoạn vui vẻ hỏi Diệp Chiêu. - Diệp đại ca, tẩu tẩu có khỏe không?

Diệp Chiêu đáp:

- Khỏe, khỏe lắm! Đa tạ Dung thiếu chủ hỏi thăm.

Đợi mọi người lên thuyền cả rồi, Diệp Chiêu quay mình đi xuống cuối thuyền, lay chiếc sừng rồng mấy lượt rồi buông nhanh tay ra, sáu mái chèo sắt cùng khua nước, đưa chiếc thuyền rỗng trở ngược dòng chạy lên, chỉ có điều đuôi thuyền giờ đã trở thành đầu thuyền.

Lương Tiêu rất ngạc nhiên, nhào mình qua mạn thuyền nhìn xuống. Hoa Mộ Dung gọi:

- Người làm gì thế? Khéo không ngã lộn cổ xuống nước bây giờ.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Lạ thật, bên dưới không hề có người chèo thuyền.

Hoa Mộ Dung bật cười:

- Loại thuyền này tên là Thiên Lý, do một bậc thầy toán học thời cổ là Tổ Xung Chi chế tạo ra. Chỉ khi khởi động hoặc đổi hướng mới cần đến sức người, còn những lúc khác đều di động nhờ sức nước.

Lương Tiêu hỏi:

- Tổ Xung Chi là ai? Có giỏi võ không? À... toán học là gì? Có phải là một môn công phu rất lợi hại không?

Hoa Mộ Dung cười gập cả bụng, lúc trước nàng đã phải thua mồm mép thằng bé, vốn vẫn âm ức trong lòng, đến giờ coi như cũng có dịp trả đũa, nàng chực buông lời khích bác, Hoa Thanh Uyên đã cười xen vào:

- Toán học không phải vô công, nhưng chứa đựng những nét ảo diệu riêng. Tổ Xung Chi là bậc tông sư toán học thời Ngũ Hồ loạn Hoa¹. Ông là người đầu tiên nghĩ ra cách chia vòng tròn, tính được tỷ lệ giữa chu vi đường tròn và đường kính², lại căn cứ vào sự di chuyển của mặt trăng mặt trời mà soạn ra lịch Đại Minh vẫn dùng tới ngày nay. Cổ Thiên Lý thuyền di chuyển không cần sức người này cũng là phát minh của ông ấy đấy.

Lương Tiêu ngơ ngàng vỗ tay khen:

- Tôi hiểu rồi, ông ấy cũng như Gia Cát Lượng, đều thông minh tuyệt đỉnh!

Hoa Thanh Uyên cười:

- Đúng vậy!

Trong lúc họ nói chuyện, Thiên Lý thuyền đã di lướt qua giữa hai ngọn Oán Lữ, từ từ tiến vào sâu trong dãy núi. Lòng sông dốc dần lên phía trên, luồng chảy cũng xiết hơn. Được một lúc, chợt có tiếng nước đổ ầm ầm, thuyền ngoặt qua một khúc quanh, đằng trước hiện ra sáu ngọn thác lóng lánh trắng xóa, hệt như sáu tấm rèm pha lê buông trên vách đá. Bọt cuộn cuộn dưới chân thác gầm gừ như sấm nổ, đến những phiến đá cũng không cự nổi, bị nước đẩy văng đi xa. Nhưng luồng chảy càng xiết thì sáu bơi chèo sắt càng khua nhanh hơn, đưa Thiên Lý thuyền tiến ngược lên trong dòng sông cuộn cuộn.

Qua khỏi thác nước, Thiên Lý thuyền tiến vào một khe núi. Hai bên là vách đá sừng sững, hơi ăn lõm vào phía trong, hình dáng như lòng vỏ sò. Càng đi vào sâu khe núi càng hẹp. Vách đá này có màu rất lạ, trơn nhẵn và thoáng ánh ngọc trai, vừa khéo một tia nắng chiều xiên chéo vào đây, hắt lên vách đá rồi phản chiếu trở lại, khiến trong khe bỗng bừng lên một thứ bụi sáng vàng óng, khiến người ta hoa cả mắt.

Mọi người đi trong khe *vỏ sò màu* chừng nửa canh giờ, Lương Tiêu bắt đầu sốt ruột, bèn hỏi:

- Hoa đại thúc, còn bao xa nữa ạ?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp trả lời, thốt thấy Thiên Lý thuyền đã bơi ra khỏi miệng khe. Phía trước mở ra bao la thoáng đàng, nước sông

¹ Ngũ Hồ loạn Hoa (năm tộc Hồ làm loạn Trung Hoa): một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 304-439 CN, còn gọi là thời kỳ Ngũ Hồ thập lục quốc.

² Tức số Pi.

chảy dồn về một cái hồ, bên hồ là núi non xanh ngắt sừng sững, mây mù vờn quanh, mấy chục con hạc trắng kêu lên lạnh lớt, thông thả bay vòng vòng trong nắng chiều. Diệp Chiêu ghìim sừng rỗng, cất giọng sang sảng ngâm:

Nước nổi trời tây sương nhuộm hoa

Mây bay hạc múa tựa tiên gia

Núi chiều như rượu say lòng khách

Ha,

Một khúc cuồng ca động rặng tà.

Tiếng hát phóng khoáng rành rọt vang vọng hồi lâu trong núi.

Hoa Thanh Uyên đứng dậy trở tay ra xa:

- Tiêu nhi, con trông kìa! Đó chính là Thiên Cơ cung, nằm trong Thê Nguyệt cốc¹.

Lương Tiêu dõi mắt nhìn, thấy ở nơi gần với bờ nước có ba ngọn thác ồ ạt như trút từ trời cao xuống, trước mỗi thác nước có một bánh xe là lạ hình rồng cuộn đang quay chậm chậm, dẫn động mấy ngàn trục đồng nhỏ mảnh, thoát ẩn thoát hiện trong làn nước, trông như một bày giao long đang quần quýt nhau. Lương Tiêu trở mắt xem rồi la lên lạc cả giọng:

- Cái gì thế kia?

Hoa Thanh Uyên đáp:

- Đó là Thiên Xu, Thiên Toàn và Thiên Cơ². Mấy bánh xe khổng lồ đó đã quay như thế trước Thê Nguyệt cốc cũng được ba trăm năm rồi.

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Để làm gì ạ?

- Kể ra thì dài lắm, - Hoa Thanh Uyên mỉm cười, - lát nữa con khắc hiểu.

Nước hồ phẳng lặng dần, Thiên Lý thuyền chậm chậm trôi xuống, thông thả đi qua giữa ba bánh xe.

Phía trước xuất hiện hai vách núi chọc trời, sừng sững thâm u, trên vách đá có hai hàng chữ đục theo lối hành thảo rất kỳ công, tuy thấp

¹ Khe đọng ánh trăng.

² Đặt theo tên ba sao trong Bắc Đẩu thất tinh. Bốn sao còn lại là Thiên Quyền, Ngọc Hoành, Khai Dương và Dao Quang.

thoáng nhưng vẫn có thể nhìn rõ. Hàng bên phải viết: “Vận trời đa đoan, nên dựa sức mình, đừng nói thiên văn địa lý”. Hàng bên trái viết: “Người triết đã mất, khó tin lời lạ, chớ nghe thuật số chiêm tinh”¹.

Hai hàng chữ vận bút mạnh mẽ, chữ nào chữ nấy vuông vức, mỗi cạnh phải tới mấy trượng, nét cuối cùng chạy thẳng xuống làn nước, khí thế hùng vĩ.

¹ Cặp câu này ý nói đừng cầu viện những chuyện huyền hoặc bên ngoài như tượng trời, phong thủy, đừng khu khu tin vào sách vở bói toán. Quan trọng là phải tự tu, tự rèn mình. Lúc ấy Phật hay Đạo, mệnh hay số cũng ở trong lòng mình, trong tay mình hết.

Thiên Lý thuyền cập vào một cồn đá, mọi người lên bờ. Một sơn cốc rộng rãi trải ra phía trước, vây bọc tứ phía là những ngọn núi cao chạm chân mây, sơn cốc này cũng là lối duy nhất đi lại được, ngoài ra không còn chỗ nào khả dĩ đặt chân. Nền cốc bằng đá phiến sét, đây đó ngổn ngang đá tảng và lía chia thông xanh, những tảng đá kích cỡ không đều, lớn thì to ngang một quả đồi, nhỏ cũng nặng tới vài vạn cân. Nằm đan xen với chúng là vô số thạch tượng, pho nào pho nấy cao gấp mấy lần người bình thường, điêu khắc hết sức tinh xảo, chỉ khác là hình thể to lớn lạ thường, còn thì từng nụ cười, từng cái nhíu mày, từng biểu hiện vui buồn mừng giận... đều hệt như người thật. Có tượng đứng, có tượng ngồi, tượng thì nhấp nhồm, tượng nhảy tung, lại có tượng cau mày tư lự, tượng ngựa mặt cười dài, có tượng gõ chuôi kiếm mà hát, tượng múa bút gầy đàn tỳ bà, thực muôn hình vạn trạng, mỗi pho mỗi dáng, càng trông theo càng thấy ngút ngàn.

Lương Tiêu đã gặp đủ sự lạ ngoài kia, tưởng chừng không còn biết

bỡ ngỡ trước những chuyện mới mẻ nữa, vậy mà đến đây cũng phải hít một hơi thật sâu định lấy lại bình tĩnh:

- Lại cái gì thế này?

Hoa Thanh Uyên nghiêm trang đáp:

- Đây là *Bát bách thánh hiền tượng*, diễn tả tám trăm bậc thánh nhân, hiền triết, đại tướng và dị sĩ được lưu danh trong sử sách từ xưa tới nay.

Y trở một bức tượng phục sức mũ cao áo dài, diện mạo cổ kính khác thường, đang trong tư thế cúi nhìn xuống thiên hạ:

- Đây là Hoàng đế Hiên Viên.

Lại trở một bức tượng già lão mặt to trán cao, hai mắt sâu hoắm, tay cầm cái cuốc đào thuốc, y nói:

- Kia là Viêm đế Thần Nông.

Rồi tới một ông cụ tai to mày râu, râu dài quá rốn, cưỡi con trâu xanh:

- Đó là Lão Tử Lý Nhĩ, người đã viết cuốn *Đạo Đức Kinh* dài hơn năm nghìn chữ.

Xong y chuyển hướng sang một người già vận áo nhà nho đang chấp tay giờ cao như khăn:

- Còn kia chính là Văn thánh Khổng Khâu¹.

Lương Tiêu vừa nghe vừa nhìn theo, bỗng dưng cảm thấy các pho tượng không hề đứng yên mà cứ từ từ xô dịch, như tinh tú trên trời chẳng khi nào ngừng vận chuyển, hiểm nổi không dễ nhận ra mà thôi. Trong lúc Hoa Thanh Uyên chỉ trở giới thiệu thì pho tượng Hoàng đế đã lần lần khuất lấp sau một tảng đá to như quả đồi. Lương Tiêu buột miệng thốt lên kinh ngạc. Hoa Mộ Dung cười bảo:

- Nhìn ra rồi phải không? Người mà đoán được tại sao thì ta chịu là tài.

Lương Tiêu bậm môi, ngẫm nghĩ chốc lát, thỉnh thoảng tay kêu toáng:

- Tôi biết rồi.

Hoa Mộ Dung hỏi:

- Đâu nói thử nghe!

Lương Tiêu trở ngược về phía ba bánh xe khổng lồ mà họ vừa bỏ lại đằng sau:

¹ Người Trung Quốc ưa sự so sánh nhịp nhàng, có đôi có cặp. Bên cạnh Khổng Khâu (tức Khổng Tử) được tôn xưng là Văn thánh nhân, có bộ *Luận Ngữ* để đời thì còn Tôn Vũ (tức Tôn Tử) được xưng tụng là Võ thánh nhân, có bộ *Binh pháp* lưu danh thiên cổ.

- Nguyên lý chuyển động của những pho tượng này tương tự Thiên Lý thuyền. Sức nước đẩy bánh xe, bánh xe dẫn động trục đồng, sau đó, tôi chưa rõ là bằng cách gì, nhưng các trục đồng đã khiến tượng đá di chuyển.

Nét kinh ngạc hiện rõ trên vầng trán thanh tú của Hoa Mộ Dung, nàng tủm tỉm nói:

- Khá nhì, nhìn người thì không thấy thông minh mấy, chắc lại mèo mù vớ cá rán đây thôi.

Hiếu Sương chen vào:

- Tiêu ca ca vốn dĩ thông minh mà! - Cô bé nói xong, đôi má ửng ửng hồng.

Lương Tiêu được khen hơi lòng hơi dạ, toét miệng cười với Hiếu Sương, rồi hỏi:

- Thế trục đồng đẩy tượng đá dịch chuyển bằng cách nào?

Hoa Thanh Uyên ngẩng nhìn sắc trời, nói:

- Điều ấy phức tạp lắm, sau này hãy hay, chúng ta vào cung trước đã! - Quay sang Lương Tiêu, y dặn. - Nhất thiết phải đi theo đúng bước chân ta nhé.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

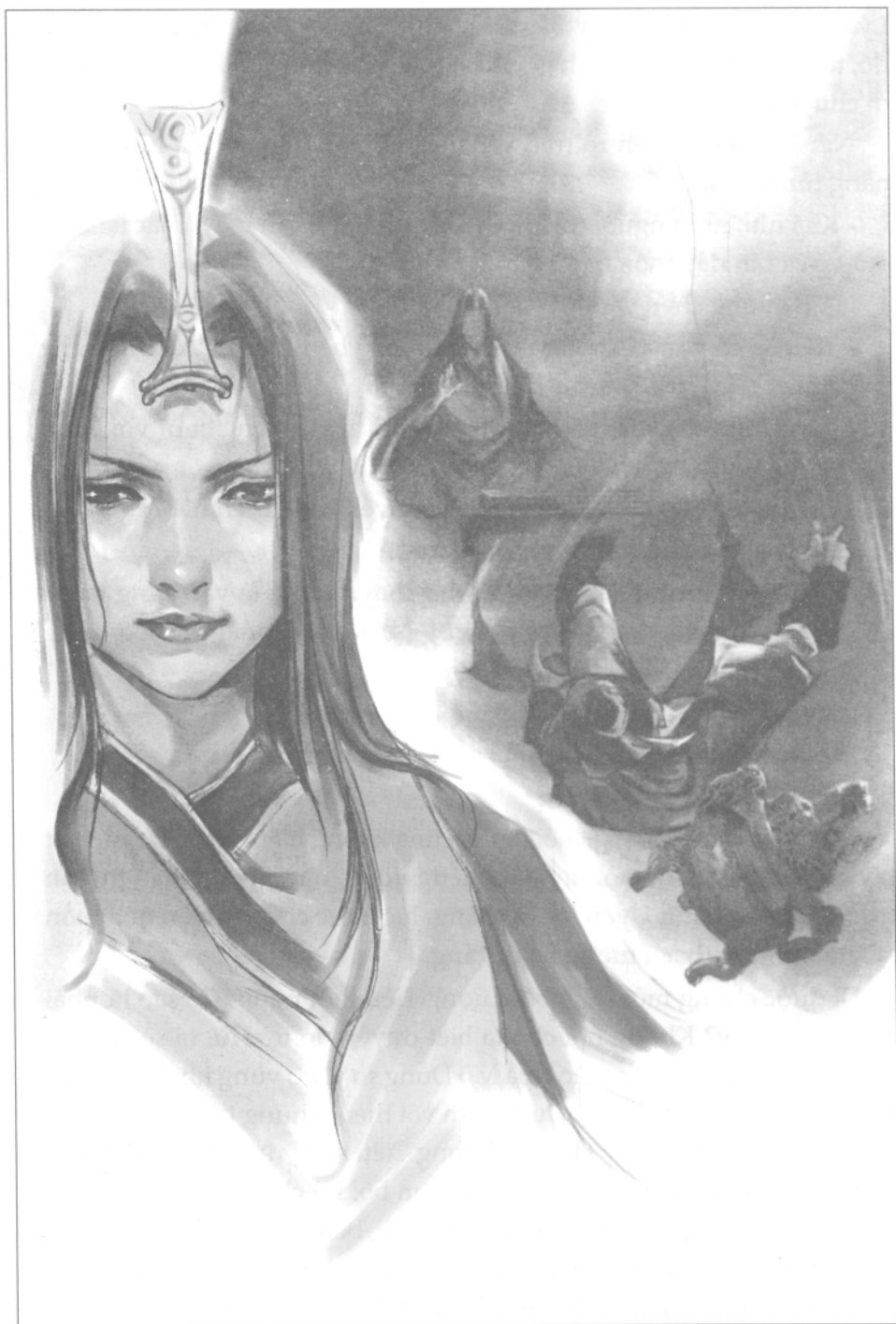
- Tại sao ạ?

Hoa Mộ Dung cần nhằn:

- Đừng gắng hỏi làm gì, nói người cũng không hiểu đâu. - Đoạn, một tay dắt Lương Tiêu, một tay dắt Hiếu Sương, nàng bước theo huynh trưởng. Hoa Thanh Uyên lúc đi thẳng, lúc bước chéo, xuyên qua luôn lại giữa những thạch tượng và đá tảng.

Đi được chừng một trăm bộ, Lương Tiêu thốt nghĩ: "Cớ sao ta phải đi theo ông ấy? Không nói cho ta biết duyên do ư? Hừ, ta sẽ tự xem xem có gì quái lạ". Nhắm lúc Hoa Mộ Dung sơ ý, nó vùng khỏi tay nàng chạy sang mé trái. Hoa Mộ Dung túm vội theo, nhưng trượt, nàng kêu lên thất thanh, mặt mày tái mét. Lương Tiêu sợ bị đuổi theo, liền cầm đầu cầm cổ chạy. Chạy tới hơn một trăm bộ, nó chực ngoảnh lại xem động tĩnh, chợt nghe hai chân hẫng một cái, bèn cúi đầu nhìn. Vực sâu muôn trượng nằm ngay bên dưới. Thằng bé hoảng hồn ghì chân, bỗng đầu người lại bật lên cao, bên tai gió rít vù vù, trước mặt bỗng bành mây trắng, nó nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy núi non điệp trùng,

sông hồ dày đặc, còn bản thân mình thì đang rơi tòm xuống như một vệt sao băng, gió trướng quần quanh, lạnh cắt da cắt thịt. Vừa nghe hơi giá thấm vào người, nó đã thấy mình đứng trong bão tuyết, bốn bề mênh mang, bông tuyết quay cuồng, gió cùng gào rú.

Máu trong người như đông cứng, Lương Tiêu guồng chân chạy để đẩy lùi cái lạnh. Chạy mãi không biết bao xa, mặt đất bỗng rung chuyển, truyền đi âm thanh ì ầm như sấm động, rồi ngay tắp lự, một khe nứt hiện ra, từ đó phụt lên một lưỡi lửa ngùn ngụt bông rầy dài đến mấy trăm trượng. Mồ hôi Lương Tiêu rỏ tong tong, tim gan như muốn vỡ, nó chực cất tiếng nhưng miệng lưỡi khô rang, không thốt được nên lời. Thằng bé sắp phát điên vì bầu không khí hàn thử tương xung đó, chợt thấy xa xa có bóng người lay động, liền vội vàng phi theo. Một đôi nam nữ đang sóng vai bước, nói cười vui vẻ trong luồng lửa. Lương Tiêu căng mắt nhìn, ngạc nhiên xen mừng rỡ, nó gào tướng lên, lạc cả giọng:

- Cha ơi, mẹ ơi i i i i!

Văn Tĩnh và Ngọc Linh chẳng may may đoái hoài, cứ mãi mê cười nói với nhau. Lương Tiêu vừa khóc vừa gọi, đuổi theo ráo riết, nhưng không tài nào bắt kịp hai người.

Chạy được một hồi, bỗng thấy họ thành linh đứng lại, Lương Tiêu mừng quỳnh, chụp luôn áo Văn Tĩnh khóc rung rức. Sụt sịt đôi hồi, thằng bé ngẩng đầu nhìn, qua làn nước mắt mờ lung, nó nhận ra mình đang nắm phải một người mặc áo đen kịt, mặt mày trắng bợt. Chẳng Tiêu Thiên Tuyết thì còn là ai nữa? Nổi vui mừng thoát chuyển thành hoảng loạn, Lương Tiêu hét to một tiếng, thân thể rã rời bãi hoại, hai mắt tối sầm chực ngã ngất đi. Chợt có người túm lấy lưng nó ghì lại phía sau, ảo ảnh trước mắt vụt tan biến, thay vào đó là những pho tượng và đá tảng đứng im lìm.

Lương Tiêu ngã phệt xuống đất, thờ hồng học như vừa kịch chiến đến hàng ngàn chiêu. Nó ngoái đầu trông, bắt gặp Hiếu Sương đang lo âu nhìn mình, xung quanh tịnh không bóng người. Nó lấy làm lạ hỏi:

- Chỉ có muội thôi à?

Hiếu Sương toan trả lời, nhác trông pho tượng Tư Mã Thiên ở mé trái đang từ từ dịch sang phía tây, còn tượng Ban Cố thì đang di chuyển sang phía nam, cô bé giật mình kéo Lương Tiêu giục:

- Đi mau, đi mau!

Lương Tiêu ngạc nhiên, chợt nghe bên tai vang tiếng binh khí giao nhau, giáp khua loảng xoảng, cảnh vật trước mắt nhòa đi, bóng đầu chết ngất máu chảy thây phơi, cung điện nguy nga lũ lượt sụp đổ, thoát đó biến thành bình địa cháy đen... Bất đồ, tay trái nó lại bị giật một cái, ảo ảnh tan biến. Hiểu Sương còn chưa kịp hoàn hồn:

- Khiếp quá, suýt nữa đến muối cũng rơi vào!

Cô bé kéo Lương Tiêu đi, lúc rẽ đông lúc rẽ tây; được chừng mười mấy bộ, cô dừng lại bên chân một quả đồi, ngồi xuống bảo:

- Chỗ này là trận nhân¹ của *Thái Sử cảnh*, mình có thể nghỉ tạm ở đây khoảng nửa canh giờ.

Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Rốt cục là đang xảy ra chuyện gì thế?

Hiểu Sương nhìn nó, nói vẻ buồn buồn:

- Chúng mình bị hãm trong *Lưỡng nghi ảo trận* rồi.

Lương Tiêu nhìn trận thế xung quanh, bỗng nhớ tới một câu chuyện cha đã kể, bàng hoàng hỏi:

- Những pho tượng này lập nên trận pháp tương tự *Bát Trận đồ* phải không?

Hoa Hiểu Sương gật đầu:

- Không chỉ tượng mà mỗi gốc cây ngọn cỏ ở đây đều được trồng có chủ ý. Vừa rồi huynh cảm thấy lúc nóng lúc lạnh là vì huynh đã rơi vào *Âm dương cảnh*. Mấu chốt của *Âm dương cảnh* là tượng Trâu Diễn.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Vì sao muối cũng vào đây thế?

Hiểu Sương đáp:

- Muối thấy huynh rơi vào nên muốn kéo huynh trở ra, ai ngờ bắt cản nên sa chân theo. Cũng may trước đây muối có đọc sách, biết được đôi chút biến hóa của trận pháp.

Cô nhặt một viên đá nhọn, vạch ra vô số ký hiệu kỳ quái trên đất, viết rồi lại xóa. Lương Tiêu tò mò hỏi:

- Hiểu Sương làm gì vậy?

Hoa Hiểu Sương đáp:

¹ *Trận nhân* là hạt nhân của một trận pháp, ví dụ như mắt bão trong cơn bão, chỉ cần phá được trận nhân thì sẽ hóa giải được cả trận pháp.

- Muội đang thử suy luận đường hướng của trận pháp.

Lương Tiêu kinh ngạc rõ rệt:

- Muội lại còn biết cả cái đó cơ à?

- Ngày thường ở nhà, muội chẳng có việc gì làm ngoài đọc sách cả. -
Hiếu Sương cười. - Trận pháp này gắn liền với những điều ghi chép
trong sách đấy.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một thoáng rồi lại hỏi:

- Hiếu Sương này, vì sao ta lại trông thấy những cảnh tượng cổ quái
kỳ dị ấy nhỉ?

Hiếu Sương nhún mày:

- Chẳng biết có đúng không, nhưng theo lời bà nội kể thì *Lương nghi
ảo trần trận* là một loại thể gian phi thực, biết biến đổi theo tâm trạng con
người, biết ảo ảnh hóa muôn hình muôn vẻ của hồng trần. Nếu bị sa lầy
quá sâu trong trận thì những gì mình nghĩ đều hiện hình trước mắt hết.
Người càng nóng nảy xốc nổi thì càng dễ sinh ảo tượng, lần lượt ném
trái những cảm giác hi vọng rồi bế tắc, ngỡ ngàng rồi cut hứng, vui vẻ
rồi tư lự, hoan lạc rồi sầu bi, mừng rỡ rồi đau khổ, cứ thế cho đến lúc
phát điên. Tại sao lại như vậy, muội chịu không giải thích cho mình
bạch được, nhưng nghe bà nói, cái lẽ huyền cơ của trận pháp này là
khởi phát từ lòng người. Người nào mà tĩnh tâm, dầu không hề hay
biết đến nguyên lý của trận thì vẫn đi qua được. Song le, người như thế
lòng thường tịnh như nước, có thể sánh với thần tiên, họ vượt trận cũng
không đáng ngại cho mình.

Lương Tiêu tỏ vẻ trầm tư:

- Vì sao Thiên Cơ cung phải ẩn kín ở đây? Và vì sao phải lập nên trận
pháp này nữa?

Hiếu Sương đáp:

- Muội cũng không rõ. Nghe cha kể thì từ cuối đời Đường, gia tộc
muội đã dọn tới đây rồi.

Cô bé vừa nói vừa viết, không hề ngơi tay, Lương Tiêu ngẫm ngẫm
thán phục. Hiếu Sương tiếp:

- Hồi ấy, trong thiên hạ, có rất nhiều kẻ xấu nổi lên chém giết, cơn tao
loạn kéo dài hơn một trăm năm trời. Bọn chúng đi tới đâu thì sát nhân,
phóng hỏa, thiêu đốt thư tịch tới đó, thành thử không chỉ mạng người
mà học vấn của tiền nhân đều bị chúng hủy hoại mất hết.

Cô bé mừng tượng lại thăm cảnh thời xưa, không khỏi ghê rợn, hai mắt đỏ hoe, hỏi Lương Tiêu:

- Tiêu ca ca, muội không thể hiểu nổi, tại sao những kẻ xấu ấy lại hành động như vậy?

Lương Tiêu vốn định hỏi cô bé đúng câu đó, ai dè bị hỏi ngược lại, nó chưng hửng một thoáng rồi đáp:

- Ta nghĩ thế này. Lúc đầu có rất nhiều người tốt, kiểu như muội ấy, mọi người đều an vui, không tranh cãi không sinh sự, nhưng đột nhiên có một kẻ xấu như ta xuất hiện, ta bắt nạt muội, cướp đồ ăn thức uống của muội. Muội muốn sống thì phải đi cướp của người khác, người khác lại đi cướp người khác nữa, cứ thế, trên đời thành thử toàn kẻ xấu. Về sau, kẻ xấu phát hiện ra là hai kẻ xấu thì mạnh hơn một kẻ xấu, vì thế đứa này lập băng, tên kia họp nhóm, bè phái dần dần nhiều lên, kẻ đó kéo nhau đi đánh chém, giết chóc, phóng hỏa, cướp bóc... - Nói tới đây, Lương Tiêu không nghĩ ra thêm được tội ác nào nữa, đành ngừng lại.

Hiếu Sương ngẫm nghĩ, đoạn lắc đầu:

- Huynh nói sai rồi.

- Sao lại sai? - Lương Tiêu hỏi.

Hiếu Sương vừa cúi sát xuống đếm nét bút vừa đáp:

- Muội không đời nào cướp giết giết chóc.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Không cướp thì chỉ còn nước chết đói chết rét hoặc bị người khác giết hại mà thôi.

Hoa Hiếu Sương đáp nhanh:

- Có chết cũng không bao giờ làm thế. - Rồi kéo tay Lương Tiêu, cô khấn khoản nói. - Tiêu ca ca cũng không phải là kẻ xấu mà.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ta là kẻ xấu đấy. Làm người tốt chỉ tổ bị kẻ khác bắt nạt, mà ta xưa nay chỉ có bắt nạt kẻ khác thôi.

Đôi mày thanh mảnh của Hiếu Sương nhú lại. Cô bé thỉnh thoảng lắc tay Lương Tiêu, dịu dàng van vỉ:

- Tiêu ca ca, muội không muốn huynh làm người xấu! Đừng làm người xấu huynh nhé!

Lương Tiêu nghe phiền phức quá mà không biết đối đáp thế nào, đành nước đôi:

- Ta chẳng muốn phải chết đói chết rét.

Hiếu Sương thủ thi:

- Thi chúng mình cùng chết, chứ muối không nỡ lòng nào làm việc xấu đâu.

Lương Tiêu sững người im bật. Hiếu Sương bèn bảo:

- Thôi, tạm thời đừng nhắc đến chuyện này nữa. Nhưng bất kể ra sao huynh cũng không được làm người xấu đâu đấy!

Lương Tiêu nóng mặt toan phản bác, Hiếu Sương đã nói:

- Tiếp tục về gốc gác nhà muối nhé. Khi thiên hạ đại loạn, ông tổ của Thiên Cơ cung, vốn là một người nhìn xa trông rộng, nhận thấy thời thế quá nhiều nhượng, bèn quyết định thu gom hết mọi sách vở cất vào một chỗ.

Lương Tiêu ngắt lời:

- Xong rồi cất vào Thiên Cơ cung hả?

- Hồi ấy làm gì đã có Thiên Cơ cung. Chỉ có Thê Nguyệt cốc, trong cốc toàn đá tảng nhẵn lì. Ông tổ nhà muối không những học rộng hiểu nhiều mà võ công cũng rất cao siêu. Trong lúc bọn xấu đang làm mưa làm gió thì người dẫn gia tướng đi thu gom đủ mọi thứ sách vở, đồ cổ, thư họa và đưa cả đến Thê Nguyệt cốc. Nhưng mãi tới khi tạ thế, người vẫn chưa hoàn thành được công trình này, đành giao phó lại cho con trai. Thuở ấy, thiên hạ chia cắt thành mười mấy quốc gia, kẻ xấu đánh giết càng lúc càng ghê gớm, rất nhiều người nhà muối đã ngã xuống để giữ gìn sách vở giữa màn khói lửa đó.

Hiếu Sương rơm rớm:

- Cuối cùng, đến con trai của ông tổ cũng... cũng bị kẻ xấu giết chết.

Nói tới đây, nước mắt cô bé lăn dài. Lương Tiêu vỗ vỗ vai cô, Hiếu Sương không kìm nén nổi nữa, gục mặt vào đầu gối Lương Tiêu khóc thút thít. Lương Tiêu vụng về đỡ lấy vai cô bé, nhưng không biết nên khuyên giải cách nào.

Sụt sịt một lúc, Hiếu Sương ngẩng đầu lên gạt lệ, ngượng nghịu phân trần:

- Muối từ nhỏ đã có cái tính mau nước mắt, nghe kể những chuyện như thế này muối chỉ muốn khóc thôi. Tiêu ca ca, huynh đừng cười muối nhé.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Con bé này ngộ thật". Nó bật cười khan, được mấy tiếng, không hiểu tại sao lại nín bật.

Hiếu Sương kể tiếp:

- Đến đời thứ ba. Ông tổ đời ấy là một người rất thông minh, ông vừa tiếp tục thu thập thư tịch, vừa nghiền ngẫm nội dung trong đó, chất lọc được rất nhiều điều bổ ích. Để bảo vệ sách vở an toàn hơn, ông thiết kế trận pháp này, vẽ thành sơ đồ, cùng con cháu các gia tướng đời trước chỉnh sửa và xây dựng. Nhằm tiết kiệm nhân lực, ông còn chế ra Mộc ngư Lưu mã và Thiên Lý thuyền đăng vận chuyển đá gổ. Nhưng thạch trận quá lớn, lớn đến nỗi cả đời con trai ông làm cũng không xong. Mãi tới ba thế kỷ trước đây, gia tộc muối mới hoàn thành ba bánh xe Thiên Cơ, lại thêm một trăm năm nữa thì mới dựng xong Thiên Cơ cung.

Hiếu Sương càng kể càng hứng khởi, hai lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện trên đôi má. Cô bé cúi đầu tính toán thêm một chốc nữa, đoạn nhoẻn cười:

- Ổn rồi, Tiêu ca ca, muối tính ra rồi!

Cô nhảy lên, kéo Lương Tiêu theo, sang trái bảy bước, sang phải tám bước, đi vòng qua mười pho tượng thì dừng lại, tiếp tục cúi nhìn và tính toán một lúc rồi nói:

- Chỗ này là *Huyền Dịch cảnh*¹, là trận trong trận, lấy Phục Hi làm mẫu chốt, một nơi rất quan trọng đây. Tiêu ca ca, huynh phải nắm chặt lấy muối nhé!

Lương Tiêu đã biết mùi khổ sở, nghe vậy bèn nắm cứng lấy bàn tay bé nhỏ của Hiếu Sương. Hai đứa sóng vai đi vòng qua một cây thông già ba người ôm mới xuể, vừa bước được mấy bước thì bỗng nhiên một đợt gió nhẹ hiu hiu lùa tới, Hiếu Sương thảng thốt kêu:

- Không ổn, đây là mắt Tồn², muối tính sai rồi.

Cô bé kéo Lương Tiêu nhảy sang trái ba bước, chợt thấy tượng Chu Văn Vương và tượng Khổng Tử đang xấp lại gần nhau, cô giậm chân, nói giọng như khóc:

- Chết thôi, hoàn toàn biến đổi rồi.

Thì ra trong lúc các tượng đá di chuyển liên tục thì hai đứa đã bước

¹ Khu tượng các giai thoại Dịch học, ví dụ: Trịnh Huyền chuyển Hồn thiên nghị (Trịnh Huyền xoay Hồn thiên nghị), Phục Hy vắn quai (Phục Hy gieo quẻ), Văn Vương bốc quẻ (Chu Văn Vương bốc卦), Quý Cốc Tử phát khóa (Quý Cốc Tử xem lục hào)...

² Ý là điểm nằm trùng quẻ Tồn trong trận bát quái.

nhằm một bước, trận hình thay đổi, phải căn cứ vào vị trí hiện tại mà suy luận lại trận pháp, bằng không ắt càng lúc lún càng sâu.

Vầng thái dương sắp lặn, trời bắt đầu nhá nhem, Hiếu Sương bưng mặt khóc òa lên:

- Tại muội, tại muội cả. Nếu muội không kém cỏi thì làm gì đến nỗi bị hãm ở đây.

Lương Tiêu vội an ủi:

- Đừng lo. Hoa đại thúc nhất định sẽ đến tìm chúng ta.

Nó vừa nói vừa buồn phiền nghĩ bụng: "Phải trách ta mới đúng. Nếu ta không chạy lung tung thì việc gì muội phải theo vào đây".

Được Lương Tiêu hết lời khuyên nhủ, một lúc sau Hiếu Sương gạt nước mắt, lắc đầu phàn nàn:

- Thạch trận này chu vi đến mấy chục dặm, biến hóa quái dị, thật chẳng biết bây giờ bọn mình đang bị hãm ở chỗ nào. Kể cả bà nội, nếu không rõ nơi mình đứng, bà cũng không dám chạy bừa vào trận đâu.

Hai đứa vô kế khả thi, ngồi thừ ra một lúc, trong trận đột nhiên có gió nổi lên, rú rít thê thiết. Hiếu Sương bỗng rung mình, bật ho sù sụ. Lương Tiêu hỏi:

- Muội rét à?

Hiếu Sương, răng đánh cằm cập. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Gió to thì to thực, nhưng làm gì đến nỗi lạnh thế đâu". Nó choàng tay ôm cô bé vào lòng, nhận ra thân thể cô cứ lạnh dần đi thì kinh ngạc quá đỗi, lại giơ tay thăm mũi, chỉ thấy hít vào mà không thở ra, bắt giác kinh sợ hỏi:

- Muội sao thế này?

Hiếu Sương ngắc ngứ qua hai hàm răng:

- Trong ngực áo.. có... thuốc.

Lương Tiêu nghe nói, vụt nhớ lại chuyện hôm nào ở Thiên Cơ biệt phủ, vội vã thò tay vào bọc của cô bé, móc lấy cái bình ngọc, nghiêng bình dốc ra một viên thuốc, thuốc màu vàng nhạt, y hệt như viên thuốc ngày nọ, bèn cho cô bé uống. Hiếu Sương thở hộc, đón lấy cái bình, uống thêm một viên nữa.

- Thuốc này là thuốc gì? - Lương Tiêu hỏi.

Hiếu Sương yếu ớt đáp:

- Đây là Kim phong ngọc lộ hoàn, do Ngô gia gia cho.

Lương Tiêu cau mày:

- Muội... bị bệnh à? Ban này, ban này... làm người ta sợ hết hồn đấy.

Hiếu Sương gượng cười:

- Không sao đâu huynh, muội lớn lên một cái là đã phải uống thứ thuốc này rồi, uống liên tục đến nay, hễ phát bệnh thì cứ uống vào là khỏi.

Lương Tiêu vẫn lo ngại, toan hỏi cho kỹ hơn, chợt phía xa có tiếng sáo vắng tới, tuy chấp chờn mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận rõ được, nó sức nghĩ ra một chuyện, liền vui mừng bảo:

- Muội cứ mãi tính toán đầu đầu làm ta cũng lẩn thẩn theo. Không suy luận được thì sao không kêu toáng lên?

Hiếu Sương ngớ ngàng đáp:

- Ủ nhì, sao muội tối dạ thế không biết, chỉ cần hét to, cha và cô trước sau gì cũng nghe thấy.

Lương Tiêu đứng dậy cất tiếng hú. Nó còn nhỏ, sức còn yếu, nhưng hú hồi lâu, người thổi hình như cũng mang máng nghe thấy, nhịp sáo lạnh lớt vút cao lên hoan hỉ. Một lát sau có tiếng xé gió, rồi một người tiêu sái lướt tới, miệng ngậm ngang cây sáo ngọc, khuôn mặt rất đẹp, vóc người dong dong, râu dài phất phơ, chính là Tả Nguyên, ông lão áo trắng trên đỉnh Oán Lữ hồi chiều. Hiếu Sương mừng rỡ reo:

- Nguyên công công!

Nhận ra giọng cô yếu ớt, Tả Nguyên cau mày hỏi:

- Lại phát bệnh nữa à?

Hiếu Sương gật đầu. Tả Nguyên ngần ngừ chốc lát rồi ôm lấy cô bé, không thềm liếc Lương Tiêu lấy một cái, ngoắt đầu đi thẳng. Lương Tiêu vội vàng bám theo, nhưng Tả Nguyên thân pháp cực cao, chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Lương Tiêu sững sờ nghĩ bụng: "Lão già cố ý bỏ rơi ta ư?". Nó ấm ức vô cùng, nhưng cũng biết trận pháp hết sức cổ quái nên không dám chạy linh tinh, bèn đứng trơ ra ở đó. Một lúc sau vẫn không có ai đến, Lương Tiêu bụng bảo dạ: "Chà lẽ Hoa đại thúc và mấy người đó đã quên mình rồi? Chắc cái lão áo trắng đó căm ghét ta, cố ý vút ta lại đây, khiến ta chết đói, mà không chết đói thì cũng buồn chán chết mất!". Bất giác không kìm được, nó ngồi xồm xuống khóc hu hu.

Rên rĩ đôi hồi thấy lòng nhẹ nhõm, Lương Tiêu gạt nước mắt, chực nhóm dậy, bỗng thấy thấp thoáng bóng người, tức thì nó giật mình la:

- Ai?

Người kia im lìm bất động, Lương Tiêu ngược mắt trông, bắt giắc phì cười, thì ra trăng treo chênh chếch giữa hai ngọn núi, phớt ánh sáng qua các tượng đá, in xuống mặt đất những hình sẫm dài ngắn to nhỏ khác nhau. Lương Tiêu nhìn tượng đá một lúc, lại ngắm các bóng đổ: "Chẳng biết ai tạc lỗ tượng này mà giống thật đến thế".

Các tượng đá liên tục xê dịch, bóng đổ cũng đều đặn di chuyển như đèn kéo quân. Lương Tiêu rành rang đâm buồn tỉnh, bèn ngồi chồm hổm quan sát, thoạt tiên là một cái bóng cầm quyển sách, nghiêng mình đưa cánh tay lên tựa hồ đang ngâm ngợi thi cú, không bao lâu sau thì dịch ra xa; cái bóng thứ nhì tiến đến trước mặt nó, hai tay đánh đàn xa như đi bộ; một lát sau, cái bóng thứ ba lướt tới chỗ Lương Tiêu, vung tay nhắc chân, vẩy năm ngón tay. Lương Tiêu xem đến đây, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc, ba cái bóng cùng nháng hiện trong đầu, rồi ngay tắp lự xâu chuỗi với nhau.

Lương Tiêu nhảy cẫng lên xuýt xoa:

- Đây chẳng phải là một chiêu võ công thì là gì?

Nó ngó sang những pho tượng khác, bỗng bàng hoàng sức hiểu, thì ra mỗi pho tượng khi giơ tay, giơ chân hoặc ngửa mặt nhìn đều chứa đựng một đường quyền rất tinh tế, phối hợp cùng nhau thì tạo thành võ công. Lương Tiêu cố hình dung mấy chiêu, cảm thấy tinh vi ảo diệu, cực kỳ lợi hại, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Nguyên tám trăm pho tượng đá này là một câu đố phức tạp do liên nhân để lại, trải qua bao tuế nguyệt vẫn đứng ở đây, mãi cho đến nay mới có người lần ra sự bí ẩn bên trong.

Hai trăm năm trước, sau khi trải qua đủ mọi truân chuyên, Thiên Cơ cung truyền được đến đời thứ bảy, cũng là thời điểm xuất hiện một kỳ tài võ học là Hoa Lưu Thủy. Người này mười bảy tuổi trở thành đệ nhất cao thủ của Thiên Cơ cung, ba mươi tuổi thì nhìn khắp giang hồ đã khó tìm ra địch thủ. Cũng tới đời ông ta, võ công Thiên Cơ cung lập riêng được thành một phái. Trong vòng năm trăm năm cho đến lúc đó, chỉ luận về võ công thì Hoa Lưu Thủy là đại cao thủ độc nhất vô nhị của Thiên Cơ cung.

Giữa thời loạn lạc, nhà họ Hoa coi bảo tồn sách vở là nhiệm vụ của mình. Cũng vì thế, luyện võ tuy cần nhưng chỉ là thứ yếu, mọi người

trong cung dồn hết sức lực vào thu lượm điển tích và xây dựng *Lương nghi ảo trần trận*. Đến năm Hoa Lưu Thủy ba mươi tuổi thì đã hoàn tất việc khơi sông mở núi, chế tạo bánh xe, trồng cây gây cỏ, chiếu theo sơ đồ thì đã đến lúc kết nối các cơ cấu bí mật, lắp đặt các cột đá di động.

Hoa Lưu Thủy võ công xuất quỷ nhập thần, song đệ tử trong cung không một ai kế thừa được y bát của ông. Ngoài mặt vẫn bình thường nhưng lòng ông thì vô cùng tiếc hận. Nhìn những cột đá vươn thẳng, bỗng nhiên ông nảy ra một ý tưởng kỳ lạ là khắc những cột đá thành tám trăm bậc thánh hiền, đồng thời đem những công phu lợi hại nhất của đời mình phổ vào tượng đá, chỉ cốt xem xem thế hệ sau có ai nhận ra chỗ ảo diệu ẩn chứa bên trong không. Nếu có người khám phá được thì tức là khả năng linh ngộ của họ không kém gì ông, xứng đáng tiếp truyền y bát.

Việc điêu khắc tám trăm pho tượng đã lấy đi hầu hết sức lực của vị đại cao thủ. Lúc hoàn thành công trình, Hoa Lưu Thủy đã già lụ khụ. Nhìn đám con cháu kẻ thì nghiền ngẫm số học, kẻ thì miệt mài lao động, mấy chục năm trời không một ai nhận ra bí mật trong tượng, ông cụ như chết cả cõi lòng, nhưng bẩm tính vô cùng kiêu ngạo, đã không ai khám phá được, ông cũng không chịu gợi ý, cương quyết ôm theo bí mật đó vào quan tài, lúc hấp hối chỉ trăng trối một câu:

- Ra đồ dễ, giải đồ khó. Người đời sau muốn nhìn ra thâm ý của lão phu thì phải có thiên tư trác tuyệt, hoặc ít nhất phải có cơ may hơn người.

Đám con cháu nghe vậy đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ tưởng ông già sắp gần đất xa trời nên nói năng lẩn thẩn, vì vậy không để ý đến. Thật vậy, tám trăm pho tượng nếu chỉ nhìn thôi thì đúng là không có gì khác lạ, phải chấp nối tất cả hình dáng, tư thế của chúng mới có thể tạo thành võ công; lại cũng bởi những pho tượng này vẫn chuyển liên tục theo *Lương nghi ảo trần trận* nên mọi người thường chú ý đến việc nghiên cứu trận pháp, tính toán vị trí của các pho tượng chứ hoàn toàn không liên tưởng đến võ công. Mấy trăm năm rồi, chưa một ai phát hiện ra bí mật.

Lương Tiêu vốn không hiểu trận pháp, lại thêm mấy hôm nay nôn nóng báo thù nên chỉ miên man với võ công, hai là nhờ may mắn tình cờ có bóng trăng rọi xuống, hiểu ra được chỗ khéo léo hàm chứa

trong đó rồi chịu khó suy luận, cứ theo cùng một phương pháp mà nhìn mãi ra, bặt ngàn tượng đá, pho nào cũng chấp thành võ công tuyệt diệu. Thằng bé rạng rỡ mặt mày, quẳng hết mọi lo phiền đi. *Lương nghi ảo trần trần* liên tục chuyển động, tám trăm pho tượng cứ đều đặn trôi qua bên cạnh nó như nước chảy, chẳng khác nào một kho báu sống về võ học, cầu gì được nấy, giúp nó lĩnh hội từng chút, từng chút một.

Lương Tiêu mê mải luyện công, thời gian trôi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chính Ngọ ngày hôm sau. Thằng bé tập trung cao độ, lòng hoàn toàn không vướng bận. Chưa ra được khỏi trận, cũng chưa bị lạc lối, nhưng bụng thấy đói meo, nó sử dụng một chiêu *Hàm quan hóa Hồ*¹, bắt chước tư thế Lão Tử khi cưỡi trâu xanh, tay này ôm ngực, tay kia chống đất, ngồi một lúc; kế đó dùng tư thế *Quảng Thành Tử đảo thích đan lô*, uốn hông ra đá hất chân lên, rồi duỗi hai tay, lần lượt diễn tả *Mặc Định giá thể*, *Lỗ Ban thác lương*; lại ngồi xổm đẩy mạnh về phía trước, mô phỏng động tác *Liệt Tử đi sơn*, miệng ngậm, lưỡi uốn cong lên, theo đúng kiểu *Hàn Phi kết thiết*; cuối cùng bắt chước *Mạnh Kha chi dũng*, uốn ngực thót bụng, đứng ngửa mặt lên, rất có khí khái kiểu "khó khăn nào cũng vượt qua".

Loạt động tác Lương Tiêu vừa tập thuộc pho *Đại hiền tâm kinh*. Bài *Đại hiền tâm kinh* này tương tự *Bát đoạn cẩm*² của Đạo gia, nhưng cao minh hơn, ưu việt hơn.

Lương Tiêu đánh xong mấy lượt, hai má ửng đỏ mồ hôi, thân thể sung mãn, chân khí như hạt ngọc lăn khắp các kinh mạch, cảm giác đói ngấu dần dần tan biến. Đang khi tập luyện, chợt có tiếng bước chân vang lên, nó bèn ngoái đầu trông, nhận ra Tả Nguyên đang hí hửng tiến đến gần. Thấy Lương Tiêu ngoảnh nhìn, ông lão ngẩn người: "Vì sao nó nghe được tiếng bước chân ta?", rồi lại nghĩ: "Lão phu đa nghi đấy thôi, rõ ràng chỉ là tinh cở". Tả Nguyên đâu biết Lương Tiêu đang

¹ Thuộc Âm dương cảnh - khu tượng các tư tưởng gia, ngoài Hàm quan hóa Hồ (Lão tử qua cửa Hàm quan hóa người Hồ) còn Quảng Thành Tử đảo thích đan lô (Quảng Thành Tử đá tung lò luyện đan), Mặc Định giá thể (Mặc Định dựng thang mây), Hàn Phi kết thiết (Hàn Phi nói ngọc) Mạnh Kha chi dũng (cái dũng của Mạnh Kha), Liệt tử đi sơn (Liệt Khẩu dời núi) v.v...

² Bát đoạn cẩm là sách dạy khí công dưỡng sinh trong tư thế đứng và tư thế ngồi, mỗi tư thế gồm tám nội dung vận động nên gọi là bát đoạn.

tu luyện tâm pháp tới ngưỡng thông hiểu hết những lẽ huyền bí ảo diệu của trận pháp, tiếng gió bay cỏ động trong vòng một trượng nó còn nắm bắt được, huống hồ là tiếng bước chân.

Lương Tiêu nhận ra lão già, liền thu thế, lạnh lùng theo dõi. Tả Nguyên cứ tưởng nó sẽ mừng quýnh lên, van nài cầu khẩn mình một phen. Nào ngờ Lương Tiêu lãnh đạm khác hẳn suy đoán của lão, Tả Nguyên ngạc nhiên, nhãn mặt hỏi:

- Nhóc con, có muốn lão phu dẫn ra không?

Lương Tiêu còn cầm lão hỏi đêm đã vút mình lại trong trận đá, nên bĩu môi đáp:

- Ta không ra!

Tả Nguyên đâm bực, nghĩ bụng: "Nhân lúc ở đây không có ai, ta ép thằng bé này khai thật quan hệ của nó với Tiêu Thiên Tuyệt nào". Nghĩ là làm, lão vụt thò tay chụp lấy vai Lương Tiêu.

Lương Tiêu nghe tiếng gió, lập tức sử chiêu *Thủy Hoàng dương tiên*, lật tay quét ngang, thoát một cái, đầu ngón tay chỉ còn cách hông lão già chừng nửa tấc. Chiêu xuất vừa nhanh vừa mạnh. Tả Nguyên hết sức thắc mắc, nhưng không đợi người kinh ngạc, lão khua luôn cây sáo ngọc, đâm xéo vào cánh tay Lương Tiêu, trào phải vẩy vưn ra chộp tới vai nó. Lương Tiêu chợt đổi tư thế như say rượu, loạng choạng mấy bước đã thoát khỏi trào thủ của đối phương, cánh tay hất lên rồi chặt xuống, chiêu này tên gọi *Xích tinh trảm xà*, lấy từ tích truyện Hán Cao tổ Lưu Bang say rượu chém rắn trắng, nhìn qua thì chân bước nhẹ như không song thực tế sát cơ ẩn tàng.

Tả Nguyên thâm biết lợi hại, bèn lay cây sáo ngọc, điểm vào mạch môn Lương Tiêu. Lương Tiêu trừng mắt thét lớn, vừa thét vừa làm điệu bộ phi ngựa chiến, nhảy phóc lên, song chương múa tới trước, mũi chân đá chéch, theo đúng tư thế *Võ Vương huy qua*. Thằng bé nghênh mặt ra vẻ phần nộ trông hết sức tức cười, nhưng tay khua chân đá thì vô cùng tinh diệu, Tả Nguyên thâm kinh ngạc: "Vô công của Tiêu Thiên Tuyệt nghiêng về lối tà dị, đâu có những chiêu số chí đại chí cương, áp đảo thiên quân thế này?". Lão càng đấu càng thấy khó hiểu. Lương Tiêu thì cứ hô hoán hò hét, liên tục sử xuất *Thần Nông huy sừ*, *Hiên Viên đang nhạc*, *Nghiêu trí thiên hạ*, *Vũ Vương khai sơn*, *Thuần vũ can thích*, *Thương Thang cầu vũ*, *Thoái tị tam xá*, *Vấn đỉnh trung nguyên*. Tám chiêu liên tiếp

đều là công phu phổ trong các pho tượng thuộc *Đế Vương cảnh*¹, gồm cương lẫn nhu, tiến thoái khó lường, ôm cái thế bao trùm vũ trụ, chứa cái hướng nuốt chửng bốn phương.

Tả Nguyên tự trọng thân phận, vốn không muốn ăn thua với một đứa trẻ nên chưa dùng đến nội lực, nào ngờ chiết liền tám chiêu mà vẫn không bắt được nó, ngược lại, thằng nhóc càng đánh càng thêm dũng mãnh, kỳ chiêu diệu chước đổ ra liên miên, lão già thấp thòm trong lòng, một tay hóa giải chiêu *Thái Tông định Đường*, tay kia giắt sáo ngọc vào thắt lưng, đánh ra một lộ *Bàn Vũ chương*, song chương cất lên nhẹ như lông hồng, hạ xuống vững nặng tựa Thái Sơn. Lương Tiêu tiếp được hai chiêu thì đã phải thoái lui liền mười bước, bị dồn đến chân một tảng đá lớn. Nó lập cập giữ ngón *Tôn Quyền sát hổ* hết sức cương mãnh hòng lật lại tương quan, nhưng kinh lực không đủ, chiêu thức chưa trọn đã bị một chương của đối phương đẩy lui. Tả Nguyên cười nhạt, vung hữu chương nhẹ nhàng đập xuống đầu Lương Tiêu. Đúng lúc đó, chợt có người kêu lên:

- Tả lão, xin nương tay!

Tả Nguyên nhú mày, đoạn thu chương lùi ra sau. Lương Tiêu giương mắt nhìn, thấy Hoa Thanh Uyên đang đứng đằng xa, nó mừng rỡ reo lên:

- Hoa đại thúc! Sao bây giờ ông mới tới, làm tôi bị người ta hành hạ đến khổ!

Hoa Thanh Uyên liếc Tả Nguyên, rồi lắc đầu đáp:

- Trận pháp bao la, con lại vô cớ chạy loạn lên, tìm con đâu có dễ!

Lương Tiêu trở môi, trở Tả Nguyên bảo:

- Lão này hồi đêm đã tìm thấy tôi rõ ràng, nhưng cố ý không dẫn tôi ra.

Tả Nguyên chột dạ, cười nhạt bảo:

¹ Khu tượng các vị vua, ví dụ Võ Vương huy qua (Võ Vương hươu giáo), Thủy Hoàng dương tiên (Thủy Hoàng vung roi), Thần Nông huy sừ (Thần Nông giơ cuốc), Hiên Viên dâng nhạc (Hiên Viên lên núi), Nghiêu trị thiên hạ (Vua Nghiêu trị nước), Vũ Vương khai sơn (Vua Vũ mở núi), Thuần Vũ can thích (Vua Thuần cầm khiên múa búa), Thương Thang cầu vũ (Thành Thang cầu mưa), Thoái tị tam xá (Tấn Văn Công cho quân lui lại chín mươi dặm), Thái Tông định Đường (Thái Tông bình thiên hạ), Tôn Quyền sát hổ (Tôn Quyền giết hổ) v.v...

- Nói bậy nói bạ, đêm qua con bé Sương phát bệnh, ta lo mang nó ra khỏi trận nên quên băng người. - Ngoài mặt nói vậy, nhưng trong bụng lão nghĩ: "Tội vạ đều tại cái thằng ranh nhà mày, lão phu phải để mày nếm chút mùi cay đắng chứ".

Lương Tiêu cất ván:

- Tại sao về sau lão không trở lại cứu ta? Đúng là cố ý hại ta mà.

Tả Nguyên lạnh lùng đáp:

- Thạch trận lúc nào cũng chuyển động, ta ra khỏi trận rồi muốn quay vào tìm người thì phải bắt đầu lại từ đầu. - Ngừng một lát, lão tiếp. - Và chẳng, ban nãy ta có thổi sáo mấy lần để đánh tiếng, người đâu có trả lời.

Hoa Thanh Uyên gật đầu xác nhận:

- Đúng đấy!

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Xem chừng bọn họ có tìm ta thật. Chắc tại ta mãi miết quan sát các pho tượng nên không nghe thấy". Nghĩ vậy nó hết ngờ vực, ngượng ngịu nhìn xuống, nhưng lòng bất mãn với lão già thì vẫn còn, nó bèn kéo chéo áo Hoa Thanh Uyên bảo:

- Hoa đại thúc! Tôi chỉ đi theo ông thôi, không đi với lão già này nữa, đề phòng lão lại hại tôi đi lạc đường.

Hoa Thanh Uyên thấy nó chấp nê như vậy, bất giác phì cười.

Ba người đi cùng nhau một quãng, Tả Nguyên chợt hỏi:

- Ranh con, ban nãy mày dùng thứ công phu gì thế?

Nghe vậy, Lương Tiêu sực hiểu Tả Nguyên chưa nắm được bí mật ảo diệu của tượng đá, nó bấu môi tảng lờ, bụng bảo dạ: "Người không phải là người tốt, ta không nói cho người biết đâu".

Tả Nguyên cụt hứng, mặt mày sa sầm. Ngẫm cho kỹ, lão cảm thấy vô công của Lương Tiêu dường như có cùng một gốc với nhà mình, tuy nội lực còn non yếu nhưng uy lực thì không thể xem thường, bất giác lão thấy bực bội vô cùng.

Ba người đi trong thạch trận chừng bảy tám dặm mà vẫn chưa đến tận cùng, Lương Tiêu ngấm ngấm kinh sợ: "Trận pháp này lớn phát khiếp, nếu đi lạc thì quả thực khó lòng tìm ra". Nghĩ tới những khổ sở lúc trước, trong lòng vẫn còn hãi hùng, nó nắm cứng chéo áo của Hoa Thanh Uyên, không dám bước chệch mảy may.

Đi được nửa đường, Tả Nguyên im lìm rẽ về hướng đông bắc. Vắng

mặt lão, Lương Tiêu thoải mái hẳn lên, bèn tíu tít hỏi Hoa Thanh Uyên về những bí ẩn của trận pháp. Phải cái *Luống nghi ảo trần trần* đúc kết tâm huyết bảy đời nhà họ Hoa, nguyên lý hết sức xảo diệu, Hoa Thanh Uyên không thể nói cho mình bạch trong một chốc một lát, đồng thời sợ bị phân tâm mà bước sai, y đành nhắc đi nhắc lại rằng chuyện đó để sau hãy hay. Lương Tiêu ừ ừ, đang định kể cho Hoa Thanh Uyên biết những bí mật trong thạch tượng, thấy vậy lại đổi ý, tự nhủ: "Không nói vội, để sau này ta luyện thành sẽ đem ra dùng, khiến ông ta kinh ngạc một phen". Nghĩ vậy mặt nó tươi hơn hớn, Hoa Thanh Uyên thấy thẳng bé tự nhiên cười toét thì rất lấy làm lạ, nhưng y vốn rộng rãi khoan hòa, chỉ cười đáp lại mà không vặn hỏi gì cả.

Đi hơn ba dặm nữa thì ra được bên ngoài. Lương Tiêu nhóng mắt nhìn kỹ, đằng trước là những vách đá chập chồng vây quanh một lưng núi dài rộng cỡ vài chục dặm, có mấy ngòi nước chảy dồn về một con suối trong vắt, suối này lại nối thông hai cái hồ nhỏ, bên hồ um tùm cỏ cây hoa lá, thấp thoáng phía sau là mái cong của những lầu các đình đài. So với cảnh tượng hùng vĩ ở bên ngoài thì trong cốc này giản dị hơn nhiều, có một đài cao dựng bên hồ nước, từ trên xuống dưới và khắp bên phải bên trái đài này còn rất nhiều đồ vật quái lạ.

Lương Tiêu ngạc nhiên cùng cực, Hoa Thanh Uyên bèn dắt nó lên đài, cười bảo:

- Đây là Linh Đài. - Đoạn chỉ một quả cầu tròn cổ quái được đẩy xoay bằng sức nước, y giới thiệu. - Đó là Hồn thiên nghi¹, dùng để đo sự vận hành của tinh tú trên trời.

Lại trở một vật bằng đồng trông như cái vò có nắp, trên nắp có tám con rồng ngậm châu, dưới đáy có tám con cóc bằng đồng, y nói:

- Kia là Địa động nghi², dùng để dự báo núi lở, sóng thần, động đất và núi lửa. Chiếc giá đồng hình tam giác bên trái nó là Lượng thiên xích, dùng đo độ cao của núi. Cái ống tròn ở bên phải Địa động nghi tên là Định hải châm, đo độ sâu của sông biển, nếu dùng chung với Ba động nghi thì bằng cách xem dòng chảy, người ta sẽ suy đoán được liệu sắp có hạn hán hay lũ lụt.

¹ Dụng cụ đo tọa độ của các thiên thể, gồm hai hình cầu đồng tâm, do Trương Hoàng đời Đông Hán sáng chế ra.

² Dụng cụ đo địa chấn, cũng là phát minh của Trương Hoàng.

Hoa Thanh Uyên trở rất nhiều khí cụ và kết cấu muôn hình vạn trạng, giải thích cho Lương Tiêu nghe từng thứ một, trong đó có rất nhiều đồ vật ngộ nghĩnh, tí dụ như cái đồng hồ nước xứ Ba Tư nửa canh giờ lại kêu một tiếng, với hình nhân thủy ngân ca múa theo nhịp, lại có quả cầu pha lê đổ đầy thủy ngân, trên mặt cầu khắc chỉ chút con số, Hoa Thanh Uyên gọi nó là Âm dương nghi, cho biết khí hậu nóng hay ẩm, mát hay lạnh.

Linh Đài chứa đựng biết bao trí tuệ của các bậc trí giả và thợ khéo từ xưa đến nay. Những điều tai nghe mắt thấy ở đây vượt quá mọi sự tưởng tượng của Lương Tiêu. Lòng chứa chan khâm phục, nó không nhịn được nhảy phắt lên cỗ xe đồng chỉ nam mà Hoàng Đế cười để đánh Xuy Vưu. Cứ mỗi lần điều khiển cơ quan thì xe đồng chỉ nam có thể tự động chạy lên mấy trượng, người đồng bên phải luôn trở tay về hướng nam, người đồng bên trái thì vung hai tay gõ trống boong boong.

Lương Tiêu chơi một lúc xong tụt xuống xe, chợt nổi tính nghịch ngợm, nó lại nhảy tót lên Hồn thiên nghi. Quả cầu này cao quá đầu người, bên trong có một quả cầu khác mô phỏng thiên hà, bề mặt khắc hình các sao, vị trí mỗi sao đều ứng với vị trí thật trên trời. Lương Tiêu dẫm một chân lên trục cầu, một chân đạp vào mặt cầu thiên hà, nó quay lục cục lục cục, tức thì vị trí của các sao rồi tinh cả lên.

Hoa Thanh Uyên không ngăn cản kịp, còn đang bàng hoàng sửng sốt thì nghe có tiếng quát đanh gọn, một bóng người từ tầng trên lướt xuống như bay, vung tay nắm lấy Lương Tiêu ném bịch xuống đất. Thằng bé ngã nhào, mắt nổ đom đóm, nó dụi mắt, nhận ra một ông lão áo vàng, tóc bạc má hóp đang giận dữ nhìn mình. Lương Tiêu tức giận bò dậy, vung quyền thoi vào ngực lão ta. Hoa Thanh Uyên giơ tay giữ nắm đấm của nó, lễ phép nói với người kia:

- Minh lão, đều tại Thanh Uyên cả. Xin ông chớ trách nó.

Ông già áo vàng hừ mũi, không thèm liếc y lấy một cái, vẫn nhìn Lương Tiêu:

- Người là ai? Sao dám khuấy tung Hồn thiên nghi của lão phu lên? Nếu không chinh lại được thì đừng hòng đi xuống!

Lưng Lương Tiêu vẫn còn ê ẩm, nó cúi kinh bảo:

- Ta cứ không chinh lại đây!

Ông già thò tay chop Lương Tiêu lại gần, hai mắt lóe sáng. Lương Tiêu chưa kịp giãy giụa thì đã bị xách bổng dậy. Ông già nói:

- Nếu người không nghe, lão phu sẽ ném người xuống.

Linh Đài cao chừng chục trượng, cộng thêm kinh lực của ông già, dẫu Lương Tiêu có mười cái mạng thì cũng chết ngay tại chỗ. Nhưng thằng bé bẻm tính búong bình, khăng khăng thà chết không thua, nó thét:

- Ta cứ không chinh, người không ném được ta xuống thì là đồ hèn! Biết ông già đã nói là làm, Hoa Thanh Uyên vội năn nỉ:

- Minh lão, đứa bé này nghịch ngợm, ông đừng chấp nó. Hồn Thiên nghi cứ để Thanh Uyên lo cho.

Lương Tiêu gào lên:

- Hoa đại thúc, việc gì phải hạ mình với lão già này?

Hoa Thanh Uyên dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn nín thở tập trung tinh thần, giữ nguyên tư thế nghiêm trang cung kính, nhủ thầm: "Con à, cũng vì con cả thôi".

Ông già liếc xéo Hoa Thanh Uyên, cười nhạt bảo:

- Người càng ngày càng tồi tệ, dám dẫn người ngoài vào quấy phá Linh Đài. Hừ, nếu người mà làm cung chủ thì e rằng Thiên Cơ cung sẽ bị hủy hoại trong tay người thôi.

Hoa Thanh Uyên đỏ bừng mặt, ấp úng đáp:

- Minh lão... Minh lão dạy phải lắm.

Ông lão lạnh lùng nhìn Hoa Thanh Uyên, ra ý khinh bỉ, rồi quẳng Lương Tiêu sang một bên, phát tay áo oai vệ bỏ đi.

Lương Tiêu lồm cồm bò dậy, chực đuổi theo, nhưng ông già đi nhanh như chớp, bóng áo vàng thoát biến mất sau rừng hoa đỏ cây xanh. Thằng bé dậm chân cầu nhàu:

- Hoa đại thúc, thế mà ông không cản đường, tôi sẽ tính sổ với lão ta.

Hoa Thanh Uyên nhăn mặt:

- Thôi, tiên sinh đó võ công cao cường lắm, đến ta đây cũng không địch nổi, huống hồ con.

Lương Tiêu hừ mũi:

- Cái chiêu lão ấy dùng để chụp tôi, tuy hơi nhanh, nhưng tôi có cách để phá. - Nói đoạn nó đảo chân xuất quyền, người hơi ngửa về sau,

song thủ múa lên như hải hoa, chính là chiêu *Trang Chu mộng điệp*, sau đó uốn mình nhảy lên, *Trang Chu mộng điệp* biến thành *Kê khuyến thăng thiên*, chiêu này bắt nguồn từ điển tích Hoài Nam vương Lưu An đời Hán¹. Vẫn ở trên không, Lương Tiêu hát chân đá móc, song chương chém xéo xuống, chính là chiêu *Hứa Thận đồ long*.

Hoa Thanh Uyên xem xong hai chiêu, cảm thấy biến hóa rất kỳ diệu, quả nhiên có thể khắc chế được thủ pháp của ông già vừa rồi, đến chiêu thứ ba thì phản kích càng thêm sắc bén, y lấy làm ngạc nhiên, đợi Lương Tiêu đáp xuống rồi hỏi:

- Con biết cách phá chiêu, sao lúc đó không chống đỡ?

Lương Tiêu ngăn người, gãi đầu lúng búng đáp:

- Tại... lão ta xuất thủ quá nhanh, tôi chưa nghĩ ra, cũng không kịp trở tay.

Hoa Thanh Uyên cười:

- Thế thì còn nói chuyện gì? Người ta thường bảo, nhanh chân thì được, chậm chân thì trượt, chiêu thức của con dẫu lợi hại cách mấy mà công lực không sánh bằng thì chỉ cần đối phương lẹ hơn, con sẽ mất cơ hội xuất thủ.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Làm thế nào để trở nên nhanh hơn?

- Chỉ có cách cần cù khổ luyện, luyện đến một mức độ nhất định tự khắc sẽ thuần thục, muốn nhanh được nhanh, muốn chậm được chậm.

Lương Tiêu im lặng suy nghĩ, lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải luyện thành công phu, sau này sẽ tóm lấy lão già đó ném văng xuống đất cho nát đất.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng sau một vụ âm ỉ như thế, thằng bé cũng tiu ngiêu, chẳng còn lòng dạ nào mà chơi nghịch nữa, bèn lẳng lặng theo Hoa Thanh Uyên xuống đài. Hai người đi xuyên qua một vạt rừng, đằng trước dương liễu xanh xanh ôm quanh nhà cửa, tường trắng uốn lượn chạy dài đến mấy dặm liền. Họ bước qua một khuôn cửa vuông, có mùi thơm rất lạ tràn tới, khắp nơi ngan ngát những hoa nghìn tia muôn hồng, đó đây dập diu nào ong nào bướm.

¹ Theo *Liệt tiên truyện*, Hoài Nam vương Lưu An luyện tiên đơn xong uống, bay được lên trời. Gà chó ngó qua khe cửa, trông thấy cũng bắt chước uống và bay lên trời như chủ.

Hai người đi xuyên qua mấy căn thủy tạ, thẳng gặp tùy tùng hoặc thị nữ, họ đều mỉm cười chào hỏi Hoa Thanh Uyên, không hề có sự phân biệt chủ tớ, Lương Tiêu hâm mộ lắm: "Ai cũng quý Hoa đại thúc, nếu ta được một nửa cái tính hiền lành dễ mến của ông ấy thì tốt biết bao".

Hai người đi gần đến một ô cửa tròn, trước cửa chạm đôi câu đối, Lương Tiêu nổi hứng đọc:

- Chân... tục, à, ở giữa là những chữ gì đây? - Rồi nhìn sang cột đá bên trái, nó cau mày. - Điều... tâm, ơ, người này không biết viết hay sao ấy nhỉ?

Hoa Thanh Uyên nín cười bảo:

- Tiêu nhi, chữ dạng cuồng thảo thể này, không phải ai cũng viết được đâu. Ghép lại, đọc là, "Chân thủy tẩy trần tục, Thanh âm địch phạm tâm"¹. Ủ, hàng chữ nằm ngang trên kia con có đọc được không?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn, đoạn xướng lên:

- Tâm thủy mộc... - Rồi tự biết đọc sai, nó đỏ mặt xấu hổ.

Hoa Thanh Uyên thở dài bảo:

- Đó là Cầm Tâm Thủy Tạ.

Lương Tiêu nhìn thật kỹ, nhận thấy những con chữ tự nhiên phóng khoáng, có vẻ rất hợp với tính cách mình, lại trở vào phần lạc khoản dưới câu đối, đọc từng chữ một:

- Lạc hồn Cuồng Sinh tửu thư.

Hoa Thanh Uyên chữa:

- Đại khái là đúng rồi đó. Nhưng không phải *lạc hồn*, mà là *lạc phách*, cũng không phải *tửu thư*, mà là *túy thư*².

Lương Tiêu đắc ý cười đáp:

- Lạc hồn lạc phách, tửu thư túy thư gì cũng như nhau cả thôi.

Hoa Thanh Uyên mỉm cười, chợt nghe trong cửa có tiếng đàn vắng ra, y không nói năng gì nữa, dắt Lương Tiêu bước qua ô cửa tròn.

Đi một lúc thì đến cuối nhà thủy tạ, nơi đó đặt một lò hương tử kim khói trắng nghi ngút, mùi long diên hương tràn ngập không gian. Một người đàn bà áo đen đang ngồi xếp bằng, đôi tay thon trắng muốt đặt

¹ Nước thiêng rửa bụi bặm, tiếng trong, xua lòng trần.

² Tên cuồng sinh ngơ ngẩn viết trong khi say.

dùi trên cây dao cầm¹. Hoa Mộ Dung đứng bên trái bà ta, Hoa Hiếu Sương thì đang tựa vào lòng một thiếu phụ áo lam tuyết đẹp. Mọi người trông thấy Lương Tiêu, đều mỉm cười, nhưng không nói gì.

Người đàn bà chơi đàn trông chưa quá ba mươi tuổi, khuôn mặt băng giá, mắt như nước hồ thu, cao nhã diêm lệ, có thể nói là thiên hương quốc sắc, tuy rằng phục sức giản dị nhưng hình dung nghi biểu vẫn toát ra một vẻ tôn quý đài các khiến người ta ngưỡng mộ.

Tiếng đàn dạo đầu dịu dàng phiêu hốt, như phù dung đầm sương, như ngọc lan chum chim khiến trái tim rung động. Thấy Hiếu Sương mỉm cười với mình, Lương Tiêu chực gọi chào, chợt tiếng đàn vút lên như vách đá cao vạn trượng, hiểm trở cheo leo không thể trèo tới nơi khiến nó giật bắn mình. Người thiếu phụ nhú mào, bịt hai tai Hiếu Sương lại. Tiếng đàn càng lúc càng lạnh lốt, chạy tuốt tới cung Vũ, chấp chới đến tận chân mây. Tơ lòng Lương Tiêu cũng bị kéo căng lên. Đột ngột, tiếng đàn chùng lại, từ đỉnh cao chót vót lặn tòm xuống vực sâu thăm thẳm, trái tim Lương Tiêu cũng rơi theo, tâm trạng tán loạn tê mê bởi hai thái cực đó.

Tiếng đàn bồi hồi một lúc ở âm vực thấp, đoạn từ từ bốc cao, thoát tiên tí tách như mưa đổ rừng hoa, dần dần xoang xoảng như tiếng giáo gươm giao kích; qua một lúc nữa, đàn trỗi lên như bình ngọc nứt vỡ, rền rĩ như sét chạy ngang trời, loáng thoáng phong lôi nổi trận bời bời, Lương Tiêu nghe mà trào sôi khí huyết, tim đập tựa trống dồn. Đúng lúc đó, tiếng đàn thoát lại chùng xuống, xong đỏi ra trầm lắng khoan thai, gợi lòng vợ nhớ chồng, gợi lời uyên ương già biệt, nghe sứt sùi thê lương. Cứ khoan nhặt thế một hồi, cuối cùng âm thanh lặng tắt. Mọi người bàng hoàng nhận ra, sáu dây đàn đã đứt hết tự bao giờ.

¹ Dao cầm tức Cổ cầm của Trung Quốc, dài 3 thước 6 tấc 1 phân ứng theo 361 độ chu thiên trong năm. Mặt trước rộng 8 tấc ứng với 8 tiết, mặt sau rộng 4 tấc ứng theo bốn mùa, bề dày 2 tấc ứng theo lưỡng nghi. Đàn gồm 12 phím ứng với 12 tháng trong năm, sau thêm một phím nữa ứng với tháng nhuận. Trên mắc 5 dây Cung - Thương - Giốc - Chủy - Vũ, ngoài ứng theo ngũ hành, trong ứng với ngũ âm. Đàn có sáu điều "kỵ", bảy điều "không" và tám điều "tuyệt". Sáu "kỵ" là kỵ rét đậm, nắng gắt, gió lốc, mưa to, sấm nổ, tuyết lớn. Bảy điều "không" là không đàn khi cư tang, khi tấu nhạc khác, khi bận rộn, khi ăn mặc lôi thôi, khi không đốt lò hương, khi vắng tri âm. Tám "tuyệt" là thanh, kỳ, u, nhã, li, tráng, lu, trường. Trong tám tuyệt ấy gợi đủ cả các tình cảm, vì vậy tiếng đàn có thể đi đến tuyết với.

Người đàn bà áo đen ngơ ngẩn nhìn dây đàn đứt hồi lâu, thẳm nhủ: "*Ly Sầu dẫn*¹ ới *Ly Sầu dẫn*, đàn mãi cũng chỉ gánh lấy đau thương đứt ruột mà thôi". Bà nhói tim, đẩy dao cầm sang một bên, ngược nhìn lên, bắt gặp Lương Tiêu đầm đìa nước mắt, bà bỗng ồ một tiếng, bụng bảo dạ: "Nó còn nhỏ vậy mà cũng hiểu được tiếng đàn ư?".

Mọi người thấy Lương Tiêu giọt vắn giọt dài, thấy đều kinh ngạc. Hoa Mộ Dung hỏi:

- Vì sao người khóc?

Lương Tiêu nghe hỏi thì bưng tỉnh, vội vàng chùi nước mắt, cao giọng đáp:

- Có ma nào khóc đâu, mắt... mắt lão tử vương hạt bụi.

Hoa Mộ Dung cười thẳm, đoạn bắt bẻ:

- Nói dối mà không biết cách, ai ở đây cũng trông thấy người khóc mà.

Lương Tiêu thẹn quá hóa giận, chửi vung lên:

- Ủ ta khóc đấy! Khóc đưa đám bà cô đấy!

Hoa Mộ Dung nổi giận vung quyền. Người đàn bà áo đen mỉm cười khoát tay, cô gái đành hạ nắm đấm xuống, trừng mắt hậm hực nhìn Lương Tiêu.

Bà nọ chăm chú ngắm thằng bé, cười hỏi:

- Hiếu Sương cứ nhắc Tiêu ca ca mãi, ra là người đó phải không?

Lương Tiêu liếc nhìn Hiếu Sương, gật đầu. Người đàn bà bèn vẫy tay bảo:

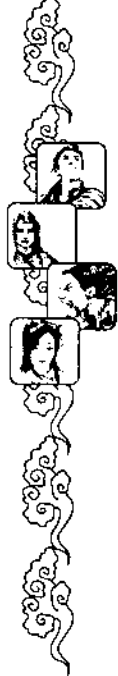
- Lại đây nào!

Thấy thái độ bà ta thân thiện, vả chăng mọi người không ai ngăn cản gì, Lương Tiêu bèn bước tới. Thành linh, người đàn bà vụt thò hữu thủ ra, bàn tay mềm như một cánh bướm lớn màu trắng phất vào huyệt Khúc trì nơi khuỷu tay thằng bé. Lương Tiêu không nghĩ ngợi nhiều, lập tức thi triển *Đàn tự quyết* trong *Như ý áo ma thủ*, ngửa tay co ngón lại rồi búng vào mạch môn người đàn bà. Trước đây Tiêu Thiên Tuyệt đã dùng chiêu này đâm mù mắt Văn Vạn Trình. Công lực Lương Tiêu còn non, nhưng chiêu thức rất tinh diệu, rất đáng chú ý.

Người đàn bà mỉm cười, bàn tay chấp chới như bướm lượn nhàn nhàn, lướt qua ngón tay Lương Tiêu, rồi xòe hai ngón trắng muốt xoáy

¹ Khúc nhạc sầu ly biệt.

nhẹ vào huyết Thiếu uyên của thằng bé. Lương Tiêu vội thò cả tay phải ra hỗ trợ tay trái, hữu thủ sử *Phong tự quyết* đẩy lui hai ngón tay đó, tả thủ sử *Câu tự quyết*, nắm ngón tay tựa bừa cào móc vào huyết Thái dịch của người đàn bà, song cánh tay bà ta như vô hình, thoát một cái đã thoát ra khỏi hai bàn tay thằng bé. Lương Tiêu định nhảy theo, nắm ngón tay của bà nọ đã như gió phát tới ngực nó, không biết làm thế nào, Lương Tiêu đành liên tục giờ *Phá tự quyết*, *Niếp tự quyết* ra chiết giải.

Hai người đứng cách nhau qua cái kệ đàn, ba bàn tay múa may chờn vờn. Người đàn bà ngồi ngay ngắn, tuy chỉ dùng một cánh tay nhưng rất bay bổng thư thái, thiên biến vạn hóa, trong khi Lương Tiêu thờ hồng học. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai mươi tư quyết của *Như ý ảo ma thủ* gồm Câu, Khuyên, Khiêu, Hoàn, Đàn, Phá, Nữu, Niết, Thôi, Nã, Huy, Phất, Tiệt, Phách, Điểm, Sáp, Niêm, Chiết, Phong, Ấn, Tì, Trảo, Triền, Niệp¹ đều đã được Lương Tiêu lần lượt đem ra dùng hết, nhưng nó vẫn không sao thoát thân nổi. Trong thoáng chốc đã chiết giải đến trăm chiêu, cuối cùng Lương Tiêu sử *Triền tự quyết*, thò song thủ vịn cổ tay người đàn bà. Bà ta nhượng đôi mày thanh tú, giơ tay gạt cánh khuỷu Lương Tiêu. Một luồng đại lực ồ ạt đổ sang đẩy thằng bé ngồi phệt xuống, khiến nó trượt đi hơn một trượng trên sàn đá xanh, cuối cùng lưng xô đánh bình vào lò hương tứ kim. Lương Tiêu hoa mắt váng đầu, chực buột chữ, chợt nghe Hoa Thanh Uyên kêu lên gấp gáp:

- Mẹ!

¹ Hai mươi tư quyết trong *Như ý ảo ma thủ* là hai mươi tư động tác của cánh tay, bàn tay và ngón tay, gồm: móc (Câu), quây (Khuyên), khều (Khiêu), vẩy (Hoàn), búng (Đàn), bó (Phá), vịn (Nữu), véo (Niết), đẩy (Thôi), nắm (Nã), khua (Huy), phẩy (Phất), chặt (Tiệt), chém (Phách), nhấn (Điểm), chọc (Sáp), tuốt (Niêm), bẻ (Chiết), khóa (Phong), ấn (Án), xé (Tì), chộp (Trảo), xoắn (Triền), vè (Niệp).

Nghe tiếng gọi đó, Lương Tiêu há hốc mồm, miệng lưỡi khô khốc cả đi, giương mắt trôn trời nhìn người đàn bà vận áo đen nọ. Như đọc được suy nghĩ của thằng bé, bà ta mỉm cười xác nhận:

- Đúng đây, lão thân là Hoa Vô Xuy, chủ nhân Thiên Cơ cung.

Lương Tiêu sửng sốt:

- Bà... bà là bà nội Hiếu Sương hả?

- Đúng vậy! - Hoa Vô Xuy gật đầu.

Lương Tiêu gặng trần tĩnh:

- Trông... trông bà còn trẻ hơn con gái bà nữa đó! Cứ như không biết đến tuổi già vậy!

Cho rằng thằng bé nhân cơ nói xỏ mình, Hoa Mộ Dung đâm bực, nhưng đang trước mặt mẹ nên không tiện nổi nóng. Hoa Vô Xuy ngăn người ra, phì cười, tiếng cười thoáng nổi thê lương:

¹ Tự lực cánh sinh.

- Trên đời làm gì có tuổi xuân vĩnh cửu. Chẳng qua ta tu luyện huyền công, có chút tự thành nên dung mạo hơi trẻ hơn người bình thường thôi. Sinh lão bệnh tử là lẽ trời, lẽ trời bao la, không có gì thoát được cả!

Lương Tiêu định thần nhìn kỹ, quả nhiên thấy đuôi mắt bà lơ mờ vết chân chim, nhưng rất nhỏ, rất khó nhận biết.

Hoa Vô Xuy quan sát Lương Tiêu hồi lâu, chợt băng quơ:

- Tiêu Thiên Tuyệt có ba đệ tử, hai nam một nữ.

Câu nói hết sức đột ngột. Lương Tiêu ngạc nhiên, không hiểu vì sao bà ta nhắc đến chuyện này. Hoa Vô Xuy tiếp:

- Đệ đệ tử Tiêu Lãnh là người Khiết Đan, đồng tộc với Tiêu Thiên Tuyệt. Năm xưa, chỉ bằng một thanh Hải Nhược đao, y đã chế phục quân hùng Tây Vực ở Khố Lý Đài, trở thành đệ nhất dũng sĩ dưới trướng Mông Ca Hãn. Nhị đệ tử Bá Nhan thuộc tộc Bát Lạt Mông Cổ, tinh thông binh pháp, kiêu dũng tuyệt luân, đã từng giúp Hốt Tất Liệt bình định chư vương, là trọng thần của Nguyên triều, thống lĩnh thiên quân vạn mã. Còn tam đệ tử Tiêu Ngọc Linh, nghe nói là hậu duệ của hoàng tộc Mông Cổ.

Lương Tiêu vẫn chưa hiểu ra sao, lòng lấy làm lạ lắm. Hoa Vô Xuy lại tươi cười tiếp:

- Năm xưa, có lần ta dùng *Xuyên hoa điệp ảnh thủ* chiết hơn một trăm chiêu với *Như ý ảo ma thủ* của Tiêu Thiên Tuyệt. Tuy không nắm được tâm pháp của *Như ý ảo ma thủ*, nhưng chiêu thức thế nào thì ta vẫn nhớ khá rõ. Thủ pháp của người còn yếu vụng, song đường hướng biến hóa không mấy may sai khác với Tiêu Thiên Tuyệt hồi ấy. Tất là đích truyền mới đạt được đến trình độ như vậy. Có người nhận xét võ công Tiêu Thiên Tuyệt chỉ sở trường về sự biến báo, nói thế là xem thường ông ta rồi. Nghe đồn trong ba đệ tử thì Tiêu Lãnh lĩnh hội được sự quý quái tàn độc của sư phụ, Bá Nhan thừa hưởng sự cương mãnh sắc bén, còn Tiêu Ngọc Linh độc chiếm sự linh hoạt thanh thoát. Thủ pháp của người cao nhã uyển chuyển, với những gì nhìn thấy hôm nay, ta đoán chắc người đã tiếp thụ chân truyền của Tiêu Ngọc Linh!

Mặt trắng nhợt, Lương Tiêu nhần nhần môi:

- Cái gì bà cũng biết nhỉ?

Hoa Vô Xuy cười đáp:

- Ừ, cái gì ta cũng biết.

Lương Tiêu lâu lâu:

- Bà định tâm đuổi tôi đi, giống như mấy lão già kia đúng không?

Hoa Vô Xuy hỏi:

- Nói vậy là rốt cục ngươi cũng thừa nhận rồi hả?

Lương Tiêu ngàn vạn lần không muốn thừa nhận Tiêu Thiên Tuyết là sư công, nhưng đã bị người ta nhìn ra chân tơ kẽ tóc, không còn cách nào khác, nó đành bấu môi tức tối:

- Thừa nhận thì thừa nhận.

Hoa Vô Xuy tủm tỉm bảo:

- Thực ra ta không biết hết đâu.

Lương Tiêu ngớ người. Hoa Vô Xuy tiếp:

- Ba đệ tử của Tiêu Thiên Tuyết đều rất có tiếng tăm, ai mà chẳng nghe danh. Ta quả thực đã từng giao đấu với Tiêu Thiên Tuyết, nhưng sở trường các đệ tử ông ta thế nào đều do ta nói thác ra cả. - Bà nheo mắt cười, giọng ngọt ngào. - Chẳng hạn Tiêu Ngọc Linh khinh linh phiêu dật là do ta nhìn công phu của ngươi rồi nói dựa mà thôi.

Lương Tiêu kêu lên thất thanh:

- Bà... bà lừa người ta!

Hoa Vô Xuy thùng thảng:

- Ủ, tại ngươi quá ngốc nên bị ta lừa. - Rồi lại hỏi. - Ngươi muốn học *Thái âm phân quang kiếm* hả?

- Đúng. - Lương Tiêu vọt miệng đáp ngay.

Hoa Vô Xuy tươi cười:

- Kể ra ta đã có thể dạy ngươi đấy.

Lương Tiêu cả mừng:

- Hay quá, đa tạ bà.

Hoa Vô Xuy khẽ lắc đầu, thở dài:

- Hiềm nỗi...

Lương Tiêu thót tim, vội hỏi:

- Hiềm nỗi gì?

Hoa Vô Xuy hờ hững đáp:

- Hiềm nỗi ngươi quá đần độn, dầu dốc sức cả đời cũng không luyện được đâu!

Lương Tiêu choáng váng lắp bắp:

- Bà... bà nói ai... ai quá đần độn, tôi... tôi...

Lương Tiêu từ nhỏ hay phá phách gây sự, đã bị người ta chửi mắng bằng đủ mọi ngôn từ, nhưng chưa bao giờ có ai nói nó "đần", thậm chí còn bảo nó khôn ngoan quá mức nữa kia, thành thử câu nói của Hoa Vô Xuy khiến nó tê tái. Hoa Thanh Uyên định xen vào, nhưng bà già khoát tay, y đành nín thinh.

Lương Tiêu im lặng hồi lâu, vụt nói to:

- Tôi không đần, chỉ cần bà dạy tôi nhất định sẽ học được. Hay là bà ra một câu hỏi nào đó đi, tôi sẽ trả lời cho bà xem.

Hoa Vô Xuy cười:

- Được. Vậy để ta sát hạch thử. Trước Thê Nguyệt cốc có một vách đá, trên vách khắc mười đề toán, kể cũng không phải là khó lắm đâu, nếu người giải được thì tạm coi như là thông minh. Lúc đó người muốn học môn công phu nào ta cũng dạy cả.

Hai anh em Hoa Thanh Uyên đều há hốc mồm, thiếu phụ áo lam cũng trở mắt, riêng Hiếu Sương không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, chỉ ngơ ngác nhìn bà nội.

Lương Tiêu gãi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Đề toán là cái gì?

Mọi người đều phì cười, Hoa Vô Xuy túm túm:

- Một điều đơn giản như vậy cũng mù tịt mà còn nói mình không dốt ư?

Lương Tiêu nghĩ, không hiểu đề toán là một chuyện, còn dốt lại là chuyện khác, không thể đánh đồng với nhau, nhưng khác ở đâu thì nó không tài nào nói cho rõ được. Bấm tính kiêu ngạo, nó đâu chịu lùi bước dễ dàng thế, bèn nói luôn:

- Đề toán thì đề toán, tôi nhất định không thua.

Hoa Mộ Dung buột miệng:

- Điều ấy chẳng liên quan gì đến thắng thua cả, mà là...

Chợt nhận ra Hoa Vô Xuy ném một cái nhìn về phía mình, nàng nín bật. Hoa Vô Xuy lại dời ánh mắt đi, vui vẻ bảo:

- Trẻ con như ngươi thật là gan dạ. Tốt lắm, chúng ta đập tay thỏa thuận, không được nuốt lời nhé. - Nói rồi chìa bàn tay nuốt nà ra.

Lương Tiêu dứt khoát đập tay với bà ta:

- Kẻ nào nuốt lời là con chó con!

Đang nói, nó bỗng nghe loáng thoáng Hoa Mộ Dung lăm bắm gì đó, tựa như là mắng mình:

- Thằng ranh ngông cuồng!

Nó trừng mắt nhìn về phía nàng, dần hất thềm trong bụng: "Chính cô mới là ngông cuồng!", nghĩ tới đây, bụng chột kêu lục đục. Hoa Vô Xuy nghe thấy, liền nói:

- Ta quên bẵng là ngươi phải nhịn đói một đêm rồi. - Đoạn gọi một a hoàn dẫn Lương Tiêu xuống nhà dùng cơm.

Lương Tiêu vừa ra khỏi cửa, Hoa Mộ Dung kêu lên:

- Mẹ...

Hoa Vô Xuy trừng mắt nhìn con, đoạn lướt mắt qua người thiếu phụ áo lam, nàng ta bèn kéo Hiếu Sương dậy:

- Chúng ta về thôi!

Hiếu Sương cười nói:

- Mẹ ơi, mẹ con mình đi ăn cơm với Tiêu ca ca đi.

Vốn đã không bằng lòng về thằng bé thô lỗ vô phép vô tắc, thiếu phụ định từ chối, nhưng thấy Hiếu Sương cười rạng rỡ làm đôi lúm đồng tiền rất xinh thoát ẩn thoát hiện, vẻ phấn khởi vô cùng, nàng không nỡ gạt đi, đành ưng thuận:

- Cũng được.

Hoa Mộ Dung đợi hai mẹ con đi xa, mới nhíu mày hỏi:

- Mẹ cố ý làm khó nó à? Dẫu có một trăm năm thằng bé cũng đừng mơ giải được Thiên Cơ Thập Toán!

Hoa Thanh Uyên nhăn nhó về bất lực, cuối cùng cũng xen vào:

- Đúng đấy ạ, mười bài toán đó sâu xa cứu trùng, đừng nói là nội bộ Thiên Cơ cung, mà cho dù nhìn khắp thiên hạ cũng không có ai giải được hết đâu.

Hoa Vô Xuy khoanh chân nhắm mắt, mĩa mai:

- Thì ra các con muốn cho nó học *Thái âm phân quang kiếm* phải không?

Hai anh em nhìn nhau, Hoa Thanh Uyên thưa:

- Nó là đứa có bản chất tốt, lại đã từng cứu con nữa.

Hoa Mộ Dung thêm:

- Vâng ạ, đến lúc then chốt, nó còn cư xử rất hợp tình hợp lý...

Bà già thành linh mở mắt, cười nhạt bảo:

- Nếu không phải vì nguyên nhân ấy thì chỉ riêng việc nó biết công phu của Tiêu Thiên Tuyết đã đủ để ta phế nó rồi, hơi đâu ngọt nhạt này giờ làm gì? Chắc con cũng biết ngày xưa Tiêu Thiên Tuyết xông vào Quát Thương sơn, cố thủ dưới chân Thạch Trứ song phong, liên tiếp dả thương sáu đại cao thủ trong cung chúng ta, sau còn giết chết Hoa Vô Tường, thúc phụ con. Phải dùng đến *Thái sát phân quang kiếm* mới đánh lui nổi hần. Ta đại lắm sao mà đem tuyết học trần cung dạy cho truyền nhân của tên họ Tiêu kia?

Mắt bà ánh lên sắc nhọn, khác hẳn với vẻ nhã nhặn ôn hòa vừa rồi.

Hoa Mộ Dung nói:

- Biết vậy, song người đời có câu: giết gà lợ là dùng đến dao mổ trâu, việc gì mẹ phải mất công sắp đặt như thế? Thằng nhỏ mù tịt số học, mẹ cứ ra bữa mấy đề toán là đánh hỏng nó rồi, hà tất dùng Thiên Cơ Thập Toán để giày vò nó?

Hoa Vô Xuy nhìn con gái, lạnh lùng bảo:

- Cái đó gọi là cần tắc vô ưu. Nếu ra đề khác, một đứa nhẹ dạ như con biết đâu sẽ lên mách nước cho nó để chống đối ta?

Hoa Mộ Dung bị nói trúng tim đen, mặt mũi đỏ bừng. Hoa Vô Xuy tiếp:

- Thôi đủ rồi, ta phải nhập định bây giờ đây. Các con truyền lệnh xuống, bất kỳ ai trong cung cũng không được chỉ vẽ một chút kiến thức hay võ công nào cho nó, nếu kháng lệnh thì xử theo quy định.

Bà đưa mắt nhìn hai anh em, nhếch mép:

- Hai đứa con cũng không ngoại lệ! - Nói đoạn nhắm mắt vào.

Huynh muội họ Hoa nhìn nhau bất lực, rồi cùng lui ra khỏi Cầm Tâm thủy tạ.

Qua khỏi cửa, Hoa Mộ Dung rầu rĩ nói:

- Ca ca, biết làm thế nào bây giờ?

Hoa Thanh Uyên thở dài:

- Mẹ đã quyết thì thay đổi sao được. Chỉ còn cách khuyên Lương Tiêu bỏ ý định học kiếm mà thôi.

Hoa Mộ Dung lắc đầu:

- Đứa bé đó còn ít tuổi nhưng bướng bỉnh hết chỗ nói, e rằng khuyên nhủ không lay chuyển được nó đâu.

Hoa Thanh Uyên nhăn mặt:

- Cứ làm hết sức mình, hay dở đã có mệnh trời. - Đoạn quay sang hỏi một a hoàn, biết Lương Tiêu đã đến Họa Mi hiên ăn cơm, Họa Mi hiên ở phía tây bắc Thiên Cơ cung, y bèn rào bước đi lại đằng ấy.

Chưa vào đến cửa, đã nghe thấy Lương Tiêu léo nhéo:

- Muội nhìn ta làm gì? Hứ, làm người ta ăn uống mất cả tự nhiên.

Tiếp đó lại nghe giọng Hiếu Sương:

- Tiêu ca ca, kiểu ăn cơm của huynh kỳ cục quá!

- Kỳ cục chỗ nào? - Lương Tiêu hỏi.

Hiếu Sương cười:

- Huynh toàn dùng tay bốc, có đời thuở nhà ai ăn uống kiểu đó không?

Lương Tiêu bi bái:

- Ăn thế mới khoái, ta không ưa những cung cách ông ọo đấy, ông ọo có mùi ra ăn được đâu. - Đoạn nó hừ mũi, chợt lại tò mò hỏi. - Thăm thăm áo lam ơi, thăm là mẹ của Hiếu Sương à?

Thiếu phụ trả lời:

- Phải. Ta họ Lăng, tên là Sương Quân.

Giọng nàng rất lạnh đậm, chừng như không vui, chắc do phật ý bởi lời nói xấc xược của Lương Tiêu.

Lương Tiêu cười:

- Trông hai mẹ con giống nhau đấy.

Lăng Sương Quân nói:

- Dĩ nhiên rồi. Lê nào người không giống mẹ người?

Lương Tiêu đáp:

- Mẹ nói tôi giống cha, cha lại bảo tôi giống mẹ. Suy cho cùng thì giống ai tôi cũng chịu. - Nói xong nó chợt nín lặng.

Hoa Thanh Uyên nấn ná một lúc ngoài hiên rồi mới bước vào. Lương Tiêu đang ngồi thờ người, hai mắt đỏ hoe. Trông thấy y, nó nhảy cẫng lên reo:

- Hoa đại thúc đến đúng lúc quá! Mau dẫn tôi đi xem mấy cái đề toán đề tiếc gì đó đi!

Hoa Thanh Uyên nghe hỏi, bao nhiêu lời lẽ sắp xếp lúc trước đều không biết nói vào đâu nữa, y ngập ngừng dỗi:

- Vội thế? Con cứ nghỉ ngơi một ngày đã nào.

Lương Tiêu kéo tay áo y, giục toáy lên:

- Ôi không, tôi phải đi xem, phải đi xem!

Hoa Thanh Uyên không cưỡng lại được, đành dẫn nó ra. Đi được chừng một dặm thì tới *Lưỡng nghi đảo trần trần*, gần đó có một vách đá xanh. Đến nơi, Hoa Thanh Uyên bảo:

- Chỗ này đây con.

Lương Tiêu nhìn lên, trên vách đá khắc chi chít đủ mọi ký hiệu kỳ quái, hoặc nhọn hoặc tròn, hoặc ngang hoặc dọc, ngoài ra còn rất nhiều con chữ, nhưng lời lẽ uyên áo, hàm nghĩa cao siêu, Lương Tiêu không hiểu tí gì, ở đoạn chót cùng của bài văn dằng dặc đó còn có một khoảng lớn lổm đổm nâu bôi nhòa cả nét chữ.

Lương Tiêu nhìn một hồi, không nhận được bèn hỏi:

- Hoa đại thúc, đây là cái gì vậy?

Hoa Thanh Uyên thở dài:

- Cái này gọi là Thiên Cơ Thập Toán, tức mười đề toán do cao nhân các đời trước của Thiên Cơ cung đặt ra.

Lương Tiêu than thở:

- Ô làm sao mà tôi chả hiểu tí nào thế này?

Hoa Thanh Uyên hỏi, khuôn mặt âm trầm:

- Tiêu nhi, con nhất định phải học kiếm pháp ư?

Lương Tiêu gật đầu. Hoa Thanh Uyên thở dài tư lự:

- Nếu con nhất định phải giải bằng được mười đề toán này, ta cũng không cản, nhưng chỉ e... - Y chực nói, lại đánh mắt nhìn quanh không thấy ai mới hạ giọng bảo - chỗ nào con không hiểu thì cứ vào Thiên Nguyên các¹ xem ghi chép của các đại gia toán học cổ đại, còn nếu quả thực không giải được thì cũng đừng cưỡng cầu.

Lương Tiêu gật đầu:

- Tôi phải giải được chứ.

Hoa Thanh Uyên chỉ biết cười buồn, vỗ vỗ đầu nó rồi lặng lẽ bỏ đi.

Lương Tiêu đứng xem một mạch đến chập tối, trời nhá nhem, đầu óc vẫn bời bời hỗn độn, không dò ra manh mối nào. Nó về phòng ngủ, hôm sau dậy sớm, hỏi một a hoàn chỗ tọa lạc của Thiên Nguyên các. Cô bèn dẫn nó đến trước một tòa lầu nguy nga:

- Đây này!

¹ Thiên nguyên chỉ vị trí trung tâm, sáng chói nhất, tinh túy nhất.

Thiên Nguyên các trái rộng hơn năm chục trượng vuông, cao tới chín tầng. Lương Tiêu ngắm nghía, rất lấy làm kinh ngạc. A hoàn nói:

- Ở đây cất Dịch học, Toán kinh, Thiên văn lịch pháp. Nếu lấy Thiên Nguyên các làm trục chính, nhìn về hướng đông cậu sẽ thấy Xung Hư lâu, nơi sưu tầm mười vạn bộ kinh điển Đạo giáo; nhìn về hướng Tây cậu sẽ thấy Bát Nhã viện, chứa nguyên tác Phật Đà của Thiên Trúc cùng bản dịch tương đương của trung thổ, các tập công án¹ Thiền tông và các bộ kinh điển của Mật tông Tây Tạng; hướng Nam là Đại Trí phủ, cất giữ văn chương của bách gia chư tử và kinh truyện của các nhà hiền triết; phía bắc là Phong Tào tiểu trúc, văn thơ kim cổ đều ở trong đó cả; phía tây nam là Xuân Thu lục, cất trữ sách sử; phía đông nam là Dược Vương đình, nghe cái tên đủ biết là nơi lưu giữ sách thuốc các đời, song dựa theo tích Thần Nông ngày xưa tìm thuốc ném đủ thứ cỏ mà hiểu cả y học và nông nghiệp nên chúng tôi cũng để sách vở về trồng trọt đánh cá chăn nuôi ở đó luôn; phía tây bắc là Cửu Châu viên, chứa sơ đồ địa lý của sông núi và khảo cứu về chim thú khắp nơi; phía đông bắc là Linh Đài, thu thập mọi mô hình và sơ đồ cơ quan trên đời, nhưng ban ngày thì cậu đừng bén mảng tới đó, người quản lý khu ấy là Minh tiên sinh, tính tình dữ dằn lắm.

Lương Tiêu biểu đồng tình, hậm hực bảo:

- Tỷ nói đúng, lão già họ Minh không phải người tốt, lần trước còn xô tôi ngã chổng vó. Hừ, sớm muộn gì ngộ cũng báo thù.

A hoàn cười:

- Thì ra cậu đã ném mùi rồi! À quên, nói với tôi thì còn được chứ đừng để người khác nghe thấy nhé!

Lương Tiêu hừ mũi:

- Nghe thấy thì đã sao, tôi sợ quái gì!

¹ Công án có nguyên nghĩa là một án công khai, quyết định phải trái ở công đường. Trong Thiền tông, thuật ngữ quan trọng này chỉ một phương pháp tu tập thiền định đặc biệt. Công án có thể là một đoạn kinh, một kinh nghiệm giác ngộ, một câu chuyện về một vị sư, một cuộc đàm thoại, vấn đáp hay một cuộc pháp chiến. Nhưng chúng có chung một đặc điểm là đề cập đến thể tính của vạn vật. Đặc trưng của công án là thường thường nghịch lý, "nằm ngoài phạm vi của lý luận". Công án không phải là "câu đố" thông thường vì nó không hề được giải đáp bằng lý luận, muốn hiểu nó phải vượt qua được một cấp độ khác của nhận thức.

Cô gái bĩu môi:

- Chán chẳng buồn nói cậu nữa, có bị đòn cũng đừng kêu khổ.

Lương Tiêu hỏi:

- Hi, tỳ tên gì nhi? Sau này tôi sẽ đến chơi với tỳ.

- À, tôi ở phường Chúng Hương, phía tây. Cậu cứ hỏi Mai Ảnh thì ai cũng biết. - Nói rồi cô cười khanh khách bỏ đi.

Lương Tiêu đi vào trong gác, mùi giấy xộc lên, trước mắt tầng tầng những sách, mới cũ đủ cả. Có hai bà già đang phẩy bụi, thấy người vào mà họ cũng chẳng buồn ngẩng đầu nhìn. Lương Tiêu ngó nghiêng rồi tiện tay rút một quyển trên giá. Cuốn sách đã ố vàng, trông rất lâu đời, bìa cũ nát, trên đề bốn chữ *Dịch tượng biệt giải*¹. Lương Tiêu giờ xem một lúc lâu, không đọc được chữ nào, bèn rút tiếp một quyển mới mới, trên bìa viết hai chữ *Tiềm hư*². Thằng bé không biết mặt hai chữ này, song nhận ra dòng lạc khoản *Tư Mã Quang*, bụng bảo dạ: "Tư Mã Quang là ai nhi?".

Nó chau mày lật ra thì hoa cả mắt, vội vàng thả xuống, lại rút một quyển, quyển này thì là *Đóa tích thập di*³, chẳng biết do ai soạn, Lương Tiêu cảm thấy ký hiệu trong sách gần giống với các ký hiệu trên vách đá, nhưng vô đầu bút tai đến nửa canh giờ vẫn không hiểu ra được một li một leo nào. Tiếp đó nó kéo cuốn *Động uyên cứu toán*⁴, ký hiệu tuy rất quen mắt, nhưng lật mãi mà bế tắc vẫn hoàn bế tắc.

Lương Tiêu loay hoay trong gác đến tận lúc mặt trời xế bóng về tây, tuy đã giờ xem hơn hai chục quyển sách nhưng đều không hiểu. Nó cúi kinh, chỉ muốn phóng hỏa đốt sạch khu nhà sách dị hợm này cho nhẹ nợ.

Lương Tiêu hằm hằm quay về chỗ nghỉ, lòng buồn bực, hôm sau lại đến giờ xem, lần này càng tệ hại, toàn xem phải sách rối rắm gấp nhiều lần, đừng nói là nội dung, mà đến mặt chữ nó cũng không nhận ra nốt.

¹ Một cách nhìn khác về Dịch học.

² Cái hư ẩn chứa sâu xa (không dễ nhận ra). Sách do Tư Mã Quang viết, mô phỏng kinh Thái Huyền của Dương Hùng đời Tây Hán, cho rằng hư sinh ra khí, hư là bản nguyên của vạn vật, đối lập với quan niệm Thái Hư chính là khí của Trương Tải. Sách này tương đối khó đọc, kể cả các hình vẽ cũng khó hiểu, đến nay các bản dịch trước tác Tư Mã Quang theo văn hiện đại cũng rất ít nhắc đến quyển này.

³ Bó túc về sai phân hữu hạn.

⁴ Chính dạng toán về vị trí tương quan giữa tam giác vuông và đường tròn.

Cứ như thế mười mấy ngày trời, hai mắt thằng bé đỏ ngầu, người gầy rộc đi, đã mấy lần chực bỏ dở, nhưng nghĩ đến mối thù lại hùng hục xem tiếp. Nó đâu biết sách vở ở đây đều là tâm huyết tích góp bao đời của các tông sư dịch số, các đại gia toán học cổ kim, thành quả của bao nhiều bậc thầy vang danh một thời, học vấn họ để lại cho đời vừa sâu xa vừa phức tạp mà chẳng đả động gì đến những thứ cơ bản, khác nào một ngọn núi sừng sững lơ lửng trên cao, Lương Tiêu đứng bên dưới, trông thấy đỉnh đầy mà không biết làm thế nào để trèo lên.

Mấy ngày trôi qua, Lương Tiêu dần dần tìm ra một cách, nó chuyên chọn những cuốn sách cũ nhất, nát nhất, trực giác mách bảo rằng loại này dễ hiểu hơn những cuốn mới. Tuy rằng không hẳn như vậy, nhưng trong những cuốn cổ thư nó nhặt ra, quả thực có khá nhiều kiến thức nền tảng của toán học, chỉ có điều sách càng cũ kỹ thì mặt chữ càng rối rắm, đa phần là kim văn cổ triện. Lương Tiêu từ nhỏ đã ghét đọc sách, tuy cố gắng thì cũng đọc được vài ba từ, nhưng làm sao mà hiểu nổi chữ nghĩa cổ? Nhưng bấm tính tự phụ, người ta không dạy, nó cũng không muốn mặt đi cầu khẩn ai. Gắng gượng xem hơn một tháng, thằng bé nhồi được vào đầu một mớ chữ lộn xộn và hình vẽ lung tung, nhưng giá hỏi nó là những chữ và hình ấy chứa đựng ý nghĩa gì, thì nó bó tay chịu chết.

Hôm ấy, Lương Tiêu đọc sách hơn nửa ngày, người mỏi mệt lòng chán nản, dương thần thờ nhìn lên vòm trần thì nghe chập chờn có tiếng người gọi. Nó ngoái đầu nhìn, nhận ra Hiếu Sương. Cô bé thấy Lương Tiêu hai má hõm sâu, cặp mắt trống rỗng, đầu tóc rối bù thì xót xa nắm lấy tay nó, run rẩy hỏi:

- Ca ca ốm ư? - Đoạn giơ tay thăm trán thằng bé, không thấy sốt, cô mới yên tâm. - Lâu lắm rồi không gặp huynh. Hôm qua nghe Ảnh tỷ nói huynh ở Thiên Nguyên các, người ta bèn tức tốc đến tìm, thế mà gọi mãi huynh cũng không thềm đoái hoài!

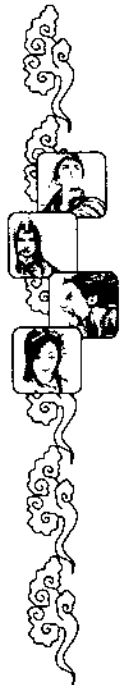
Lương Tiêu ậm ừ rồi lại cúi đầu đọc sách, Hiếu Sương thấy nó hững hờ thì iu xiu, ngồi xuống bên cạnh, nhìn ghé vào hình vẽ trên cuốn sách nó đang cầm, kêu lên:

- Huynh đang xem *Cửu cung chú sơ*¹ à?

Lương Tiêu giật mình, ngước mắt hỏi:

¹ Chú thích và bình giải về Cửu Cung đồ.

- Muội biết cái này hả?

Hiếu Sương gật đầu:

- Hồi trước muội có học qua một chút, đáng tiếc muội không mấy sáng dạ nên vụng tính, vì vậy hôm nọ trong *Lương nghi ảo trần trận* mới làm sai. - Cô bé cười ngượng nghịu, lại tiếp. - Kể đến toán thì bà nội là người giỏi nhất trong Thiên Cơ cung này.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một hồi, trở bức vẽ ở trang đầu tiên:

- Con rùa này là thế nào?

Hiếu Sương đáp:

- Cửu cung đồ đây, còn gọi là Lạc thư. Theo truyền thuyết thì rồng vàng cõng bức hình này bay lên khỏi Hoàng Hà, còn rùa thần đội quyển sách trôi lên Lạc Thủy, bức hình được gọi là Hà đồ, còn quyển sách gọi là Lạc thư. Vì vậy người ta vẽ Cửu cung theo hình con rùa thần, tám hướng cộng lại đều là mười lăm.

Ngừng một lúc, cô tiếp:

- Có người nói chín số trên Lạc thư là nguồn gốc của toán học, nhưng bà nội nói, toán học phải phân ra toán xưa và toán nay. Toán học thời cổ xuất phát từ ba nguồn là Hà đồ, Lạc thư và Ngũ hành. Từ Hà đồ về ra Bát quái, Bát quái phát triển thành sáu mươi tư quẻ, trong mỗi quẻ đều chứa một Cửu cung nhỏ.

Cô tiện tay vạch vẽ xuống mặt đất, đoạn giải thích:

- Trong Cửu cung lại chia thành các số âm dương chẵn lẻ, lấy theo nguyên lý âm dương của Hà đồ. Cửu cung đồ có bốn mươi lăm phương vị, mỗi phương vị chứa một bát quái.

Cô bé vừa nói vừa tính toán, khai triển nguyên lý tương sinh của Hà đồ Lạc thư, sau đó lại vẽ ra hai hình, đoạn nói:

- Ngũ hành cũng có thể biến hóa ra Cửu cung, hình bên trái này gọi là Ngũ hành thành số, hình bên phải này gọi là Ngũ hành sinh số¹. Nhờ hai số này mà Cửu cung có thể phát triển thành Bát quái. Cứ khai triển như thế đến tận cùng...

Cô bé cứ miệng nói tay vẽ, từ đơn giản đến phức tạp. Lương Tiêu thông minh tính trời, nghe chừng hai canh giờ đã vẽ được khối thứ,

¹ Sinh số là trị số sinh ra vạn vật. Thành số là trị số trưởng thành của vạn vật. Trong Hà đồ, sinh số là 1, 2, 3, 4. Thành số là 6, 7, 8, 9. Còn 5 là trung số.

cầm đến sách không còn cảm thấy lạ hoắc nữa, nó mừng rơn hoa chân múa tay, rồi lại giơ một quyển ra hỏi:

- Cái này nên hiểu làm sao đây?

Hiếu Sương giờ xem, cười đáp:

- Cái này là *Cửu chương toán thuật*¹, vì khác với toán cổ nên được xếp vào toán học hiện đại. Có người nói *Cửu chương toán thuật* là thành tựu lớn thừa hưởng từ toán học cổ đại, kể cũng không quá. Toán học chúng ta đang theo ngày nay khởi nguồn từ Lưu Hưởng đời Hán, được phát triển bởi Trương Hoàn đời Hán và Lưu Huy đời Tào Ngụy, nhưng phải đến đại gia Tổ Xung Chi thời Nam Bắc Triều thì mới đủ cơ sở lập thành một môn riêng. Từ hình vuông, ông đã liên hệ sang hình tròn, tiến đến tính được tỉ số giữa chu vi đường tròn và đường kính của nó. Về sau, trong sách *Động nguyên cửu toán*, người ta khai triển phương pháp tương tự, kết hợp hình vẽ và chữ số để tính ẩn. Nghe nói đời trước, trong nhà muối có người ứng dụng đúng cách này giải đến tầng "Thiên" của thượng cửu tầng² và tầng "âm quý" của hạ cửu tầng³. Đến thời cụ Nguyễn Mậu thì cụ đã xây dựng nên phương pháp *điển đoạn*⁴, tách riêng số học và hình học, dần dần biến đổi thành *Thiên nguyên chi thuật*⁵, từ Thiên Nguyên thuật cụ cải tiến lên *Tứ nguyên thuật*⁶, giải được cùng lúc bốn ẩn số là Thái dương, Thái âm, Thiếu dương, Thiếu âm⁷.

Nói tới đây, cô bé thở dài buồn bã:

- Tiếc thay, phần này quá khó, muối không hiểu lắm. - Rồi bỗng thấy

¹ *Cửu chương toán thuật* là một bộ sách về toán học của người Trung Quốc, gồm chín chương, 246 bài toán, được biên soạn vào thời Đông Hán. Có tài liệu cho rằng, nó được một người tên là Trần Sanh viết khoảng năm 152 Tr.CN. Sách này về sau được nhiều nhà toán học Trung Quốc, trong đó có Lưu Huy và Tổ Xung Chi, viết bổ sung.

² Chính là lũy thừa 9, trong lịch sử Trung Quốc lại có người hiểu lầm rằng đó là bài toán tính 9 ẩn số (chú thích của tác giả).

³ Tương đương với lũy thừa âm 9 (chú thích của tác giả).

⁴ Tức là tìm ẩn số của hệ phương trình tuyến tính (chú thích của tác giả).

⁵ Tức là cách giải phương trình một ẩn bậc cao. Trong thực tế, người xây dựng *Thiên Nguyên thuật* là Lý Dã đời Tống.

⁶ Tức là cách giải phương trình bốn ẩn bậc cao. Trong thực tế, người phát triển *Thiên Nguyên thuật* thành *Tứ nguyên thuật* là Chu Thế Kiệt đời Nguyên.

⁷ Tức bốn ẩn x, y, z, u.

váng dầu khó thở, cô vội lục bọc lấy Kim phong ngọc lộ hoàn ra uống một viên.

Lương Tiêu không nhịn được bèn hỏi:

- Hiểu Sương, ta vẫn muốn hỏi từ lâu, muội... bị bệnh gì vậy?

Hiểu Sương lắc đầu:

- Muội cũng không rõ, cha mẹ chưa bao giờ nói cả. Đạo trước muội ốm nặng, cha và Dung cô cô dẫn muội đến xem bệnh ở chỗ Ngô gia gia bên núi Phụ Đường. Ngô gia gia là một thần y, ông ấy quả là giỏi lắm!

Cô bé cười rất xinh, rồi tiếp:

- Lúc muội về bệnh đã đỡ nhiều, mặc dầu thi thoảng vẫn nhức đầu hoa mắt, nhưng Ngô gia gia dặn muội đừng lo lắng, ông sẽ chữa khỏi cho.

Đột nhiên, cô hỏi với vẻ tự lự:

- Tiêu ca nhìn thấy biển bao giờ chưa?

Lương Tiêu lắc đầu băn khoăn, Hiểu Sương chúm chím cười:

- Biển rộng lắm huynh à, trông ngút mắt không thấy bờ đâu. Nghe nói đứng trên núi Phụ Đường ngắm mặt trời mọc trên biển mới biết thế nào là cảnh đẹp, nhưng Dung cô cô nói buổi sáng gió lạnh nên không cho muội đi.

Cô bé nhún mày vẻ tiếc nuối. Lương Tiêu trông thấy, xót xa bảo:

- Không sao, sau này bọn mình sẽ cùng đến đó xem.

Hiểu Sương sáng mắt, cười rạng rỡ hỏi:

- Thật chứ?

- Thật. - Lương Tiêu đáp. - Không tin thì ngoéo tay!

Nói rồi móc ngón út của mình vào ngón út của Hiểu Sương, bảo:

- Ủ à ù ập, nói mà không làm là con chó con!

Hai đứa nhìn nhau chốc lát rồi buông tay ra, cùng phá lên cười. Hiểu Sương lại tiếp tục giảng giải, nghiêm nhiên thành một cô giáo nhỏ, Lương Tiêu ngoan ngoãn lắng nghe, từ một thằng nhóc nghịch ngợm vô tình biến thành một đứa học trò biết vâng lời.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào Hiểu Sương cũng kín đáo đến Thiên Nguyên các. Lương Tiêu thắc mắc chỗ nào đều đem hỏi cô bé. May mà đều là kiến thức căn bản, không đến nỗi khó nhằn, Hiểu Sương sinh trưởng trong một gia đình học vấn cao, biết đọc hết các thể chữ cổ triện mình vẫn. Hai đứa bé tâm đầu ý hợp, bầu bạn với nhau như thế nhiều tháng trời, cuối cùng Lương Tiêu cũng nắm bắt được đại khái vấn đề.

Trong Thiên Cơ Thập Toán thì bốn đề đầu là toán học cổ đại, sáu đề sau thuộc về toán học hiện đại, tất cả đều là các bài toán khó làm đau đầu nhức óc các bậc trí giả cổ kim.

Lương Tiêu vốn dĩ thông minh tuyệt đỉnh, bất luận võ công hay văn vẻ, không chuyên tâm nghiên cứu thì thôi, chứ một khi nhập môn là đam mê đắm đuối, khó mà dứt ra được. Hơn nửa năm trời thắm thoát trôi đi. Hoa Vô Xuy chắc hẳn Lương Tiêu giỏi lắm được dăm bữa nửa tháng là nản chí mà rút, nào ngờ một năm đã qua, thẳng nhóc vẫn lì lợm ở lại. Bà hết sức kinh ngạc, ngấm ngấm cho người tra xét mới biết Hiếu Sương vẫn thường xuyên đến Thiên Nguyên các giải thích cho thằng bé. Bà già nổi giận. Nhưng Hiếu Sương tuổi còn nhỏ lại đau yếu luôn, bà không nỡ trừng phạt, đành chỉ cấm cô không được mon men lại gần Lương Tiêu. Hiếu Sương rất tủi thân, hiềm nỗi lời bà nội không ai lay chuyển được, cô bé cũng chẳng biết làm thế nào.

Được cái đến lúc ấy, Lương Tiêu đã dứt xa xuất phát điểm mông muội, bước ra khỏi đám mây mù, không gian trước mắt đang mở ra sáng sủa, thiếu Hiếu Sương cũng không còn là một trở ngại gì lớn lắm. Nó vốn có thiên khiếu về toán học, mang máng nhận thấy toán học còn sâu xa ảo diệu hơn võ công nhiều, càng gặp khó khăn càng náo nức muốn vượt qua, nên miên man đắm mình vào đó.

Thời gian như nước chảy, bốn năm trôi qua, Lương Tiêu vẫn tuân tự nhi tiến theo chỉ vẽ trước đây của Hiếu Sương, bắt đầu từ Hà đồ, Lạc thư, tiến đến *Quý Cốc toán kinh*, *Tôn Tử toán kinh* của Quý Cốc Tử và Tôn Vũ thời Chiến Quốc, sau đó sang *Dịch kinh* của Trịnh Huyền, Vương Bật và thánh hiền các đời, đến *Thái huyền kinh*¹ của Dương Hùng, *Tiền hư* của Tư Mã Quang, *Cửu chương toán thuật*, *Ngũ tào toán kinh*² và *Trương Khâu Kiến toán kinh* đời Hán, *Chuyết thuật*³ của cha con Tổ Xung Chi; dần

¹ *Thái huyền kinh* được Dương Hùng biên soạn trên cơ sở mô phỏng *Chu Dịch*, lấy ba yếu tố thiên - địa - nhân làm căn bản, đề cập đến sự hình thành và phát triển của vũ trụ, sự vận hành của trời đất và triết lý thay đổi của con người, sách viết theo lối biện chứng, có ảnh hưởng rất lớn đến thiên văn và số học thời sau.

² *Ngũ tào toán kinh* là sách toán ứng dụng cho hoạt động quản lý hành chính địa phương, bao gồm năm nội dung: ruộng đất, binh lính, lương thực, tiền bạc, dân số. Cách đặt và giải quyết vấn đề trong sách rất dễ hiểu, tính toán hầu hết là số nguyên.

³ *Chuyết thuật* giải trình về một phương pháp đo đạc trong thiên văn, sách đã thất truyền.

dà từ toán học cổ đại bước sang toán học hiện đại, trước sau đã đọc xong các cuốn *Tập cổ toán kinh*¹, *Động nguyên cứu toán*, *Số thuật cứu chương*², *Trắc viên hải kính*³, và cả mấy chục cuốn *Thiên Cơ bút kí* của các thế hệ tiền nhân Thiên Cơ cung để lại. Đọc xong xuôi mà Thiên Cơ Thập Toán vẫn khó giải, nó dành lần lượt đồ dẫm lịch pháp và toán học ứng dụng trong kiến tạo cơ quan các đời, nguyên tắc suy luận diễn tiến của trời đất, vận hành của nhật nguyệt và nguyên lý kết cấu xây dựng. Để hiểu được mấy bài toán đó, nó đã đọc không biết cơ man nào là sách.

Năm thứ năm, khi băng tuyết vừa tan, hàn mai chưa tàn, Lương Tiêu đã giải được đề thứ nhất *Thiên địa sinh thành giải*⁴, bắt đầu từ lúc trời đất đã giao hòa và vạn vật xuất hiện suy ngược về lúc trời đất còn tách riêng, tính dần về tận lúc trời đất mới hình thành, ba giai đoạn này đã có bản vẽ lưu truyền trong thiên hạ từ lâu, nhưng làm thế nào chứng minh đảo, trở ngược các biến như thế thì chưa có ai biết, thực chất chính là diễn giải lùi trong Bát quái của Cửu cung đồ.

Giải xong đề thứ nhất, Lương Tiêu có đà, giải tiếp *Thái huyền lưỡng nan*⁵. Hai đề toán khó này đều bắt nguồn từ Thái huyền kinh của Dương Hùng. Đến thời Hán, Trương Hoành đã lấy Thái huyền kinh làm cơ sở tính toán để chế tạo Hậu Phong địa động nghi⁶. Thái huyền lưỡng nan sâu xa rắc rối, rất nhiều chỗ vướng. Thảng tiếp theo, Lương Tiêu đã giải đến đề thứ tư *Song thủ thập chỉ đề*⁷ và đề thứ năm *Nhị thập bát tú chu thiên giải*⁸. Sau đó

¹ Tổng hợp lại các bài toán cổ.

² Khái thuật về số học (sách gồm chín chương).

³ Chuyên bàn về dạng toán tính đường kính các đường tròn nội, ngoại, bàng tiếp với tam giác vuông.

⁴ Phân tích quy luật vận hành của trời đất, khái niệm về các biến được đề cập trong *Hệ từ truyện* (*Chu Dịch*), phần *Thiên địa chi số*.

⁵ Hai đề toán khó về Thái huyền.

⁶ Dụng cụ đo địa chấn đầu tiên trên thế giới, làm bằng đồng, trông giống một vỏ rượu khổng lồ, đường kính chỗ rộng nhất là 2,7m, do Trương Hoành sáng chế năm 132CN. Nó mang tên Hậu Phong hoặc Hậu Khí vì quan niệm cổ đại Trung Quốc coi động đất là do luồng khí dưới đất sinh ra.

⁷ Phương pháp chuyển đổi giữa hai hệ nhị phân và thập phân hiện nay mà ba trăm năm sau câu chuyện này, nhà toán học người Đức là Leibniz mới đưa ra (chú thích của tác giả).

⁸ Tính canh giờ (trong phép làm lịch).

là *Trị hà đồ*, là một đề toán dùng số giải hình, dùng phương pháp diễn đoạn tính thể tích đất đá dùng để trị thủy Hoàng Hà, con số thật kền cằng, Lương Tiêu mất hơn bốn mươi ngày mới tính xong. Đề thứ bảy tương đối nhanh, dùng *Đóa tích thuật*¹ giải được *Quy Cốc Tử vấn*.

Hai đề tám, chín đều là giải về thiên văn, vô cùng rắc rối, tiến dần vào *Thiên nguyên* và *Tứ nguyên thuật*, hai thành tựu toán học đỉnh cao đương thời. Đề thứ tám là *Tứ nguyên tuyến chi hoắc*, yêu cầu đo độ dài chính xác của đường kinh tuyến, không chỉ tính toán mà còn phải trắc đạc thực địa nên mất rất nhiều công sức. Đề thứ chín là *Nhật biến kỳ toán*, dùng *Tứ nguyên thuật* để tìm hiệp biến giữa cường độ ánh nắng lúc mặt trời mọc và lặn và đứng bóng, càng tính càng thấy vượt ra khỏi *Tứ nguyên thuật* để phát triển thành *Ngũ nguyên*, không được ghi chép trong bất kỳ một cuốn kinh điển toán học nào, Lương Tiêu đành phải tự mình tìm hiểu, mất ba tháng trời ròng rã, cuối cùng cũng hoàn thành và chuyển sang đề toán thứ mười *Nguyên ngoại chi nguyên*. Đại ý của đề này là: tìm phương pháp chung để giải một phương trình với ẩn bất kỳ.

Lương Tiêu tính toán mất ba tháng, hoàn toàn bế tắc, nhưng trông cây sắp đến ngày hái quả, nó đâu chịu để đứt gánh giữa đường, bèn miệt mài tra cứu sách vở, hao hơi tổn sức, vừa học vừa mày mò giải. Lại thấm thoát nửa năm trời trôi qua, Lương Tiêu gầy rạc đi, động một cái là tim đập chân run, hơi thở hỗn hển, cuối cùng đổ bệnh. Lúc ấy già trẻ lớn bé trong Thiên Cơ cung, những người biết lai lịch của Thiên Cơ Thập Toán đều tưởng Lương Tiêu phát điên rồi, ngoài Mai Ảnh thường xuyên rẽ vào chăm lo sinh hoạt hằng ngày cho nó, còn thì xưa nay chưa một ai tới xem nó giải toán, chỉ đợi thằng bé nản lòng mà rút lui. Nhưng Lương Tiêu tâm cao khí ngạo, luôn nghĩ phải làm một mạch hết mười đề mới báo cho mọi người hay, còn chưa giải xong thì quyết không hé lộ nửa lời, thành ra không ai biết nó đã giải được chín bài liền. Hai anh em Hoa Thanh Uyên đến thăm, cũng tưởng Lương Tiêu cố gắng lâu ngày mà không nên cơm cháo gì nên buồn bã sinh bệnh, đều thờ vắn than dài rồi dặn dò rằng:

- Cậu mới nhập môn thôi mà, không giải được là chuyện bình thường.

Hai người không tiện kể thật là mẹ mình đã rắp tâm lừa nó nên nói

¹ Một phương pháp rất tinh diệu của toán học đời Tống Nguyên, dùng để giải quyết những bài toán số học cao cấp và lý thuyết số (chú thích của tác giả).

tránh đi. Lương Tiêu lại hiểu lầm, ngỡ cả nhà họ đều giải được mười đề toán này rồi nên càng lo ngay ngáy, nằm trên giường bệnh mà vẫn âm thầm vắt óc suy luận không ngừng.

Thực ra, khối kiến trúc này được đặt tên Thiên Cơ, chính là vì xây dựng trên cơ sở toán học. Cứ nhìn tàng thư các mô phỏng hình bát quái, Thiên Nguyên các độc chiếm vị trí Thái cực là đủ biết chủ nhân cơ cung coi trọng toán học đến mức nào.

Thiên Cơ Thập Toán là do các bậc thầy về toán học của nhiều thế hệ Thiên Cơ cung để lại, trong đó có một số ít bài là đề toán nổi danh cổ kim, còn phần lớn là những mắc mứu chưa giải đáp của các bậc tôn sư lúc sinh tiền, nên được khắc lên vách đá đợi con cháu tiếp tục tìm hiểu. Từ lúc đề thứ tám xuất hiện đến suốt một trăm năm sau đó không có ai giải nổi, phải chờ tới khi Thương minh thần toán Hoa Nguyên Mậu ra đời. Hoa Nguyên Mậu là một kỳ tài trời sinh, giải xong tám đề toán lại dần dà đặt thêm hai đề toán mới, đề thứ chín là ông tự khắc, rồi tự giải. Đến lúc đó, trình độ toán học của ông kể đã là quán tuyệt cổ kim, nhưng ông chưa mãn nguyện, lại ra tiếp đề *Nguyên ngoại chi nguyên*, yêu cầu tìm cách giải cho một phương trình với ẩn bất kỳ, đó đã không còn là tính toán nữa, mà là thách thức chính bản thân mình.

Hoa Nguyên Mậu lao tâm khổ tứ vắt óc suy nghĩ trước vách đá suốt năm năm, cuối cùng không tài nào giải được, sức tàn lực kiệt, thổ huyết mà chết, lúc đó mới ba mươi tám tuổi. Ông mất đi để lại hai mụn con, một trai một gái, dạo ấy con gái đầu lòng là Hoa Vô Xuy còn chưa đến tuổi cập kê. Khoảng náu loang trên vách đá mà Lương Tiêu trông thấy lúc đầu chính là vết máu Hoa Nguyên Mậu ọc ra trước lúc tắt nghỉ.

Các bậc tông sư đời trước sợ con cháu đời sau lười cờ ăn may mà xao lãng phép tắc nghiên cứu, bèn để lại huấn thị rằng: ai giải xong đề toán trên vách đá cũng chỉ được phép đưa kết quả, không cho phép công bố lời giải. Sau khi Hoa Nguyên Mậu qua đời, Hoa Vô Xuy bắt tay giải lại từ đầu, đến đề thứ tám thì vấp phải *Tứ nguyên thuật*, cảm thấy rắc rối vất vả quá nên không tiếp tục nữa. Nay mà có người biết Lương Tiêu đã giải được liên tiếp chín bài thì Thiên Cơ cung hẳn sẽ nhồn nháo ngả nghiêng.

Lương Tiêu nào hay điều ấy, cứ lo âu rầu rĩ tư lự buồn phiền, bệnh tình mỗi ngày một nặng, thuốc thang đều vô hiệu. Mọi người đều cho rằng nó không qua khỏi được nữa. Hiểu Sương nghe đám a hoàn xì xào

bèn đến khóc lóc xin với bà nội. Hoa Vô Xuy tính tình cay nghiệt mà trước việc ấy cũng không khỏi áy náy, cuối cùng ưng thuận cho Lãng Sương Quân đưa Hiểu Sương đến chỗ Lương Tiêu.

Hiểu Sương bước vào phòng, thấy Lương Tiêu mình gầy xác ve, cô kéo tay nó, nước mắt giàn giụa. Lãng Sương Quân cũng xót xa, quay lưng lại không nhìn.

Lương Tiêu nghe tiếng khóc mở mắt, trông thấy một thiếu nữ đứng trước mặt mình đang sụt sùi nước mắt. Lâu lắm nó mới nhận ra là Hiểu Sương. Cô bé không búi tóc hai bên nữa, người đã cao nhỉnh lên, trông càng lộ rõ vẻ yếu đuối. Cô vận chiếc váy thêu bướm lượn trăm hoa, thần sắc vẫn xanh xao nhợt nhạt, song khuôn mặt trông nét hơn trước, không còn vẻ gì là trẻ con. Lương Tiêu gượng cười, mấp máy môi. Hiểu Sương ngẩn ra, Lương Tiêu lại mấp máy môi lần nữa. Cô bé bèn ghé đầu lại gần, nghe được loáng thoáng:

- Dìu ta đến chỗ vách đá.

Hiểu Sương rơi nước mắt:

- Tiêu ca ca vẫn làm toán đấy ư?

Lương Tiêu thều thào:

- Vẫn còn bài... bài chưa làm xong, không... làm xong... ta... không yên lòng.

Hiểu Sương đau đớn khóc òa lên, một lúc sau gạt lệ, thưa với mẹ nguyện vọng của Lương Tiêu. Lãng Sương Quân thấy không ổn, nhưng xưa nay chiều con đã quen, nàng đành sai người khiêng Lương Tiêu đến chỗ Thiên Cơ Thập Toán.

Lương Tiêu tựa vào lòng Hiểu Sương, trần trối nhìn lên vách đá, lòng dạ ngơ ngẩn, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: "Làm xong bài thứ mười này có chết cũng không hối tiếc", nhất thời nó quên bằng mọi thù hận và chuyện cũ, run rẩy cầm một cành cây vạch vẽ xuống mặt đất.

Hiểu Sương không nhịn được buột hỏi:

- Tiêu ca ca, đây là bài thứ mấy?

Lương Tiêu đáp, giọng khàn khàn:

- Bài thứ mười.

Vì Hiểu Sương thể chất yếu đuối từ nhỏ, bà nội, cha mẹ và mọi người sợ cô bé lao tâm quá độ nên không cho cô biết đến Thiên Cơ Thập Toán - vốn là những đề toán ăn mòn sức lực người ta, thành thử

Hiếu Sương không thấm thía được cái giỏi của Lương Tiêu, nghe đáp vậy cũng chỉ ừ hử cho qua, ngấm ngấm một chút lại hỏi:

- Tiêu ca ca, trên đời có việc gì thập toàn thập mỹ không?

Lương Tiêu ngẩn người, Hiếu Sương tiếp:

- Nghe nói từ thời viễn cổ, Thủy thần Cộng Công thua Hỏa thần Chúc Dung, Cộng Công giận quá húc đầu vào núi Bất Chu khiến trời long đất lở, khổ lụy chín châu¹. Mặt trời mọc ở đằng đông, di chuyển sang đằng tây. Huynh nhìn kia, ánh trăng thường không tròn đầy, mặt trời cũng có lúc bị thiên cẩu nuốt mất². Vậy mới nói, trời nghiêng đất ngửa, nhật nguyệt còn mang vết. Tiêu ca ca, trên đời có cái gì thập toàn thập mỹ không?

Lương Tiêu chưa nghe những lời ấy bao giờ, bất giác thần thờ, vẻ mặt mông lung. Hiếu Sương lại thủ thỉ:

- Muội ốm đau từ nhỏ, lúc nào cũng cảm thấy so với người khác thì mình như khiếm khuyết một cái gì nên rất không vui. Mẹ bèn khuyên muội rằng, ai cũng ôm một vài điều tiếc hận, không ai giành được tất cả những điều mình muốn, hoàng đế cũng thế thôi. Thời xưa có một bậc thánh hiền nói rất hay, "Cái đầy đủ nhất có vẻ như thiếu sót, nhưng công dụng của nó không hết. Cái đầy lớn có vẻ như trống rỗng nhưng công dụng của nó không bao giờ cùng"³. Ông còn nói, "trận gió lớn chẳng trọn buổi sáng; đám mưa to chẳng trọn cả ngày"⁴. Nếu làm gì cũng gấp gáp thì khác nào mưa gió trong trời đất, chẳng thể dài lâu. Tiêu ca ca, huynh hà tất khẳng khẳng một niềm, cho dù bây giờ không tính ra, thì từ từ sau này cũng sẽ tính ra mà!

Lương Tiêu chưa bao giờ biết đến những đạo lý ấy, nay nghe những lời này thì như tỉnh cơn mê, đỡ hẳn cả người. Đúng lúc đó, Hoa Thanh Uyên hót hải chạy đến, mặt mày xanh xám. Liếc nhanh Lương Tiêu, y gắt khề với vợ:

¹ Câu chuyện Cộng Công húc đầu vào núi Bất Chu nhấn mạnh chữ thức thời. Làm gì cũng phải suy xét vòng trong vòng ngoài, nếu không thì chỉ như Cộng Công thua trận húc bậy làm loạn trời đất.

² Ý chỉ nhật thực.

³ Trích trong chương 45 *Đạo Đức Kinh* của Lão Tử. Câu này chỉ sự viên mãn trong cái bất toàn.

⁴ Trích chương 23 *Đạo Đức Kinh* của Lão Tử.

- Nàng lẩn thẩn rồi chẳng? Sao lại khiêng nó đến đây? Nàng muốn hại nó chết à?

Lăng Sương Quân bị mắng một chập, sững người, cúi đầu đáp:

- Thiếp sai, để thiếp đưa cậu ấy về.

Hiếu Sương chực xen vào, nhưng Lăng Sương Quân đã bịt miệng con, ngồi xuống, tự mình xốc Lương Tiêu lên. Bọn hầu gái định đỡ hộ nhưng nàng gạt ra.

Hoa Thanh Uyên tròn mắt, vội vã ngăn nàng:

- Sương Quân! Xin lỗi nàng, tại ta lo lắng quá thôi.

Hai mắt đỏ hoe, Lăng Sương Quân cười nhạt:

- Vợ chồng với nhau bao nhiêu năm, chưa thấy chàng lo cho thiếp như thế bao giờ...

Biết vợ muốn ám chỉ điều gì, Hoa Thanh Uyên vội vã phân trần:

- Ta sai, muốn đánh muốn mắng gì xin tùy nàng. Hay là, ta khấu đầu trước nàng vậy?

Lăng Sương Quân khẽ cần lấy môi dưới, vụt nói toáng lên:

- Hoa Thanh Uyên, người tưởng đóng cái mặt giả nhân giả nghĩa, chìa cái miệng thơn thớt nói cười như thế là có thể bịt được miệng tiếng thế gian sao?

Hoa Thanh Uyên ấp úng, mặt đỏ bầm. Hiếu Sương vốn đã đau lòng vì Lương Tiêu, nay thấy cha mẹ lời qua tiếng lại thì lo cuống, bắt giác hoa mắt váng đầu, loạng choạng suýt ngã.

Đúng lúc đó, chợt nghe Lương Tiêu thờ dài:

- Thôi, về đi! Ta không làm nữa.

Hiếu Sương mừng quýnh:

- Huynh đã nghĩ thông suốt rồi ư?

Lương Tiêu nhắm mắt một lúc rồi mở mắt ra:

- Ta nghĩ thông rồi, không làm nữa.

Hoa Thanh Uyên cũng ngăn người, ôm chầm lấy nó, cười bảo:

- Chỉ cần con đã thông tư tưởng, ta có bị đánh bị mắng cũng không sao cả. - Nói đoạn liếc Lăng Sương Quân, thấy nàng cau mày, ngực phập phồng, vẻ vẫn còn tức giận, y đành im im đưa Lương Tiêu về trước.

Lương Tiêu không còn tâm bệnh, cơ thể bình phục rất nhanh, chẳng bao lâu đã nhúc nhắc đi lại được. Thực ra, cũng do trời thương đun dùi

nó không làm hết bài toán *Nguyên ngoại chi nguyên*, vì nếu tiếp tục khai triển theo lối *Thiên nguyên - Tứ nguyên - Ngũ nguyên...* thì cũng sẽ không bao giờ tìm ra lời giải. Mãi cho đến bốn trăm năm sau, ở nước Phú Lãng Sa xứ Tây Dương xuất hiện một kỳ tài, dựa vào cơ sở toán học phương Tây áp dụng một phương pháp khác thì mới làm xong, và cũng chỉ có cách đó mà thôi. Nếu muốn áp dụng lối tính toán thì dẫu dồn sức cả đời cũng không thể nào làm được, lại phải đợi mấy trăm năm nữa có máy tính hỗ trợ thì mới áp dụng được phương pháp tính toán.

Ba bốn tháng sau, Lương Tiêu khỏe lại, bụng bảo dạ: "Mấy năm nay ta chỉ cắm đầu vào toán học, vô công bỏ hồng hết rồi, e rằng suốt đời này cũng không sánh kịp Tiêu Thiên Tuyệt". Thiên Cơ Thập Toán dở dang, Lương Tiêu hết dám mơ về *Thái âm phân quang kiếm*, hưởng hồ năm xưa nó đã từng đập tay thỏa thuận, dẫu Hoa Vô Xuy bằng lòng truyền thụ, nó cũng không mặt mũi nào học nữa, thành thử trong lòng rất đổi buồn thảm: "Ta đã gắng hết sức, nhưng thiên tư chỉ tới mức đó thôi, chắc cha ở dưới suối vàng cũng không trách cứ đâu. Chín bài toán đều xương xẩu, so với bất kỳ đề toán trong sách nào cũng đều thuộc hạng thiên cổ kỳ nan, vậy mà dần dần ta cũng giải được. Ôi, ta tự thị thông minh, song với bản lĩnh hiện nay, đề thứ mười căn bản là vô phương giải đáp. Hiểu Sương nói đúng, trên đời có cái gì là tuyệt đối đâu".

Mấy hôm Lương Tiêu nghỉ dưỡng, Hoa Thanh Uyên tới thăm nom đều đặn, nhưng về sau y đến đi đều vội vàng, mặt mũi nhăn nhó, tựa hồ có điều gì canh cánh trong lòng. Lương Tiêu khỏe lại rồi, y càng đến thưa hơn. Hoa Hiểu Sương từ bữa đó cũng bớt vô âm tín. Lương Tiêu thần thờ mất mấy ngày, lẻ loi phiền muộn, bắt đầu nhen nhúm ý muốn dạo quanh. Mấy năm nay nó chỉ ở trong Thiên Nguyên các hoặc đi về chỗ các đề toán, chưa được xem nơi nào khác cả.

Ra khỏi phòng, Lương Tiêu đi vợ vẫn một hồi, ma xui quỷ khiến thế nào nó lại tới trước vách đá, bất giác phì cười, vỗ vỗ lên đó nghĩ rằng: "Cuối cùng cũng không bỏ được. Cơ mà, Hiểu Sương nói đúng, hôm nay không tính ra, ngày sau biết đâu sẽ tính ra? Nhưng nếu bất cẩn để phải chết, thì thậm chí cũng chẳng có cái ngày sau ấy nổi".

Nó nghĩ vậy, lòng rộng mở hơn, ngược mắt lên nhìn, trông thấy xa xa *Lưỡng nghi ảo trần trần* vẫn đều đều di động, bất giác sực nghĩ: "Năm xưa ta bị hãm trong trận kia, mặc tình cho kẻ khác điều khiển. Nay ta thông hiểu chu thiên vạn tượng, dịch lý âm dương, có lẽ nào lại bị hãm

trong đó lần nữa?". Nghĩ tới đây, nó định tâm thủ xem, liền quan sát kỹ trận pháp, cảm thấy vừa nhìn đã hiểu hết, liền đi vào trong trận, hình như di chuyển dễ dàng hơn, tiến lui như ý, lòng vui sướng dạt dào.

Nó nhìn ngó các tượng, nhớ tới võ công lĩnh ngộ đêm nào. Mấy năm nay ngoài việc thi thoảng tĩnh tọa luyện khí thì võ nghệ vẫn giậm chân tại chỗ, mà thời gian một đêm năm xưa giỏi lắm chỉ học được công phu của chừng một trăm bức tượng, những tượng khác đều chưa kịp động đến. Nó lập tức duỗi tay nhắc chân, ôn luyện pho *Đại hiền tâm kinh* thuở đó, nào ngờ trong lúc luyện, vô văn những điều ảo diệu trước đây chưa hay biết cứ liên lục lóe sáng trong óc. Lương Tiêu nhất thời kinh ngạc, lại nhìn các tượng đá, cảm thấy những điều nghiền ngẫm, những điều lĩnh hội so với năm xưa đã nhanh nhẹn và cao siêu hơn bao nhiêu lần.

Thực ra lý lẽ rất đơn giản, võ công trong Thiên Cơ cung lấy số học làm căn bản, võ công của Hoa Lưu Thủy tuy lợi hại nhưng cũng không tách rời được căn bản này. Nếu Hoa Nguyên Mậu phát hiện ra bí ẩn của tượng đá thì chắc chắn đã trở thành cao thủ một thời. Chỉ có điều ông ta quá đam mê toán học nên xao lãng võ công, nhưng cũng nhờ vậy mà để lại nhiều phương pháp tính toán tinh diệu. Nếu Lương Tiêu không biết đến tư tưởng của ông thì làm gì có chuyện mới năm năm đã giải xong chín bài toán.

Lương Tiêu càng tìm tòi càng khám phá ra chỗ ảo diệu sâu xa của các pho tượng, tức thì đắm mình vào đó, ngày ngày đều ở lì trong trận nghiền cứu võ công.

Mấy tháng qua nhanh, Lương Tiêu đã luyện hết *Bát bách thánh hiền tượng*, đột nhiên nhận ra thạch trận này vẫn còn điều gì đó bí ẩn, giữa các pho tượng luôn có một chút gì đó khó tương thông, chỉ khi nào chiêu thức của chúng hòa hợp với cách di chuyển thì lộ võ công mới được phô diễn nhịp nhàng, phát huy được tối đa uy lực. Nhận ra điều này, Lương Tiêu càng thêm kính phục sự cơ trí của bậc tiền bối tạc tượng.

Lưỡng nghi ảo trận vận động nhờ ba bánh xe Thiên Cơ, vì vậy có thể tạo ra chín tổ chuyển động¹, thay nhau biến hóa. Lương Tiêu đi

¹ Theo nguyên lý của hệ cơ số 3. Ví dụ: 0 là không xoay, 1 là xoay thuận chiều kim đồng hồ, 2 là xoay ngược chiều kim đồng hồ, ta sẽ có các kiểu chuyển động sau: 000, 001, 002, 010, 011, 012, 020, 021, 022, 100, 101, 102, 110, 111, 112, 120, 121, 122, 200, 201, 202, 210, 211, 212, 220, 221, 222.

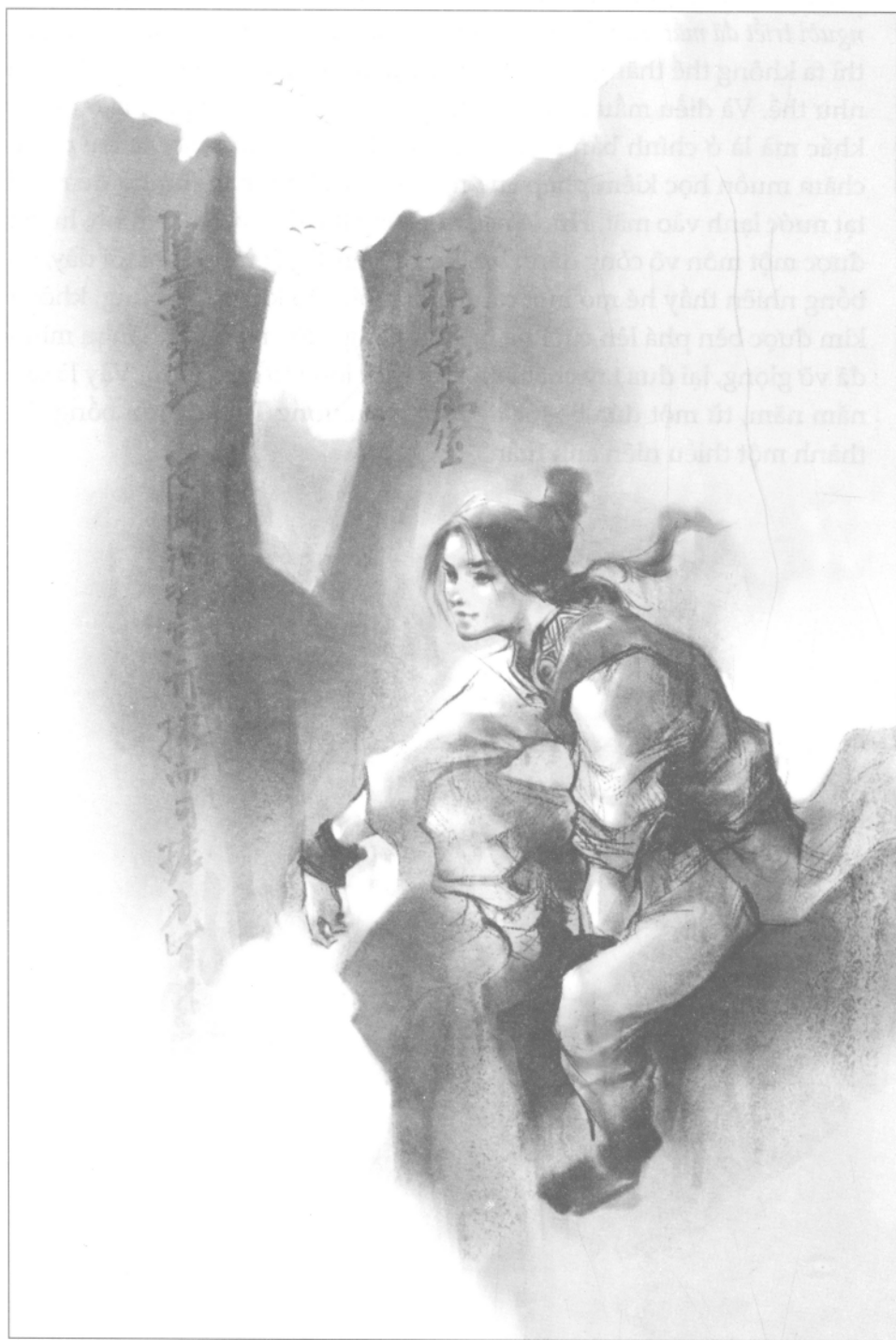
chuyển theo trận pháp ấy, thấy hình thành một lộ thân pháp. Nó luyện thân pháp đó mấy ngày, một hôm vừa dậm bước, chợt nghĩ: "Nếu bước theo biến hóa của Cửu cung đồ, có khi còn tài tình hơn". Đoạn nó bước lại từ đầu, thật bất ngờ, khoảng cách lẽ ra phải bước bốn bước mà nó chỉ bước một bước là xong. Lương Tiêu kinh ngạc, vụt nhớ lại một môn công phu.

Thời thơ ấu, nó bướng bỉnh và lười học, được cái trí nhớ thì tốt vô cùng, đã nghe một lần là không bao giờ quên. Có hôm, Văn Tĩnh giảng về nguyên lý tinh thâm của *Tam tài quy nguyên chương*, tuy Lương Tiêu không chú ý nghe, nhưng vẫn còn nhớ được kha khá, bây giờ lục lại ký ức thì cũng thấy sót lại được đến hai ba phần. Hồi xưa nghe cha giảng bài, nó hoàn toàn không hiểu đầu cua tai nheo gì, nay vừa thoáng nghĩ đã thấy vấn đề triển khai ra vô cùng, lập tức vẽ *Cửu cung đồ* xuống đất, suy luận theo lời Văn Tĩnh, được chừng nửa canh giờ thì thấm thía hết cái ảo diệu của *Tam tam bộ*, sau đó lại lấy *Tam tam bộ* làm căn bản, tiếp tục suy luận đến *Tứ tứ bộ*, *Ngũ ngũ Mai hoa bộ*, *Lục lục Thiên cương bộ*, *Thất thất Đại diễn bộ*, *Bát bát Phục hi bộ*, một mạch đến *Cửu cửu Quy nguyên bộ* mới dừng. Lương Tiêu ngẫm ngẫm kinh ngạc: "Trên đời lại có dạng bộ pháp tài tình thế này ư, so ra còn lợi hại hơn thân pháp trong thạch trận vài phần. Tiếc nỗi ta biết được nghĩa lý của nó, nhưng công lực không đủ nên chẳng có cách nào đạt đến mức *Cửu cửu Quy nguyên bộ* cả".

Nó luận giải tới đây, cảm thấy trong người khoan khoái, nhất thời hứng chí đi ra khỏi thạch trận. Trước mặt khói sóng mênh mang, mấy cổ Thiên Lý thuyền đang qua lại nhịp nhàng trên sông, quăng lưới thả chài, đám ngư phủ nhàn nhã ung dung, cùng xướng họa những bài ca đánh cá. Tiếng ca trong trẻo lan xa, bay tới tận trời cao, lồng lộng vang vọng khắp mặt hồ.

Lương Tiêu nghe một lúc, ngẩng đầu nhìn lên hai vách đá. Hai hàng chữ lớn vẫn y như ngày nào: "*Vận trời đa đoan, nên dựa sức mình, đừng nói thiên văn địa lý. Người triết đã mất, khó tin lời lạ, chớ nghe thuật số chiêm tinh*".

Lương Tiêu ngẫm ngợi mấy lần, hốt nhiên hiểu ra, "Người triết đã mất nghĩa là thiếu bậc thánh hiền minh triết thì việc tương lai chẳng còn ai tỏ tường đoán định, Hà đồ Lạc thư hay gieo quẻ tiên đoán hậu vận đều là những thứ hư ảo. Vận trời đa đoan nghĩa là trên trời dưới đất rất nhiều việc thay đổi, không có gì chắc chắn để ta dựa dẫm được,

trước sau chỉ nên trông vào bản thân mình mà thôi. Ý sâu xa của câu người triết đã mất, vận trời đã đoan chính là: cứ căn cứ tình hình hiện nay thì ta không thể thắng Tiêu Thiên Tuyết, nhưng tương lai chưa chắc đã như thế. Và điều mấu chốt giúp ta thắng lão ấy không phải là ở người khác mà là ở chính bản thân ta. Đáng tiếc năm năm nay ta chỉ chăm chăm muốn học kiếm pháp của người khác, hăm hăm hờ hờ để rồi bị tạt nước lạnh vào mặt. Hừ, lẽ nào ta không thể dựa vào sức mình, luyện được một môn võ công đánh bại Tiêu Thiên Tuyết ư?". Nghĩ tới đây, nó bỗng nhiên thấy hé mở một cảnh giới mới, hào khí bừng bừng, không kìm được bèn phá lên cười ha hả. Cất tiếng cười, nó mới nhận ra mình đã vỡ giọng, lại đưa tay chạm môi thì thấy lông tơ lún phún. Vậy là sau năm năm, từ một đứa bé tóc để trái đào, Lương Tiêu đã lớn bổng lên thành một thiếu niên anh tuấn.

Chỉ trong nháy mắt, Lương Tiêu lại đổi ra tư lự, bụng bảo dạ: "Ta không giải được Thiên Cơ Thập Toán, nán lại đây chỉ tổ chuốc lấy chê cười". Gã bắt đầu manh nha ý muốn bỏ đi, song lại nghĩ: "Hiếu Sương thật tốt, mấy năm nay sợ quấy nhiễu việc tinh nghiên toán học của ta nên ít đến thăm, chẳng rõ bệnh tình cô bé bây giờ ra sao? Ta đi thế này, chưa biết bao giờ mới gặp lại, ai khác đã đành, chứ Hiếu Sương với Hoa đại thúc thì ta nhất định phải tới chào một tiếng". Lương Tiêu nghiền ngẫm toán học đã lâu, tính tình theo đó điềm đạm trầm tĩnh dần, không còn khinh suất bộp chộp như thuở bé nữa. Tự nhủ Hoa Hiếu Sương ưa sạch sẽ, gã bèn tắm rửa, thay bộ áo tinh tươm, giắt thanh kiếm vào hông, lại hỏi thăm Mai Ảnh, biết được Hoa Hiếu Sương sống tại U Thiên uyển ở mạn nam, bèn nương hoa tựa liễu tìm nẻo mà đi.

Chẳng bao lâu đã đến được U Thiên uyển, trước cửa có dựng một

¹ Biển cổ phát sinh, nội bộ lục đục.

tấm biển bằng đá Hán bạch ngọc, trên khắc hai hàng chữ theo lối cuồng thảo:

Lối quanh vào chốn vắng,

Hoa cỏ đơm phòng thiền¹

Chữ viết rồng bay phượng múa, phiêu dật bất phàm, ở lạc khoản cũng lại đề Lạc Phách Cuồng Sinh. Lương Tiêu ngấm chữ thấy lòng khoan khoái, bất giác tự nhủ: "Người này viết chữ thật phóng khoáng, tên đặt Cuồng Sinh, chắc hẳn là một nhân vật hết sức tiêu sái, không câu nệ, chẳng biết có còn sống không? Nếu còn, ta thực mong có dịp được làm quen với ông ấy".

Thiên Cơ cung cất nhà trong núi nên chỗ nào cũng um tùm cây san sát đá, ở U Thiền uyển lại càng đặc biệt nhiều. Khắp vườn cây đá đẹp đẽ chất ngất, trong rừng có đường nhỏ lát đá màu, cứ ba bước một ngã rẽ, mười bước một khúc quanh. Đi chẳng bao lâu, một góc tiểu lâu lấp ló hiện ra, đến gần thì trông thấy trước lầu treo một tấm hoành phi đề bốn chữ theo thể Khải: "Thính Vũ Linh Phong". Lương Tiêu nghĩ bụng: "Chắc Hiếu Suong sống ở đây?". Còn đang ngấm nghĩ, chợt trên lầu có tiếng rên rĩ vắng xuống, âm thanh rất quen. Nhận ra giọng Hiếu Suong, Lương Tiêu giật mình: "Phải chăng trên gác có kẻ xấu!". Gã toan phá cửa xông vào, song sợ đánh động đối phương thì sẽ mất tiên cơ nên tung mình trèo lên mái cong, dừng bên cửa sổ, đang lựa thế đứng vững đã lại nghe một tiếng rên rĩ khe khẽ nữa vắng ra. Lương Tiêu vội vàng đẩy cửa sổ cho hé một khe nhỏ, mũi thuốc bắc xộc vào mũi sục nước. Gã chăm chú nhìn kỹ thì thấy Hiếu Suong đang ngồi xếp bằng, sau lưng cô bé là một lão già béo lùn cũng đang ngồi, người nung núc mỡ, tròn lẳn như một quả cầu thịt. Đôi mắt lão ta trợn trừng, cặp ria lồm đồm bạc vênh cao, vể mặt hết sức căng thẳng. Mé phải lão đặt mấy chục cái chậu bạc nhỏ, trong chậu đựng đầy dịch thuốc nhiều màu; mé trái có một cái hỏa lò hình vuông, trên lò giăng một chiếc lưới bằng tơ đồng tía, trên lưới cắm đủ các mũi kim vàng to nhỏ, bị lưới lửa bên dưới liềm lên đỏ rực. Lão béo cử động nhanh như cắt, thoát cái nhón lên một cây kim vàng đã được nung đỏ, nhúng nhanh vào một chậu nước thuốc màu chàm rồi cắm sột vào huyết Phong phủ của Hiếu Suong, vể nhẹ năm

¹ Hai câu thơ trong bài Đường thi *Đề Phá Sơn tự hậu thiền viện* (Đề thơ ở thiền viện sau chùa Phá Sơn) của Thường Kiến.

ngón tay. Hiếu Sương bị kim châm thì rên khẽ, mày ngài nhú lại, lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Lương Tiêu trông thấy mà nát ruột, lửa giận bốc thẳng lên đỉnh đầu. Không kịp nghĩ ngợi gì, gã đâm bình một tiếng vỡ cả chấn song, tung mình nhảy vào, lẫm chẫm đá lão béo. Lão già đang tập trung tinh thần xe kim, thình lình thấy cẳng chân văng tới, lập tức lăn vụt ra xa hệt như một quả cầu da.

Lương Tiêu không buồn xem lão sống hay chết, quay lại định nhổ kim trên lưng Hiếu Sương, ngón tay chưa chạm đến nơi đã nghe tiếng quyền phong ào tới, rồi húng luôn một nắm đâm vào vai. Gã loạng choạng ngã nhào, đoạn liếc mắt trông, té ra chính là lão béo, gã tức thì hét to, nhảy phốc lên, định tống cho một quyền thì Hiếu Sương đã ngoái đầu lại, giọng yếu ớt:

- Tiêu ca ca, đừng động thủ...

Lương Tiêu chưng hửng. Lão già trợn mắt, vẻ mặt vô cùng căm giận. Lão hầm hầm ngồi xuống, không nhanh không chậm vờ vờ mũi kim, một lát sau thình lình rút phất kim ra, nhón lấy một mũi kim đỏ rực khác nhúng vào chậu thuốc nước màu vàng sáng, lật tay đâm vào huyệt Đại chủy của Hiếu Sương, lần này nhanh khôn tả, xoay khẽ một cái đã rút ra. Thoắt nhanh thoắt chậm như thế một hồi, chỉ thoáng chốc đã châm đến bốn yếu huyệt của Hiếu Sương.

Lão béo nhận huyệt châm kim rất chính xác, Lương Tiêu chưa được chứng kiến thủ pháp như thế bao giờ, lại theo lời Hiếu Sương không dám xuất thủ, nhất thời cứ ngồi ngẩn ra tại chỗ. Lúc này Lăng Sương Quân nghe động đã chạy lên lầu, vén rèm, thấy Lương Tiêu đang nắm tay trợn mắt ngồi cạnh đấy, nàng biến sắc gọi khẽ:

- Ra đây!

Lương Tiêu ngập ngừng một thoáng rồi bước tới, Lăng Sương Quân kéo gã ra khỏi phòng, mắt lóe lên, sít giọng hỏi:

- Cậu đến làm gì vậy?

Lương Tiêu cứ thành thật trả lời:

- Tôi đến thăm Hiếu Sương.

Lăng Sương Quân cau mày, trong lòng tức giận: "Thằng bé quê kệch này, thăm viếng sao không đường hoàng mà vào lại đi phá cửa sổ, suýt nữa làm lỡ cả việc lớn của người ta".

Đang nghĩ chợt nghe Lương Tiêu hỏi:

- Lão béo đó làm gì thế?

Lăng Sương Quân phất tay áo, sốt ruột đáp:

- Ngô tiên sinh đang dùng *Viêm dương bách thảo tảo hồn châm* để trị bệnh cho Hiếu Sương! - Đoạn kéo Lương Tiêu giục. - Xuống nhà rồi nói!

Xuống dưới lầu, Lương Tiêu lại hỏi:

- Thăm thăm à, Hiếu Sương bị bệnh gì thế?

Lăng Sương Quân cười nhạt nhìn gã, chán chường không đáp. Lương Tiêu còn định hỏi nữa, chợt nghe tiếng bước chân thình thịch, lão béo lao xuống như bay, trừng mắt dữ tợn nhìn gã thiếu niên.

Lăng Sương Quân bảo Lương Tiêu:

- Đây là Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh tiên sinh, cậu chào đi!

Thì ra lão già là đại phu đang trị bệnh cho Hiếu Sương, Lương Tiêu tức thì nảy sinh thiện cảm, vâng vâng dạ dạ, đoạn cung kính chào:

- Dạ, Ngô tiên sinh!

Ngô Thường Thanh trợn mắt mắng:

- Tiên sư mày! - Đoạn vung quyền giã vào ngực Lương Tiêu.

Lương Tiêu vội bắt hai tay lên trước ngực, chắn nắm đấm. Ngô Thường Thanh không đấm được càng thêm tức giận, vừa chửi rủa vừa liên tiếp vung quyền, chiêu thức tuy không tinh diệu nhưng đầy rẫy khí lực. Lương Tiêu quấy rối việc trị bệnh của lão, trong lòng vốn đã hổ thẹn, không tiện hoàn thủ, đành chỉ đỡ đòn, chưa đến mười chiêu đã lãnh ba cú đấm, quyền kinh chạy xối khắp người, đau đến tận tâm phách. Gã lùi mãi, cuối cùng xô lưng vào tường, không nhịn được buột miệng kêu:

- Lão béo như bắn... ối chà, người mà đánh nữa... là ta đánh trả đó.

- Được lắm! - Ngô Thường Thanh giật lui một bước, trợn tròn mắt quát tháo. - Để lão tử xem xem mày đánh trả ra sao?

Chưa nói dứt câu, cánh mũi lão bỗng phập phồng, khuôn mặt lộ vẻ khoái trá, lão la lên:

- Cái gì thế? Cái gì thế?

Lăng Sương Quân ở trên lầu cười bảo:

- Tiên sinh đoán thử đi?

Ngô Thường Thanh nhắm mắt, lắc lư cái đầu một lúc, đoạn vỗ tay cười toáng:

- Đúng! Đúng rồi! Tiểu Đoàn Long!¹ Ha ha, Tiểu Đoàn Long!

Lão không thêm ngo ngoàng gì đến Lương Tiêu nữa, thân hình tròn quay lẳn lỏn lổc lên lầu như một quả cầu da. Lương Tiêu còn lo ngay ngáy về bệnh tình của Hiếu Sương, bèn nuốt giận chạy theo.

Lên tới nơi, gã thấy ba người đang ngồi ngay ngắn quanh lò lửa, trên lò bắc một cái ấm đồng sôi lục đục, trước mặt mỗi người đặt một chiếc chén tử sa². Hiếu Sương tựa vào người mẹ, tay miết một miếng trà bánh tròn xoe lớn chừng hai tấc, những sợi trà nhỏ lọt qua mấy ngón tay thon mảnh của cô, rơi xuống lòng chén. Lãng Sương Quân nhấc ấm đồng xuống rót nước sôi, nước cuộn trào trong chén, hương trà thơm nức dâng ngập căn gác, tịnh không còn mùi thuốc bắc.

Trông thấy Lương Tiêu, Hiếu Sương mỉm cười gọi lại. Ngô Thường Thanh hơi ngạc nhiên, ngấm nghĩa gã một lát rồi cau mày bảo:

- Hiếu Sương hay nhắc đến cái tên Lương Tiêu, ra là người...

Đúng lúc hương trà bay qua mũi khiến tâm thần mê mê, Ngô Thường Thanh không nhận được nữa, liền bỏ dở câu nói, chòng chọc nhìn làn khói trắng nghi ngút bay lên khỏi chén, xoa tay lia lịa, bộ điệu thèm thuồng. Lương Tiêu kinh ngạc nghĩ: "Uống trà thôi mà, có gì lạ đâu?". Đoạn trở mắt nhìn lão già, tự nhủ: "Phải chăng lão béo này nhà nghèo đến nỗi không mua nổi cả lá trà?".

Hiếu Sương cười hỏi:

- Tiêu ca ca, xem khói trắng này giống cái gì?

Lương Tiêu chăm chú nhìn thì thấy khói trắng tụ lại trong không trung trông rất giống một con hạc trắng vươn cổ duỗi cánh, cứ con này tan hết thì lại con khác nổi ra, gã choáng váng kêu:

- Quái thật!

Hiếu Sương tủm tỉm:

- Thường thôi! Nước pha trà này là Cô Hạc ngọc tuyến, ngọt mát

¹ Một loại trà thượng phẩm thời Tống, bánh trà vụn hình rồng cuộn lại nên gọi là Tiểu Đoàn Long.

² Chén tử sa được nung từ thứ đất sét mịn riêng có của huyện Nghi Hưng (gần Thượng Hải). Đất sét này chứa thạch anh, mica và đặc biệt là sắt, có ba màu chính là vàng sậm, đỏ sậm và nâu thẫm gần như đen (tử sa). Các bộ ấm chén trà được nung từ đất sét Nghi Hưng thường không tráng men, được gọi là ấm chén tử sa, không chỉ là đồ dùng mà còn được coi như các tác phẩm nghệ thuật.

nhất trần đời, chỉ ở Thê Nguyệt cốc mới có, dùng để phối với Tiểu Đoàn Long thì thật là...

Ngô Thường Thanh bật ngón cái ngắt lời, vẻ mặt hớn hờ rạng rỡ:

- ...thiên hạ vô song, ha ha, thiên hạ vô song!

Hiếu Sương đưa một bánh trà¹ cho Lương Tiêu. Lăng Sương Quân đặt chén xuống trước mặt gã. Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái này dùng để làm gì?

Hiếu Sương nhoen cười:

- Để *phân trà*². Huynh vò nát một ít trà bỏ vào chén, mẹ sẽ châm nước cho huynh.

Lương Tiêu vỡ lẽ, tiện tay bẻ hẳn một nửa đặt vào trong chén. Ngô Thường Thanh tức điên:

- Người tướng ăn cơm đầy hả? Bỏ nhiều thế không sợ phải tội sao?

- Nói rồi lộ vẻ xót xa, bốc bột trà ra.

Lương Tiêu không nhin được kêu to lên rằng:

¹ Trà bánh là loại trà được giã nát, ủ và ép lại thành khối, có thể lưu giữ được rất lâu, khi uống thì nấu lên. Đây là cách pha trà của thời kỳ còn sơ khai. Trà khi nấu lên còn được bỏ thêm nhiều gia liệu, hương liệu như: cốm, gạo, vừng, vỏ cam, sữa, chà là và đôi khi cả hành. Trong tác phẩm *Trà Kinh*, Lục Vũ đã miêu tả: nước để pha trà tốt nhất là nước suối, rồi đến nước sông và cuối cùng mới là các nguồn khác. Người ta đem trà bánh hong trước bếp lửa cho đến khi thật mềm rồi đặt giữa hai tờ giấy tốt, nghiền vụn ra. Khi nước sôi ở độ thứ nhất, tức là khi có bọt nhỏ nhỏ như mắt cá bơi trên mặt nước thì bỏ muối vào. Khi nước sôi ở độ thứ nhì, tức là khi bọt nước trông giống như những hạt châu bằng pha lê lăn đi trong suốt thì bỏ trà vào. Đến độ sôi thứ ba, tức là khi sóng nước sủi lên sùng sục trong ấm thì đổ một thìa nước nguội vào ấm để trấn trà và làm cho nước hồi phục lại nguyên khí, rồi mới rót trà ra thưởng thức.

² Phân trà, còn gọi Thủy đàn thanh (hội họa trong nước) hay Trà bách hí, là một nghệ thuật biểu diễn trà xuất hiện từ thời Ngũ Đại và phát triển mạnh vào thời Sơ Đường. Đào Cốc đời Tống đã mô tả lại trong *Thanh Dị lục* như sau: "Người ta dùng kẹp trúc khuấy nước trà theo một phương pháp khéo léo để tạo ra nhiều hình ảnh khác nhau, từ cầm thú, chim cá cho chí hoa cỏ... đều có thể hiện hình qua sóng nước trà". Đây là kết quả của sự tự tán biến ảo của lá trà trong nước, tuy rằng hình ảnh xuất hiện và biến mất rất nhanh, nhưng giá trị thẩm mỹ của nó là không thể phủ nhận được. Tiếc rằng nghệ thuật này đến nay đã thất truyền. Cũng theo Đào Cốc, người biểu diễn Thủy đàn thanh nổi tiếng nhất là một nhà sư hiệu Phúc Toàn thời Tống, có thể rót trà thành câu thơ, rót hết bốn chung là thành một bài tứ tuyệt.

- Chỉ là lá trà thôi mà? Bỏ nhiều bỏ ít thì khác gì nhau?

Ngô Thường Thanh lườm gã, tức tối bảo:

- Thằng nhãi nhà mày thì hiểu cái gì? - Đoạn sè sẹ đặt vốc trà trên tay xuống, giàng giải. - Tiểu Đoàn Long có xuất xứ từ Phúc Kiến, là cực phẩm trong các loại trà, nguyên một bánh nhỏ cũng đáng giá cả trăm lượng vàng, chỉ dùng để tiến cống đại nội. Vàng còn để kiếm chứ trà này rất khó tìm, ngay Hoàng đế cũng quý trà này lắm đấy. Nghe nói mấy lão quan quách ở Cơ mật viện hay Trung thư tỉnh cũng chỉ được ban Tiểu Đoàn Long khi Hoàng đế đến tế và ăn chay ở Nam Giao, mà bốn người mới được một chiếc trà bánh, tùm tùm lại chia nhau. Ngoài ra, phương pháp phân trà cũng là cách thưởng thức riêng có của Tiểu Đoàn Long. Có người làm thơ chỉ để tán tụng về chỗ tuyệt diệu của nó thôi đấy.

Lão già càng nói càng đắc ý, đôi mắt nhỏ híp thành hai rãnh mảnh, lắc lư cái đầu ngâm:

*La đà trút xuống như bông rụng,
Mặt nước soi muôn bóng vạn hình,
Tay dốc ầm trà tay đỡ đầy,
Khéo lồng vào bao cánh tươi xinh¹.*

Lương Tiêu nghe êm tai cũng hớp một ngụm. Ngô Thường Thanh theo dõi, cười hỏi:

- Hương vị thế nào?

Lương Tiêu thấy thơm ngon lắm nhưng cố ý nói trại đi:

- Chả ra cái gì cả, không bằng nước dãi ngựa.

Ngô Thường Thanh nổi khùng, đôi mắt ti hí trợn tướng lên:

- Khốn nạn! Mồm mày cũng chỉ đến hợp với cái thứ ấy thôi. - Đoạn vung tay giăng lấy chén trà của Lương Tiêu dốc hết sang chén mình.

Lương Tiêu tức bực toan chồm dậy, nhưng nể mặt Hiếu Sương lại nén giận ngồi xuống, cười gượng:

- Ngô tiên sinh, tôi không biết uống trà, bây giờ mới thấm được hương vị, cho tôi xin hớp nữa được không?

¹ Trích trong bài thơ *Thiền Am tọa thượng quan Hiến Thượng nhân phân trà* (Ngồi Thiền Am xem Hiến Thượng nhân phân trà), tác giả là Dương Vạn Lý (1127-1206), thi nhân đời Tống, được xếp trong "Nam Tống tứ gia" cùng Vưu Mậu, Phạm Thành Đại và Lục Du. Thơ ông lưu loát rõ ràng, câu tứ mới lạ, trữ tác có đến hơn hai vạn bài.

Ngô Thường Thanh liếc gã:

- Muốn uống ư? Hứ, cái kiểu người nói ban này là đủ để lão phu không cho người uống ngụm nào nữa.

Lão che cái chén tử sa, phòng hờ Lương Tiêu cướp mất. Lương Tiêu tức đầy một ruột mà không dám chửi bới gì. Hoa Hiếu Sương bưng miệng cười chán chê rồi rót một chén đưa đến trước mặt gã, chum chím bảo:

- Huynh uống chén muối vậy.

Lương Tiêu đón lấy, lẳng lẳng hớp mấy ngụm, chỉ thấy thanh tâm nhuận phế, trôi đến đâu biết đến đấy, bao nhiêu bực tức cũng theo đó tan biến cả.

Bốn người lẳng lẳng ngồi uống trà, không ai nói năng gì, cách thưởng trà của Ngô Thường Thanh rất kỳ quặc, cứ hớp một hớp lại nhắm mắt lắc lư đầu, đắm đuối một lúc lâu rồi thở dài, sau đó mới hớp tiếp một ngụm nữa. Lương Tiêu cảm thấy vô vị hết sức, bèn hỏi:

- Hoa đại thúc đi đâu rồi ạ?

Lăng Sương Quân không thích trò chuyện với gã, nghe vậy chỉ nhạt nhẽo đáp:

- Giờ Ngọ hôm nay là Khai thiên đại điển, ông ấy bận lắm.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Khai thiên đại điển là cái gì?

Lăng Sương Quân nhú mày:

- Cậu không biết ư?

Lương Tiêu ngơ ngác. Mấy hôm nay gã bận luyện công, không hề hay biết những việc đang xảy ra trong cung, hơn nữa mọi người đều chẳng coi gã ra gì, việc lớn việc nhỏ chưa bao giờ nói qua một tiếng.

Hiếu Sương giải thích thay:

- Tiêu ca ca, nghe cái tên là biết rồi đó, Khai thiên có nghĩa là xẻ rạch trời xanh, phục sinh vạn vật. Khai thiên đại điển là đại lễ bỏ củ lập mới.

Lương Tiêu nửa hiểu nửa không, chực hỏi cho rõ ràng, đột nhiên nghe thấy đằng xa, chiếc đồng hồ nước Ba Tư khua lên một tràng ba tiếng, tiếng nào giống hệt tiếng nầy. Một a hoàn bước vào:

- Thưa phu nhân, tiểu thư, Ngô tiên sinh! Cung chủ mời các vị lại lễ đài.

Lăng Sương Quân khẽ gật đầu, vừa dắt Hiếu Sương vừa giục:

- Ngô tiên sinh, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!

Ngô Thường Thanh cười khà khà:

- Cứ từ từ, mẹ con cô đi trước đi, lão phu phải uống xong trà đã. Hà hà, trà ngon thế này đâu thể để lãng phí được?

Lăng Sương Quân biết ông già nghiện trà thái quá, đang cầm Tiểu Đoàn Long trên tay thế kia làm sao mà bỏ xuống nổi, đành nói:

- Cũng được!

Đoạn nhìn Lương Tiêu, nàng nghĩ bụng: "Thằng bé thô lỗ này vô phép vô tắc, thật là đáng ghét. Một đại lễ trịnh trọng như thế mà để nó tham gia thì chưa chừng lại gây nên rắc rối gì nữa, thực không hay". Nghĩ rồi cố ý tảng lờ, không buồn gọi hỏi Lương Tiêu, nàng dắt con gái đi thẳng, bước chân rất vội vã, Hiếu Sương chỉ kịp ngoái nhìn một cái là đã biến mất sau bức rèm cửa.

Trong phòng chỉ còn Lương Tiêu và Ngô Thường Thanh. Vắng Hiếu Sương, Lương Tiêu cảm thấy bứt rứt hụt hẫng, buồn bực uống sạch bách cả chén trà, chẳng nói chẳng rằng. Ngô Thường Thanh nhâm nhi một lúc, chợt liếc mắt hỏi:

- Này nhóc, mày có muốn đi xem Khai thiên đại điển không?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Người ta không gọi, tôi đi làm gì?

Ngô Thường Thanh cười nhạt:

- Cái thằng ranh này đúng là hòn đá trong đồng phân, vừa thối vừa ương ngạnh!

Lương Tiêu đập lại:

- Cái lão béo này đúng là con dòi trong đồng phân, vừa thối vừa múp míp!

Ngô Thường Thanh đang tản mạn nhắm nháp hương vị Tiểu Đoàn Long, nghe vậy lợm cổ, suýt ộc trà ra chén, tức giận quát:

- Thằng khốn kia, mày không biết nói gì khác à?

Lương Tiêu lầu bầu:

- Tại ông chửi người ta trước mà.

Ngô Thường Thanh nhìn Lương Tiêu nhưng không động thủ, chỉ cười khẩy:

- Mày cũng có cốt khí đấy, không phải như hạng phàm phu tục tử chỉ biết nghe mắng không dám cãi lại.

Lương Tiêu hỏi:

- Phàm phu tục tử có gì là xấu? Đồ ăn thức uống của ông chẳng phải do phàm phu tục tử nuôi trồng đấy ư?

Ngô Thường Thanh ngẩn người, không nghĩ ra được câu gì để phản bác, đành đánh trống lảng:

- Hừ, Hiếu Sương thường nhắc nhảm về mày với ta. Mỗi lần nhắc đến, nó đều vui vẻ hơn hờ.

Lương Tiêu nghe lòng ảm áp, phẫn khởi nói:

- Cố nhiên, tôi với Hiếu Sương là bạn thân của nhau mà.

Lần đầu tiên từ lúc gặp mặt, Ngô Thường Thanh mỉm cười hồn hậu, gật đầu bảo:

- Thế thì tốt, sau này mày năng đến đây chơi cho con bé vui, như vậy có lợi cho bệnh tình của nó đấy.

Lương Tiêu nhân tiện hỏi:

- Rốt cục Hiếu Sương bị bệnh gì vậy?

Ngô Thường Thanh hớp một ngụm trà, nhìn lên trần nhà hồi lâu, giọng buồn hẳn đi:

- Bệnh đó gọi là *Cửu âm độc mạch*, âm khí bẩm sinh quá vượng, dương khí lại yếu. Khí độc âm hàn tích tụ trong chín âm mạch lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể làm nó mất mạng.

Lương Tiêu nghe xong câu cuối, kinh sợ hỏi:

- Ông nói sao, lúc mới sinh cô ấy đã mắc căn bệnh quái gở đó ư?

Ngô Thường Thanh tuy khó tính nhưng là một người rất thẳng thắn, không ưa quanh co che giấu, nghe Lương Tiêu hỏi vậy, lão bèn đáp luôn:

- Nó mắc bệnh từ khi còn nằm trong bụng mẹ. Hồi ấy mẹ nó trúng phải chương lực chí âm chí hàn, được khiêng đến chỗ ta thì đã dở sống dở chết. Lão phu bắt mạch, phát hiện ra cô ta không chỉ trúng hàn độc mà còn đương có bầu mấy tháng rồi. - Lão cau mày, thở dài. - Sớm biết mọi việc sẽ như ngày nay, hồi ấy lão phu chỉ nên cứu người mẹ, không cứu thai nhi thì đỡ tạo ra tội nghiệt. Ta hỏi gã Hoa Thanh Uyên kia có muốn giữ cái thai không, gã lại mềm lòng cầu khẩn ta cứu cả hai. Lão phu mang danh thần y, tất nhiên không thể nói là không cứu được, dù biết rõ vẹn toàn là sự quá miễn cưỡng cũng đành dốc hết bản lĩnh ra. Ôi, cuối cùng giữ được tính mệnh người mẹ, giải quyết được vấn đề

hầu như nan giải về mặt y học, không ngờ âm độc còn sót lại tập trung vào cơ thể thai nhi, tạo thành *Cửu âm độc mạch*.

Nói tới đây, đột nhiên lão nương mày trợn mắt, vồ đuôi đánh bẹt, chửi rống lên:

- Xúi quẩy, bố tiên sư nó, xúi quẩy thể không biết!

Lương Tiêu nóng lòng sốt ruột, vội vàng hỏi:

- Tiên sinh y thuật cao minh, nhất định có thể chữa khỏi cho Hiếu Sương, phải không?

Ngô Thường Thanh trừng mắt hầm hầm nhìn Lương Tiêu, mặt nổi sắc đen, xong ừ rừ uống một ngụm trà, đoạn chậm chạp nói:

- Thứ âm độc đó nhiễm từ lúc trong thai, đóng cứng không tan ra được. Mười mấy năm nay lão phu đã nghĩ đủ mọi cách, dùng đến vô số thuốc men giúp nó thay tủy đổi máu để khu trừ hàn độc, nhưng cuối cùng cũng chỉ kéo dài được sự sống lay lắt cho nó mà thôi. Lão phu chữa bệnh xưa nay đều đến đâu đến đấy, một khi đã đưa nó vào lòng nhân gian này, lão phu sống ngày nào thì còn phải lo cứu chữa cho nó ngày ấy, ngoài ra chẳng có cách nào khác cả.

Lương Tiêu nghe mà ngơ ngẩn cả người, đột nhiên nương mày kêu lên:

- Lão béo khôn kiếp, lão nói dối!

Ngô Thường Thanh quát đuôi quát:

- Ta nói dối ngươi làm khi gì, dối ngươi cũng có dối được trà mà uống đâu!

Nhìn bộ dạng thẳng thắn của lão, Lương Tiêu biết mình lỡ lời, buồn bực nghĩ thầm: "Vì sao trên đời này người tốt luôn bạc mệnh, cha mình là người lương thiện nhưng chết một cách mù mờ vô lý thế ấy, Hiếu Sương đối xử tử tế với mọi người thì lại mắc bệnh nan y thể này, lẽ nào ông trời muốn những người tốt phải chết hết ư?". Lương Tiêu càng nghĩ càng giận, vụt tát ra một chương, chương này tích tụ bao uất ức tức bực, hầu như dùng toàn lực, sau mấy tiếng lực cực rất to, cả vách lầu bên cạnh bị đâm thủng, vụn mặt bắn tung tóe, bụi đất bốc lên mù mịt, rơi xuống cả đám ẩm chén. Ngô Thường Thanh không ngại bồng tay, vội vàng phủ tay áo bưng các chén, tức giận hỏi:

- Mày lên cơn à? Điên rồi sao?

Lương Tiêu ngơ ngàng nhìn song chương của mình. Nguyên là

mấy hôm nay gã luyện tập võ công Hắc Thủy và võ học trong thạch trận, thời gian tuy ngắn ngủi nhưng nội công đã tăng tiến nhiều, chỉ hiềm gã đặt hết tinh thần vào việc luyện tập nên không nhận ra mà thôi.

Lương Tiêu còn ngỡ ngàng, Ngô Thường Thanh đã nhảy bật lên và vào mồm gã, mắng:

- Đồ điên, mày uống nhầm thuốc hả?

Lương Tiêu bị ăn bạt tai mới hơi hơi tỉnh táo, nhưng không còn tâm trạng đấu mà đánh trả, lòng buồn bã vô cùng. Ngô Thường Thanh lại rót một chén trà, uống vào cảm thấy hương vị kém sút đi nhiều, chắc là tại bị lẫn vụn đất rơi vừa rồi. Lão vốn rất mê trà, gặp phải việc thế này thì tức giận vô cùng, phồng mang trợn mắt nhìn Lương Tiêu.

Hai người ngồi sững như hai con gà chọi, bốn mắt gườm nhau một lúc lâu. Lương Tiêu khó khăn lắm mới kiềm chế được cơn giận, sực nhớ ra một việc, bèn hỏi:

- Ngô tiên sinh, ông đã nghe nói đến Thuần Dương thiết hạp bao giờ chưa?

Ngô Thường Thanh nói vẻ không vui:

- Nghe rồi, sao nào?

Lương Tiêu kể:

- Tôi nghe đồn trong hộp sắt đó chứa đan thư hỏa phù của Lã Động Tân, có tác dụng cải tử hoàn sinh. Để lấy cái hộp ấy, Tản Bá Phù đã chặt vật giao đấu với một hòa thượng bản lĩnh cao cường. Ngô tiên sinh này, chẳng hay cái món đan thư hỏa phù gì gì đó có thể chữa được chứng bệnh trầm kha của Hiếu Sương không?

Ngô Thường Thanh vuốt râu cười nhạt, đợi Lương Tiêu nói xong, lão hừ mũi bảo:

- Lã Động Tân là loại đạo sĩ khôn kiếp, có tài cán gì đâu? Cải - tử - hoàn - sinh! Hừ, toàn những điều bố lão cả. Các cụ đã dạy: Bệnh đến nhanh như núi đổ, bệnh khỏi chậm tựa kéo tơ. Lấy đâu ra chuyện lành bệnh trong một chốc một lát. Đáng tiếc là người đời chỉ thích những việc dễ dàng nhẹ nhàng, bệnh nặng dầm dề bao nhiêu năm lại muốn bình phục trong một ngày một giờ, không nghe lời khuyên của đại phu, không uống thuốc châm cứu, cứ đi cầu cứu những thầy bà đồng cốt, đạo sĩ vẽ bùa. Hừ, kết quả bệnh vẫn hoàn bệnh, chết vẫn hoàn

chết, may rủi xấu tốt gì cũng toàn do bản thân mình cả. - Lão càng mắng càng hăng, giọng cứ to dần lên, như thể muốn cả thiên hạ đều nghe được.

Lương Tiêu ngần ngừ:

- Nhưng Tần Bá Phù nói hần đi tìm cái hộp đó cũng chỉ vì tiên sinh gợi ý.

Ngô Thường Thanh liếc xéo gã:

- Hà hà, vậy ta bảo ngươi luồn trôn ta, ngươi có luồn không?

Lương Tiêu cau mày:

- Cổ nhiên là không.

Ngô Thường Thanh nói:

- Chính thế! Hồi đó Tần Bá Phù luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, tới xin ta chữa trị. Ta vừa bắt mạch là biết do *Cự linh huyền công* của y quá hung bạo, phương pháp tốt nhất là tự phế võ công chứ đần được chẳng ích gì. *Cự linh huyền công* vốn là võ công Đạo gia. Huyền Thiên Tôn - sư phụ của Tần Bá Phù - cũng đã từng là đạo sĩ, kết cục của lão ta thế nào thì rành rành rồi đó, thế mà tên họ Tần không tin lão phu, còn giờ cái phép vận hành chu thiên trong Đạo gia ra để lí luận. Lão phu đâm bực, bèn bảo: "*Cự linh huyền công* là cái đĩnh! Ngươi biết Lã Động Tân không? Lão ta được tôn xưng là thần tiên đó! Nghe nói lão có một cái hộp sắt Thuần Dương truyền đời, bên trong chứa sách thuốc bùa lửa trị được bách bệnh, ngươi nên tìm thứ ấy mà thử xem, biết đâu trị được căn bệnh của ngươi đó". Hừ, tên họ Tần trông thì lanh lẹ mưu trí mà thực tế ngu như bò, nghe ta nói vậy liền mừng quýnh lên, cơ mà, kể ra y cũng là kẻ có lương tâm, lại hỏi lão phu rằng: "Nếu trị được bách bệnh thì liệu có thể trị được bệnh của Sương cô nương không?". Lão phu bị y hỏi ngược, phát cáu lên, bèn vặc: "Cổ nhiên là được chứ, ngươi có giỏi thì cứ đem cái hộp sắt ấy về hãy hay". Hần ta nghe xong câu này, sung sướng đến phát khóc, bươn bả đi luôn. Hừ, làm gì có chuyện hộp sắt trị bệnh, cho dù có tìm được thì sao, cái hộp sắt ấy chưa ai mở được bao giờ, biết đâu chỉ là một khối sắt đặc cứng, một trò vui của yêu đạo dùng để lừa người mà thôi.

Ngô Thường Thanh cả đời làm nghề y, ghét nhất là giới thầy bà đạo sĩ nên chửi không ngại mồm, Lương Tiêu muốn hỏi cho rõ về cái hộp ấy mà không tài nào chen ngang được.

Bỗng một a hoàn vén rèm bước vào, khép nép thưa:

- Ngô tiên sinh, Cung chủ mời tiên sinh sang đó ạ!

Ngô Thường Thanh nghe nói thì giật mình:

- Chết toi, mãi chuyện phiếm với thằng ám ở này suýt quên bếng đại sự. - Lão dừng chuyện, đứng dậy tức bực bảo Lương Tiêu. - Này ranh, mày cũng đi với ta đến đó!

Lương Tiêu cau mày:

- Nhất định phải đi ư?

- Người đã là bạn của Sương nhi thì cuộc thịnh hội này người không đi không được! - Dứt lời, Ngô Thường Thanh kéo luôn Lương Tiêu ra ngoài, nhưng mới được mấy bước lại lộn trở vào, ực một tộp cặn ráo chén trà, còn thò tay vết sạch bã tổng hết vào mồm, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói: - Không nên lãng phí, không nên lãng phí.

Uống xong trà, Ngô Thường Thanh kéo Lương Tiêu đến thẳng Linh Đài. Từ xa đã thấy mấy trăm người hoặc ngồi hoặc đứng tụ tập trên ấy. Hai người theo thang lên, tới giữa cầu thang thì gặp Hoa Thanh Uyên bước xuống đón, y vòng tay cười:

- Chào Ngô tiên sinh! - Đoạn ngoảnh nhìn Lương Tiêu, y đưa tay dặt gã. - Con cũng đến à? Độ này Hoa đại thúc bận luyện võ, không có thời gian đến thăm con. Trông khí sắc con tốt đấy, chắc bệnh đã đỡ rồi phải không?

Lương Tiêu ấm lòng, cười đáp:

- Đa tạ đại thúc quan tâm, con đã khỏe hẳn rồi.

Hoa Thanh Uyên nghe vậy cười lớn, ra chiều hoan hỉ. Ba người sánh vai nhau đi lên đài, Lương Tiêu đưa mắt nhìn quanh. Hoa Vô Xuy đang ngồi hướng chính nam, nhận ra Ngô Thường Thanh, bà cười chào:

- Ngô tiên sinh đấy à! - nhưng không hề ngoảnh đến Lương Tiêu.

Hoa Mộ Dung ôm một thanh kiếm cổ vỏ đen đứng sau lưng mẹ. Chếch mấy thước về mé trái là chỗ ngồi của mẹ con Hoa Hiếu Sương. Hiếu Sương trông thấy Lương Tiêu thì cười toét miệng. Bên dưới năm người này có bảy người đang ngồi chia làm hai hàng tả hữu, trái ba người, phải bốn người. Người ngồi ghế đầu bên phải chính là ông già họ Minh trông nom Linh Đài, ngồi kế lão ta là Tả Nguyên, hai người còn lại lần lượt là Đồng Chú và Tản Bá Phù. Mặt mày Tản Bá Phù đã hồng hào tươi tỉnh hơn xưa nhiều. Trông thấy Lương Tiêu, y hơi nhướng mày

lên, gật gật đầu, nhưng không tiến ra chào hỏi. Người ngồi ghế đầu bên trái là Tu Cốc, hai người còn lại lần lượt là Diệp Chiêu và Dương Lộ. Bảy người này khí độ nổi bật so với đám đông, chắc hẳn chức phận rất tôn quý. Những người khác xung quanh, bất kể nam hay nữ, ai nấy mặt mày đều nghiêm trang.

Hoa Thanh Uyên dẫn Ngô Thường Thanh và Lương Tiêu lên đài, sai người mang tới hai chiếc ghế mời họ ngồi. Lương Tiêu nhìn những người còn trẻ đều đang đứng cả, mình ngồi thì không được tiện lắm, bèn thưa:

- Hoa đại thúc, con còn ít tuổi, đứng cũng được mà.

Hoa Thanh Uyên không ngờ gã đã trở nên ý tứ như thế, hơi ngẩn ra rồi cười xòa:

- Hay lắm! Nghe con nói vậy, Hoa đại thúc cũng thấy mừng! - Đoạn vỗ vai gã rồi quay mình đi về đứng bên trái Hoa Vô Xuy.

Lương Tiêu bước vào đám đông, đứng cạnh một thiếu niên mặt mũi sáng sủa.

Một lát sau, chiếc đồng hồ nước Ba Tư ngân lên giống già, tiếng nói chuyện xì xầm quanh Linh Đài dần dần lặng tắt, cuối cùng yên tĩnh hẳn. Hoa Vô Xuy gật đầu. Lão già họ Minh thông thả đứng dậy vuốt râu, sáng sủa ngâm:

*Thân gầy bóng lẻ tiếng thanh cao,
Tháng thốt đêm khuya một điệu nào.
Độc tấu âm giai lưng vũ trụ,
Ngàn mây xao động ý tiêu tao.¹*

Giọng ngâm khoan thai, rành rọt và khỏe khoắn vang vọng khắp Thê Nguyệt cốc rộng lớn. Lão vừa ngâm dứt, Tả Nguyên liền đứng dậy, cất tiếng hòa theo:

*Tùng rụng lá ru êm giấc điệp,
Suối rì rào tiếng nhạc nguôi khuây.
Sắc lông rạng rỡ hơn làn tuyết,
Cốt cách cao vời át ý mây.²*

¹ Trích từ một bài thơ vịnh hạc của Lâm Hòa Tĩnh thời Bắc Tống. Lâm Hòa Tĩnh thích nuôi hạc trồng mai, thường nói coi mai như vợ, hạc như con.

² Trích từ bài thơ *Hạc* của Trịnh Cốc, thi nhân thời Đường.

Tả Nguyên vừa ngưng thì đến Đồng Chú nổi vào:

*Xa nước Hoa Đình xa cố cư,
Thê Câu mây phủ núi hoen mờ
Thóc hao gạo thiếu đành mang thẹn,
Chẳng lụy miếng ăn để nhuốc nhơ.¹*

Tần Bá Phù mỉm cười, đứng dậy xướng tiếp:

*Cánh rã chân đau đi tập tễnh,
Đáng cười khó bỏ thói ngông nghênh.
Trời xanh mây trắng đang chờ đón,
Gác mộng bay cao đợi lúc lành.²*

Tu Cốc cười ha hả:

- Tần lão đệ, đừng vin cố vịnh hạc ồm mà làm bài thơ ủ rũ quá thể thể!

Trầm ngâm một lát, lão vuốt râu ngâm bù:

*Tuyết cuốn bờ ao băng trắng toát
Tối ngày co cẳng đứng im hơi
Mặc điều mặc sẽ lo tranh đoạt
Chẳng hót chẳng đi ngắm sự đời?³*

Tần Bá Phù vỗ tay khen:

- Cái tứ "tối ngày co cẳng đứng im hơi" hay lắm, quả không để mất phong độ.

Lương Tiêu lấy làm lạ, huých gã thiếu niên bên cạnh hỏi:

- Ê, mấy lão kia đang làm cái gì đó?

Gã nọ nghe lối ăn nói tục tằn thô lỗ thì rất lấy làm phật ý, nhưng nghĩ Lương Tiêu đã được nói chuyện với Hoa Thanh Uyên, tất nhiên thân phận không tầm thường, đành nhẫn nại đáp:

- Chắc các hạ là khách quý ở bên ngoài vào đúng không? Đầu buổi lễ mỗi kỳ Khai thiên đại điển, Thiên Cơ Bát Hạc⁴ lại ngâm thơ tỏ rõ chí

¹ Trích từ bài thơ *Song hạc* của Bạch Cư Dị thời Đường.

² Trích từ bài thơ *Than hạc bệnh* của Bạch Cư Dị.

³ Bài thơ *Vấn hạc* của Bạch Cư Dị.

⁴ Tức tám người mang hiệu Hạc của Thiên Cơ cung, gồm Hoàng hạc (hạc vàng), Bạch hạc (hạc trắng), Linh hạc (hạc thần), Thanh hạc (hạc xanh), Đan đỉnh hạc (hạc đầu đỏ), Bệnh hạc (hạc ốm), Trì hạc (hạc bờ ao), Hắc cảnh hạc (hạc cổ đen).

khí mình, ấy là thông lệ xưa nay. Tiếc rằng sáu năm trước Linh hạc Thu Sơn lâm bệnh qua đời, nhà họ Thu mấy đời độc đinh, đến Thu bá bá lại không lập gia thất, Thu gia thành tuyệt hậu, do đó đến nay chỉ còn có Thất Hạc thôi! - Nói xong lộ vẻ buồn rầu.

Lương Tiêu sực hiểu, chà trách những câu thơ năm người kia vừa ngâm đều có liên quan đến hạc.

Thiếu niên lại trò ông già họ Minh, giảng giải:

- Đó là Hoàng hạc Minh bá bá, tên chỉ có một chữ Quy...

Cứ thế, gã lần lượt kể rõ lai lịch từng người, Lương Tiêu mới biết Tả Nguyên là Bạch hạc, Đồng Chú là Thanh hạc, Tản Bá Phù là Bệnh hạc, Tu Cốc là Đan đình hạc, Diệp Chiêu là Trì hạc, Dương Lộ là Hắc cảnh hạc.

Thiếu niên nói xong cũng là lúc giọng ngâm sang sảng của Dương Lộ cất lên:

*Đầu ướt lông tươi tính nhị nhuần,
Hiền lành hiền cỏ bóng cô đơn.
Thình lình một sớm đông phong nổi,
Vỗ cánh quét đi sạch bụi trần.¹*

Y xếp vai cuối trong Thất Hạc, ngâm xong bài này thì cũng là kết thúc chung cho tiết mục ngâm thơ của mọi người.

Thất Hạc chấm dứt phần thông lệ, Hoa Vô Xuy bắt đầu mở lời, vẻ mặt nghiêm trang:

- Hôm nay...

Minh Quy thình lình cao giọng cắt ngang:

- Khoan đã!

Hoa Vô Xuy ngạc nhiên:

- Minh huynh còn điều gì muốn nói?

Minh Quy điềm đạm bảo:

- Linh hạc bay về trời tây để Bát Hạc phải tiêu điều xơ xác. Mấy huynh đệ chúng ta tình sâu nghĩa nặng khó lòng quên được. Minh Quy bất tài, muốn thay Thu Sơn lão đệ ngâm một bài, vừa để tưởng niệm vừa để tấu cho đủ số Bát Hạc thuở nào.

Hoa Vô Xuy gật đầu, đôi mày ngài cau cau:

¹ Bài thơ *Diệu hạc hòa tập mỹ* (Viếng hạc và tiễn đưa cái đẹp) của Trương Bí thời Đường.

- Vậy làm theo lời Minh huynh.

Minh Quy thoáng ngẫm nghĩ rồi cất giọng hùng tráng ngâm:

*Chí cả lòng bền nhưng lực mỏng,
Khuất thân núp bóng kẻ cao sang.
Gió mưa ướm cánh ôm hôn tử,
Cơn áo náu chân dạ vô vàng.¹*

Ngâm xong lại tiếp:

- Thu lão đệ suốt đời dãi dầu sương gió, cô độc buồn khổ nhưng cốt cách rất mực thanh cao, nay thân thể đã tan vào cõi hư vô song anh linh thiêng liêng vẫn ở trên trời, rọi đường cho bọn tặc nhân chúng ta.

Nói rồi quỳ gối vái một vái lên cao. Đồng Chú và mấy người kia cùng lộ vẻ thương cảm, khụy xuống si sụp vái lạy giữa đám đông đang đứng.

Hoa Vô Xuy không ngờ Minh Quy nhắc lại chuyện cũ, bất giác cau mày. Minh Quy làm lễ xong thì đứng lên:

- Thừa Cung chủ, Thu lão đệ ngày xưa chết không được minh bạch, chẳng hay sau ngàn ấy năm đã biết được sự tình gì chưa?

Hoa Vô Xuy lắc đầu:

- Hồi đó đã nói rồi đấy thôi, Thu Sơn uống thuốc độc tự tận, còn có sự tình gì được nữa?

Minh Quy hỏi:

- Nhưng vì sao mà y phải tự tận? Cung chủ biết chẳng?

Hoa Vô Xuy sa sầm nét mặt, nói to:

- Hừ, ta làm sao mà biết được!

Nghe những lời ấy, Tả Nguyên, Đồng Chú và Tu Cốc đều đưa mắt nhìn bà ta với vẻ phẫn nộ.

Hoa Vô Xuy cảm thấy có điều không ổn, nhưng chưa xác định được không ổn ở chỗ nào, đành gắng kìm nén cơn giận, thông thả nói:

- Hôm nay là Khai thiên đại điển, việc ấy để sau hãy hay. Mời Minh lão ca tạm ngồi xuống.

Minh Quy cười nhạt:

- Nói hay lắm! - Đoạn quay mình ngồi xuống, sáu Hạc nhân kia đợi lão an tọa xong xuôi mới lần lượt ngồi theo.

¹ Bài thơ *Bệnh hạc* của Hạng Tu thời Đường.

Hoa Vô Xuy vịn tay tựa ghế, đứng dậy nói:

- Trước hết tạ các vị đã lặn lội đường xa từ khắp mọi miền tới đây! Quý hóa nữa là Bá Phù cũng đã quay về, lần đầu tiên trong sáu năm nay Thiên Cơ Thất Hạc được họp mặt, kẻ cũng là hiếm có...

Minh Quy đột nhiên ngắt lời:

- Cung chủ nói sai rồi, phải là Thiên Cơ Bát Hạc mới đúng.

Hoa Vô Xuy nhướn mày, chưa kịp hỏi lại thì Tả Nguyên đã nói to:

- Đúng đấy! Thu huynh thác là thể phách, còn là tinh anh.

Đồng Chú và Tu Cốc cũng gật đầu:

- Tả lão nhị nói rất đúng.

Hoa Vô Xuy lẳng lẳng suy nghĩ hồi lâu mới lạnh nhạt trả lời:

- Các vị dạy phải lắm, coi như lão thân lỡ lời. Lần này Thiên Cơ Bát Hạc được tái ngộ... - Bà thở dài, lại tiếp. - Gia phụ qua đời khi còn trẻ, để lại mình ta và Vô Tướng. Gia đệ tuổi còn nhỏ, lão thân bắt buộc phải cang đáng, chấp chưởng mọi việc trong Thiên Cơ cung từ thuở cập kê. Vốn đời Vô Tướng lớn lên sẽ nhường lại, ai ngờ gia đệ phúc mỏng phận bạc, vừa nhậm chức Cung chủ là phải nghênh chiến cường địch, bị thương nặng không chữa được.

Nhớ tới người em quá cố, mắt bà cay cay, lệ rớt mi:

- Hồi ấy Thiên Cơ cung như rần mất đầu, lão thân bắt buộc để lại linh trọng trách cung chủ, tính tới nay đã ba mươi năm có lẻ. Nhờ trời Thiên Cơ cung không phải tuyệt hậu, Thanh Uyên con ta đã trưởng thành, toán học võ công đều có căn cơ. Vì vậy lão thân muốn đem chức cung chủ truyền lại cho Thanh Uyên. Chẳng hay các vị có ý kiến gì khác không? - Nói đoạn chậm rãi đưa mắt nhìn khắp mọi người quanh Linh Đài.

Lương Tiêu vỡ lẽ: "Thì ra phá cũ lập mới, trùng hưng vũ trụ có nghĩa là thay cung chủ".

Nghĩ đến việc Hoa Thanh Uyên làm cung chủ, gã vô cùng mừng rỡ. Hoa Vô Xuy thấy không ai nói năng gì, bèn gọi:

- Thanh Uyên!

Hoa Thanh Uyên vâng lời tiến lên, quỳ xuống vái lạy. Hoa Mộ Dung dâng thanh kiếm vỏ đen cho mẹ. Hoa Vô Xuy trở ngược kiếm, trầm giọng nói:

- Uyên nhi, Thái A kiếm là tín vật của cung chủ. Thái A đã cầm được,

quyền bính nắm trong tay. Hãy cầm lấy chuỗi kiếm, từ nay trở đi con sẽ là Cung chủ đời thứ mười hai của Thiên Cơ cung, một lời nói đủ hiệu triệu quần hùng.

Hoa Thanh Uyên trầm ngâm một thoáng, cuối cùng vâng dạ, giơ tay nắm lấy chuỗi kiếm, chợt nghe có tiếng hô to:

- Gượng đã!

Tất cả ngoảnh đầu nhìn về phía ấy, chỉ thấy một hán tử trạc tam tuần, mình vận tấm áo đoạn tím, bước ra cười vang:

- Tại hạ là Minh Tam Thu, chủ sự Tô Nam tiền trang, trộm nghĩ Hoa thiếu chủ làm cung chủ thì không thỏa đáng cho lắm.

Hoa Vô Xuy cau mày, khuôn mặt thoáng sắc giận, bà thu thanh cổ kiếm lại, "à" một tiếng, hỏi:

- Theo Minh chủ sự thì không thỏa đáng ở chỗ nào?

Ánh mắt bà sáng quắc, nhìn thẳng vào đối phương. Minh Tam Thu không may e dè, ung dung đáp:

- Thứ nhất, Hoa thiếu chủ ngỗ ngược bất hiếu!

Cả vừa dứt lời, mấy trăm người cùng ồ lên. Hoa Vô Xuy cười nhạt:

- Một câu như thế có thể văng bừa bãi được chăng? Minh Tam Thu, nếu ngươi không nói cho rõ ràng thì sẽ bị xử trí theo cung quy!

Minh Tam Thu tươi cười đáp:

- Tại hạ không dám. Người ta thường nói "trong ba điều bất hiếu thì không có con nói dối là tội lớn nhất", Hoa Thanh Uyên đến nay mới có một mụn con gái, đứa con gái này lại mắc *Cửu âm độc mạch* trong mình, tính mệnh như chỉ mảnh treo chuông. Một mai y trăm tuổi về trời, ai sẽ kế tục đạo học Thiên Cơ đây?

Hệt như bị người ta giáng cho một quyền, Hiếu Sương rũ đầu xuống, mặt tái dại. Lăng Sương Quân cũng biến sắc. Lương Tiêu thì ngùn ngụt lửa giận, lòng tràn đầy bất mãn với tên họ Minh kia.

Hoa Vô Xuy vẫn bình thản như thường, điềm tĩnh nói:

- Đó là chuyện riêng nhà con ta, y còn có vợ, sau này sinh con đẻ cái cũng chẳng lấy gì làm khó!

Hoa Thanh Uyên rùng mình, đứng bật dậy chực nói, nhưng thấy mẹ khoát tay lại thờ dãi lùi sang một bên.

Minh Tam Thu cười:

- Thế ư, nhưng cứ theo lời Cung chủ, cô Hoa Hiếu Sương đây đã gần

mười lăm, vì sao còn chưa thấy vợ chồng thiếu chủ sinh được đứa con nào khác?

Hoa Mộ Dung không nhin nổi nữa, cao giọng quát:

- Minh Tam Thu, cái thân chủ sự nhỏ nhoi như người mà dám tuôn ra những lời ấy à, không biết thế nào là hỗn ư?

Minh Tam Thu vẫn tươi tỉnh:

- Dung thiếu chủ đừng hiểu lầm, tại hạ cũng chỉ lo nghĩ cho tương lai của Thiên Cơ cung mà thôi. Nên biết trong cung chứa hết mọi sách vở quý giá của thiên hạ, bên ngoài lại có tiền trang điền sản, nhân lực chẳng được hai nghìn thì cũng đến nghìn bảy nghìn tám, ngộ nhờ lâm cảnh rần mất đầu, tiền tài tính mệnh chỉ là chuyện nhỏ, bảo điển trong cung mới là việc lớn, nhờ có sơ sẩy gì, chúng ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông của Thiên Cơ cung?

Hoa Vô Xuy nhìn sang con trai, cười nhạt bảo:

- Việc này Uyên nhi tự khắc có an bài, không dám phiền Minh chủ sự lo hã. Nếu người không còn việc gì khác thì mời lui xuống.

Minh Tam Thu cười cười, đứng nguyên không xê dịch:

- Tại hạ vẫn chưa nói xong!

Hoa Mộ Dung nhíu mày quát:

- Người! Người còn gì để nói nữa?

Minh Tam Thu tùm tùm không đáp. Lòng Hoa Vô Xuy đầy ngờ vực, bà nghĩ bụng: "Con người này ngày thường quản lý tiền bạc và lương thực ở Tô Nam, tính rất nhún nhường dè dặt, không mấy ai để ý đến. Vì sao hôm nay bỗng trở nên ngông cuồng đến thế? Phải chăng có ô dù nào rồi?". Bà càng nghĩ càng thêm nghi ngờ, đưa mắt liếc sang chỗ Minh Quy. Lão ta vốn là người đứng đầu họ Minh, Hoa Vô Xuy vẫn mong lão đứng ra ngăn bảo, đâu ngờ lão chỉ vuốt chòm râu dài, vẻ mặt bình thản, tựa hồ không trông thấy những gì đang xảy ra. Bà thầm nổi giận, nhưng không tiện để mất phong độ, đưa mắt lạnh lùng quan sát Minh Tam Thu, điềm đạm bảo:

- Được, mời Minh chủ sự!

Minh Tam Thu chấp tay:

- Đa tạ Cung chủ. Theo Tam Thu được biết, nhân tuyển cho ngôi cung chủ phải hơn hẳn những người khác về võ công và toán học mới có thể tạc vị, chẳng hay điều ấy có đúng không?

Hoa Vô Xuy chưa kịp đáp, Tả Nguyên đã chen ngang:

- Đúng vậy! Quả có quy định đó, nó được đặt ra hồi cung chủ đông con nhiều cháu. Trong vòng mười đời kể từ Linh Thông công trở lại đây thì nhà họ Hoa mỗi ngày một neo chiếc, năm đời trở lại đây thì tuyền độc đinh, vì vậy quy định đó đã lâu rồi không ai nhắc tới nữa.

Hoa Vô Xuy nghe lời nói đều đúng sự thực cả, không cách nào phản bác được, đành thừa nhận:

- Tả nhị ca nói phải lắm.

Minh Tam Thu vui vẻ nói:

- Hay, đã có quy định thế rồi thì Uyên thiếu chủ càng không thể gánh vác được chức vị cung chủ nữa.

Hoa Vô Xuy nhìn gã chằm chằm, mặt càng sa sầm, giọng đã nhuốm giận:

- Lại vì sao nữa đây?

Minh Tam Thu nhìn Hoa Thanh Uyên chằm chằm:

- Chỉ vì bất cứ toán thuật hay võ công, trình độ của Hoa thiếu chủ đều chưa đạt được hạng nhất trong Thiên Cơ cung.

Hoa Vô Xuy chặn ngay:

- Công lực của Thanh Uyên có kém sút so với lão thân, nhưng tinh tiến thần tốc, chỉ độ sáu tháng một năm nữa thì không còn ai trong Thiên Cơ cung đáng mặt địch thủ.

Minh Tam Thu chống nạnh cười văng lên, tiếng cười lỏng lẻo khiến mọi người nhức hết cả tai. Hoa Vô Xuy giật mình, cao giọng hỏi:

- Có gì đáng cười đây?

Minh Tam Thu ngưng cười, nói rất rành rọt:

- Người xưa đã dạy: chẳng có luật nào là bất biến, chẳng có lý nào là vĩnh hằng! Cung chủ tính đi tính lại cũng chỉ trong phạm vi nhà họ Hoa mà quên mất rằng trong số hai nghìn nhân thủ của Thiên Cơ cung, nào phải tất cả đều mang họ Hoa đâu!

Mọi người nghe vậy đều sững sốt, ngơ ngác nhìn nhau.

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu hồi lâu, không giận mà lại cười:

- Minh chủ sự nói vậy là ngụ ý mình giỏi hơn Thanh Uyên phải không?

Minh Tam Thu tươi tỉnh đáp:

- Cung chủ thật sáng suốt!

Thấy một tên chủ sự nhỏ nhoi mà đại ngôn vênh váo như vậy, Hoa Mộ Dung không nhịn được liền tung mình bay ra, quát bảo:

- Giống cuồng đồ vô tri, hăng để cô nương thử xem sức người được bao lắm!

Nàng cuốn tay áo vào chướng, thi triển công phu *Vân chương phong tụ*.

Minh Tam Thu cười ha hả, cùng múa song chương, tay áo rộng phất bay. Hoa Mộ Dung trông thấy giật mình, đoán chắc hẳn cũng dùng *Vân chương phong tụ*, vốn là công phu mật truyền của nhà họ Hoa, chỉ khác

¹ Lật ngược tình thế.

là chương lực nghiêng về lối cương mãnh, bớt phần nhu hòa. Minh Tam Thu chương võ chương hất, hai cổ tay Hoa Mộ Dung bị cuốn vào tay áo rộng của hắn, nàng tức tốc thoái lui mấy bộ, búng chân đá ngang. Minh Tam Thu khép khít các ngón tay trái điểm vào huyệt Hoàn khiêu nơi đầu gối Hoa Mộ Dung, ống tay áo phải lướt chéo, phớt qua trán nàng. Trong chiêu *Trường yên lạc nhật cô thành bế* này, tay áo như làn khói tỏa, chương như mặt trời lặn, tướng thủ mà lại công, lợi hại vô cùng. Hoa Mộ Dung luống cuống thu chân lại bật mình lên, đứng thế Kim kê độc lập, sử chiêu *Bích vân nhiễm nhiễm hoành cao mộ*, tay áo phải vút thẳng lên, dùng cương kinh chống tụ kinh của đối phương, tả chương hươu khê, dùng nhu kinh giảm cương kinh của hắn. Minh Tam Thu lập tức chụm hai chân, thân hình xoay tít như con vù, hữu chương hóa thành tay áo trái, tay áo trái đổi thành hữu chương, chỉ trong khoảnh khắc tung ra ba chiêu tấn công thần tốc. Lướt biến hóa này đột ngột vô cùng, hoàn toàn không phải là đường lối của *Vân chương phong tụ*. Hoa Mộ Dung lúng quáng chân tay, chưa kịp nhìn rõ đâu vào với đâu thì hữu chương của Minh Tam Thu đã dừng lại cách cổ họng nàng ba phân. Mọi người thấy Minh Tam Thu kiểm chế Hoa Mộ Dung chỉ trong sáu chiêu thì ồ lên kinh ngạc. Hoa Vô Xuy sấn lên một bước, mặt lạnh như phủ sương.

Minh Tam Thu cười ha hả, thu chương lui về sau, thông tay dừng lại. Hoa Mộ Dung định thần thét lên:

- Thân pháp vừa rồi của ngươi không phải là *Vân chương phong tụ*.

Minh Tam Thu cười nói:

- Ta có nói đây là *Vân chương phong tụ* sao?

Hoa Mộ Dung nghĩ thầm: "Đúng vậy, cú xoay mình vừa rồi rõ ràng là *Bắc đấu thất bộ* của họ Minh nhà hắn, nhưng hắn đã dung hợp nó vào *Vân chương phong tụ*, mà liền lạc chặt chẽ quá, không để lộ một chút dấu vết chấp nối nào". Nghĩ thì nghĩ vậy, song bản tính bướng bỉnh, đâu dễ nhận thua, nàng lại quát lên:

- Được, lần này coi như ta khinh địch. Chúng ta đánh thêm lượt nữa.

Minh Tam Thu xua tay cười nói:

- Thôi thôi, thiếu chủ là con gái, động chân động tay thế còn ra thể thống gì?

Hoa Mộ Dung sừng sốt, tức giận hỏi:

- Người nói sao?

Minh Tam Thu cười bảo:

- Con gái bắt tài thì phải có đức, chăm chỉ may vá thêu thùa hầu hạ mẹ chồng. Ha ha, võ công có giỏi bằng mấy thì cũng chỉ là công cụ sinh đẻ mà thôi.

Hắn tuy nói với Hoa Mộ Dung, nhưng lại liếc mắt sang mẹ nàng.

Hoa Vô Xuy thoáng sắc giận, tuy bà là phụ nữ nhưng đã cai quản Thiên Cơ cung hơn ba mươi năm, dẫn dắt điều khiển quần hùng không thua gì giới mày râu, đâu dễ cho phép một kẻ hậu sinh tiểu bối khiêu khích như vậy! Bà hừ mũi định bước xuống nhưng Minh Tam Thu đã đưa mắt về phía Hoa Thanh Uyên, cười hỏi:

- Uyên thiếu chủ, nhà họ Hoa có mình thiếu chủ là con trai, huynh dám cùng ta so tài cao hạ không?

Minh Tam Thu mỗi lúc một dồn ép, nói năng mỗi lúc một khó lường, Hoa Vô Xuy tự nhủ: "Ừ, hôm nay muốn hỗ trợ Thanh Uyên kế vị, nếu ta bất cẩn xuất thủ, không những lấy mất phong độ của Thanh Uyên mà còn há miệng mắc quai vì giọng lưỡi tên họ Minh này", nghĩ đoạn đâm ra do dự, dừng chân không bước tới nữa.

Hoa Mộ Dung thấy Minh Tam Thu huênh hoang lão luyện, mục hạ vô nhân thì đã tức lắm rồi, nàng phát tay áo vung chưởng lên quát. Hoa Thanh Uyên lắc mình tới, mọi người chưa nhìn rõ y cất chân thế nào, đã thấy lướt ra hơn một trượng, giơ tay nắm vai Hoa Mộ Dung, thở dài bảo:

- A Dung, muội lui xuống đi!

Hoa Mộ Dung bị kéo xuống, không tự chủ được phải giật lùi ba bước, vòng về sau y, bụng tuy tấm tức nhưng cũng không tiện trái lời, đành ngoan ngoãn lui xuống.

Chứng kiến thân pháp của Hoa Thanh Uyên, Minh Tam Thu ngấm run sợ, bật ngón tay trái cười bảo:

- Hay lắm, thế mới có khí độ làm cung chủ!

Hoa Thanh Uyên vòng tay đáp:

- Không dám, Minh huynh võ công trác tuyệt, Hoa mỗ lấy làm bội phục lắm.

Minh Tam Thu cười bảo:

- Uyên thiếu chủ đừng khách sáo, hôm nay Minh mỗ tạm làm đá thử vàng, xem xem bản lĩnh cung chủ của huynh ra sao! - Hắn nghiêm

mặt lại, đồng đặc hỏi. - Theo Uyên thiếu chủ, nên luận văn hay luận võ trước đây?

Hoa Thanh Uyên thoáng ngập ngừng, chợt nghe em gái nói to:

- Luận võ trước đi, huynh tất hẳn mấy cái này lửa hộ muội!

Hoa Thanh Uyên nghĩ ngợi, thờ dãi:

- Vậy làm theo lời Dung muội!

Minh Tam Thu thầm cười nhặt: "Quả đúng như lời đồn, Hoa Thanh Uyên nhu nhược thiếu quyết đoán, gặp việc gì cũng không có chủ kiến". Đoạn vòng tay cười nói:

- Mời Uyên thiếu chủ!

Hoa Thanh Uyên cũng vòng tay:

- Mời!

Hai người cùng lắc mình một lúc, tà áo không gió mà lay động nhưng chân vẫn vững như bàn thạch, không nhúc nhích mấy may. Sau màn so nội lực này, hai bên hòa.

Hoa Vô Xuy biết rõ Hoa Thanh Uyên tính tình hiền hậu, ngày thường rất ít động thủ với người khác nhưng nội lực của y phải mạnh vào hạng nhất trong lứa tiểu bối của Thiên Cơ cung. Nay thấy hai người nội lực tương đương, trái tim bà bất giác trĩu xuống, bà nhìn sang Minh Quy, cười nhặt bảo:

- Cung hi Minh lão ca, huynh dạy dỗ được đứa cháu khá đấy!

Minh Tam Thu chính là cháu ruột Minh Quy, vì cha mẹ mất sớm nên được Minh Quy nhận nuôi, tiếng là chú cháu mà tình chẳng khác cha con. Minh Quy điềm nhiên nói:

- Cung chủ quá khen! Nó có lợi hại bằng mấy cũng chỉ là một tên chủ sự nhỏ nhoi thôi!

Giọng lão đầy vẻ châm chích, Hoa Vô Xuy cố nhiên nhận ra, chỉ cười khẩy chứ không nói năng gì nữa.

Trong lúc họ trao đổi thì hai đối thủ đã bắt đầu giao đấu, quyền qua cước lại mỗi lúc một rối mắt.

Hoa Thanh Uyên càng đấu càng kinh ngạc, chiêu thức nào của Minh Tam Thu cũng theo chương pháp Thiên Cơ cung nhưng tình diệu sâu xa khó lường. Hai người đấu đến bốn mươi chiêu, dưới đài đã bắt đầu ào ào bàn tán, cả khu vực vang lên những tiếng rầm rì. Hoa Mộ Dung không nhịn được kêu ca:

- Mẹ ơi, tên kia học hết võ công của Thiên Cơ cung rồi còn gì! Chiêu này hoàn toàn là *Ngũ hành tiếp dẫn quyền*, nửa chiêu đó là *Xuyên hoa điệp ảnh thủ*, chiêu nữa là *Vân chương phong tự*! Ôi chao! Còn *Bàn vũ chương* của nhà họ Tả, *Linh xu định huyền chỉ* của nhà họ Đồng, *Bát liễu hồi phong thuật* của nhà họ Dương, *Thương long phiên giang cước* của nhà họ Mạc, *Dương xuân dung tuyết kinh* của nhà họ Diệp, *Bi hoan li hợp quyền* của nhà họ Tu. Ôi, chiêu kia thì là gì?

Lúc ấy Hoa Thanh Uyên đã bị Minh Tam Thu đánh một lượt thần tốc, dần dần không chống đỡ nổi, chớm rơi vào thế hạ phong. Minh Tam Thu cười vang, quyền như sao bay chớp chạy, buộc đối phương phải thoái lui liên tiếp. Hoa Vô Xuy cau mặt, sít giọng đáp:

- Đó là *Hiên Viên cứu thức* của nhà ta, chỉ thích hợp cho nam luyện, con chưa học đâu.

Bà vừa nói vừa cổ trắn tĩnh mà lòng cồn cào như sóng nổi. Chắc hẳn trong một trăm chiêu này, Minh Tam Thu sẽ giở ra đến hết ba mươi sáu môn tuyệt học của Thiên Cơ cung, mà chiêu nào chiêu nấy đều tinh diệu, khá nhiều môn độc môn nhà họ Hoa cũng bị gã đem ra dùng, còn thành thực điều luyện không kém gì Hoa Thanh Uyên. Nhưng Hoa Thanh Uyên thì không biết hư thực của gã ra sao, hết đợt này đến đợt khác bị Minh Tam Thu đón chiêu phá chiêu, lần lượt khắc chế hết.

Đột nhiên, Minh Tam Thu giơ tả thủ đánh dứ, sử một chiêu *Lục hào tán thủ*, Hoa Thanh Uyên không nghĩ ngợi gì, giở luôn *Lục giáp chương* để chống đỡ. Hoa Vô Xuy thầm kêu không ổn, tim đập thình thình. Quả nhiên thấy Minh Tam Thu đâm cánh tay phải ra, đánh chiêu *Thiên long quyền* trúng thẳng vào vai Hoa Thanh Uyên. Hoa Thanh Uyên giật lui liền mấy bước, người lắc lư. Hoa Mộ Dung vội lướt lên đỡ lấy y hỏi:

- Ca ca, huynh có sao không?

Hoa Thanh Uyên ngẫm vận nội lực, thấy không có gì mắc mứu, bèn lắc đầu đáp:

- Không sao, Minh chủ sự ra tay nương nhẹ mà!

Y đứng thẳng lên, vòng tay nói:

- Các hạ võ công tinh thâm, Hoa Thanh Uyên tâm phục khẩu phục xin thua. Võ công tại hạ chưa chín, thực không xứng giữ ngôi Cung chủ.

Minh Tam Thu thấy mặt y lơ mơ sắc mừng thì rất lấy làm lạ, hần thoảng trầm ngâm rồi cũng vòng tay đáp lễ:

- Là do thiếu chủ nhường nhịn thôi!

Mọi người nghe xong hai câu đối thoại, tức thì rào rào như ong vỡ tổ, la ó ầm ĩ cả. Hoa Vô Xuy tiến lên một bước, đôi mày liễu nhướng cao, đánh giọng hỏi:

- Minh Tam Thu! Người học ở đâu ba mươi sáu lộ võ công này?

Minh Tam Thu cười cười:

- Đây là ba mươi sáu lộ võ công ư?

Hoa Vô Xuy sừng sốt, mắng rằng:

- Sao lại không phải? Vừa rồi trong lúc thi đấu, ngươi đã sử hết ba mươi sáu thức trong *Thiên Cương đồ thủ tam thập lục tuyệt*¹, lão thân nhìn thấy rất rõ ràng, ngươi đừng hòng chống chế!

Bà quay sang nhìn Tả Nguyên:

- Tả nhị ca! Huynh là người hiểu biết tinh tường nhất trong Bát Hạc, ý huynh ra sao?

Tả Nguyên mỉm cười:

- Đúng như thế thật!

Hoa Vô Xuy cười nhạt, ngoảnh nhìn Minh Tam Thu:

- Trong *Tam thập lục tuyệt* của Thiên Cơ cung, ngoài chín tuyệt thức của Minh gia nhà ngươi thì còn có chín tuyệt thức bí truyền của nhà họ Hoa ta, mười tám tuyệt thức còn lại đều là công phu gia truyền của các nhà Tả, Đồng, Thu, Tu, Diệp và Dương. Hai mươi bảy tuyệt thức ấy, ngươi học ở đâu?

Minh Tam Thu mỉm cười không đáp, Tả Nguyên lại đứng dậy cười nói:

- Cung chủ nói sai rồi. Tuy Minh hiền điệt sử xuất ba mươi sáu tuyệt thức, nhưng ta xem ra không có một tuyệt học nào thi triển toàn vẹn cả, chỉ là vụn vặt lẻ tẻ, nhặt nhạnh của nhà này một chiêu, nhà kia nửa thức rồi khéo léo chấp nối kết hợp lại với nhau mà thôi.

Minh Tam Thu xoa tay cười nói:

- Tu nhị thúc nói phải lắm, quả thực tiểu điệt không nắm được cả ba mươi sáu thức mà chỉ giỏi mỗi một thức là "nhặt nhạnh chấp nối" thôi.

Hoa Vô Xuy biến sắc, quan sát Tả Nguyên hồi lâu, cuối cùng từ tốn nói:

- Tả huynh tinh mắt, lão thân tự thẹn không bằng!

Bà hết nhìn Tả Nguyên lại đến Minh Quy, hai người đều tùm tùm

¹ Ba mươi sáu tuyệt thức trong bộ võ công dùng tay không mang tên Thiên Cương.

nhìn lại bà. Hoa Vô Xuy thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng chốc là hiểu ra tất cả, thông thả quay về ghế ngồi, bình thản nói:

- Minh lão đại! Tả nhị ca! Các vị có biết, một khi lão thân chưa truyền ngôi tức là vẫn còn nắm quyền sinh quyền sát hay không?

Minh Quy phẩy tay áo, đứng dậy cười khế:

- Hoa Vô Xuy, bà thông minh cả đời, sao bỗng chốc hồ đồ thế? Bà tưởng chỉ có hai chúng ta thôi ư?

Hoa Vô Xuy tái mặt. Tu Cốc, Đồng Chú cũng lần lượt đứng cả lên. Diệp Chiêu, Dương Lộ và Tần Bá Phù vẫn đang ngơ ngác.

Bốn lão vỗ tay, một nửa số người có mặt trên Linh Đài cùng tiến lên một bước, tất cả đều là con cháu của ngũ đại gia đình Minh, Thu, Tả, Tu, Đồng. Hoa Vô Xuy mặt mày trắng nhợt, bà gắng gượng trấn áp những cơn sóng đang trào lên trong lòng, cười nhạt:

- Minh Quy, ta chỉ muốn biết vì sao các ông lại làm như vậy?

Minh Quy cười đáp:

- Đơn giản lắm, kẻ thắng làm vua vẫn là cái lý từ xưa đến nay.

Tả Nguyên tiếp lời:

- Phải đấy, chúng ta nhện bà quá lâu rồi!

Tu Cốc liếc Hoa Thanh Uyên, hơi thấy hổ thẹn, thờ dãi bảo:

- Huyết thống họ Hoa đã dứt, nên sớm lập tân chúa đi thôi.

Hoa Vô Xuy không nhện được quát lên:

- Nói bậy nói bạ! Thanh Uyên chẳng phải huyết mạch họ Hoa đó sao?

Đồng Chú cười nhạt:

- Y đâu phải họ Hoa, y họ...

Chưa dứt câu, bỗng thấy mắt hoa lên, thì ra đã bị Hoa Vô Xuy cho một cái tát nổ đom đóm. Minh Quy và Tả Nguyên thấy vậy, người thì giơ chưởng, người thì giơ sáo, cùng xông vào giáp kích Hoa Vô Xuy. Tần Bá Phù vụt xông lên, vung ra một chưởng. Tả Nguyên cảm thấy đại lực ùn ùn đổ sang, liền hồi chưởng đón đỡ. Chỉ nghe "bốp bốp" hai tiếng, Hoa Vô Xuy đấu Minh Quy, Tần Bá Phù đấu Tả Nguyên, cùng chạm một chưởng rồi lại tách ra.

Hoa Vô Xuy quay mình tuốt kiếm, hét lên:

- Thanh Uyên! *Thái ấn phân quang!*

Hoa Thanh Uyên nắm chuôi kiếm, vằng trán thoáng vẻ do dự. Đồng Chú sải bước tới, sục sôi bảo:

- Được lắm, Hoa Vô Xuy! Bà muốn dùng sức người ngoài để đối phó chúng ta phải không? Nếu bà muốn đâm, - lão trở tay vào ngực mình, cười nhạt. - thì đâm vào chỗ này Đồng lão tam xem nó là máu đỏ hay máu đen.

Hoa Vô Xuy sững người, mũi kiếm hơi chúc xuống. Trước mặt mọi người, Đồng Chú chìa hắc lung cho Hoa Vô Xuy, trong tư thế sơ hở toàn thân ấy, lão cao giọng bảo:

- Hoa Vô Xuy, bà phải biết bốn lão già chúng ta vì sao đành tâm chống đối bà chứ? - Lão ngập ngừng. - Chỉ vì cái tên người ngoài đó đã giết chết em ruột bà, Vô Tướng.

Hoa Vô Xuy tức giận kêu lên:

- Người nói lăng nhăng gì thế?

Đồng Chú cười nhạt:

- Năm ấy, nếu không phải vì kẻ đó sinh cường, kết thù kết oán với Tiêu Thiên Tuyệt thì làm sao Tiêu Thiên Tuyệt mò đến được Thiên Cơ cung, làm sao Vô Tướng bị thương nặng tới mức không cứu được? Nếu vẫn nhường nhịn đứa con trai tu hú đẻ nhờ của hắn thì mấy lão già chúng ta còn sống làm gì nữa.

Hoa Thanh Uyên biến sắc, ngơ ngác nhìn mẹ, những lời Đồng Chú nói, y mới nghe đến lần đầu.

Đồng Chú xoay mặt lại, nhìn thẳng vào mặt Hoa Vô Xuy, dồn ép:

- Ta hỏi lại bà, Linh hạc Thu Sơn rút cuộc vì sao mà chết?

Hoa Vô Xuy tức giận:

- Ta đã nói rồi, y uống thuốc độc tự tận.

Đồng Chú cười khẩy:

- Nhưng vì sao, chắc bà phải hiểu rõ nhất chứ!

Hoa Vô Xuy hơi biến sắc, lạnh lùng nói:

- Đồng Chú, người càng lúc càng vô phép rồi đó!

Đồng Chú cười nhạt:

- Ai chả biết Thu Sơn nặng tình với bà nên cả đời không lấy vợ. Hừ, sau này bà với kẻ đó lại xích mích rồi chia tay khiến y càng tương tư si dại. Sáu năm trước, trước khi tự tử, y đã từng đến tìm bà, đúng không?

Mọi người đổ dồn mắt vào Hoa Vô Xuy. Ánh mắt lấp lóe, bà đáp sau một hồi lâu im lặng:

- Đúng, y có đến gặp ta thật, và tuôn ra rất nhiều lời lẽ hồ đồ mạo phạm.

Bà hoàn toàn không muốn đá động đến chuyện cũ, song việc đã tới nước này, không thể không nói cho rõ ràng rọt ráo. Đồng Chú biến sắc, ngửa mặt lên cười thê thảm, đoạn hẳn học nói:

- Thế là bà không nề tình, mắng mỏ Thu Sơn một trận như tát nước, đúng không?

Hoa Vô Xuy đáp:

- Cái đó cố nhiên. Chỉ có điều, việc này liên quan đến danh dự Thu huynh, ta trước sau vẫn giữ kín không nói.

Đồng Chú lại cười thê lệ, cười mãi, cười mãi, nước mắt rùng rùng, sít giọng bảo:

- Danh dự, ha ha, danh dự! Bà sợ ảnh hưởng đến danh dự của bà chứ của ai! Thu Sơn một lòng tương tư bà, có trời đất chứng giám, bà lại đối xử với y tàn nhẫn như vậy. Thương thay Thu Sơn tài về độc bộ một thời, cuối cùng bị thân bại danh liệt vì tay một con đàn bà phụ nghĩa bạc tình...

Trong Bát Hạc thì Đồng Chú gần gũi với Thu Sơn nhất nên đau lòng vô hạn vì cái chết của ông ta, chưa dứt câu lệ đã đầm đìa, lão nghiêng răng bảo:

- Hoa Vô Xuy! Sáu năm trước, khi biết nguyên nhân cái chết của Thu Sơn, lão phu đã thề độc rằng, không lật đổ được họ Hoa thì quyết không ngừng bước.

Mọi người xung quanh đều có vẻ hoang mang. Hoa Vô Xuy thầm run sợ, gặng bình tĩnh hỏi:

- Việc Thu Sơn gặp ta bí mật vô cùng, sao ông biết được?

- Bà khỏi bận tâm chuyện đó! - Đồng Chú đáp.

Hoa Vô Xuy nói:

- Được, hẵng tạm bỏ qua. Ta chỉ thắc mắc tính ông nóng như lửa, sáu năm trước đã biết chuyện này mà có thể ẩn nhẫn lâu như vậy sao?

Đồng Chú nghe vậy, tự biết đã lỡ lời, liền nói át đi:

- Tóm lại, sáu năm nay ta chưa từng giờ âm mưu quỷ kế gì, chỉ luôn chờ có dịp để chiến thắng bà một cách đường đường chính chính thôi. Một dịp như lễ Khai thiên này, lão phu đã đợi lâu lắm rồi.

Hoa Vô Xuy hỏi với giọng băng giá:

- Đường đường chính chính thế nào? Có khi chỉ làm cái thân cóc mò cho cò nó xơi đấy thôi!

Đồng Chú giật mình, bắt giác liếc Minh Quy. Hoa Vô Xuy cười nhạt, điềm đạm bảo Đồng Chú:

- Đồng lão tam, ông tính nóng như lửa, gan dạ có thừa nhưng tâm tính bực tuệch. - Lại nhìn Tu Cốc, cười bảo. - Tu lão lục bên trong yếu mềm, bên ngoài nhũn nhặn, chẳng mấy khi có chủ kiến. Còn Tả lão nhị, tuy cũng có đôi chút thủ đoạn nhưng khí lượng hẹp hòi, không làm nên việc gì to tát.

Nói đến đây, bà đưa mắt về phía Minh Quy. Hai người nhìn nhau một lúc, không khí nóng lên như có lửa đốt. Hoa Vô Xuy lại lạnh lùng nói:

- Chỉ có ông, Minh lão đại, thâm trầm nhiều mưu kế, đảm lược kiến thức đều hơn người. Cục diện hôm nay hẳn là ông đã sắp đặt từ lâu lắm rồi phải không?

Minh Quy cười nhạt, đáp về lơ đãng:

- Đồng lão tam nói tuy không sai nhưng cũng không phải nguyên nhân chính. Cứ lần lại cội rễ sự việc, Hoa Thanh Uyên võ công không bằng Tam Thu, dựa vào cái gì để làm Cung chủ? Có câu: Ngồi lâu còn dời chỗ, ngôi báu cũng đổi thay. Ha ha, Hoa gia cai quản Thiên Cơ cung đã bốn trăm năm có lẽ, nên thoái vị nhường ngại cho người hiền tài đi!

Hoa Vô Xuy hừ mũi:

- Đây mới là những lời tự đáy lòng ông!

Minh Quy cười ha ha:

- Bà là đàn bà, lần ép cho đàn ông Hoa gia chết hết để lên ngôi cung chủ là một chuyện quá sức gượng ép. Việc đổi chủ cho Thiên Cơ cung lẽ ra nên tiến hành từ ba mươi năm trước, nhưng nể bà tài trí không ai hơn được, mọi người mới nhẫn nhịn tới ngày hôm nay, coi như phải đạo với nhà họ Hoa lắm rồi.

Hoa Vô Xuy cười nhạt:

- Chỉ e không đơn giản thế đâu! Cái món công phu "nhật nhanh chấp nói" vừa rồi, với thiên tư của ông, không phải là thành quả trong dăm ba năm thôi đâu. Ta chỉ lấy làm lạ ở chỗ, vì sao ông học được công phu độc môn nhà họ Hoa?

Minh Quy ung dung đáp:

- Bà còn nhớ chuyện Tiêu Thiên Tuyết xông vào núi năm ấy không?

Hoa Vô Xuy hỏi:

- Thì dính dáng gì đến việc này?

Minh Quy nói:

- Năm ấy, cao thủ Thiên Cơ cung xuất hết quân ra giao chiến với hãn dưới chân hai ngọn Thạch Trứ. Lần ấy ai cũng trở tuyệt chiêu, lão phu thừa dịp liền lưu tâm ghi nhớ, tuy không thuộc hết nhưng cũng được đến năm sáu phần. Và chẳng ba mươi năm nay ta thường để ý ôn lại, chưa từng xao nhãng một chút nào. Còn về tâm pháp, tuy Hoa gia thống trị một phương đã lâu, chỉ cho phép mỗi gia đình mình được nắm vững ba mươi sáu tuyệt thức, nhưng không biết rằng võ học Thiên Cơ có quan hệ mật thiết với số thuật, hai bên đều có manh mối để suy luận ra nhau. Song người thực sự thâm thúy thông hiểu được vấn đề lại không phải là lão phu, mà là Tam Thu, cháu trai ta.

Lão cứ đều đều kể ra âm mưu kế hoạch bao nhiêu năm, hoàn toàn không có dáng hổ thẹn. Mọi người nhìn Minh Tam Thu, thấy hãn vẫn tươi cười như cũ, bất giác cùng nghĩ thầm: "Ngày thường y khiêm tốn hòa nhã thế, không ngờ đã tự mình sáng tạo ra võ công. Đúng là dò sông dò biển dễ dò, mấy ai lấy thước mà đo lòng người".

Hoa Vô Xuy nhướng mày, khinh bỉ nói:

- Minh Quy, ta biết ngươi lòng dạ thâm sâu, nhưng không ngờ mưu kế của ngươi ghê gớm như vậy, đã manh tâm rắp ranh từ ba mươi năm trước rồi.

Minh Quy không nói năng gì. Hoa Vô Xuy nhìn sang Tả Nguyên, Tu Cốc và Đồng Chú:

- Y nói gì các ông đều nghe thấy cả rồi nhé. Y chẳng qua muốn đoạt ngôi vị cung chủ, các ông theo đóm ăn tàn, cuối cùng cũng chỉ có người họ Minh làm chúa, các ông thì được lợi lộc gì?

Tả Nguyên cười:

- Hoa Vô Xuy, bà khỏi cần dùng kế ly gián. Tài năng và khí độ của Tam Thu đều hơn người, võ chẳng kém Lưu Thủy công, toán không thua Nguyên Mậu. Còn nói đến mưu trí tâm kế thì Thanh Uyên nhà bà càng không sao bì kịp. Chim khôn chọn cây mà đậu, chỉ người như thế mới có khả năng lãnh đạo quần hùng, giúp Thiên Cơ cung phát dương quang đại.

Ba người kia đều nghe có lý, gật đầu lia lịa. Hoa Vô Xuy tức uất:

- Được lắm! Thiên Cơ cung xưa nay đặt việc bảo vệ điển tịch và giữ kín sở học lên hàng đầu, ông lại đòi phát dương quang đại? Lý lẽ đâu

thế? Đừng quên rằng Diệp Chiêu, Dương Lộ và Bá Phù đều đứng về phía ta! Hươu chết tay ai còn chưa mình định đâu nhé.

Bà vừa nói vừa đưa mắt nhìn Diệp Chiêu và Dương Lộ. Hai người này ngày thường đều giao hảo với Hoa Thanh Uyên, nhưng đến lúc này lại đâm ra bứt rứt ngập ngừng, bối rối nhìn nhau, không biết nên quyết thế nào cho phải. Hoa Vô Xuy nghe lòng tắc nghẹn: "Xem ra, ngoài Bá Phù hoài niệm ơn xưa, trung thành như nhất, ta chỉ còn trông cậy vào Thái ất phân quang kiếm mà thôi. Được, hôm nay liệu một phen sống mái xem sao". Bà siết tay kiếm thật chặt.

Chợt nghe Minh Tam Thu cười lên ha hả rồi cất giọng sang sảng nói:

- Cung chủ đừng hẹp lượng thế. Tam Thu không muốn ý mạnh đoạt ngôi, lại càng không muốn Thiên Cơ cung phải lâm vào cảnh đầu rơi máu chảy, bằng không trước một quyền khi này, Uyên thiếu chủ chẳng chết cũng trọng thương rồi. Nói gần nói xa chẳng qua nói thẳng, cung chủ chỉ mong truyền ngôi cho máu mủ ruột rà, còn tại hạ và các vị thúc bá lại nghĩ, muốn ngồi lên bảo tọa trở thành nhân vật đứng đầu Thiên Cơ cung thì võ công và toán học phải thuyết phục được quần hùng. Hôm nay tại hạ may mắn thắng được Uyên thiếu chủ nửa chiêu, nếu cung chủ không phản đối, xin để tại hạ tiếp tục so tài toán học với huynh ấy. Minh mỗ thua sẽ lập tức đi ngay, vĩnh viễn không đặt nửa bước vào Thiên Cơ cung, còn nếu tại hạ may phúc thắng, không rõ cung chủ sắp xếp cho thế nào?

Lời lẽ của Minh Tam Thu hết sức đĩnh đạc đường hoàng, ai nấy đều phải gật đầu. Có người bàn:

- Đúng đấy, hôm nay tài trí không thuyết phục, mai sau uy phong đầu lãnh đạo?

- Phải rồi, vật đổi sao dời, Hoa gia cũng nên nhường đi thôi!

- Dùng toán thuật định hơn thua, người thắng làm vua!

Cứ thế, mọi người bàn tán xôn xao, xì xào không ngớt.

Việc đã đến nước này, Hoa Vô Xuy cũng chỉ biết ngậm ngùi, chợt nghe Hoa Thanh Uyên thở dài:

- Khởi cần thi đấu làm gì nữa. Chỉ mong Tam Thu huynh làm cung chủ rồi, đừng gây khó dễ cho nhà họ Hoa ta là được...

Minh Tam Thu nghiêm chỉnh đáp:

- Điều này không cần Hoa huynh phải mở lời, Minh mỗ lấy đầu bảo

đám, cái ăn cái mặc của Hoa gia vẫn nguyên vẹn như cũ, quyết không gây một chút trở ngại nào. Có điều, các vị phải giao *Cửu đại tuyệt học* và kiểm phổ *Thái âm phân quang* kiểm ra.

Hoa Vô Xuy cười nhạt:

- Hay nhỉ, cuối cùng cũng lòi cái đuôi chồn ra rồi đấy!

Minh Tam Thu cười đáp:

- Là người đứng đầu Cơ cung mà không biết tuyệt kỹ trấn cung thì còn ra cái thể thống gì?

Thái độ tự đắc hả hê, coi ngôi vị cung chủ như đồ vật trong túi ấy khiến Hoa Vô Xuy tức giận vô cùng, bà quát to:

- Thanh Uyên, đấu với y! Hừ, toán không thua Nguyên Mậu hả? Để ta xem xem thằng này có được một nửa bản lĩnh của tiên phụ không?

Hoa Thanh Uyên bản tính yếu đuối, chẳng ham hố gì chức vị, khổ nỗi không dám trái lệnh mẹ, y đành vâng lời. Minh Tam Thu cười nói:

- Thế càng tốt, thắng thua đều đường hoàng minh bạch. Uyên thiếu chủ, hai chúng ta mỗi người ra một đề, thế được không?

Hoa Vô Xuy nói to:

- Khoan đã, lão thân còn là cung chủ, đề bài sẽ do ta ra!

Minh Quy mỉa mai:

- Nếu bà ra đề *Nhật biến kỳ toán* rồi *Nguyên ngoại chi nguyên* thì mọi người đều phải vò đầu bứt tai hết. Hơn nữa bà xưa nay ứng xử không theo quy củ, khó tránh khỏi việc mách nước cách giải cho con trai bà!

Hoa Vô Xuy đành mặt toan cự nự, Minh Tam Thu đã cười xoa dịu:

- Không sao, chỉ cần không phải *Nguyên ngoại chi nguyên* thì cung chủ ra đề nào cũng được!

Lương Tiêu nghe đến đây thì choáng váng, gần như không dám tin vào tai mình, một lúc lâu sau mới hiểu: "Té ra bọn họ cũng không giải được *Nguyên ngoại chi nguyên*!". Từ khi chào đời đến nay, tuy rằng đã bị khổ sở dần vật không biết bao nhiêu, nhưng gã chưa từng thấy mình bị dối lừa tới mức ấy. Nghĩ tới việc ai ở đây cũng biết rõ sự tình mà riêng mình bị bùng mất bùng tai, vật vã suốt năm năm đến nỗi suýt mất mạng, Lương Tiêu càng nghĩ càng khó chịu, bồng cay cả mũi nóng cả mắt, không ngăn được dòng lệ tuôn trào, ánh nhìn nhòe đi. Lương Tiêu giương mắt trăn trối, con người cảnh vật xung quanh như nằm sau một màn sương, có tiếng gào la trong lòng: "Tất cả là giả

dối, giả dối! Hoa Vô Xuy nói dối, Hoa Mộ Dung nói dối, cả Hoa đại thúc cũng nói dối ta nốt...". Gã vừa bị ai vừa phẫn nộ, thấy ai cũng đáng ghét, không muốn lưu lại đây thêm một chút nào nữa, liền phất tay áo xoay mình chực đi, nào ngờ lúc ngoái đầu lại, chợt trông thấy Hiếu Sương đang run rẩy nhìn Hoa Thanh Uyên, vẻ mặt hoảng hốt, Lương Tiêu bắt giác chua xót: "Trong Thiên Cơ cung, chỉ có cô ấy là chân thành với ta, dạy ta học chữ, dạy ta tính toán, lại tìm đủ mọi cách để đả thông tư tưởng cho ta, giải thoát ta khỏi bầy rập của Thiên Cơ Thập Toán. Nay cô ấy bị kẻ xấu chà đạp, ta lại rũ áo ra đi thì chẳng phải bạc tình bạc nghĩa lắm sao?", nghĩ vậy rồi dừng bước, ngăn ngừa không đi nữa.

Hoa Vô Xuy nhìn Minh Tam Thu rất lâu, ra chiều suy nghĩ, mãi mới thốt ra được:

- Người nói thật?

Minh Tam Thu cười:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

Hoa Vô Xuy thấy hần chắc chắn như thế thì càng thêm trù trừ, cuối cùng đành chậm rãi nói:

- Được. Vậy tính luôn *Nhật biến kỳ toán* đi. Nếu người giải được, lão thân cũng không còn gì để nói nữa.

Minh Tam Thu cười, đón lấy bút giấy que tính từ Minh Quy. Hoa Vô Xuy lạnh lùng nói:

- Ghê thật, lại còn chuẩn bị cả giấy bút rồi kia đấy!

Minh Tam Thu không nói năng gì, chỉ cười, phóng bút như bay viết soàn soạt chừng nửa canh giờ rồi nhắc tờ giấy xuyên chỉ lên, thổi cho ráo mực, nâng hai tay đưa cho Hoa Vô Xuy:

- Mời cung chủ kiểm tra!

Hoa Vô Xuy tiếp lấy, xem xét thật kỹ. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tờ giấy xuyên chỉ long lanh mực, thầm hiểu tờ giấy mỏng manh ấy sẽ quyết định vận mệnh tương lai của Thiên Cơ cung. Không ai chớp mắt, không khí căng thẳng vô cùng.

Một lúc lâu sau, Hoa Vô Xuy nhắm nghiền mắt, thở ra một hơi dài, trông như thể già đi mấy chục tuổi, lâu lắm mới từ từ mở mắt ra, buồn bã nói:

- Quá nhiên là "chẳng có luật nào bất biến, chẳng có lý nào vĩnh

hàng". Không ngờ ở Thiên Cơ cung lại xuất hiện một kỳ tài như người. Minh Tam Thu, người giỏi lắm, từ nay về sau... từ nay về sau...

Nói tới đây, bà đưa mắt nhìn gia tộc họ Hoa, hòng ghen đấng, không thốt được nên lời. Mọi người thấy tình cảnh ấy, đều hiểu là Minh Tam Thu đã giải được *Nhật biến kỳ toán*, nhiều tiếng hoan hô dập dồn vang lên không ngớt, Linh Đài trở nên ầm ĩ.

Minh Tam Thu đắc ý vô cùng, định tâm lập uy, bèn vòng tay cười với Hoa Thanh Uyên:

- Hoa huynh cũng giải thử đi, kéo mai kia có người nói ta thắng là không công bằng.

Miếng lưới hần thay đổi hần, từ "Uyên thiếu chủ" bộp một cái biến thành "Hoa huynh". Hoa Thanh Uyên phát run, lắc đầu đáp:

- Ta không giải được đâu!

Minh Tam Thu cười hi hi:

- Hoa huynh chưa giải sao đã biết là không được? À, Hoa huynh này, đề thứ tám, *Tử ngộ tuyền chi hoặc*, chắc huynh giải được chứ hả? Ta có hai cách giải, chẳng rõ huynh dùng cách nào?

Hắn làm bộ thành tâm xin chỉ giáo, Hoa Thanh Uyên cân nhắc mấy lượt, lại nói:

- Ta cũng không giải được!

Minh Tam Thu làm ra vẻ ngạc nhiên khủng khiếp, cười văng lên:

- Thế đề thứ bảy *Quý cốc tử vấn*, đề đó dùng *Đóa tích thuật*, không phải dạng khó đâu. Hoa cung chủ là đại hành gia về *Đóa tích thuật*, chắc hẳn Hoa huynh cũng giỏi lắm, chúng ta nghiên cứu thảo luận để học tập lẫn nhau được không?

Hoa Thanh Uyên càng thêm bối rối, khế đáp, giọng nhỏ dần đi:

- Ta... ta chưa giải ra!

Minh Tam Thu cố ý chau mày:

- Nói như vậy, Hoa huynh rốt cuộc giải được mấy bài?

Hoa Thanh Uyên chưa kịp đáp, Hoa Mộ Dung không nhịn được đã tức giận xen vào:

- Tên họ Minh kia, thắng thì thắng rồi, đừng có khinh người thái quá...

Cho dù tâm cao khí ngạo vô cùng, mắt nàng cũng đỏ lên, ghen giọng không nói hết câu. Hoa Thanh Uyên thì thẹn đỏ mặt, người run bần bật, mắt đã ngân ngấn lệ.

Minh Tam Thu hả hê khoái chí nhìn hai anh em, cười sảng sặc:

- Dung tiểu thư đừng tức giận, ta cũng chỉ tiện miệng mà hỏi vậy thôi!
Chợt nghe có người lạnh lùng nói:

- Cái đề *Nhật biến kỳ toán* ranh con ấy thì có gì là ghê gớm!

Trước cặp mắt sừng sốt của Minh Tam Thu, một thiếu niên lưng giắt bảo kiếm rẽ đám đông tiến ra, sải bước lại gần. Họ Minh không quen Lương Tiêu, bèn trợn mắt quát hỏi:

- Người là con cháu nhà nào? Đang lúc bàn đại sự trong cung, người có tư cách chõ mồm vào ư?

Nghe giọng điệu thì Minh Tam Thu đã nghiễm nhiên giờ bộ dạng cung chủ ra rồi. Hoa Thanh Uyên sợ hãi nổi giận, vội nhắc:

- Tiêu nhi, con mau lui lại!

Lương Tiêu cười nhạt, không thềm ngó ngang đến ai, cứ bước hẳn tới trước án, trải giấy ngọc bản¹, rút bút lông tím chấm vào nghiên son, xoay miết cho mực thấm đều rồi viết xoành xoạch một đề toán, cao giọng nói:

- Đây là *Ngưu sất toán đề*², yêu cầu tìm lần lượt số rận trên trâu đực, trâu cái, trâu già, trâu non, trâu đen, trâu trắng, đơn giản vô cùng. Minh Tam Thu, người thử giải xem sao?

Đề toán này yêu cầu tìm sáu ẩn số, tương đương với Lục nguyên thuật, tinh thâm ảo diệu, cổ kim chưa có bao giờ.

Minh Tam Thu đón lấy, chăm chú xem hồi lâu, khuôn mặt tái dần. Hấn găng trán tĩnh lại, lạnh nhạt hỏi:

- Đây là đề toán gì? Đầu bài lộn xộn, lời lẽ thô tục kinh tởm! Giải làm sao được? - Nói rồi tiện tay vứt đi.

Lương Tiêu nói:

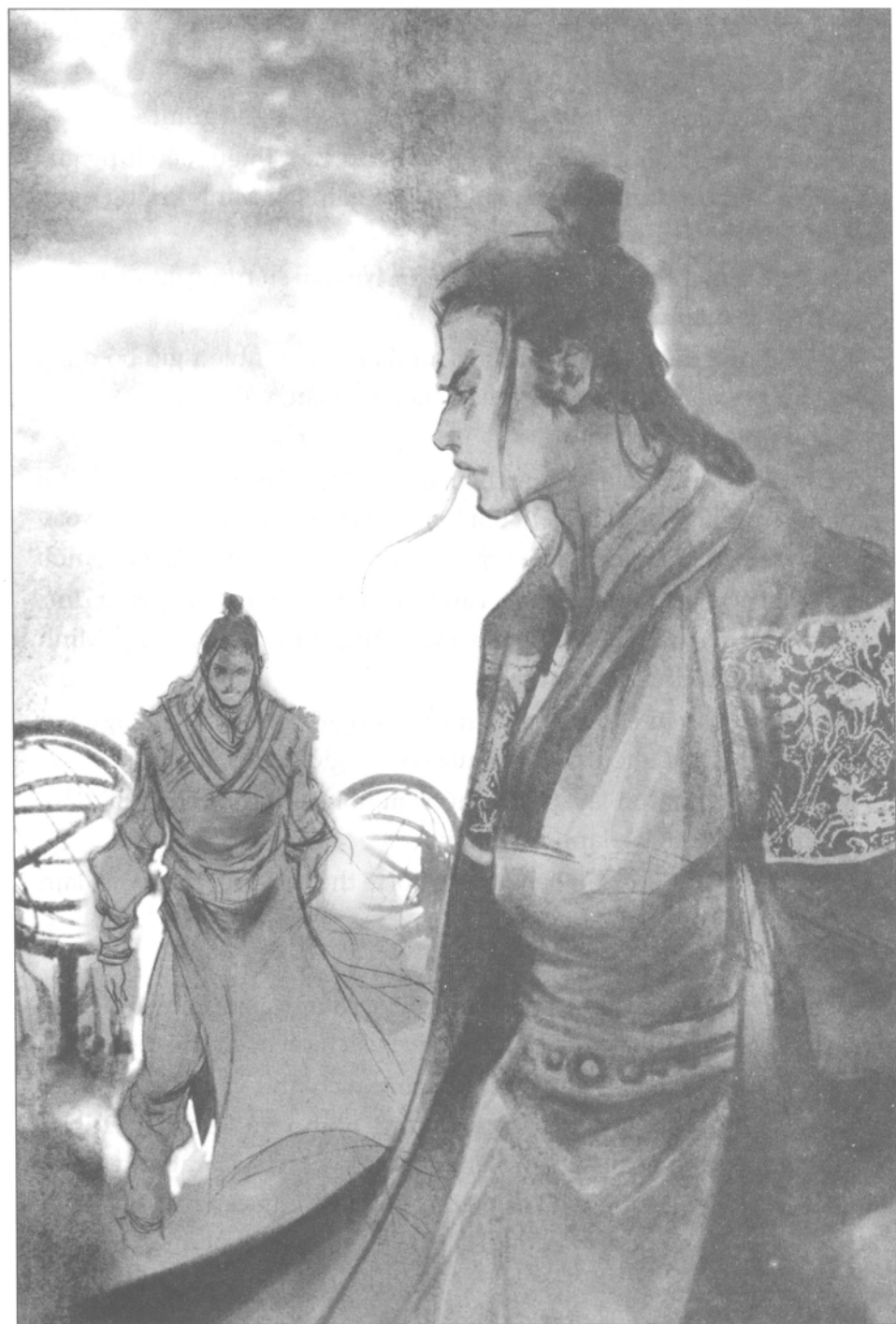
- Chưa chắc đâu. - Đoạn cầm bút lông sói chấm vào nghiên mực, tay phải phóng bút lia lịa, tay trái gảy que tính lách cách, cứ thế diễn giải.

Hoa Mộ Dung thấy thẳng nhóc nói chắc nịch như vậy, biết là có kết quả, bèn lau nước mắt đến đứng sau lưng, nhìn xem Lương Tiêu bày những ngón sâu xa ảo diệu nào. Nàng nhận thấy cách giải rất tinh thâm, lúc đầu còn gặng gượng hiểu được một chút, nhưng càng về sau càng tắc tị, chỉ biết là cao minh vô cùng, không nhìn được buột miệng gọi:

¹ Một thứ giấy xuyên rất bóng và dai.

² Bài toán tìm số rận.

- Mẹ ơi, mẹ mau xem này!

Hoa Vô Xuy nghe nàng gọi gấp gấp quá, bèn ngả người về phía trước nhìn vào giấy. Mới liếc qua, bà đã biến sắc mặt, vội vàng cúi sát hơn, nín thở theo dõi Lương Tiêu giải toán. Minh Tam Thu đang định bàn bạc với bà về việc nhượng ngôi, chợt thấy Hoa Vô Xuy ngăng ra không để ý đến nữa thì rất lấy làm kinh ngạc, cũng tiến tới gần xem, vừa nhìn vào đã lạnh toát cả người. Hần và Hoa Vô Xuy đều là những đại gia toán thuật đương thời, cách giải của Lương Tiêu tinh diệu ra sao, nhìn thoáng một cái là họ đánh giá được ngay, quả thực là vô tiền khoáng hậu, chưa ai nghĩ tới, chưa ai mảy mò, sự ảo diệu của nó khiến hai người cứ đờ ra mà nhìn.

Lương Tiêu giải một mạch xong xuôi, cười hỏi:

- Minh chủ sự, đề này cũng vào loại dễ đấy chứ?

Minh Tam Thu cau mày, trầm ngâm đáp:

- Quả thực không khó lắm, chỉ cần nghĩ kỹ một lát là có thể giải được.

Hoa Vô Xuy thăm tức giận: "Bây giờ nhìn thấy cách giải rồi mới dám huênh hoang, nếu chỉ cho người đề bài, liệu người có tính ra không?". Bà đang ngấm nghĩ xem nên làm sao để phản bác hẳn thật chưa cay thì Lương Tiêu lại nói:

- Ta đã biết là người sẽ lèo lá như thế mà!

Rồi gã lập tức vung bút viết một đề. Lần này là *Bắc Đẩu toán đề*, yêu cầu tìm bảy ẩn số là Thiên khu, Thiên toàn, Thiên cơ, Thiên quyền, Ngọc hành, Khai dương và Dao quang.

Minh Tam Thu vừa ngó thấy đề toán là đã ngấm ngấm kinh sợ: "Lại thêm một ẩn nữa ư? Đề này quyết không cách nào giải ra được!". Nhưng ngoài miệng hẳn vẫn nói cứng:

- Được, người giải trước xem. Có lẽ hướng giải của chúng ta giống nhau đấy!

Lương Tiêu cười:

- Đồ gian xảo! Định ăn cắp phương pháp của ta rồi phán rằng nghĩ kỹ một chút là giải được chứ gì?

Minh Tam Thu nóng mặt, lúng túng không đáp. Lương Tiêu cười hỏi:

- Còn giả ngây giả ngộ ư? Ta hỏi lại lần nữa, người có giải được không? Nếu vẫn không đáp, thì tức là không giải được.

Lương Tiêu cứ dồn từng bước, Minh Tam Thu biến sắc quát bảo:

- Không giải được thì sao nào? Người giải được chắc?

Lương Tiêu nói:

- Người đã nói vậy, tức là tự nhận không giải được rồi. Được, ta giải cho người xem, để người bớt cái thói ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất dày là gì đi!

Minh Tam Thu đang tranh đoạt chức vị cung chủ, nghe thấy câu ấy, lập tức liên tưởng đến câu thành ngữ "Đũa mốc chôi mâm son", bất giác trở mắt nhìn Lương Tiêu, lòng căm giận vô cùng.

Lương Tiêu quăng que tính đi, bấm đốt ngón tay, toàn tính nhầm rồi viết nhoay nhoáy, chưa đến một canh giờ đã tìm xong bảy ẩn, cách giải quả thực từ thời thái cổ tới giờ chưa ai đề cập đến. Minh Tam Thu và Hoa Vô Xuy xem đến đây, mặt cùng trắng bệch như tờ giấy, đám đông tuy không hiểu ngọn ngành, nhưng thấy vẻ mặt thần thờ của hai người thì đều nhìn sang Lương Tiêu, tự dưng quên cả thở.

Hoa Vô Xuy vừa mừng vừa tủi, ngẩng đầu lên lăm lăm:

- Cha ơi, chẳng lẽ ở chốn linh thiêng cha biết hôm nay nhà họ Hoa có nạn nên đã phái thiếu niên này đến đây trợ giúp? Phải chăng cha ở trên trời suy nghĩ mày mò, cuối cùng đã giải được *Nguyên ngoại chi nguyên*, sau đó cách cảm âm dương truyền lại cho cậu ấy?

Khác nào chết đuối vớ được cọc, Hoa Vô Xuy chợt nhớ đến thuyết số mệnh, ngơ ngẩn nhìn mãi lên bức tường xanh. Minh Tam Thu không hiểu vì sao đại công sắp cáo thành thì lại nảy nòi ra thằng nhóc này, đầu óc rối bời, chỉ luẩn quẩn nghĩ: "Thiếu niên kia rốt cục là thần thánh phương nào?".

Trong lúc hoảng hốt, chợt nghe Lương Tiêu nói to:

- Những phương pháp này đều do ta nghĩ ra lúc đang nghiền ngẫm đề *Nguyên ngoại chi nguyên*, thực ra mới giải được đến mười hai nguyên thôi. Ờ, bây giờ thử ra một đề là *Thập nhị sinh tiêu vấn*¹ nhé. Lương Tiêu vừa viết vừa giải đến hơn mười trang giấy, chợt lắc đầu than rằng:

- Đề này bao la sâu thẳm, ta giải tới đây thì không sao tiếp tục được nữa. Ồi, *Nguyên ngoại chi nguyên* đúng là *vô giải chi nguyên*².

Lương Tiêu buồn bã một lúc, ngược mắt nhìn Minh Tam Thu, thấy hần thắt thần, bèn hỏi:

¹ Tìm mười hai con giáp.

² Ẩn số không sao giải được.

- Người tướng đề thứ bảy *Quý cốc tử vấn* dễ giải lắm phải không? *Đóa tích thuật* khác với *Thiên nguyên thuật*, thiên biến vạn hóa vô tận vô cùng. Hơ, để ta ra mấy đề toán *Đóa tích* cùng người cọ xát trao đổi. - Nói rồi lăm lăm chuẩn bị ra đề.

Minh Tam Thu mặt xám như tro tàn, bụng bảo dạ: "Hắn giải toán đến trình độ này đúng là vô tiền khoáng hậu rồi. Để hắn sắp ra chắc chắn còn học búa hơn nữa, thi giải toán với hắn khác gì chuốc nhục vào thân? Thôi vậy!", nghĩ đoạn cay đắng thờ dài:

- Không cần cọ xát nữa. Tiểu huynh đệ tinh thông toán học, Minh Tam Thu cam bái hạ phong.

Nghe hắn nói vậy, cử tọa cả kinh.

Lương Tiêu cười ha hả, cao giọng hỏi:

- Như vậy là chức cung chủ Thiên Cơ cung sẽ do ta nắm phải không?

Mọi người thấy đều biến sắc, Minh Quy nhìn Lương Tiêu chằm chằm, lông mày xéch ngược, mắt lóe tinh quang.

Tả Nguyên cười nhạt:

- Thành ranh này chẳng qua chỉ là người ngoài, dẫu cho toán thuật siêu quần cũng không thể lên ngôi cung chủ được.

Mọi người nhao nhao khen phải, Lương Tiêu giễu cợt:

- Hay nhỉ, các ngươi có thể thay thế họ Hoa, vì sao người ngoài không thể làm cung chủ Thiên Cơ? Chẳng lẽ cái câu "tài ngồi trước, được làm vua" mà các ngươi vừa nhai nhai ấy lại là những lời tầm phào à?

Đám đông nghe vậy cùng ngẩn tò te: "Ừ nhỉ, Minh gia cậy tài thay thế Hoa gia, cố nhiên người ngoài có thể hành xử như vậy được lắm chứ!". Họ liền bàn tán lao xao cả lên.

¹ Kẻ thắng làm vua.

Minh Quy đưa mắt ra hiệu cho Minh Tâm Thu, đoạn cười khẩy:

- Thăng kia, cứ cho là mày giỏi toán, nhưng võ công chắc gì đã đủ tầm để ngồi ghế cung chủ?

Minh Tâm Thu hiểu ý thúc phụ, lập tức phát chiêu về phía Lương Tiêu, quát bảo:

- Đúng, để ta thử xem bản lĩnh căn cơ của ngươi tới đâu.

Hoa Vô Xuy vốn đã lưu tâm để phòng liên gior chương đón đỡ, Minh Tâm Thu do công lực còn hơi thua sút, phải thoái lui một bước. Nào ngờ nhân lúc hai người động thủ, Minh Quy vụt bay ra, vươn tay xòe trào tóm lấy Lương Tiêu! Tần Bá Phù hú dài, lắc mình đẩy song chương theo, đánh sau mà tới trước. Chương chỉ đụng nhau, kinh phong ào ạt. Hai người quá chiêu nhanh như chớp. Tần Bá Phù đứng dưới đất, chân trụ vững như bàn thạch, Minh Quy vẫn ở lưng chừng không, thiếu điểm tựa đành lộn ra sau đáp xuống đất, tự nhiên lắc lư giật lui ba bước, giẫm nát ba phiến đá xanh, mặt hết đỏ lại tái, hết tái lại đỏ, khí huyết sùng sục như sôi, lão không nén nổi kinh hãi: "Tên họ Tần này sao lợi hại thế, lão phu khinh địch quá rồi!".

Trong Thiên Cơ Bát Hạc, Tần Bá Phù bày vai thứ tư, bình thời rất lặng lẽ khiêm nhường nhưng luận về chân tài thực học thì không kém gì Hoa Vô Xuy. *Cự linh huyền công* của y được xếp vào một trong những tuyệt thức vô lâm, chỉ cất tay cũng đầy uy lực, sức mạnh cử đỉnh bạt sơn.

Tần Bá Phù cười bảo:

- *Phi hồng trào* của Minh huynh quả nhiên lợi hại, Tần mỗ còn muốn lãnh giáo thêm chút nữa!

Nói đoạn y tiến lên một bước, tà tà đẩy song chương ra, khí tràn đi như sóng dồn, Minh Quy không dám đón đỡ trực diện bèn lắc mình tránh, vung trào mỗ chéch vào eo ếch Tần Bá Phù. Họ Tần hạ chương chặt xuống. Chương trào giao nhau, đầu ngón tay Minh Quy nhói lên nóng rát, lão vội đổi hướng móc cổ tay Tần Bá Phù. Cứ thế, hai người liên tục thi triển tuyệt học kiểm chế lẫn nhau.

Thấy thúc phụ không chiếm được thế thượng phong, mình lại đang bị Hoa Vô Xuy giám sát chặt chẽ, Minh Tâm Thu bèn nhường cặp mày rậm, cười ha hả:

- Khoan hẵng động thủ!

Minh Quy y lời nhảy khỏi vòng chiến, Tần Bá Phù cười nhạt, cũng không truy kích, tạm thời dừng bước.

Hoa Vô Xuy liếc mắt về phía Minh Tam Thu, lạnh lùng hỏi:

- Người còn gì để nói đây?

Minh Tam Thu nhã nhặn đáp:

- Cung chủ chớ giận, gia thúc chẳng qua chỉ muốn thử tài tiểu huynh đệ này mà thôi. Tại hạ trộm nghĩ chúng ta là người một nhà, không nên vì người ngoài mà gây tổn thương hòa khí, nếu có ý kiến bất đồng thì nên bình tâm tĩnh trí bàn bạc là hơn!

Hắn cố ý nhấn thật mạnh hai từ "người ngoài", Hoa Vô Xuy cười nhạt:

- Người trở mặt nhanh thế, gây tổn thương hòa khí là người, bình tâm tĩnh trí lại cũng là người!

Bà ngoảnh nhìn Lương Tiêu, dạ nghi hoặc: "Mới năm năm mà thiếu niên này đã nghiên cứu toán học được đến mức ấy, thật không sao ngờ nổi". Đoạn mỉm cười hỏi:

- Lương Tiêu, người muốn học *Thái âm phân quang kiếm* đúng không? Lão thân nhận lời truyền thụ cho người! - Nói rồi vỗ tay sau lưng, tùm tùm chờ đợi.

Hoa Thanh Uyên cả mừng giục già:

- Tiêu nhi, mau lạy tạ đi!

Chú cháu họ Minh mặt xám như tro, thăm hiểu hể Lương Tiêu bá sự là sẽ trở thành đệ tử Thiên Cơ, chiếu theo lý lẽ của Minh Tam Thu thì có cơ hội làm cung chủ. Cả hai cùng nghĩ: "Điều bộ Hoa Vô Xuy rõ ràng là không ăn được thì đập đổ, thà đem chức vị cung chủ truyền cho thằng nhóc chứ nhất quyết không để rơi vào tay nhà họ Minh chúng ta!".

Không khí Linh Đài lặng ngắt như tờ, ai nấy đều nhìn Lương Tiêu chòng chọc, đợi xem quyết định của gã ra sao. Không ngờ gã lắc đầu:

- Tôi không muốn học nữa!

Nhà họ Hoa sững sốt. Minh Quy và Minh Tam Thu mừng rỡ quá đổi. Hoa Vô Xuy nén giận hỏi:

- Người khổ sở học toán năm năm liền chẳng phải vì muốn lĩnh hội môn võ công này ư?

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là những vất vả suốt năm năm vừa qua ùn ùn tái hiện khiến Lương Tiêu điên tiết chỉ muốn liều mạng với Hoa Vô Xuy, hiềm nỗi võ công còn non kém, gã đành dằn lòng: "Món nợ này để sau hãy hay. Suy cho cùng ai làm cung chủ cũng chẳng dính dáng gì đến ta cả", rồi lắc đầu:

- Không học là không học, thế thôi.

Dứt lời, gã bỏ đi thẳng, mặc kệ tình cảnh khó khăn của bà già, nhưng vừa quay ra thì gặp ngay đôi mắt Hiếu Suong.

Cô bé thương cha bị làm nhục nên vẫn xót xa giọt vắn giọt dài từ nãy tới giờ, ngán lệ còn chưa khô, nhưng vừa nhìn Lương Tiêu là bao nhiêu buồn thương đều quên hết, lòng chan chứa hân hoan, cô nhoẻn miệng cười. Thế trạng ốm yếu mà nụ cười rất đẹp, rạng rỡ như vầng trăng vén mây ló rạng, lung linh như hoa động sương rơi, duyên dáng tuyệt vời và khiến lòng người xốn xang khó tả.

Lương Tiêu ngơ ngẩn nhìn, ngực nhói nhói đau: "Chú cháu họ Minh nham hiểm gian trá, nếu ta cứ rũ tay mà đi, có thể mai sau Hiếu Suong không còn tươi cười thế này được nữa". Nghĩ vậy, lòng bồi hồi xao xuyến, gã bèn quay lại hỏi to:

- À, kẻ thắng làm vua, thế thì chỉ cần toán học và võ công đều áp đảo là chức cung chủ khi gió này sẽ về tay ta phải không?

Minh Tam Thu nghe giọng điệu ngênh ngang ấy thì vừa run sợ ngấm ngấm, vừa bị tính tự phụ bướng bỉnh kích động lòng hiếu thắng, hấn bất chấp ánh mắt Minh Quy, đáp ngay:

- Đúng, nếu thắng được cả hai thì làm cung chủ.

Lương Tiêu giật thanh bảo kiếm ở thắt lưng ném sang một bên, cười nói:

- Được, chúng ta đấu võ.

Thái độ công nhiên khiêu chiến ấy khiến những người có mặt đều hãi hùng: "Tên này điên rồi chắc, cho dù hấn luyện võ từ ngày còn nằm bụng mẹ thì cũng không phải là đối thủ của Minh Tam Thu".

Minh Tam Thu soi mói nhìn Lương Tiêu một lát, chợt cười bảo:

- Tiểu huynh đệ, nói lời phải giữ lấy lời nhé!

Lương Tiêu đáp:

- Yên tâm, không như con bướm đậu rồi lại bay đâu!

Tần Bá Phù biết rõ căn cơ của Lương Tiêu, bực bội quát:

- Thằng kia, mày loạn óc rồi chắc? Toán thuật thì đi một nhẽ, nhưng võ công mày được bao lăm, dám chương mặt để lòi cái đuôi ngu dốt ra à?

Hoa Thanh Uyên cũng khuyên:

- Đấu võ can hệ đến tính mạng, đừng nên hiếu thắng.

Lương Tiêu chỉ cười ruồi, chẳng nói chẳng rằng. Hoa Vô Xuy nhìn đáng điệu tràn đầy tự tin ấy, ngẫm nghĩ: "Đứa bé này là hạng không thể xét đoán theo thói thường, chưa chừng lại có chiêu số bất ngờ nào để giành phần thắng đây! Mà dẫu thua đi nữa, chỉ cần nó tiếp tục gây náo loạn thì cũng vẫn có lợi cho ta". Cân nhắc hơn thiệt xong xuôi, bà không hề lên tiếng, chỉ thản nhiên quan sát.

Minh Tam Thu thấy hết người này đến người khác bàn lùi, sợ Lương Tiêu hỏi hện đối ý nên bước lên ngay, vòng tay cười nói:

- Tiểu huynh đệ, xin tứ giáo!

Lương Tiêu không đáp lễ, nghênh ngang bảo:

- Nói hay đấy, để ta chỉ vẽ cho ngươi vài chiêu.

Minh Tam Thu thầm tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, song chương thoát thu thoát phát, sử chiêu *Thiên tâm chiết điệp*, là chiêu số thuộc *Huyền hình chương*. Huyền hình chương là một trong chín tuyệt học của nhà họ Hoa, yếu quyết ở chỗ "huyền diệu ẩn sâu, chương chiêu vô hình", biến hóa không biết ngần nào mà kể. Minh Tam Thu vừa xuất thủ đã giờ đến môn võ công thượng thừa này, ý kín chính là đánh nhanh thắng nhanh, thắng một cách hả hê khoan khoái.

Lương Tiêu nhìn đường chương, cười ha hả ngửa người về sau, xòe rộng năm ngón bàn tay trái, đặt vào khoảng giữa cổ và ngực rồi vuốt xuống, điểm hờ lên cổ tay Minh Tam Thu, liền dó vụn hồng, lách chương phải qua giữa song chương của đối thủ, phẩy thẳng vào ngực hắn, động tác thập thành tinh diệu. Minh Tam Thu vội vàng cuốn chương về, chặt xuống mạch môn Lương Tiêu, chân lẫm ngang đẩy gã lui bật về sau.

Lương Tiêu kết thúc chiêu *Thái Bạch túy tửu* thì mau chóng thu tay về, thỉnh linh khóc rống lên, hai tay làm điệu bộ gạt nước mắt, lão đảo ngã chúi về đằng trước, lượn vòng qua người Minh Tam Thu. Chiêu này tên là *Cùng đồ dương khóc*, đường hướng tương tự với *Bắc Đẩu thất bộ* của Minh gia nhưng thâm sâu phức tạp và ưu việt hơn hẳn, tâm pháp lại rất kỳ quặc. Theo truyện chép lại thì đại văn hào Nguyễn Tịch thời Tấn thường thả cho ngựa kéo xe đưa mình đi lang thang, hễ gặp đường cụt là khóc toáng lên rồi quay xe lại, chiêu này lấy ý từ hành động cuồng phóng ấy của Nguyễn Tịch. Minh Tam Thu nhìn Lương Tiêu lúc cười lúc khóc, dờ dưng dờ dại mà động tác tràn đầy uy lực, bất giác ớn lạnh, gắng lên tinh thần đối liền ba chiêu mới hóa giải được *Cùng đồ dương khóc*.

Mọi người xem đến đây đã hiểu Lương Tiêu xuất thủ rất cao minh, không phải dạng dễ đối phó, ai nấy đều khen ngợi:

- Cậu bé này nội lực bình thường mà chiêu thức kỳ diệu quá!

Hiếu Sương vốn dĩ lo lắng vô cùng, nay thấy Lương Tiêu không rơi vào thế yếu thì vui mừng reo:

- Tiêu ca ca giỏi quá! Ai dạy huynh thế? Cha ơi, cha dạy phải không?

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Cha dạy thế nào được?

Lăng Sương Quân cũng cau mày nghĩ bụng: "Nó vừa mới bị Ngô tiên sinh đánh, sao không thấy nó giờ những chiêu này ra?", đoạn liếc về phía Ngô Thường Thanh, lão này đang ti hí mắt nhìn vào trường đấu, khuôn mặt xám ngoét.

Chiết được mấy chiêu, Minh Tâm Thu khép kín song chương, tà tà đẩy ra một chiêu *Động thiên thạch phi*. Chiêu này bề ngoài đơn sơ nhưng sâu hiểm khó lường, nội kinh đầy rẫy, hễ gặp phản kích là sẽ biến hóa muôn vàn, là đòn sát thủ cực kỳ lợi hại. Hoa Thanh Uyên nhận ra, la lên thất thanh:

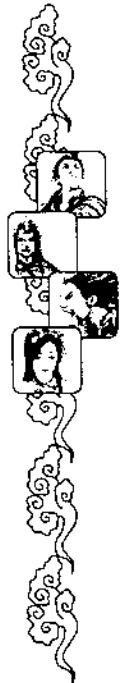
- Tiêu nhi cẩn thận!

Đúng lúc ấy đường chương của Minh Tâm Thu đã tới nơi, Lương Tiêu nghe nhưng không kịp nghĩ nhiều, liền khép hai ngón tay mổ vào mạch môn hán, chiêu này là *Xuân Thu trực bút*, nhắc chuyện Khổng Phu tử làm kinh Xuân Thu, khen chê rành mạch, vạch rõ dở hay. Minh Tâm Thu thấy Lương Tiêu đã rơi vào bẫy bèn tách song chương, quất đen đét năm lần. Hệt như cửa trời mở rộng đưa thần tiên ủa ra, kinh phong từ hai chương cũng ùn ùn tràn đi như sóng vỗ, cùng đổ về phía Lương Tiêu. Hiềm nỗi Minh Tâm Thu quá tự phụ, thấy chiêu thuật đối phương tinh diệu nên muốn đánh bại gã cũng bằng chiêu thức cho mọi người phải tâm phục khẩu phục, vì vậy thế chương tuy lạ nhưng nội lực không mạnh lắm.

Bốn phía người ta nhao nhao cả lên. Lương Tiêu ung dung xoay tít mình, tay phải nắm vào như cầm bút khắc¹, tay áo trái múa lên. Chiêu này là *Khuất Tử phú Tao*, tài tình tuyệt diệu, đẹp đẽ âu sầu, mô phỏng

¹ Nguyên văn: đao bút. Thời xưa viết lên thẻ tre, nên phải dùng một thứ dao thích hợp khắc vào, tạm dịch là bút khắc.

dáng điệu cốt cách Khuất Nguyên khi đi dạo ngâm thơ bên bờ sông. Lương Tiêu vừa phất tay áo dùng nhu khắc cương, vừa vận bút khắc tấn công địch nhân khiến hắn phải tự ứng cứu. Mọi người còn chưa nhìn rõ đầu vào với đầu thì Lương Tiêu đã hóa giải được năm chiêu liên hoàn của Minh Tam Thu, kế đó ngửa người ra sau, sử chiêu *Tổng Ngọc lâm phong*, chân phải đảo nhoang nhoáng, bất thành linh chọc trúng khuỷu tay phải Minh Tam Thu. Cước này dùng toàn lực, Minh Tam Thu đau thấu xương tủy, vừa giận vừa ngượng, bỏ hẳn lòng khinh địch, hú dài một tiếng, thân pháp nhanh hẳn lên, xuất thủ càng nhiều biến hóa, thi triển cao độ tuyệt chiêu hỗn hợp của mình.

Lần đầu tiên trong đời Lương Tiêu giao phong với một cao thủ, khó tránh khỏi bối rối trước thế tấn công đột ngột sắc bén của hắn, nhưng đã đâm lao đành theo lao, tiếp tục vận dụng võ công *Thánh văn cảnh*¹ chiết giải mấy chiêu. Thành linh Minh Tam Thu chém véo qua má tóc Lương Tiêu theo thế *Lạc hoa đao*. Hiếu Sương la lên sợ hãi, may thay Lương Tiêu lắc mình thoát được, cô bé thờ phào. Sau mấy chiêu ấy, Minh Tam Thu đã nhìn rõ thực lực nông sâu của Lương Tiêu, không ngần ngại gì nữa, chỉ muốn tốc chiến tốc quyết, vì vậy xuất chiêu nào cũng dữ dội tàn độc, cũng nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại trên mình gã thiếu niên. Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên càng xem càng hết hồn, cùng ngậm vận công, sẵn sàng nhảy vào cứu nếu Lương Tiêu gặp nguy hiểm.

Lương Tiêu dần dần không đỡ nổi, đành thi triển ảo trần thân pháp tránh né. Minh Tam Thu nôn nóng muốn thắng ngay bèn chạy ào lên trước đón bắt, vừa thét lớn vừa liên tiếp tung chân đá theo chiêu số *Phượng vĩ cước*, cước ảnh lay láy dày đặc khiến đối phương hoa cả mắt. Lương Tiêu không nghĩ ngợi gì được nữa, hụp người chui ra sau Hồn thiên nghi, đợi Minh Tam Thu dọi gót chân đến thì đẩy mạnh quả cầu đồng to tướng làm nó xoay lừ lừ, Minh Tam Thu trượt chân, kinh lực chệch sang bên.

Minh Quy nhướng mày chăm chọc:

- Công phu tay của thằng này thì bình bình thôi, nhưng chân khá lắm!

Lời nói hàm ý giễu cợt Lương Tiêu chỉ chạy là giỏi, Hoa Vô Xuy lạnh lùng bảo:

¹ Khu tượng của các văn nhân, ví dụ Khuất Từ phú Tao (Khuất Nguyên làm Ly Tao), Tổng Ngọc lâm phong (Tổng Ngọc ngồi ngồi trước gió)...

- Tôn Tử có câu: "Dụng binh tác chiến không có hình thể cố định, không có phương thức nhất định, dựa vào biến đổi của địch mà chiến thắng thì gọi là dụng binh như thần", lại nói rằng "Ta tiến công mà địch không cản nổi vì ta như tiến vào chỗ không người; ta thoái lui mà địch không đuổi kịp vì ta hành động nhanh lẹ"¹. Đủ thấy các bậc thánh nhân triết giả khi gặp cường địch cũng gắng sức thoái lui, chứ cứ quây đất tử thủ thì thực ngu ngốc không thể chấp nhận được.

Minh Quy nghe bà viện dẫn đến cả danh ngôn thì không biết phản bác ra sao, đành cười khẩy:

- Ờ, để xem hần chạy được bao lâu?

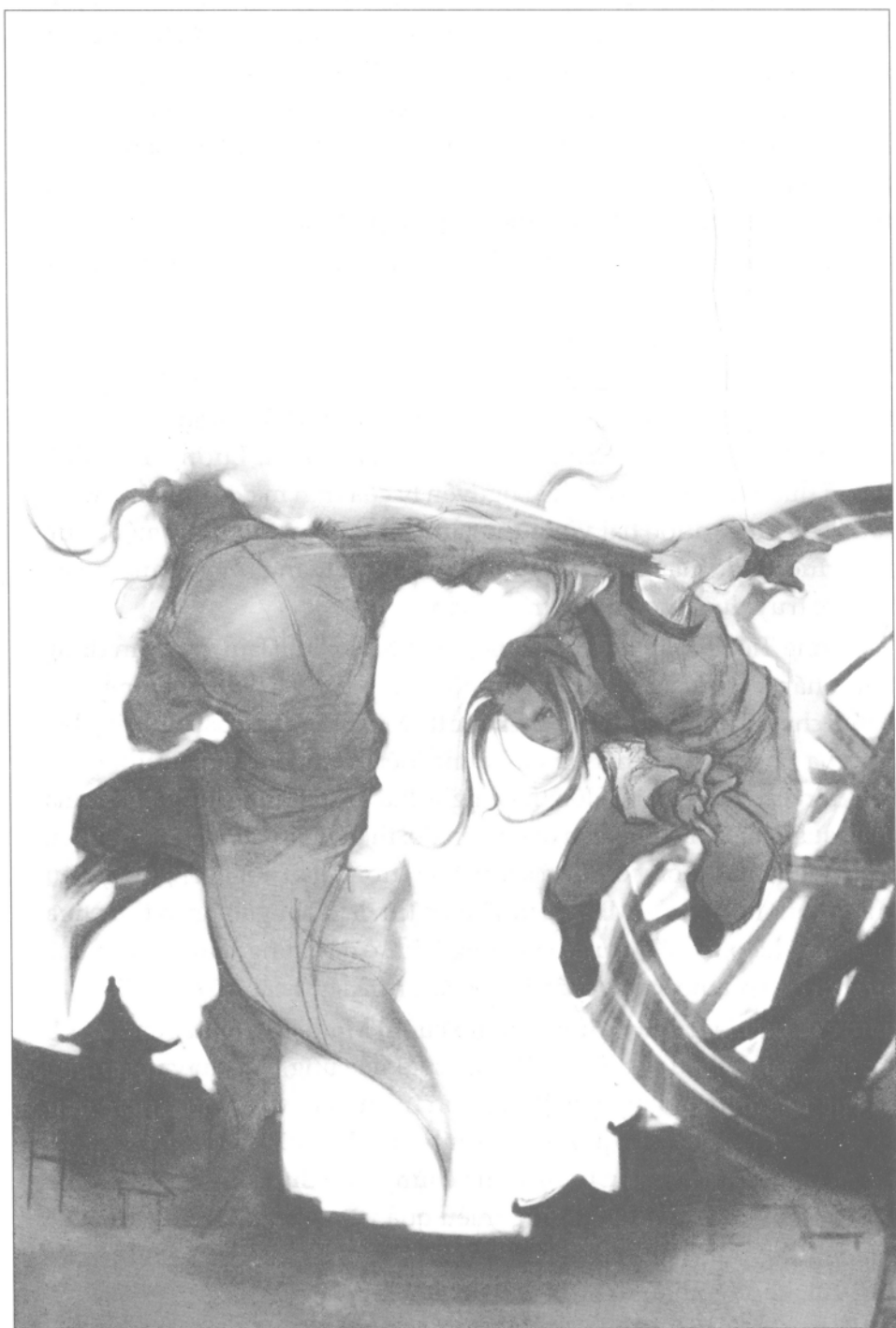
Trên Linh Đài có cả thảy hai mươi tám bộ Hồn thiên nghi sắp xếp theo phương vị của hai mươi tám vì tinh tú, thực chất chính là mô hình chi tiết dạng nhỏ của *Hồn thiên nhị thập bát tú trận*. Lương Tiêu tinh thông thiên tượng nên cứ theo nguyên lý của trận mà di chuyển. Minh Tam Thu xoay được hai vòng thì gần mất dấu, ngấm nghỉ một chút, hiểu được ý đồ của Lương Tiêu liền rủa thầm thẳng nhóc gian ngoan, lập tức truy đuổi theo đúng trận pháp.

Lương Tiêu thông minh hẳn tiếp hơn hẳn Minh Tam Thu, tận dụng trận pháp hết sức tuyệt diệu, khổ nổi khinh công lại không bằng. Hai người chạy đuổi chừng một trăm bước thì Minh Tam Thu bắt kịp, vừa thét lớn vừa phóng song chưởng ra. Lương Tiêu dự tính không tránh được bèn trốn vào sau một bộ Hồn thiên nghi, lựa thế tấn công của đối thủ mà xoay quả cầu. Trong các hình dạng trên đời thì hình cầu là ít chịu lực nhất, Hồn thiên nghi không chỉ tròn xoe mà còn trơn nhẵn, mỗi vòng xoay đều khiến chưởng lực của Minh Tam Thu chệch đi. Hai người giao thủ chưa đầy mười hiệp, cả trận cầu đã bị Lương Tiêu xô đẩy, cùng xoay u u liên hồi, Minh Tam Thu thoáng sơ suất liền bị đà lăn của quả cầu xô chao đi.

Sau mấy vòng chạy đuổi như gió cuốn, Minh Tam Thu vẫn không chạm được đến Lương Tiêu. Hần sốt ruột vô cùng, vụt hú vang, vươn chưởng đẩy quả cầu đồng một cái, Hồn thiên nghi vụt tăng tốc, kêu lục cục. Ngay lập tức, thân pháp của Minh Tam Thu cũng nhanh hẳn lên, thoát ẩn thoát hiện trong trận, tưởng chừng truy đuổi Lương Tiêu, thực ra là xô đẩy các quả cầu, không thiếu quả nào. Các cầu đồng xoay tít giữa những tràng vù vù triền miên, chỉ còn nhìn thấy một vòng sáng vun vút, không nhận rõ hình dáng ban đầu nữa.

¹ Những câu này trích từ *Thiên thứ sáu - Hư Thực*, sách *Tôn Tử binh pháp*.

Hiếu Sương lo ngay ngáy, mở to hai mắt dõi theo Lương Tiêu, đến lúc này bị mấy quả cầu tíu mù làm cho rối mắt, tự nhiên chóng mặt nhức đầu, sắp nhắm mắt lại dưỡng thần một chút thì đám đồng bóng rộ lên ồn ào, cô lại mở bừng mắt xem. Minh Tâm Thu đã đuổi kịp Lương Tiêu lần nữa, phóng ra cả quyền lẫn cước, Hiếu Sương bịt miệng, tim đập như trống dồn.

Thấy quyền cước Minh Tâm Thu sắp tới nơi, Lương Tiêu bèn giơ mảnh khốe cũ, trở tay lăn Hồn thiên nghi, nào ngờ vừa chạm đến thì đầu ngón tay bông rớt, không những không thể đổi hướng quay của quả cầu đồng mà ngược lại còn bị kéo theo ngã dúi ngã dụi. Lương Tiêu lúc ấy mới hiểu đối phương ra tay trước áp đảo, cốt làm cho đám cầu đồng xoay tíu khiến gã không thể mượn đà mà né tránh. Chứng kiến cảnh ấy, cử tọa đều khiếp hãi trước mưu cơ và võ công của tên họ Minh.

Thấy địch đã vào tròng, Minh Tâm Thu gầm lên, vung tay chộp xuống. Lương Tiêu vừa lăn vừa bò, gắng gượng vùng ra, nhưng Minh Tâm Thu xuất thủ cực kỳ thần tốc, khác nào sét đánh không kịp bưng tai. Sắp thành công tới nơi, chợt nghe tiếng kim loại gậy liên miên, Minh Tâm Thu giật mình nhìn kỹ, tức thì cả kinh thất sắc, những quả cầu đồng khổng lồ trên Hồn thiên nghi đang lăn lượt rời giá kê, bay vèo vèo về phía hắn. Hồn thiên nghi vốn chuyển động từ từ theo quy luật vận hành của các thiên thể, chế tạo cốt để xem tinh tượng chứ không phải để đấu võ nên các chi tiết đều được làm rất tinh xảo, tự dung bị đẩy nhanh quá độ thì đều gãy rời khỏi trục.

Trước cảnh ấy, Minh Tâm Thu hoảng quá, không còn tâm trí đâu để tấn công địch thủ nữa, chỉ cuống cuống nhảy tránh. Hai mươi tám quả cầu bay chỉ chít qua khoảng không, bắn tia lia tới, Minh Tâm Thu nhảy lơi chơi, né được hai quả thì bị quả thứ ba húc thẳng vào lưng, chân tay liểng xiểng chưa kịp đứng vững đã bị hai quả cầu đồng khác cùng lúc nện trúng cả lưng và ngực. Cầu đồng rỗng ruột nhưng hình thể quá lớn, mỗi quả chừng một trăm cân, lại thêm đà xoay khiến lực phóng của nó đạt thêm hai ba trăm cân nữa. Minh Tâm Thu trúng liền ba quả, nội công thâm hậu cũng không ngăn được máu trào lên họng, tai gổ ong ong.

Lương Tiêu bị ngã lại hóa hay, gã lựa thế lăn tránh những quả cầu, trên đầu gió rít, tiếng động rầm rầm chấn động màng tang, khó khăn lắm mới lăn được đến chỗ lặng gió. Gã ngẩng đầu nhìn, mọi người xung

quanh mặt mày đều trắng bệch, phần lớn đám cầu đều đã tiếp đất, lẫn lóc khắp nơi, riêng Minh Tam Thu lại không thấy đâu cả. Lương Tiêu búng chân đá một quả cầu rồi bật dậy cười to:

- Thắng bại đã định. Minh làm mình chịu, Minh Tam Thu thua rồi!

Gã vừa dứt lời, năm sáu quả cầu đột ngột dạt sang hai bên, Minh Tam Thu nhảy vọt ra, tóc tai toé bời, mặt mày đỏ gay, mồm mép ứa máu. Mặc dù nội tạng vẫn ngâm ngấm đau, nhưng nhìn bộ dạng đắc ý của Lương Tiêu, hắn không nhìn được quát to:

- Tiên sư mày, đừng mơ mộng hão huyền!

Từ đầu tới giờ, Minh Tam Thu luôn cung kính lễ độ, nay tự nhiên chửi mắng thô tục làm ai cũng ngạc nhiên.

Nhìn bộ dạng xòa xượi lếch thếch như hồn ma ấy, Lương Tiêu giật mình đánh thót, cổ lăm mới cười được:

- Người tốt thường mệnh yếu, kẻ xấu lại sống lâu. Không ngờ cái tên thô để nhà ngươi vẫn sống nhăn răng!

Minh Tam Thu tức giận hừ mũi, thi triển thủ pháp *Dương quan tam điệp* chém liên ba chương về phía Lương Tiêu, mỗi chương mỗi mạnh hơn. Chỉ khác là mấy quả cầu liên tiếp nện trúng vừa rồi đã khiến hắn bị thương khá nặng, nhờ nội công tinh thâm mới gắng gượng trụ vững, nhưng không sao nhanh nhẹn bằng lúc trước được nữa.

Lương Tiêu lắc mình né đòn, còn kịp nhận ra đường chương đối phương ẩn chứa nguyên lý của Cửu cung đồ, chỉ nháy mắt đã phát triển ra bát quái, biến hóa hết sức cao diệu. Giả sử Minh Tam Thu vận dụng những biến hóa này trong lúc tiến thoái thần tốc thông thường, e rằng Lương Tiêu tháo chạy cũng không kịp, nói gì đến quan sát, nhưng hiện tại Minh Tam Thu cử động rất chậm, Lương Tiêu nhìn mấy chiêu thì sực hiểu: "Té ra là vậy, võ học của Thiên Cơ cung gắn liền với toán thuật, tên này ý mình giỏi toán nên sau khi lĩnh hội hết thầy cơ sở của *Thiên Cương tam thập lục tuyệt* thì trộn vào làm một môn võ công tạp nham".

Lương Tiêu hiểu được nguyên tắc ấy xong thì xem đến đâu sáng tỏ đến đó, nhìn qua là thông suốt đường lối võ công của Minh Tam Thu. Đúng lúc họ Minh di chuyển, gã suy nghĩ một chút rồi đọc khẽ:

- Qua quê Minh di, tới quê Quy muội, vào khu Trung cung, tấn công hành Kim hướng Tây.

Minh Tam Thu bị nội thương nhưng thính lực vẫn bén nhạy, nghe

thấy môn một những lời ấy thì sững sốt quá mức, vội vàng đổi chiêu, vì Lương Tiêu vừa đọc ra một mạch bốn bước biến hóa tiếp theo của hần. Lương Tiêu mỉm cười nhìn họ Minh gơ tay, lại đọc:

- Can ẩn trong chi, rồi mé đông nam nơi quê Tồn, xuyên qua hướng tây bắc nơi quê Khảm, vào trấn giữ khu trí thổ ở trung tâm.

Minh Tam Thu hoảng hồn, lại biến chiêu, không ngờ vừa gơ chân, Lương Tiêu liền đọc tiếp các động tác tiếp theo. Đám đông từ ngoài nhìn vào chỉ thấy Lương Tiêu chống nạnh, lăm nhăm niêm, Minh Tam Thu thì múa quyền nhấc chân, chạy nháo chạy nhào quanh gã thiếu niên, nhưng trước sau không hề thi triển một chiêu một thức nào, ai nấy cùng ngơ ngác nhìn nhau, thảm kêu quái lạ. Riêng Hoa Vô Xuy thính lực tinh tường nên nghe rõ ít nhiều, bất giác khê gặt đầu: "Tiểu tử này không chỉ tinh thông toán học mà còn rất khôn khéo trong ứng phó, nếu nói to, Minh Tam Thu sẽ tưởng là hư trương thanh thế, nói nhỏ như vậy mới khiến hần bối rối không biết đường nào mà lẩn".

Minh Tam Thu gờ hết chiêu này đến chiêu khác, đều bị Lương Tiêu gọi tên rành mạch, chân tay luống cuống. Lương Tiêu đón đúng cơ hội, lập tức tung chiêu *Y Doãn canh thổ*. Truyện xưa kể Y Doãn từng là nông nô trước khi theo phò tá Thành Thang nhà Thương, vì vậy chiêu này gồm hai động tác khua và nhấn, mô phỏng tư thế vung cuốc và lom khom đào xới. Minh Tam Thu không đương cự nổi, lại tháo lui nửa bước. Lương Tiêu liền đưa tay phải ra trước, tay trái thông xuống theo chiêu thể *Thái công thùy điếu*. Lúc này Minh Tam Thu cử động đã hơi rối loạn, thấy sườn trái Lương Tiêu hé lộ sơ hở thì mừng hóm, lập tức thi triển *Phù sơ lục tuyết*, huy chương chém thẳng vào trung đan điền¹ đối thủ. Kỳ thực chiêu này của Lương Tiêu là kế dụ địch, tương tự *Thái công thùy điếu* vốn là hành động khiến người ta tự lao đầu vào bẫy². Gã lập tức kéo quyền phải, mượn lực đầu lực, gạt đà chương của Minh Tam Thu, lại ngửa tay trái nện vào ngực phải hần. Minh Tam Thu giật lui liền hai bước, ngực ngâm ngấm đau. Đám đông cùng ồ lên kinh ngạc.

Lương Tiêu vừa xuất chiêu đã đánh trúng, lòng tự tin tăng thêm bội

¹ Trùng với huyệt Đan trung, nằm dưới tim.

² Đây nhắc tới câu Khương Thái công nói với Võ Cát: "Ta dùng lưới câu thẳng, không mắc mồi, cũng không chạm nước, nếu cá tự động nhảy lên dớp lưới câu, đó là do cá tự nguyện, ta không ép".

phần, lập tức thừa thắng truy kích, bắt đầu từ *Chu công thổ bộ*, tư thế phóng khoáng, toàn bộ là chiêu số tấn công, sau đó dồn dập với *Quản Trọng xạ câu*, *Tôn Vũ huy quân*, *Hoàn bích quy Triệu*, *Liêm Pha phụ kinh*, *Trương Lương thập lý*, *Hàn Tín điểm binh*, *Gia Cát huy phiến*, *Vân Trường vũ kích*, đều là công phu linh hội từ *Tướng tướng cảnh*¹ trong thạch trận, thao tác càng lúc càng nhuần nhuyễn, dần dần đạt tới trình độ trong vô có vãn, cương nhu kết hợp, đánh cho Minh Tam Thu thiếu trước hụt sau, rút lui liên tục. Lương Tiêu càng đánh càng hăng, thành linh cất tiếng hú vang lừng vũ trụ, thấu tận cao xanh. Những người chứng kiến đều không khỏi sửng sốt.

Minh Tam Thu chỉ có mỗi một kỹ năng là nhào trộn ba mươi sáu tuyệt chiêu Thiên Cương, nhưng bị Lương Tiêu khống chế đến mức không còn sức trở tay, hần đăm nồn nóng bức rút, nội thương phát tác càng nhanh, đầu đến hơn hai mươi chiêu thì chiêu thức bắt đầu rối loạn. Lương Tiêu thừa thế vận dụng *Hứa Do tẩy nhĩ* trong *Ẩn dật cảnh*², tay trái hóa giải Ngũ Nhạc tán thủ của Minh Tam Thu, đồng thời lắc lư đầu, xuất chiêu *Phi phát nhập sơn*. Tóc gã vốn không buộc, buông xõa trên vai, thành thử thi triển chiêu này hết sức thích hợp, mái tóc đen nhánh bay tung theo gió, quét vào mắt Minh Tam Thu. Họ Minh hoa cả mắt, vội vàng ngửa người ra sau, thành linh Lương Tiêu thét lên, xoay tit người xòe chưởng đẩy vào bụng hắn.

Minh Tam Thu lại hứng một đòn cực nặng, lão đảo giật lui năm bước, chỗ trúng chưởng bóng rập như lửa thiêu. Hoa Vô Xuy hô:

- Thắng bại đã định, không cần đấu nữa!

Vô trường im phăng phắc, Minh Tam Thu run run đứng lặng, ruột gan rối bời: "Ta ném mặt nằm gai, ẩn nhẫn chờ thời, khổ công rèn luyện

¹ Khu tượng các tướng lĩnh, ví dụ Y Doãn canh thổ (Y Doãn làm ruộng), Thái Công thùy diều (Khương Tử Nha buông câu), Chu Công thổ bộ (Chu Công nhà cơm ba lần để tiếp kẻ sĩ), Quản Trọng xạ câu (Quản Trọng bắn trúng thất lưng Công tử Tiểu Bạch), Tôn Vũ huy quân (Tôn Vũ cầm quân), Hoàn bích quy Triệu (Lạc Tương Như mưu trí đưa được ngọc bích về cho nước Triệu), Liêm Pha phụ kinh (Liêm Pha mang roi đến thỉnh tội), Trương Lương thập lý (Trương Lương nhặt giày), Gia Cát huy phiến (Khổng Minh phẩy quạt)...

² Khu tượng các ẩn sĩ, ví dụ Tiếp Dư cuồng ca (Tiếp Dư hát trản), Phi Phát nhập sơn (xoa tóc vào núi), Hứa Do tẩy nhĩ (Hứa Do rửa tai)...

nửa đời người, lẽ nào phải kết thúc ở đây? Thế là hết rồi ư...". Nghĩ đi nghĩ lại, hần bỗng nảy lòng độc ác: "Dẫu không lên ngôi cung chủ, lão tử cũng phải làm thịt thẳng ranh chó chết kia để xả giận". Hần bèn hét toáng lên:

- Ai bảo đã phân thắng bại nào? - rồi chồm tới Lương Tiêu.

Những người có mặt đều cho rằng hành xử như thế thật mất phong độ, Tần Bá Phù không kìm được, lên tiếng phản đối:

- Sao, thua rồi mà còn muốn đánh nữa ư?

Lương Tiêu lùi xuống, cười nói:

- Không sao! Đánh nữa cũng thua!

Gã quan sát kỹ, nhận rõ tư thế tấn công của Minh Tam Thu rồi giờ tay chắm mấy chắm trên không theo chiêu thế *Thương Hiệt tạo tự*, thủ pháp rất mộc mạc. Minh Tam Thu chưa kịp chiết giải thì Lương Tiêu đã xòe mười ngón tay mô phỏng *Trương Chi lộng thảo*, từ gập ghềnh nghiêng ngả chợt chuyển sang êm đềm phóng khoáng. Minh Tam Thu gỡ được nửa chiêu, Lương Tiêu lại đổi thành *Hy Chi tả nga*, tương truyền Thư thánh Vương Hy Chi rất thích ngỗng, cũng rất thích viết chữ "nga", cùng một chữ nga mà phóng bút theo muôn thể vạn hình. Lương Tiêu bắt chước phong cách và thần thái Vương Hy Chi, ngón trở rung khê, xuất thủ mạnh mẽ đầy sức ghìm, kể đó dùng tay trái phẩy ba nhát vào các huyết trên ngực Minh Tam Thu thành chiêu *Điện ích tam mao*. Chiêu này lấy ý từ chuyện đại danh họa Cổ Khải Chi vẽ tranh cho Bùi Khải, mặt mày Bùi Khải vốn nhẵn nhụi, nhưng Cổ Khải Chi vẽ xong lại phết thêm ba sợi râu dài, chỉ vài nét bút mà hàm chứa bao tài hoa của người vẽ khiến bức tranh có hồn hẳn lên.

Minh Tam Thu bất đắc dĩ phải dang tay cản cú phẩy, không ngờ Lương Tiêu xuất chiêu này chỉ để lừa miếng, còn thực tế thì chọc thẳng một ngón tay phải vào mắt họ Minh bằng chiêu thức *Họa long điểm tinh*. Minh Tam Thu vội hất đầu ra sau, tuy thoát nạn mù mắt nhưng xương gò má bị đầu ngón tay Lương Tiêu rạch qua đau nhói.

Lộ công phu này của Lương Tiêu bắt nguồn từ *Thư họa cảnh*¹, thiên

¹ Khu tượng của các thư họa gia, ví dụ Hy Chi tả nga (Vương Hy Chi viết chữ Ngỗng), Thương Hiệt tạo tự (Thương Hiệt sáng tạo chữ viết), Trương Chi lộng thảo (Trương Chi viết thư pháp chữ thảo), Họa long điểm tinh (vẽ thêm mắt cho rồng)...

về chỉ pháp¹ và điểm huyết, cảnh giới tư tưởng rất sâu xa. Minh Tam Thu nôn nóng cảm cụ được hai mươi chiêu thì cũng bị đẩy lui đến mười mấy bộ, cuối cùng mấp mé mấp Linh Đài. Lương Tiêu cười rộ:

- Con ơi, nhận thua đi chứ!

Minh Tam Thu đã mất hết bình tĩnh, nghe vậy chỉ muốn vặc lại, không ngờ cục tức dồn lên làm ngực đau ngâm ngấm, hần đành tạm thời nén xuống. Đôi bên tiếp tục trao đổi vài chiêu nữa, Lương Tiêu thình lình vạch ngón tay ra như nét bút nhà trời, họ Minh không tài nào đỡ được, bất giác than:

- Thôi rồi!

Hần định cúi đầu nhận thua, chợt nghe Minh Quy nhắc:

- *Linh tê phân thủy công!*

Minh Tam Thu đã quen vâng lời thúc phụ từ nhỏ, nghe vậy không nghĩ ngợi nhiều, lập tức vận chân khí chạy suốt tới song chương rồi đẩy thẳng ra. Môn *Linh tê phân thủy công* đơn thuần là dùng nội công thâm hậu gây sát thương từ xa, giống như tê giác đi đến đâu nước rẽ dòng đến đấy, khiến đối phương không tài nào áp sát được. Nội công của Minh Tam Thu đã đạt tới cảnh giới "hầm hập hơi thở như sấm động, xông xáo như vào chốn không người", song chương vừa đẩy ra, kinh khí đã từ bốn phương tám hướng ùn ùn đổ ập về phía Lương Tiêu, gã vội vàng khép tay nhảy tránh.

Minh Tam Thu vừa xuất chiêu này đã đẩy lui được địch nhân thì thầm trách mắng mình tội tã. Kỳ thực hắn bị thương nhưng nội công vẫn rất thâm hậu, chỉ có điều gặp chiêu thức tinh diệu của Lương Tiêu thì lòng háo thắng nổi lên, cũng định dùng chiêu thức để áp đảo lại, không ngờ thành trúng đòn trước, tiếp đó bị Lương Tiêu nhìn thấu suốt nguyên lý môn công phu hỗn hợp của mình và khắc chế bằng võ học trong thạch trận. Võ học thạch trận là tác phẩm của Hoa Lưu Thủy, công phu tay không chiến đấu của Thiên Cơ cung đều được bao hàm trong nó, siêu việt hơn hẳn môn võ chấp nổi của Minh Tam Thu. Hiềm nỗi họ Minh tự thị quá độ, để thua Lương Tiêu về toán học đã đủ mất mặt nên cương quyết không chịu kém Lương Tiêu về võ công, thành thử chiêu thức của gã thiếu niên càng kỳ lạ thì hắn càng uất ức, càng ganh đua, vô hình trung đã vút sở trường mà dùng sở đoản, tất nhiên mỗi đánh mỗi thua.

¹ Cách thức công thủ sử dụng ngón tay.

Minh Quy đứng bên ngoài nhìn được toàn cục, không kiềm chế nổi phải lên tiếng mách nước. Minh Tam Thu y lời thực hiện, quả nhiên đã lật ngược tình thế, lập tức hoa chân múa tay ra chiêu như vũ bão, dùng nội công vô thượng để tấn công Lương Tiêu từ xa. Lương Tiêu chỉ mạnh về chiêu thức, nay không áp sát được đối phương thì chiêu thức tuyệt diệu đến đâu cũng khó lòng thi triển. Hoa Vô Xuy sa sầm nét mặt:

- Lão họ Minh kia, đây là tí võ hay quần thảo đấy?

Minh Quy vuốt chòm râu dài, cười đáp:

- Lão phu nói bằng quơ thế thôi, bà muốn chỉ vẽ cho thằng nhỏ thì cứ tự nhiên, lão phu cũng chẳng đa sự làm gì.

Chiêu thức khác với nội công, một đẳng có thể mách nước tại chỗ, còn một đẳng cần thành quả tích lũy sau thời gian dài luyện tập chứ lên võ đài mới gợi ý cũng chẳng gặt hái được bao nhiêu kết quả. Lão già biết tỏng điều ấy nên giả vờ rộng lượng, Hoa Vô Xuy giận sôi, hiểm nổi chưa nghĩ ra cách gì, đành nín nhịn vậy.

Minh Tam Thu trụ vững, ra chiêu trầm ổn, chỉ lát sau tình thế thay đổi hẳn, đến lượt Lương Tiêu bị dồn đến sát mép đài. Minh Tam Thu vận đầy kinh hóa giải chương thế của Lương Tiêu, trầm giọng thét:

- Xuống này!

Hắn tổng song chương về phía trước, kinh phong bạt ra dữ dội, Tần Bá Phù đứng cách xa hơn ba trượng mà cũng cảm thấy kinh khí thốc vào người, kinh hoàng lao lên, Hoa Thanh Uyên cũng nổi gót theo sau. Minh Quy, Tả Nguyên, Đồng Chú và Tu Cốc lập tức xoay ngang người chắn lối. Quyền chương cùng nhau côm cốp, gió chương ào ạt tứ bề, Hoa Thanh Uyên và Tần Bá Phù dẫu bản lĩnh bằng trời cũng không cự nổi màn liên thủ hợp kích của Tứ Hạc nên mau chóng bị đẩy lui. Họ đang loạng choạng lấy lại thăng bằng, chợt nghe Lương Tiêu cười hi hi:

- Ta cứ không xuống đấy! - Rồi mắt hút, chưa ai kịp nhìn rõ bóng dáng gã đâu.

Minh Tam Thu phát chương hụt, chưa kịp định thần thì bỗng nghe gió rít đằng lưng, Lương Tiêu đã vòng ra mé sau hắn tự lúc nào, vung chương nện tới, Minh Tam Thu vội vàng xoay mình đón đỡ. Hoa Vô Xuy tái mặt nhìn bộ pháp của Lương Tiêu, tim đập thình thịch, trong dạ thắc mắc: "Thằng bé học môn công phu này ở đâu đây?".

Trên võ đài, Lương Tiêu thả sức chạy, bước một bước mà như đi khắp Linh Đài, không chỗ nào gã không đặt được chân tới, nền đài rộng lớn

tựa hồ thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay cho gã giẫm quanh, lúc dừng bước thì toàn ở những vị trí khác xa dự liệu của mọi người. Cứ thế, Lương Tiêu tùy nghi dịch chuyển tới lui, hành tung xuất quỷ nhập thần. Minh Tam Thu bối rối rõ rệt, bất đắc dĩ phải thu về một nửa kinh lực để yểm hộ những chỗ yếu hại, vô hình trung giảm bớt áp lực vây bọc Lương Tiêu, khiến gã tiến lui công thủ càng lúc càng tinh diệu.

Minh Quy xem một hồi, cảm thấy thân pháp Lương Tiêu hết sức quen mắt, thỉnh linh sực nhớ ra, hai mắt mở lớn, lão la thất thanh:

- *Tam tài quy nguyên chương!* Nó đang thi triển *Tam tài quy nguyên chương!* Những lời ấy làm đám đông nhộn nhạo hẳn lên, Hoa Vô Xuy cười nhạt:

- Đã nhận ra rồi đấy?

Minh Quy ngờ vực hỏi:

- Bà dạy phải không?

Hoa Vô Xuy lấp lửng:

- Phải thì sao mà không phải thì sao?

Hai đấu thủ đang ở thế giằng co, Lương Tiêu tận dụng thân pháp thượng thừa né tránh hết bên nọ đến bên kia nhưng không hề sử dụng một chiêu thức cao tuyệt nào của *Tam tài quy nguyên chương*, chỉ thi thoảng bổ sung bằng võ học trong thạch trận mà thôi. Hoa Vô Xuy nghĩ bụng: "Hôm nay tình thế đặc biệt, phải dùng thủ đoạn đặc biệt mới được. Lộ võ công này là do tên khốn kiếp đó sáng tạo ra, Thanh Uyên và Mộ Dung không đời nào được phép học, nhưng tiểu tử kia là người ngoài, cho nó học để đối phó với chú cháu họ Minh thì cũng coi như lấy độc trị độc". Bà cười nhạt:

- Minh lão đại! Vừa rồi ngươi nói lão thân có thể tùy ý chỉ vẽ cho nó, hay lắm, ta chỉ cho ngươi xem.

Bà dôi mắt vào vòng đấu, cao giọng gọi:

- Lương Tiêu nghe này!

Lương Tiêu sống người, suýt bị chương đối phương quét trúng. Hoa Vô Xuy đọc:

- *Tam tài quy nguyên*, khí ngưng tụ bên trong, ý chạy khắp bên ngoài, thận trọng dò hư thực của địch mà tùy cơ ứng biến, đó là yếu lĩnh công thủ.

Lương Tiêu rất lấy làm lạ: "Bà già nói có lý lắm, chẳng lẽ cũng biết lộ công phu này ư?". Gã nghi hoặc cân nhắc, khổ nỗi đang ở trên sàn đấu

nên không thể hỏi cặn kẽ hơn, nghe Hoa Vô Xuy nói có lý, tuy chưa tin lắm nhưng cũng y lời thực hiện.

Hoa Vô Xuy lại nói:

- *Tam tài quy nguyên chương* lấy tâm pháp làm đầu, bộ pháp đứng thứ hai, cuối cùng mới đến chương pháp, người tuy biết bộ pháp và chương pháp nhưng không rõ tâm pháp. Tâm pháp có ba tầng: Kính tâm, Vô vọng và Thái hư. Hai tầng đầu thuộc cảnh giới Duy ngã, còn Thái hư thuộc cảnh giới Vô ngã. Duy ngã tức là quên hết vạn vật, chỉ còn lại bản thân mình thôi, ví như cá bơi trong nước nhưng quên mất bốn bên là nước, chim cưỡi gió tung bay nhưng không biết gió cuộn quanh mình.

Lương Tiêu nghe tới đây sức hiểu, lập tức xoay nghiêng để chiêu *Huyền hình chương* từ tay trái Minh Tam Thu lướt qua mình, lại bước cất kéo tránh chiêu *Thiên long quyền* từ tay phải hắn, đọc to lên rằng:

- Vận trời đa đoan, nên dựa sức mình, đừng nói thiên văn địa lý.

Hoa Vô Xuy phấn khởi ra mặt:

- Đúng, ta có mấy câu khẩu quyết giúp người trấn định tâm tư, dưỡng khí thân thể đây.

Bà không ngại ngần gì nữa, lần lượt đọc to các khẩu quyết. Lương Tiêu âm thầm đối chiếu với những điều đã từng nghĩ, hết như được nghe kinh khai tâm, tự nhiên vỡ vạc rất nhiều đạo lý.

Hoa Vô Xuy cứ đọc liên hồi kỳ trận, Minh Quy cảm tức khôn tả, khổ nỗi đã trót tỏ ra rộng rãi lúc trước, bây giờ không tiện nuốt lời. Thấy Lương Tiêu chăm chú lắng nghe, lão nghĩ bụng: "Thế cũng tốt, nhằm lúc nó phân tâm, đánh cho nó trở tay không kịp luôn".

Chú cháu nhà lão tâm ý tương thông, Minh Tam Thu cũng nghĩ giống hệt, liền vận dụng một loạt các chiêu tàn độc, cương kinh bắt đầu rít ầm ầm quanh Lương Tiêu, khác nào sấm rung chớp giật.

Lương Tiêu được Hoa Vô Xuy mách nước, khí ngưng bên trong, ý chạy khắp bên ngoài, nghe đến đâu hiểu đến đấy, nhìn đối thủ mà như không thấy, chân bước từ tam tam hóa ra tứ tứ, tứ tứ chuyển hình hoa mai năm cánh, chuyển lên *Lục lục Thiên cương bộ*, đến đi trôi chảy như hành vân lưu thủy, lướt khắp võ đài như tinh tú trên trời. Chiêu thức của Minh Tam Thu mạnh mẽ vô song mà tạm thời cũng không làm gì được gã.

Hoa Vô Xuy thấy Lương Tiêu thông minh dính ngõ đến thế thì kinh ngạc quá đỗi, cứ đọc không ngừng, tiếp tục truyền thụ cho Lương Tiêu

những yếu quyết đoán biết thực hư đối thủ và phương pháp phá giải, tuy chỉ nói đại khái nhưng Lương Tiêu nghe xong đều tự giác so sánh với những điều mình vẫn tâm niệm. Hoa Vô Xuy chưa dứt lời, gã đã đổi từ vị trí thoái lui thành dụ địch chui vào bẫy rồi tiến tới phản kích. *Tam tài quy nguyên chương* gặp kháng cự mạnh thì sẽ mạnh thêm, đối thủ càng toàn lực công kích thì nó càng có cơ hội phát huy thể mạnh. Vết thương của Minh Tam Thu trỗi lên hành hạ, ruột gan nóng như lửa đốt, gã dốc hết sức cho từng chiêu, y như thiêu thân lao vào lửa, chính hợp với ý Lương Tiêu.

Minh Quy đâm lo, mắt nhìn đấu trường mà tai dỏng lên nghe khẩu quyết của Hoa Vô Xuy, chỉ mong tóm được một chút manh mối gì đó thì sẽ suy luận phá giải. Chợt nghe bà đọc đến câu: "Thấy mù mờ thì yên tĩnh đợi, thấy yên tĩnh thì dợm di chuyển, thấy di chuyển là đã đến lúc được", Minh Quy sức nhớ ba câu đó bắt nguồn từ thiên *Thiên Đạo* trong sách của Trang Tử, liền vắt óc suy nghĩ. Nhưng lý lẽ của *Tam tài quy nguyên chương* hết sức huyền diệu, Minh Quy sốt ruột sốt gan mà đành thông tay đứng im, tuy biết rõ xuất xứ yếu quyết nhưng nghĩ nát cả óc cũng không sao tìm biết được ý nghĩa thực sự của nó.

Lương Tiêu đã nắm rõ nguyên lý chương, nghe thấy thể liền thông suốt hết. Hai người lại trao đổi thêm mấy chiêu, Minh Tam Thu bỗng đâm hụt, loạng choạng mất đà, Lương Tiêu bắt được cơ hội liền thét lớn, vận song chương thi triển *Tam tài quy nguyên* xô vào huyết Thần đạo sau lưng Minh Tam Thu. Họ Minh nghe tiếng gió, gượng toàn lực nhảy phắt ra xa chừng một trượng. Lương Tiêu đánh hụt, sợ bị phản kích liền lùi lại sau, nhưng cú nhảy vừa rồi đã động đến vết thương của Minh Tam Thu khiến khí huyết hấn trào lên nghẹn ngực, chân lão đảo đứng không vững nữa. Hoa Vô Xuy tiếc thầm: "Nguyên do chỉ tại công lực của thằng bé này còn nông cạn, bằng không chương ban này đã định rõ hơn thua rồi".

Lại đấu mấy chiêu nữa, Lương Tiêu nhận ra sơ hở của đối phương liền từ mé phải tấn công vào, Minh Tam Thu còn chưa kịp xoay mình đỡ đòn, Lương Tiêu đã vụt vòng sang trái, Minh Tam Thu quay sang trái, gã lại vòng sang phải. Hai người xoay liên liên chừng mười vòng, Minh Tam Thu đâm một hơi mười quyền, đều hụt hết, ngực từng tức khó bề chịu đựng, thỉnh linh máu ộc lên lơ lửng trong miệng.

Hoa Vô Xuy xem đến đây, bất giác lộ vẻ suy nghĩ: "Đứa bé này đúng

là một kỳ tài, biết thi hành triệt để điều ta nhắc: hễ gây được một vết thương nơi đối phương thì phải xoáy vào đó mà tấn công nhiều lần cho đến khi máu trào ra hết mới thôi. Nó vừa học được đem dùng mà đã khéo léo thuần thục tới mức này ư?". Bà lại đem lòng nghi ngại: "Nếu nó quy thuận dưới trướng ta thì là một việc rất tốt, còn nếu đối địch với ta thì là mầm họa vô cùng".

Hoa Hiếu Sương lo cho Lương Tiêu đến thất cả ruột, bây giờ thấy Minh Tam Thu lão đảo chực ngã, không nhin được hỏi:

- Cha ơi! Chỉ cần Tiêu ca chạy nhanh hơn một bước là thắng chắc rồi, nhưng sao lần nào cũng lỡ nhịp thế, trông mà sốt ruột quá!

Hoa Thanh Uyên lắc đầu:

- Đứng ngoài nhìn nên tưởng đơn giản chứ thực hiện khó lắm con ạ. Bây giờ hai bên đều sức tàn lực kiệt rồi, đừng nói một bước mà nửa bước cũng không nhanh hơn được đâu. Con chớ thấy họ giao đấu càng lúc càng chậm mà xem thường, thực chất so với lúc đánh nhanh ban nãy còn hung hiểm hơn nhiều đấy.

Hoa Hiếu Sương bồn chồn nín thở nhìn chăm chăm vào vòng đấu, vô tình siết chặt vạt áo mẹ đến trắng bệch cả khớp ngón tay.

Tam tài quy nguyên tiêu hao rất nhiều nội lực, Lương Tiêu vốn đã non kém mánh này, chạy nhảy một hồi lâu, đan diễn bắt đầu trống rỗng. Minh Tam Thu cũng bị thuật du đấu khiến địch mệt mỏi của Lương Tiêu làm cho tâm lực suy kiệt, máu cứ trào lên hòng hết đợt này đến đợt khác, chạt vạt không nói hết. Hai người đều có nỗi khổ riêng, chỉ còn đấu bằng ý chí, nhưng mức độ khốc liệt thậm chí vượt xa đấu võ công. Giao phong thêm mười hiệp nữa, Lương Tiêu nhác thấy sơ hở liền nhào đến, Minh Tam Thu nghe gió định lắc tránh, bỗng nhiên hai mắt tối sầm, đầu nặng chân nhẹ, lưng đau nhói, máu dâng đầy miệng không bụm nổi ộc hết ra ngoài, người chao một cái rồi từ từ quy xuống, hai tay chống đất, thở hồng hộc. Lương Tiêu nện chương trính đối phương nhưng cũng bị chấn lực đẩy lui đến năm bước, ngã bở chứng, hơi thở hỗn hển, chỉ muốn nằm yên tại đây không trở dậy nữa.

Trận đấu đã diễn ra hai trăm hiệp có lẽ, lúc sôi nổi dồn dập, lúc trầm lắng dần dục, biến hóa đa đoan, khiến người xem đều bàng hoàng chóng mặt. Linh Đài rộng lớn bất thần lặng ngắt, ngoài tiếng thở của Lương Tiêu và Minh Tam Thu thì không còn bất cứ một tiếng động nào.

Thình lình, chiếc đồng hồ nước Ba Tư ngân lên một hồi dài, đã đến giờ dậy. Tiếng chuông làm thần trí Lương Tiêu tỉnh táo hơn, gã hít một hơi dài, cựa quậy bò dậy, người lão đảo. Minh Tam Thu thấy thế cũng gắng gượng dậy theo, nhưng vừa nhúc nhắc thì nội tạng đã đau đớn như dao cắt, đành trợn mắt nhìn Lương Tiêu từ từ đứng lên.

Lương Tiêu nhóm dậy được trước, lòng mừng vui khôn tả, nào ngờ chưa đứng vững, chân đã tê dại muốn khụy, người loạng choạng chúi về phía trước. Lúc này nhất cử nhất động của hai người đều khiến đám đông xung quanh giật mình thon thót. Lương Tiêu ngã chúi xuống, Hoa Mộ Dung kinh hãi la lên. May thay cuối cùng gã vẫn gượng đứng vững được, nằng mới thở phào, tim vẫn còn đập thình thịch: "Cái đồ tiểu yêu, làm người ta sợ chết khiếp!"

Lương Tiêu đứng vững rồi, Hoa Vô Xuy lặng đi một thoáng rồi tiến lên, chậm rãi nói:

¹ Dem thân làm mỗi như.

- Chúc mừng túc hạ, từ nay trở đi ngươi sẽ là chủ nhân Thiên Cơ cung!

Mọi người đều choáng váng, nghĩ từ nay về sau sẽ phải nghe theo lệnh của gã thiếu niên giảo hoạt này, ai cũng cảm thấy hoang mang. Tần Bá Phù nghĩ bụng: "Ngày trước ta định thu hắn làm đồ đệ, bây giờ hắn lại làm thượng cấp của ta, thật chẳng có trời đất nào nữa!". Kế đó lại bắn khoả: "Năm ấy ta đánh vui đánh đập hắn, liệu tiểu tử này còn nuôi hận tìm cách báo thù không?". Nghĩ rồi cau mày, lẳng lặng buồn rầu. Hoa Mộ Dung cũng nghĩ: "Trước nay ta thường đối đầu với gã nhóc ấy, bây giờ hắn làm cung chủ, chẳng hiểu có thừa cơ sửa trị ta không?". Ý nghĩ ấy khiến nàng thấp thỏm, buồn bực trong lòng.

Chỉ Hoa Thanh Uyên là rạng rỡ hơn hờ, y tiến lên trước cúi mình chấp tay hành lễ, cười nói:

- Lương Tiêu, à không không, Lương đại cung chủ, cung hi, cung hi!

Đến giờ Hoa Hiểu Sương mới tin chắc rằng Lương Tiêu sắp sửa trở thành chủ nhân Thiên Cơ, cô bé mụ mẫm cả người, ngây ngô nhìn Lương Tiêu, miệng há hốc.

Lương Tiêu thở đều lại được, hai má đã hơi có chút huyết sắc, nghe vậy nhếch mép đáp:

- Hoa đại thúc, ông thật ngốc quá!

Hoa Thanh Uyên ngẩn người. Lương Tiêu lại nói to:

- Ta không thềm làm cung chủ đâu!

Gã dứt lời, ai nấy đều ngạc nhiên. Minh Quy không nhịn được thét vang:

- Có nhẽ đâu thế? Ngươi đã không thềm làm cung chủ, cứ gì còn ra tay tranh đoạt?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Đơn giản thôi, ta chỉ muốn mọi người hiểu rõ, người có khả năng chưa chắc đã đứng đầu, người thắng chưa hẳn đã làm vua.

Cử tọa ngơ ngác. Lương Tiêu nói tiếp:

- Các vị, nếu quả thực "thắng ngồi trước, được làm vua", thì Thiên Cơ cung này phải do Tiêu Thiên Tuyết làm chủ mới đúng!

Đối với Lương Tiêu, Tiêu Thiên Tuyết là vô địch thiên hạ, mọi người trong Thiên Cơ cung thì lại có khá nhiều khúc mắc với họ Tiêu, nghe vậy đều biến sắc. Đồng Chú không nhịn được thét lên:

- Tiêu Thiên Tuyết đại gian đại ác, làm sao xứng với Thiên Cơ cung

chúng ta! Tên nhãi nhép kia, người không làm cung chủ thì thôi, đừng có bôi bẩn thanh danh mấy trăm năm nay của Thiên Cơ cung!

- Nói hay thế! - Lương Tiêu cười. - Tiêu Thiên Tuyết đại gian đại ác, thế chú cháu lão họ Minh này lòng dạ nham hiểm, lẽ nào là người tốt? Nếu ta là các người, thà để Hoa đại thúc làm cung chủ, vui vẻ hòa nhã với mọi người còn hơn là để tên họ Minh kia cười cổ đề đầu.

Ngoài mấy kẻ chủ mưu, phần lớn mọi người đều gần như tán đồng đánh giá của Lương Tiêu, họ còn nghĩ dù thế nào thì Hoa Thanh Uyên làm cung chủ cũng thỏa đáng hơn là để người ngoài như Lương Tiêu làm. Tức thì, Diệp Chiêu, Dương Lộ đưa mắt nhìn nhau, cùng đứng bật dậy, tiến tới bái lạy Hoa Thanh Uyên, nhất tề hô vang:

- Hai nhà Diệp, Dương thuận lòng đi theo Thanh Uyên huynh.

Tần Bá Phù cũng bái lạy:

- Ba trăm tráng sĩ của Thiên Cơ biệt phủ xin nghe lệnh cung chủ.

Hoa Thanh Uyên luống cuống đỡ ba người dậy. Lớp hậu bối của Thiên Cơ cung rất có thiện cảm với Hoa Thanh Uyên, lúc đầu họ im lặng vì không dám kháng lệnh cha, nhưng lúc này tình hình thay đổi, con Đồng Chú là Đồng Phóng bước ra khỏi hàng trước tiên, trầm giọng nói:

- Thưa cha, bây giờ Di Địch hung mãnh, Hán thất yếu hèn, Thiên Cơ cung đã coi việc bảo vệ điển tịch làm trọng thì nên ẩn dật giữ mình, được người khoan hòa điềm đạm như Hoa huynh dẫn dắt đúng là phúc khí của chúng ta.

Trưởng tử của Tu Cốc là Tu Thiên Tứ cũng nói:

- Phải đấy, ân oán đời trước đã là quá khứ rồi. Nếu luận về nhân phẩm thì Hoa huynh đáng xếp hàng đầu.

Con trai Tả Nguyên mất sớm, cháu đích tôn là Tả Hận Nhược tiến đến trước mặt Hoa Thanh Uyên vái chào thật thấp, không nói năng gì cả. Mọi người cũng thảm tán thành, các gia đình đều lần lượt tiến tới lạy mừng.

Tả Nguyên, Đồng Chú và Tu Cốc không ngờ đám con cháu tùy tiện hành động như thế, quát mắng không ổn, mà tăng lờ dung túng cũng không xong, tự nhiên đều bần chồn bối rối. Con trai Minh Quy là Minh Tam Diệp bất mãn vì cha đã bí mật xem trọng cháu hơn con, đem hết ý bất truyền cho hắn, lúc này cũng bước ra, vòng tay thưa với Minh Quy:

- Thưa cha, tình thế đã thay đổi, Thanh Uyên huynh là người rộng lượng vị tha, bây giờ hỏi cải vẫn còn kịp cha à.

Hoa Thanh Uyên không màng quyền thế ngôi vị, thấy mọi người đột nhiên đôn mình lên thực vừa bất ngờ vừa lo lắng. Y định phân trần, chợt nhận ra bà mẹ đang nhìn mình với ánh mắt sáng quắc, y ấp úng đôi chút, đành nén lời từ chối xuống.

Hoa Vô Xuy mỉm cười:

- Lương Tiêu đã có ý tốt, lão thân cũng xin đa tạ.

Bà cúi mình toan thi lễ, Lương Tiêu vội vàng lắc tránh, lạnh lùng nói:

- Không dám, tôi giúp Hoa Hiểu Sương, không phải giúp bà!

Hoa Vô Xuy đoán gã đã nhận ra màn lừa Thiên Cơ Thập Toán, hai bên không còn đường nào để làm lành với nhau nữa, nhưng do công phu hàm dưỡng rất cao, bà vẫn tươi cười nói:

- Cũng thế cả, bà cháu ta đồng lòng nhất trí, vẫn phải đáp tạ chứ.

Lương Tiêu ngược mắt nhìn trời, cười nhạt.

Hoa Vô Xuy dịu mặt, quay mình đi, nhìn sang Minh Quy vui vẻ hỏi:

- Để lão thân phân xử việc này. Minh huynh tuy lầm đường lạc lối, nhưng nếu biết sám hối thì mọi sự coi như kết thúc ở đây.

Minh Quy thở dài, ủ rũ than:

- Lão phu đã tính toán chặt chẽ đâu vào đấy, cuối cùng vẫn không cưỡng lại được ý trời. Thôi, Tam Điệp, con lại đây.

Minh Tam Điệp không biết là chuyện gì, thấp thòm bước tới. Minh Quy nắm tay con trai, trao cho hấn miếng ngọc bội hạc vàng vốn là biểu tượng cho bản thân mình:

- Bây giờ ta truyền chúc Hoàng hạc lại cho con, từ nay trở về sau Minh gia sẽ do con dẫn dắt.

Mọi người thấy Minh Quy muốn ra khỏi hàng Bát Hạc thì đều ngỡ ngàng. Minh Tam Điệp thoát tiên ngăn người, rồi cả mừng, định nhún nhường từ chối mấy câu, chợt bị Minh Quy nắm chặt lấy mạch môn.

Minh Quy chỉ dùng một chiêu đã khống chế được con trai, không ngăn ngừa gì nữa, thét lên:

- Cút!

Rồi lẳng tay ra, quăng Minh Tam Điệp về phía Hoa Vô Xuy. Mặc dù đề phòng cao độ, Hoa Vô Xuy cũng không ngờ Minh Quy lại lấy con trai ra làm binh khí, nếu đỡ thì Minh Tam Điệp không chết cũng bị thương, bà bất đắc dĩ phải nhảy tránh về phía sau. Minh Quy vung con

trai nửa vòng trong không trung, quay tới đâu thì mọi người dạt ra tới đó. Hoa Vô Xuy định chạy lên, Minh Quy liền thét:

- Đón lấy! - rồi ném Minh Tam Điệp về phía bà.

Cú ném này nặng như núi đè, Hoa Vô Xuy buộc phải dừng lại, huơ chưởng lên dùng nhu kinh hóa giải, nhưng vẫn không thể đánh tan hoàn toàn lực ném. Minh Tam Điệp bị sức ép vỡ đầu chảy máu, ngất lịm đi.

Minh Quy xẹt tới sát Lăng Sương Quân, thực chất lão dùng con trai mở đường cốt để nhào đến chỗ mẹ con nàng. Loạt cử động quá đột ngột, Lương Tiêu tính toán đủ mọi đường cũng không ngờ rằng Minh Quy giờ quái chiêu này. Lăng Sương Quân thấy vậy giờ chưởng lên chặt xéo ra, Minh Quy liền đảo tay chụp vào mạch môn nàng. Chợt cảm thấy sau lưng có tiếng ám khí xé gió bay tới, lão lập tức phát ngược tay áo lại sau, quét rơi mấy mũi kim châm mà Ngô Thường Thanh vừa phóng ra trong lúc nguy cấp. Lăng Sương Quân nhân lúc Minh Quy phân tâm liền kéo tay Hiếu Sương nhảy ra, Minh Quy bay mình theo vung trảo chụp, túm được tay trái Hiếu Sương. Hai người, mỗi người nắm một cánh tay cùng giật mạnh. Hiếu Sương lộ vẻ đau đớn, Lăng Sương Quân xót xa, đành phải buông tay.

Minh Quy túm được Hiếu Sương, bèn đặt cô bé án ngữ trước mặt mình. Hoa Vô Xuy vừa lúc đuổi tới nơi, thấy vậy đành dừng bước, quát hỏi:

- Người điên rồi ư?

Mất Minh Quy rục lên dữ tợn, lão cười khà khà:

- Ai điên? Hừ, người nói chỉ cần ta biết lắm đường mà quay lại thì việc này sẽ chấm dứt ở đây ư? Phì, người tưởng ta ngu ngốc lắm sao? Hoa Vô Xuy, khi người còn trong nôi, ta đã nhận ra tính khí của người rồi, làm gì ta không biết! Người càng nói những lời để nghe thì toan tính trong lòng người càng độc ác. Đánh rắn phải đánh đập đầu, người có thể bỏ qua cho Tả lão nhị, Đồng lão tam và những người khác, nhưng không đời nào bỏ qua cho Minh Quy này. Người đã nghĩ xong phương kế rồi, sớm muộn gì cũng trừng trị lão phu. Hừ, lão phu đời nào chịu nhục dưới tay người?

Hoa Vô Xuy mắng:

- Nói bậy nói bạ! Chưa hành đại lễ truyền ngôi thì lão thân vẫn là chủ nhân Thiên Cơ cung, lời nói nặng tự nui, nói sao sẽ làm như vậy!

Minh Quy cười nhạt:

- Bây giờ bà vẫn làm cung chủ, nhưng đại lễ xong bà sẽ vin có không còn là cung chủ nữa để tính sổ với lão phu mà không cần kiêng dè gì cả.

Hoa Vô Xuy bị lão nói trúng tim đen, nóng mặt nghĩ bụng: "Lão già này xảo quyệt quá, đáng là địch thủ của lão thân, nén lòng ấn nhẫn bao nhiêu năm như thế thực không đơn giản".

Minh Quy ghì mạnh tay, trừng mắt nhìn mọi người, quát lên:

- Giãn hết ra!

Hoa Hiếu Sương đau điếng, sợ cha mẹ lo lắng nên bầm bụng nhịn, nhưng trán đầm đìa mồ hôi. Tả Nguyên và mấy người kia cũng cảm thấy Minh Quy hành xử hơi quá đáng. Đồng Chú nói:

- Minh lão đại, người ta có câu "hổ dữ không ăn thịt con", huynh lấy con để ra làm binh khí thì thôi đành một nhẽ. Nhưng Sương nhi vốn bất hạnh, từ nhỏ đã ốm yếu gầy gò, thực không đáng bị giày vò như thế.

Tu Cốc cũng can thiệp:

- Việc gì cũng để từ từ bàn tính, huynh thả con bé xuống đi, còn thời gian rộng rãi để thảo luận mà!

Tả Nguyên không nói năng gì, nhưng mặt nhợt nhạt như xác chết, hiển nhiên thất bại cùng cực hôm nay đã tước hết tất cả nhục khí của lão rồi.

Minh Quy đưa mắt nhìn ba người, lạnh lùng nói:

- Ba người bẩm sinh đã là giống vô tích sự, kể cả ba tên quý Thu lão tứ, Diệp lão thất và Dương lão bát. Năm xưa bảy người chúng ta ai mà không muốn làm rể đông sàng, nào ngờ bị ngoại nhân đến cướp mất tú cầu.

Hoa Vô Xuy biến sắc, trầm giọng nói:

- Lão họ Minh kia, chuyện đã qua đừng nhắc đến nữa!

Minh Quy cười nhạt:

- Bà sợ gì? Hừ, lão phu cứ nói đấy. Tối hôm ấy, sáu tên bị thịt uống rượu say mềm, ngồi bờ hồ khóc thút thút như khóc đám ma mẹ chúng nó!

Tả Nguyên, Tu Cốc và Đồng Chú thấy Minh Quy nhắc lại chuyện bí mật xưa kia thì đều nóng ran cả mặt, nhưng sự thực quả có thể nên không biết phản bác làm sao.

Minh Quy nói đến đây, khuôn mặt in rõ nét hồi ức, hần học nói:

- Lão phu không quen thói suốt mướt nên buồn rầu đến đâu cũng giữ

kín trong lòng. Hồi đó ta tự nhủ với lòng mình đời này đâu không lại kẻ đó thì quyết ý giao nhiệm vụ phân hơn thua cho đời sau. Hừ, ta không đâu được thắng bố thì con ta chưa chắc đã đâu không lại thắng con!

Lão nhìn Minh Tam Điệp đang hôn mê bất tỉnh dưới đất, thở dài:

- Đáng tiếc vợ ta sinh ra đứa con bị tật, chỉ là thứ bột hồng không gột nên hồ, ta đành đặt hết tâm tư vào Tam Thu. Nó không phải con đẻ ta, nhưng là người ta lao tâm khổ tứ bồi dưỡng thành tài. - Lão cười sằng sặc, trừng mắt nhìn Hoa Vô Xuy. - Bà thừa nhận đi, nếu không có thằng ranh ất ơ này, bà đâu nổi ta không?

Hoa Vô Xuy đến giờ mới biết ngọn nguồn lạch sông của diễn biến hôm nay, bà trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài:

- Việc đã hơn ba mươi năm rồi, không ngờ người còn canh cánh bên lòng. Thôi, lão thân hứa đấy, chỉ cần người buông Hiếu Sương ra, bất luận ta có còn là cung chủ hay không cũng không gây khó dễ cho người.

Minh Tam Thu cũng gương dậy, thều thào khuyên:

- Thúc phụ, cô bé này quả tình vô tội, Hoa Vô Xuy đã nói thế, thúc phục thả cô ấy ra đi!

Minh Quy cười nhạt:

- Ta chẳng tin mụ đàn bà này. Hồi còn nhỏ, để nắm quyền cai quản Thiên Cơ cung, mụ ấy đã dựa hẳn vào bảy người chúng ta. Nhưng vừa gặp kẻ đó là quăng bỏ chúng ta như đồ phế thải. Tam Thu ơi Tam Thu, người tài trí kiên cường nhưng lòng lại chưa đủ tàn độc, cuối cùng cũng khó thành đại sự lắm. Ha, thôi cũng chẳng sao, người chẳng qua chỉ là một quân cờ của lão phu thôi, mặc dầu không ngồi ghế cung chủ nhưng cũng đã đánh bại được Hoa Thanh Uyên, thực hiện được điều ấp ủ của lão phu, bây giờ người chẳng còn hữu dụng với ta nữa!

Minh Tam Thu choáng váng: "Người dạy dỗ ta ba mươi năm mà chỉ coi ta là một quân cờ dùng xong thì bỏ". Hắn đau lòng quá, học máu ra.

Minh Quy nhìn cháu, đầu mày thoáng run, nhưng chút biến đổi ấy tan đi rất nhanh, hầu như không ai nhận ra. Hoa Vô Xuy thấy lão bạc bẽo thất đức như vậy thì lạnh cả người, sự nghĩ ra điều gì, bà buột miệng hỏi:

- Ta hiểu rồi, Thu Sơn không hề tự tận, mà là chết bởi tay người, đúng không?

Minh Quy hơi sững người, rồi cười ha hả:

- Khá lắm, sao bà đoán được?

Đám đông nhốn nháo cả lên. Đồng Chú, Tu Cốc và Tả Nguyên cùng lộ vẻ ngỡ ngác.

Hoa Vô Xuy tức giận tột độ nhưng khuôn mặt vẫn bình thản, bà lạnh lùng nói:

- Mấy năm liền, Thu Sơn thổ lộ với ta không chỉ một hai lần. Hừ, y là người rất mực si tình, đồng thời cũng là kẻ hết sức nhu nhược vô dụng. Ta cự tuyệt y bao nhiêu lần mà chưa lần nào y nghĩ đến chuyện tự sát. Hôm đó y đến gặp ta, cứ chỉ có phần suồng sã, cuối cùng bị ta mắng mỏ phải lùi thúi quay về, nhưng với tính cách mềm yếu, e rằng không có gan tự tận...

Giọng Hoa Vô Xuy hơi nghẹn lại, không phải bà không xúc động trước mối si mê của Thu Sơn, chỉ có điều tính bà cứng rắn, không chịu để lộ ra trước mặt đám đông mà thôi.

Minh Quy gật đầu cười:

- Nói có phần đúng. Thu Sơn nhu nhược vô dụng thật, song nếu biết khéo léo kích thích mỗi hận tranh chấp của hần thì hần sẽ biến thành một quân cờ rất tuyệt vời. Hôm ấy ta kể với hần rằng chính tai ta nghe bà nói có tình ý với hần. Tên ngốc ấy si tình quá đỗi, nghe xong tin lấy tin để, mừng quýnh lên đi tìm bà. Ha, kết quả tất nhiên là rất thảm. Ta biết mỗi lần hần gặp chuyện gì trắc trở vấp vấp thì đều mượn rượu giải sầu, vì vậy ta chạy trước một bước, bỏ ít Hạc đỉnh hồng¹ vào trong rượu của hần. Hà, sau đó ta lại đổ vấy nguyên nhân cái chết của hần sang bà. Tả Nguyên, Đồng Chú và Tu Cốc vốn cùng cảnh ngộ thất tình như Thu Sơn, nghe vậy liền cảm hờn uất ghen bèn dốc hết sức giúp ta. - Dứt lời, lão cười lớn đầy đắc ý.

Trong lúc lão già kể, đám đông quanh Linh Đài bàn tán ồn ào về phần nộ. Đồng Chú vừa then vừa giận, ngực chột đau nhói, ộc ra một ngụm máu.

Minh Quy mặc cho mọi người sỉ vả thóa mạ, chỉ cười nhạt cấp Hiểu Sương đi ra. Mọi người ném chuột còn ghê cũi bát, không ai dám cản lão. Lãng Sương Quân lòng đau như dao cắt, khóc òa lên. Ngô Thường Thanh tức giận nói:

¹ Một thứ thuốc độc.

- Minh Quy! Sương nhi bị bệnh nặng, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, nó mà có mệnh hệ nào, lão phu... lão phu sẽ băm vằm người làm muôn mảnh.

Minh Quy cười nhạt, ngang nhiên tiến lên.

Lương Tiêu vụt nhặt kiếm bước tới. Minh Quy sầm mặt, lạnh lùng hỏi:

- Ranh con, ngươi định làm gì?

Lương Tiêu giắt kiếm vào hông, sải chân bước tới. Gã vừa đánh bại Minh Tam Thu, uy thế ấy vẫn còn khiến người ta cảm thấy e ngại. Minh Quy bất giác giật lui nửa bước, túm chặt gáy Hiếu Sương, cười gằn:

- Mày mà bước thêm một bước thì tất cả sẽ cùng chết.

Hoa Thanh Uyên vội bảo:

- Lương Tiêu, đừng manh động.

Lương Tiêu nghe vậy dừng bước, nhìn chăm chú vào mặt Hiếu Sương. Cô bé cũng nhìn gã, cặp mắt to long lanh lệ. Hai người nhìn nhau chốc lát, Lương Tiêu bỗng nhướn mày, mỉm cười bảo:

- Minh lão nhi, chúng ta trao đổi nhé!

- Trao đổi cái gì? - Lão già lạnh lùng hỏi.

- Người thả Hiếu Sương ra, ta làm con tin cho người thay cô ấy!

Mọi người đều ngạc nhiên. Minh Quy không ngờ lại có chuyện thuận lợi như vậy, tướng Lương Tiêu bày trò xảo trá, lão nhử mày hừ mũi:

- Mày định giờ trò ma trước mặt lão phu ư, chưa đủ tuổi đâu!

Lương Tiêu cười ha hả, vụt vung chưởng vỗ vào ngực mình, tức thì máu tươi ộc ra khỏi miệng, thấm ướt cả ngực áo.

Mọi người thốt lên kinh ngạc, Hiếu Sương la thất thanh:

- Tiêu ca ca, làm gì vậy?

Lương Tiêu nén đau, sít giọng nói:

- Tính mạng Hiếu Sương lúc nào cũng bị đe dọa, nếu cô bé đột nhiên trở bệnh, người bắt một người chết cũng có tác dụng gì đâu. Bây giờ ta bị thương nặng, dù có võ công hay quý kẻ gì cũng không thể thi triển được nữa, đành tùy người sắp xếp.

Mọi người ngơ ngác. Lệ ầng àng trong mắt Hiếu Sương trào ra, lăn xuống theo đôi má trắng nhợt.

Hoa Thanh Uyên lo cuống, cao giọng gọi:

- Lương Tiêu, đừng hiểu nhầm, mau quay lại đây!

Rồi tiến lên mấy bước, vung tay ra định kéo Lương Tiêu về, nhưng Lương Tiêu thì triển bộ pháp làm Hoa Thanh Uyên chộp hụt. Hoa Thanh Uyên thấy Lương Tiêu đã áp sát Minh Quy, bất giác ruột gan rồi như tơ vò, không dám nhúc nhích nữa.

Minh Quy nhìn rõ Lương Tiêu xuất chiêu rất nặng, quả thực đã bị thương, tức thì liền nghĩ ra kế mới, cười gằn: "Được!" rồi vươn tay nắm lấy mạch môn gã. Lương Tiêu rút tay lui lại, nói to:

- Khoan đã! Nếu ngươi bắt ta mà không thả Hiếu Sương thì làm sao?

Minh Quy nghĩ bụng: "Tiểu tử này tính kỹ thật", đoạn gật đầu, cười nói:

- Được, lão phu xin thề với trời, lấy một đổi một, quyết không hai lời, kẻ nào vi phạm sẽ bị trời tru đất diệt, chết dưới rừng thương mưa tiễn.

Lương Tiêu nghe xong mới gật đầu:

- Thề được đây! - Rồi tiến bước lên.

Ba người lúc này cách nhau rất gần, mọi người xung quanh không thể can thiệp được nữa, đành nín thở theo dõi. Hiếu Sương giàn giụa nước mắt, lập cập nói:

- Đừng... đừng lại đây...

Minh Quy duỗi tay ra kéo Lương Tiêu lại, chợt cười ha hả:

- Lão phu thề mà ngươi cũng tin ư?

Đám đông rộ lên. Tần Bá Phù quát:

- Minh Quy, ngươi thật không bằng súc vật, di lừa dối cả một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu!

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Minh Quy không thêm đếm xỉa nhưng Hoa Vô Xuy lại nóng ran cả mặt, liếc họ Tần một cái. Những người khác cũng cảm phần, nhao nhao chửi mắng.

Minh Quy nắm được hai con tin, đã hơi yên dạ, chợt cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi khẳng khẳng muốn giúp con bé này như vậy, có phải là thích nó rồi chẳng? Ha, không ngờ mới tí tuổi đầu đã sa kiếp si tình như Linh hạc Thu Sơn.

Lão nói câu này từng lời từng chữ đều đầy cảm xúc, đều bắt nguồn từ tận đáy lòng. Hoa Hiếu Sương ngơ ngẩn nhìn Lương Tiêu như si như ngây.

Hoa Thanh Uyên tuy hiền hòa điềm đạm mà cũng không nén nổi máu nóng bốc lên đầu, mặt đỏ bừng bừng, giọng y lạc cả đi:

- Ngươi nuốt lời thề mà không sợ trời tru đất diệt ư?

Minh Quy cười:

- Trời đất là cái quái gì? Đồ súc sinh, người cứ chửi cho sướng miệng đi, hai con tin thì chắc chắn hơn một, lát nữa ta có vật chết một đứa thì vẫn còn một đứa để dùng.

Nói rồi cười ha ha, tóm lấy Lương Tiêu và Hoa Hiểu Sương, bước vùn vụt xuống khỏi Linh Đài.

Hoa Thanh Uyên thấy Minh Quy sắp đi vào Lương nghi ảo trần trần, không biết làm thế nào, cuống quýt kêu lên:

- Làm sao, làm sao đây?

Y loay hoay như kiến bò chảo nóng, Hoa Vô Xuy không kìm được mắng:

- Nhổ nhăng! Người đã là chủ nhân Cơ cung, gặp nguy hiểm mà rồi rít tay chân hết lên thế à? - Rồi bà quay sang thét mọi người. - Vào cung, mở chốt nghịch chuyển *Lương nghi ảo trần trần*.

Hoa Thanh Uyên sùng sốt kêu lên:

- Thế thì chẳng phải cũng gây ảnh hưởng đến Tiêu nhi và Sương nhi hay sao?

Hoa Vô Xuy thở dài:

- Bây giờ đành phải đi nước liều thôi. Minh Quy chưa thoát được Thiên Cơ cung thì chưa dám giết hai đứa đâu. Hắn mà thoát thân thực mới là nguy hiểm cực độ đấy. Nếu ba người đều bị hãm trong trận một lúc lâu lâu, Lương Tiêu tài trí khéo léo chưa chừng sẽ tìm ra một con đường sống.

Hoa Thanh Uyên cảm thấy có lý, vội vàng đi khởi động cơ quan.

Minh Quy đã đi lại trong thạch trận bao nhiêu năm trời, thuộc đến từng gốc cây tảng đá, lần này vội vàng tẩu thoát nên bước càng nhanh. Đi được chừng hai dặm, cảm thấy không đúng lắm liền giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, nhận ra thạch trận đã bị thay đổi, lão kinh hoàng quát lên:

- Con mụ Hoa Vô Xuy khốn kiếp kia, người dám hành động thế này ư?

Lão biết rõ trong Thiên Cơ cung chỉ mình Hoa Vô Xuy mới dám dùng hiểm chiêu này, trong lúc bối rối mất hết cả phong độ, chửi bới loạn xạ ngẫu như dân chợ búa. Hoa Hiểu Sương hết sức khó chịu, liền bịt tai lại.

Minh Quy mắng một thôi một hồi, thành linh dừng bật, nhìn Lương Tiêu cười nhạt:

- Thằng kia, chắc không phải mày thừa cơ giờ trò ma đấy chứ?

Lão trở tay điểm huyệt Hiếu Sương, đặt sang bên cạnh, tay trái vẫn nắm Lương Tiêu, tay phải chém một cành cây rồi vạch xuống đất để suy luận diễn tiến của trận pháp.

Thạch trận thoát xuôi thoát ngược, biến hóa vô cùng, nhưng đáng vẻ diện mạo các pho tượng không có gì thay đổi cả, nếu là toán học gia cao minh thì vẫn có thể khai triển toàn bộ diện mạo của trận pháp chỉ từ một pho tượng. Minh Quy lúc này bị hãm ở *Thích khách cảnh*¹, ruột rối như tơ vò, cố gắng nhìn kỹ pho tượng *Dự Nhượng tiềm xí*, bắt đầu suy luận. Dự Nhượng là người nước Tấn thời Xuân Thu, vì báo thù cho chủ nhân Trí Bá mà ẩn náu trong nhà xí để thích sát Tương Tử, nhưng thất bại và bị bắt. May thay Triệu Tương Tử là người độ lượng, trọng Dự Nhượng trung thành với người chủ quá cố nên lại cảm khái thả ra. Về sau Dự Nhượng còn tìm cách hành thích Tương Tử thêm hai lần nữa nhưng đều thất bại, lần cuối cùng bị binh mã vây hãm, hiên ngang không khuất phục, tuốt kiếm tự sát. Thích khách cảnh chứa tượng của các thích khách nhân nghĩa, ai nấy đều trong trạng thái sẵn sàng xông lên, khí thế dũng mãnh.

Minh Quy một tay vạch vẽ, một tay vẫn nắm chặt lưng Lương Tiêu. Minh Tam Thu là do lão một tay điều đất, trình độ cao cường đến đâu lão hiểu hết, nào ngờ cuối cùng lại bị Lương Tiêu đánh bại, lão già không khỏi sinh lòng kiêu ngạo, phải nắm chặt trong tay mới yên lòng. Lương Tiêu liếc Hoa Hiếu Sương, thấy hai mắt cô ầng ậng nước, chằm chằm nhìn mình, khuôn mặt sợ hãi, gã bèn mỉm cười với cô. Hiếu Sương trông thấy nụ cười thư thái thì ấm lòng, tâm trạng dễ chịu hơn nhiều.

Minh Quy ngược mắt, cười nhạt:

- Bây giờ không phải là lúc cho hai đứa ranh con các ngươi đầu mày cuối mắt đầu nhé.

Lương Tiêu và Hiếu Sương đều xấu hổ cúi mặt xuống. Minh Quy cười nhạt, tiếp tục tính trận. Lương Tiêu bỗng nói:

¹ Khu tượng các thích khách, ví dụ Tiệm Ly kích trúc (Tiệm Ly nện cây đàn trúc vào Tần Thủy Hoàng), Đồ cùng chùy kiến (Kinh Kha giữ hết tám địa đồ làm lộ thanh chùy thủ), Vũ Dương phản kích (Tần Vũ Dương phóng kích), Chu Hối huy chuy (Chu Hối khua chùy), Chuyên Chư hiển lư (Chuyên Chư dâng cá lư), Dự Nhượng tiềm xí (Dự Nhượng trốn vào nhà xí)...

- Tính sai rồi!

Minh Quy mắng:

- Sai gì mà sai! - Rồi lão sực nghĩ ra: "Tiểu tử này giỏi toán vô cùng, có thể ta sai thật". Nghĩ rồi tính lại từ đầu, quả nhiên trong lúc vội vã đã tính sai hai bước, lão đâm hoang mang, cười u ám. - Người mách nước cho ta, không sợ ta ra được khỏi trận thì sẽ làm thịt người đầu tiên để trút giận hay sao?

Lương Tiêu cười nhạt:

- Sớm muộn gì mà chả chết, trước khi chết khiêu khích người cũng là một việc vui.

Minh Quy còn hồ nghi, nhìn Lương Tiêu hồi lâu mà không nhận ra ẩn ý của gã. Nhưng lão tính ra chỗ mình đang đứng thì cũng thống khoái và được an ủi, cười một tràng dài, chực đứng lên. Bỗng Lương Tiêu giơ tay lên, thúc khuỷu tay vào hông lão. Minh Quy vốn tưởng Lương Tiêu bị thương nặng, hoàn toàn không có sức, nào ngờ đến lúc này, Lương Tiêu vẫn còn sức giãy giụa vùng vẫy, lão vừa ngạc nhiên vừa tức giận, lập tức chộp lấy yếu huyệt sau lưng Lương Tiêu. Đúng lúc này, lão bỗng cảm thấy xương sống ớn lạnh, một luồng sát khí rợn người ào ạt đổ tới.

Minh Quy thót tim: "Hồng rồi, có mai phục!". Lão vội quay mình, Lương Tiêu hét lớn một tiếng, thừa cơ vùng mạnh khỏi tay Minh Quy.

Vì một thoáng phân tâm mà để tuột Lương Tiêu, Minh Quy tức giận vô cùng, nhưng luồng sát khí sau lưng rất dày, lão bắt buộc phải trở mình chống cự. Nào ngờ xoay mình nhìn lại thì chẳng thấy ai, chỉ thấy một pho tượng đang từ từ dịch tới, đầu gối hơi co, tay bưng cá, chính là tượng Chuyên Chư. Chuyên Chư là đại thích khách của Ngô quốc thời Xuân Thu, đã từng giấu Ngư Trường đoàn kiếm trong một con cá lư bốn mang để thích sát Ngô vương Liêu. Bức tượng này giống như đang cúi mình dâng khay, đoàn kiếm sắp lao ra, khí thế sắc bén và quỷ quái vô cùng.

Minh Quy ngờ vực: "Chẳng lẽ lão phu hồi hộp đến mức sinh ảo giác rồi hay sao?".

Lão tung mình lên, tức tốc đuổi theo. Lương Tiêu phải ôm theo một người nên thân pháp hơi chậm, cảm thấy sau lưng gió rít lên, Minh Quy đã đuổi đến gần, tạm thời không thể tránh được, gã liền xoay mình xuất sử *Vũ Dương phân kích*, đánh đứ một chiêu. Minh Quy thấy chiêu thức

của Lương Tiêu tinh diệu dũng mãnh, trong lòng kiên kỳ, thân pháp cũng chậm đi. Lương Tiêu thừa cơ lùi vào sau pho tượng Cao Tiệm Ly, Minh Quy liền thét lớn, bỏ nhào ra sau pho tượng, trông thấy lưng Lương Tiêu liền vung trào ra chộp xuống. Nào ngờ *Phi hồng trào* chưa đi trọn lại có một luồng sát khí ập tới, lạnh rờn rợn thấu xương thấu cốt, khiến Minh Quy rờn gai ốc, lão vội vàng dừng lại, cố gắng nhảy về phía sau. Lỡ một nhịp, uy lực của trào thức đã giảm sút, chỉ kịp vạch ngón giữa vào chân phải Hiếu Sương làm hắt ra một dây máu.

Minh Quy chạy lui mấy bước, tim đập thình thình, gào to:

- Cao nhân phương nào vậy, nấp nấp nom nom thì tài cán gì?

Hồi lâu không có ai đáp, lão vòng qua pho tượng đá, chăm chú nhìn ngó tứ phía mà không thấy bóng một ai, chỉ có một pho tượng tay trái đang giở bản vẽ, tay phải cầm chủy thủ, liếc mắt nhìn ra, chính là cảnh *Kinh Kha thích Tần*, giờ bản đồ lấy dao găm. Tượng Kinh Kha được điêu khắc như thật, hai mắt sáng quắc như mắt chim ưng bắt thỏ. Minh Quy và Kinh Kha, bốn mắt nhìn nhau, Minh Quy biết rõ đó chỉ là một vật vô tri mà cũng bắt giác ớn lạnh. Lão liên tục gặp những sự quái đản, trong lòng nghi hoặc vô cùng, nháy mắt lại thấy Lương Tiêu cấp Hiếu Sương chạy như bay đến sau một pho tượng khác. Minh Quy bèn rào bước đuổi theo, nhưng sau pho tượng trống huếch, hai người kia đã biến mất từ lúc nào rồi.

Lương Tiêu công Hiếu Sương chạy hơn ba trăm bộ, chợt kiệt sức khuỵu xuống đất, ộc ra mấy ngụm máu. Hiếu Sương lăn xuống khỏi lưng Lương Tiêu, nước mắt tuôn rơi, cuống quýt hỏi:

- Huynh bị thương nặng lắm phải không?

Lương Tiêu thở hộc ra:

- Không sao đâu. - Rồi thò tay vào ngực áo lấy ra một cái nghiên mực hình vuông. - Mọii xem, chương đó của ta nện lên cái nghiên này đây.

Hiếu Sương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Nghiên son đã bị đập gãy, vừa cầm ra tay đã nứt toác. Lương Tiêu ngậm ngậm than: "Đáng tiếc, ta gắng lấy lòng tin của Minh lão nhi nện ra tay hơi nặng". Thực ra, Lương Tiêu nhân lúc mọi người nói chuyện đã cầm lấy chiếc nghiên son dùng lúc ra đề toán, hất hết mực đi, nhét vào trong áo, sau đó vung chương tự nện lên, cố ý cho Minh Quy bắt để dễ dàng đi cùng lão, tìm cách cứu Hiếu Sương. Nhưng Minh Quy từng trải đã nhiều nên rất cáo già, lừa được lão thật không

dễ, Lương Tiêu bèn nện chưởng xuống thật mạnh, đến nỗi nghiến mực gãy nát, bị thương vào tận nội phủ. Chiêu khổ nhục kể này quá thực quá nguy hiểm, nếu Minh Quy nổi tính hung nện chết gã ngay tại chỗ hoặc nửa chừng điểm huyết gã thì Lương Tiêu cũng đành bó tay không biết làm thế nào nữa. May trời còn thương tình, Minh Quy quá cẩn thận, trước sau vẫn giữ lấy Lương Tiêu, nên để Lương Tiêu còn tận dụng được cơ hội.

Trên đường, Lương Tiêu không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng vẫn không ngừng nghĩ kể. Đợi đến lúc vào *Thích khách cảnh*, thấy Minh Quy tính sai mấy nước đi, liền giả cách sửa cho lão, để lão cáo già vui vẻ mà lơ lửng, lại thấy tượng Chuyên Chư áp lại gần, liền thừa cơ sử chiêu *Chư Hối huy chuy*. Theo phương vị của thạch trận thì sau chiêu *Chư Hối huy chuy* sẽ đến chiêu *Chuyên Chư hiển lộ*.

Lương Tiêu bị Minh Quy nắm lấy lưng liền sử chiêu *Chư Hối huy chuy*, vốn dĩ rất khó biến chiêu lần nữa, nhưng gã đã nắm rất đúng thời cơ, chiêu này vừa mới xuất thủ thì pho tượng Chuyên Chư đã dịch tới gần, phối hợp với chiêu trước, thay gã sử chiêu *Chuyên Chư hiển lộ*. Minh Quy là cao thủ võ học, tâm tư linh mẫn hơn người thường nhiều, lúc chạy trốn thì càng thần hồn nát thần tính, đi bước nào cũng đề phòng. Khi tượng đá xuất chiêu, sát khí theo đó tự sinh ra, Minh Quy vừa phân tâm, Lương Tiêu đã trườn khỏi tay lão.

Sau đó, Lương Tiêu thấy Minh Quy đuổi tới, bắt đắc dĩ phải lặp lại chiêu cũ, sử chiêu *Vũ Dương phản kích*. *Vũ Dương phản kích*, *Tiệm Ly kích trúc*, *Đồ cùng chủy kiến* vốn là ba chiêu liên hoàn, đánh liền một hơi. Lương Tiêu sử chiêu *Vũ Dương phản kích*, lùi lại sau pho tượng Cao Tiệm Ly, thạch trận vẫn chuyển liên tục, Cao Tiệm Ly và Kinh Kha di động lên phía trước, vừa khéo thay gã đánh ra hai chiêu tiếp. Tuy là tượng đá nhưng phong độ và anh khí tung hoành cổ kim của hai hào kiệt này vẫn khiến Minh Quy khiếp đảm tháo lui. Năm xưa, Hoa Lưu Thủy đặt ra tám trăm pho tượng vốn định để truyền thụ võ học, nào ngờ mấy trăm năm sau, truyền nhân cách thế của ông lại phát triển thạch trận thêm một nấc hoàn toàn mới mẻ, dùng uy thế của những pho tượng để uy hiếp cường địch.

Minh Quy không biết chỗ ảo diệu của tượng đá, nghĩ nát óc cũng không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, thấy Lương Tiêu sắp tháo chạy, tức giận thì ít mà kinh hãi thì nhiều.

Lương Tiêu điều hòa hơi thở, cúi đầu xuống, chợt thấy quần Hiếu Sương ướt sũng thì kinh hoàng kéo lại xem, thấy ở bắp chân cô có một vết thương vừa sâu vừa dài, máu chảy đầm đìa. Hiếu Sương lúc đầu sợ hãi quá mức, không ngờ chẳng cảm thấy đau, lúc này định thần nhìn mới đau đớn quá độ, buột miệng rên rí. Lương Tiêu giơ tay bịt mạch máu của cô, xé áo băng lại. Bỗng gã đau nhói người, ngoái đầu nhìn lại, tức thì trở mặt, chết sững không nói được một lời.

Hoa Hiếu Sương thấy sắc mặt Lương Tiêu quái lạ liền nhìn theo, thấy trên con đường vừa dẫn họ tới đây đầy những vết máu lấm chấm, chói cả mắt. Hoa Hiếu Sương trắng nhợt mặt. Nhất thời, hai người bốn mắt nhìn nhau, người này hầu như nghe thấy tiếng tim đập của người kia. Hiếu Sương biết rõ Minh Quy xảo trá, quyết không thể bỏ qua dấu vết này, mỗi khắc trôi qua là mỗi bước nguy hiểm lại gần, cô thoáng tư lự rồi cả quyết ngẩng đầu lên:

- Tiêu ca đi trước đi, để muội lại đây là được rồi. Minh Quy gia gia còn muốn dùng muội để uy hiếp cha, nhất định không hại muội đâu.

Tuy cô cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong lòng khổ sở khó tả, chưa nói hết thì mắt đã mờ lệ, nếu không phải sợ Lương Tiêu lo lắng thì đã ngã nhào vào lòng gã khóc nức lên rồi, Lương Tiêu nghĩ ngợi rất lung, mau chóng đi đến quyết định, gật đầu nói:

- Cũng được!

Hiếu Sương tuy muốn xả thân, nhưng sâu trong lòng vẫn mong Lương Tiêu đột nhiên có diệu kế dẫn mình thoát hiểm, không ngờ Lương Tiêu trả lời dứt khoát như thế. Cô đang thần thờ, chợt cảm thấy huyết Thần phong của mình tê đi, người không động đậy được nữa. Hoa Hiếu Sương cả kinh, toan hỏi nhưng khí tắc ở họng, không sao bật thành lời được.

Lương Tiêu cởi áo ngoài của Hiếu Sương, nhặt một cành cây khô rồi khoác chiếc áo lên.

Hiếu Sương sực hiểu, muốn kêu nhưng không ra tiếng, muốn ngăn nhưng không giơ nổi ngón tay. Lương Tiêu nhìn sâu vào mắt cô, ngồi xồm xuống cười:

- Ngoan ngoan ngồi ở đây, huyết sẽ tự giải!

Chợt thấy Hoa Hiếu Sương nước mắt vòng quanh, gã cũng xót xa, gượng cười bảo:

- Muội hứa với ta một điều nhé!

Lệ che mờ mắt, Hiếu Sương hầu như không còn nhìn rõ Lương Tiêu, chỉ biết bây giờ chia tay, có lẽ vĩnh viễn không còn gặp lại nữa, cô những muốn chết đi cho hết khổ. Lương Tiêu ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Bất kể thế nào, muội cũng phải thương lấy bản thân mình, sau này rồi rãi ta sẽ đến Thiên Cơ cung thăm muội.

Hiếu Sương nghe mà ruột nát ra từng khúc, chưa bao giờ thấy đau đớn đến thế. Lương Tiêu cười khi:

- Không tin hả, nào! - Nói rồi chìa ngón tay út ra ngoéo tay với Hiếu Sương. - Ủ à ù ập, nói không giữ lời là con chó con!

Hiếu Sương nghe mà nước mắt như mưa, nhưng bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu mà không sao thoát nổi một từ.

MỤC LỤC

Lời tựa	3	Thái ất phân quang.....	176
Nhân vật	5	Thiên cơ hữu nguyệt	192
Cô vân xuất tự.....	7	Mê trận vô hình.....	223
Tuyết vũ phượng tường	28	Khả thị duy ngã.....	249
Mi gian quả kiếm.....	46	Biến khởi tiêu tường	275
Huyết tiễn phân thiên	77	Thiên địa phản phục	297
Thiên quân nhất cục	102	Thắng giả vi vương.....	318
Nhân sinh sơ kiến.....	135	Xả thân tự hổ.....	338

Côn Luan

Chịu trách nhiệm xuất bản: Mai Quỳnh Giao

Chịu trách nhiệm bản thảo: Nguyễn Thu Hà

Biên tập: Cẩm Linh

Bìa: Nguyễn bản

Sửa bản in: Thanh Vân

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Chi nhánh:

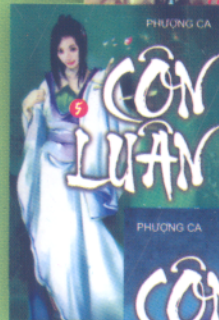
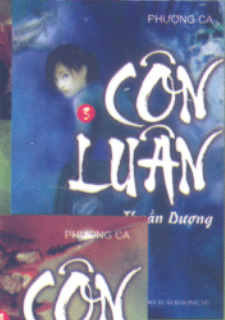
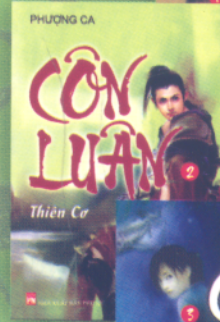
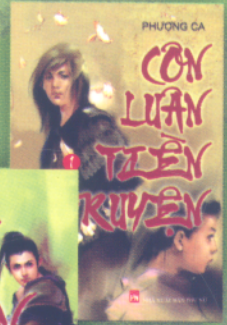
16 Alexandre De Rhodes - Q. 1 - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806

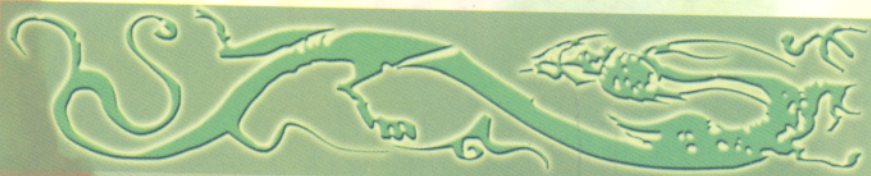
In 2000 cuốn, khổ 16x24cm, tại Công ty CP In & TM Thống Nhất, HN.

Số in 494/TN. Giấy xác nhận KHXB số: 236-2008/CXB/11-14/PN.

Ký ngày 19/3/2008. Giấy QĐXB số: 82/QĐ-PN.

In xong và nộp lưu chiểu quý 3 năm 2009.

Côn Luân xuất hiện như một vì sao, báo hiệu thời tái sáng thế của tiểu thuyết võ hiệp.

Nhật báo Bắc quốc Khán thư

Côn Luân của Phượng Ca là tác phẩm được các độc giả của văn học võ hiệp truyền thống đón nhận nhiều nhất, thậm chí đã được coi là "kinh điển"

Báo Độc sách Trung Hoa

Côn Luân lấy bối cảnh lịch sử thời Tống mạt Nguyên sơ. Thông qua những trải nghiệm của nhân vật chính Lương Tiêu, *Côn Luân* trải ra trước mắt độc giả một bức họa giang hồ rộng lớn đầy khí thế. Ân oán tình cừu, thù nhà nợ nước cuộn trào trên từng con chữ, nhân vật có đến hàng trăm, tính cách diện mạo đều được miêu tả sống động vô chùng. Thắt mở dồn dập, dẫn dắt tài tình, xứng đáng là một tác phẩm kinh điển trên văn đàn tân võ hiệp.

Tạp chí Kim cổ Truyền kỳ Võ hiệp

Côn Luân

8 935069 908672

Giá trọn bộ: 422.000đ